

متلایی اَکتاب مقدس

License

This work is a translation of unfoldingWord® Open Bible Stories. The original work by unfoldingWord is available from <https://openbiblestories.org>.

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

If you would like to notify unfoldingWord regarding your translation of this work, please contact us at <https://unfoldingword.org/contact/>.

Attribution of artwork: All images used in these stories are © Sweet Publishing (www.sweetpublishing.com) and are made available under a Creative Commons Attribution-Share Alike License (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>).

This PDF was generated using Prince (<https://www.princexml.com/>).

Table of Contents

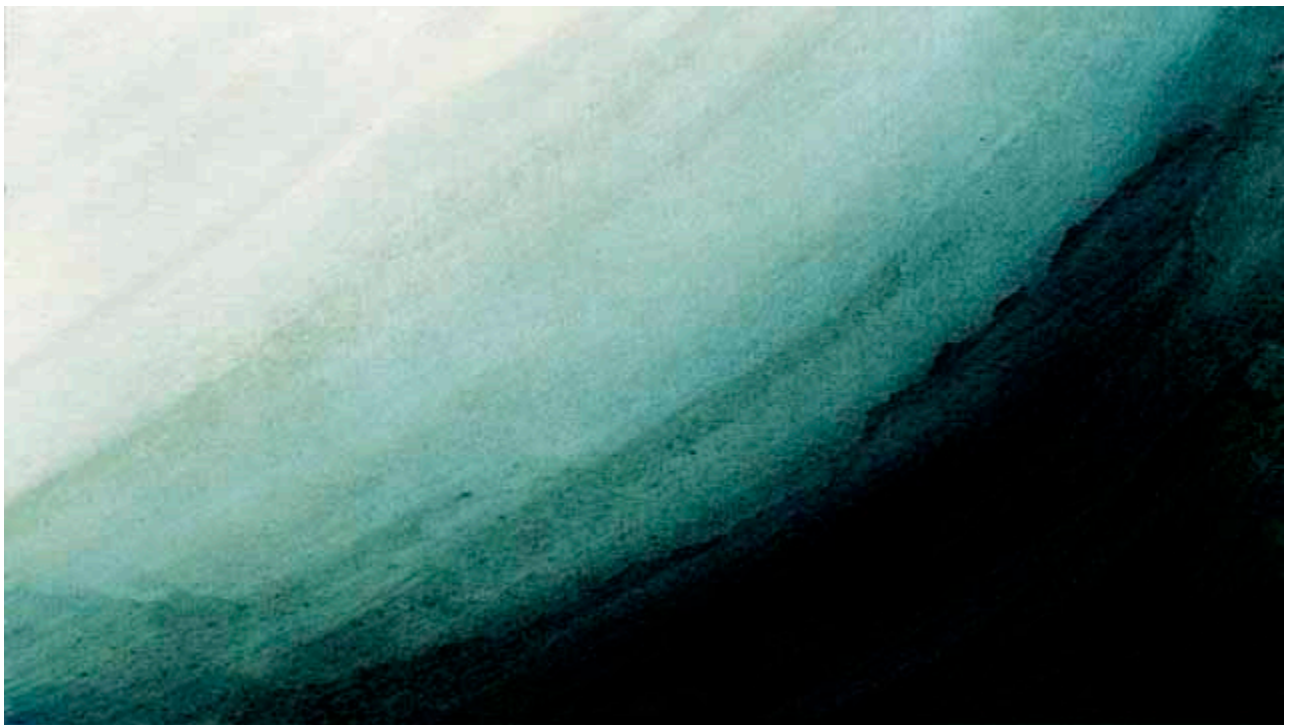
۱- خَلَقَتْ	1
۲- اَوَمَّيْنِ گناه می جهان	10
۳- او زیودی	18
۴- عَهْدِ خدا پی ابراهیم	27
۵- کووکِ و عَدَه	33
۶- خدا سی اسحاق دُرْسِه کُنه	39
۷- خُدا یعقوبِ برگتِ دَه	44
۸- خُدا یوسف و بچوئیشِ نجاتِ دَه	50
۹- خُدا موسانِ بُنگِ کُنه	59
۱۰ - ده بلا	68
۱۱- عیدِ پَسَخ	75
۱۲- دَرِ رَفْتَن	80
۱۳- عَهْدِ خُدا پی اسروئیل	89
۱۴- ویلونِ بیسنِ می بیابون	98
۱۵ - سرزمینِ موعود	107
۱۶- نجاتِ دهنْدون	115
۱۷- عَهْدِ خُدا پی داوود	126
۱۸- دو شِلَاقِ بیسنِ پاتشوهِی اسروئیل	136
۱۹- پیغمبرون	144
۲۰- تَبْعید و ورگشتن	156
۲۱- خُدا و عَدَه اومِی یَنِ مسیحِ بَدَهه	164
۲۲- به دُنیا اومِی یَنِ یوحنا ی تعمیدِ دهنْدَه	173
۲۳- به دُنیا اومِی یَنِ عیسی	178
۲۵- یوحنا عیسانِ تعمیدِ بَدَهه	185
۲۵- شیطانِ عیسانِ و سَوَسَه بَکُنه	191
۲۶- اولِ کارِ خِدمتِ عیسی	196
۲۷ - مَتَلِ سامِریِ خوب	202

209.....	۲۸- جَوون مایَمدار
215.....	۲۹- داستان نوگرِ سِنگدِل
221.....	۳۰- عیسی مَسیح بِه پُنْ هَزار نَقَرِ غذا بَدَهه
227.....	۳۱- عیسی ری اُو رَه بِرووَه
233.....	۳۲- عیسی، یَه پیا دیو زِ یَه و زونه مَریضیَه شفا بَدَهه
243.....	۳۳- مَتَلِ زراعتکار
249.....	۳۴- عیسی مَتَلِ دِگِه یاده دَهه
256.....	۳۵- مَتَلِ بُوَه دلسوز
264.....	۳۶- چِپهری بیسنِ ری مَسیح
269.....	۳۷- عیسی ایلعازَر زنده بَگَن
276.....	۳۸- خیانت وَر عیسی
285.....	۳۹- محاکمه عیسی
293.....	۴۰- عیسی مصلوب بی پس
299.....	۴۱- خدا عیسانِ اُمی مُوردون راسِه کُنه
304.....	۴۲- ورگشتنِ عیسی بِه آسمون
311.....	۴۳- بَناوندنِ کلیسا
319.....	۴۴- شفای پیا گدا بِه دَسِ پتروس و یوحنا
325.....	۴۵- استیفان و فیلیپس
333.....	۴۶- پولس مَسیحی بَبُوَه
340.....	۴۷- پولس و سیلاس می فیلیپی
349.....	۴۸- عیسی مَسیح موعودَه
359.....	۴۹- پیمون تازِه خُدا
370.....	۵۰- عیسی بِورگرده

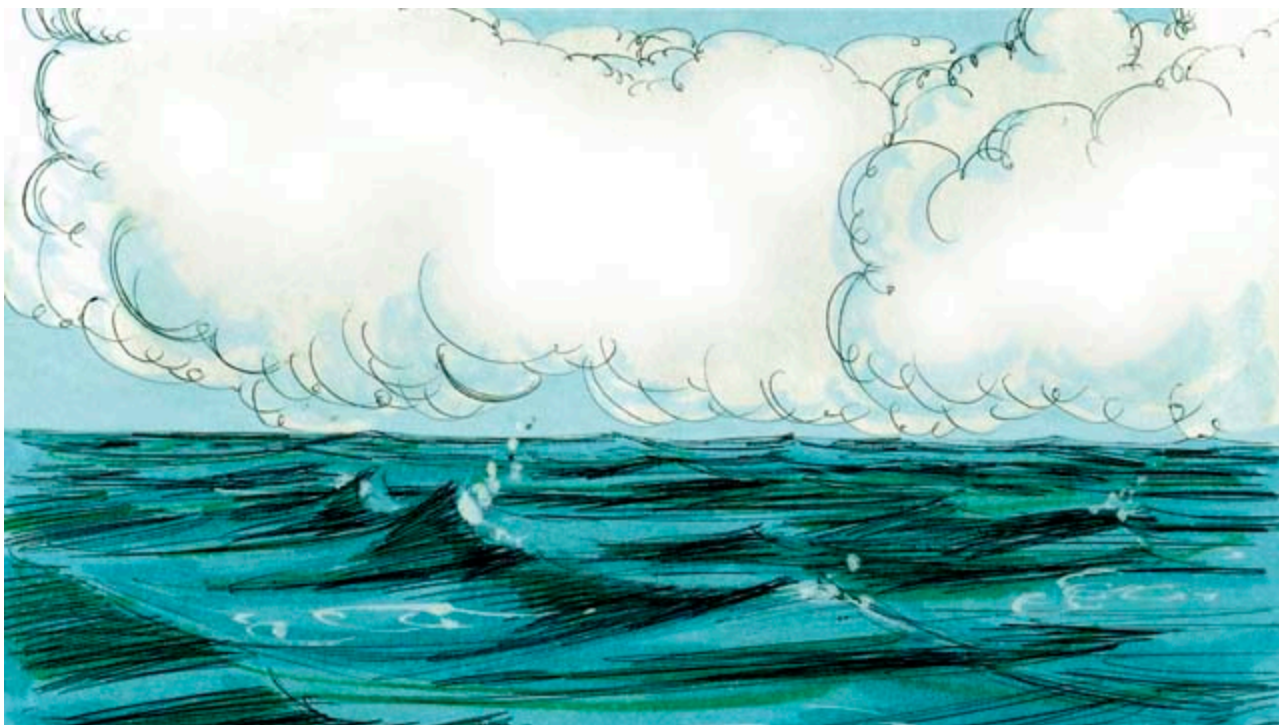
١ - خَلْقَت



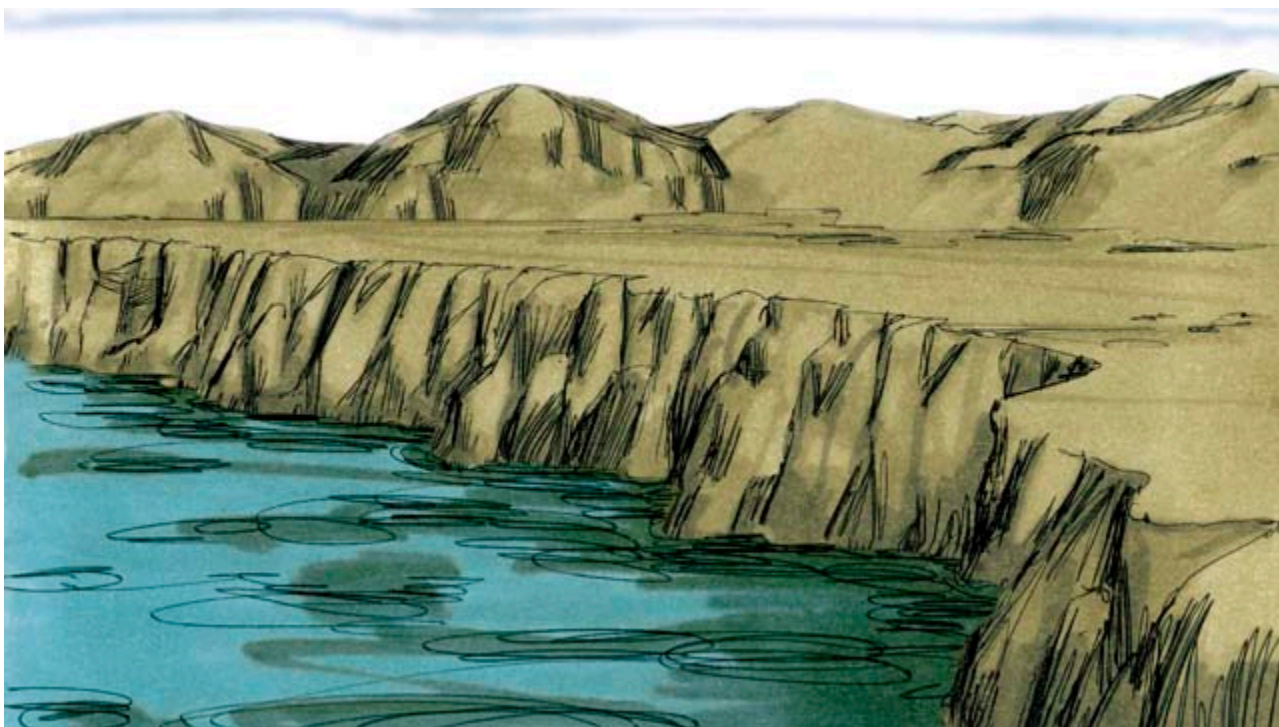
أَوَّلِ كَار، خدا هَمّه چیه ای طور آفرید. دُنیا و کَلّ جوندارونه می شیش روز دُرُس گُورد. بعد اَ خِلَقَتِ زَمین هیچ گس نبید و هَمّه جا توریک و پَتی بید اما روح خدا ری اُو بید.



بَعْد خُدا گف: «رووش نُویی بُو» و رووش نُویی بی پس. خدا سیل گُورد دید رووش نُویی پَسَنَدِیَس اسمشَ وند "روز" خدا ظُلماتِ اَ رووش نُویی جُدا گُورد و نومشَ وند "شو" خدا رووش نُویی یَ روزِ اول آفرید.



روز دو یوم خدا گف: «فَلْکِی بالا اُو عَمَل آیه» و ای طور بی پس. خدا اسمِش وَند آسمون.



روز سو یوم خدا گف: «هر چی اُو زیر آسمون هی، یه جا این تا خشکی عَمَل آیه.» نوم خُشکِیه وَند "زمین"، نوم اُووَ وَند "دریا". خدا سیلی گورد و کار خودش پَسندید.



بعديش خدا گف: «دار درخت مي زمين وا آيه» و اي طور بي پس. خدا سيلي گورد و ديد هر چي آفريده خوبن.



روز چهارم خلقت خدا گف: «مي آسمون رووش نويي عمل آيه» اي طور بي پس كه خدا عفتو، مه و آساران آفريد تا زمين رووش نا كن. پنه روز و شو دُرس بي پس و سالا و فصلا آ هم جدا بي سين. خدا سيلي گورد و كار خودش پسند كورد.



روز پنجم خدا گفت: «جونورون اووی می دریا عمل آین و باهندون می آسمون پرن.» ای طور بید که موهیون و باهندونه آفرید. خدا دید هر چی که آفریده پسندیدس و برگت می هنون وند.



روز شیشوم خلقت خدا گفت: «زمین پُر جَک و جونورون بووه.» هر چی خدا گفت اوطور بی پس. او جونورون، حیونا وحشی، خَرندون (ملث مار و گُردم) و پَخشون بیدن. خدا دید هر چی آفریده خوبن و آ خلقتش خوشحال بی پس.



بعد خدا گف: «آدمی و املت خودم سازم تاری زمین ور خلاق حکومت گنه.»



خدا کتی خاک گرفت ملاتی دُرس گورد و لفِ آدم عمل ووردش و بعدش آدم زندگی دا. خدا نومش آدم وند و باغ گپی سی پیش دُرس گورد که اونجون مننه و باغه پاینه.



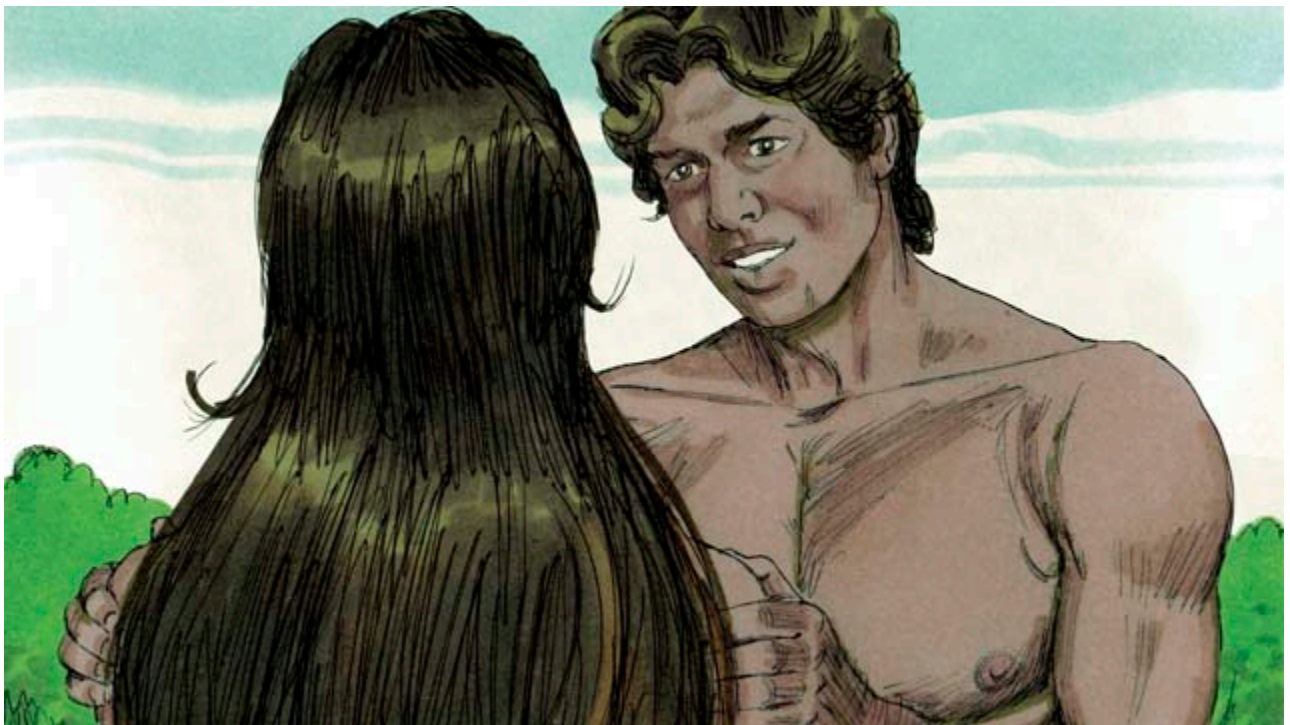
خدا دو درخت مخصوص می او باغ وند، یکیشون به نوم "حیات یا زندگی" و او یکی به اسم درخت "امختن خوب و گند". خدا به آدم گف:
«تری آمیوه همه ای درختون باغ خوری پجز درخت "امختن خوب و گند" که آر آرش خوردی پمیری.»



بعد خدا گف: «خوبنی آدم تینا منه» سی ایان که حیونون نترن همدنگ خویی سی یش بوون.



سی‌ایان خدا آدم به خُو سنگینی بُورد، بعد یکی آ دنداش گند و آ او، زوئنه آفرید و فرسندیش پیش آدم.



وختی که آدم او موجوده دید گف: «ایان ملت مئه، نومش زوئنه بیونوم چون آ میره گِرُفته بیسه.» سی‌ایان که میره آ بووه مارش جدا بیبووه و پی زوئنه همنشین بووه و دوتا یکی بیوون.



خدا میره و زوئنه لِف خودش آفرید و برکت داشون. بعد فرمایش گورد: «زاد و وُلد گُنی و اَ تخِم تَلگتون زمین پُر گُنی.» و خدا سیل گورد دید هر چی که آفریده خوب بیدَن و خوشحال بی‌پس. کَل ای خَلَقَت می شیش روز دُرُس بی‌پس.



روز هفتم که اومّه، خدا خَلَقَتَه تموم گورد، روز هَفْتَمَه بَرکت دا و مقدّس بُنِگِش گورد، سی ایان که روزی بید که خُدا کار خَلَقَتَه تموم گورد و دِگه آروم گِرُفت. ای طور بید که خدا دُنیا و خَلایق آفرید.

مَتَلی اَ کِتَابِ مقدّس کتاب پیدایش فصل ۱ و ۲

۲ - اُوْمَيِّنِ گناه می جهان



آدم وا رُنش می باغ فشنگی که خدا سیشون دُرُس کورد بید، پی خُوشی زندی بگُورِدِن. آر چه ایشون لخت بیدِن، اما ا لخت بیدِن حیا نَمگُورِدِن سی ایان که هنی گناه می دُینا ن اومه بید. اوشون بیشترش می باغ ره برفتن و پی خدا قصه بگُورِدِن.



اما ی مار مُحیل مین باغ بید. او مار ا زونه پرسید: «راسه که خدا گفیتونه آ هیچکون آمیوا دَرختا باغ نَخوری؟»



زوئنه مار گُفتیش: «أَمُونُ تَرِيمَ أَمِيوِي كُلِّ دِرَخْتَا بَاغِ إِلَّا مِيوِه دِرَخْتِ شَنَاخْتِ نِيكَ وَ بَد خُورِيم.» خُدا أَمُونَه گُفتَه: «أَر شُمُونُ أَمِيوِي او دِرَخْتِ خُورِي وَ يادَس وَرَش زَنِي، بِمِيرِي.»



مار زوئنه گُفت: «ای یان دُرُس نی! شُمُون نَمِیرِي. خُدا دُونَه مُعادِي کِه شُمُون أَمِيوِه او دِرَخْتِ خُورِي دِگِه لِفِ خُودَش خُوبِ أَد تَرِي سَوا کُنِي!»



زونه ديد كه ميوې درخت قشنگه و مری خوشمزس. او كه مخاس همه چي په دونس سه بووه، ميوې آ او درخت چند و خورد. بعدش آ او ميوه پکي هم په ميرش دا و او وم خورد.



يکتی تياشون گشپس و فميدن كه لختن. آدم و زونهش تش تقلا کوردين كه خوشونه پي برگا درختا پوشين.



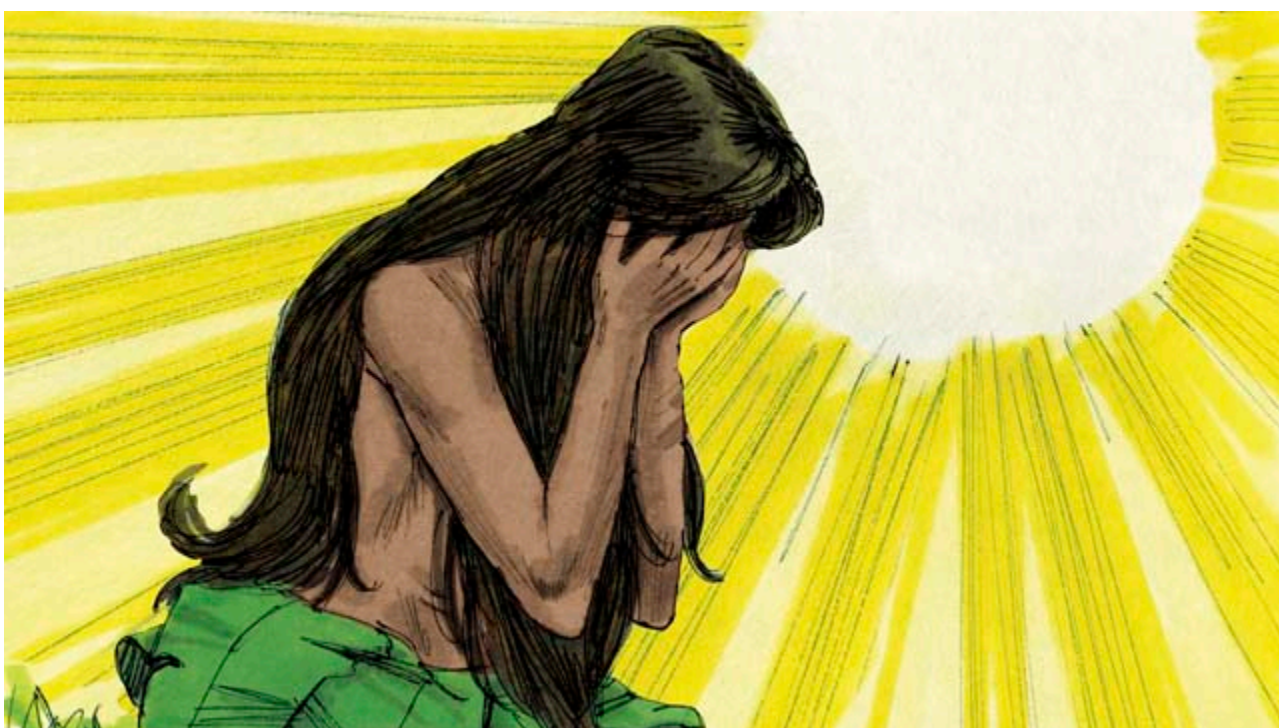
بعديش آدم و زوئش صدا خُداښه كه مي باغ ره بَرَفَت فَمِيدين . اوشون خوشوئه اَ خُدا قايوم كوردين . خُدا بُنگ كورد: «آدم گُچويي؟» آدم جُواب دا: «صِداښه كه اَ مي باغ فَهَميدوم ترسيدوم، سي ايان كه لُخت بيدوم، گُر خُښم.»



خدا پُرسيدش: «كي گُفتِيته لُختي؟ مَر اَ او ميوَه كه گُفْتِمَت مَخور، خُوردي؟» آدم جُواب دا: «اي زُوښه كه دويي مَه اَ او ميوَه په مو داس.» اوسون خدا اَ زُوښه پُرسيد: «اي ايان چه كاري بيځ كه كوردي؟» زُوښه گُف: «مار فِرِيونيدوم.»



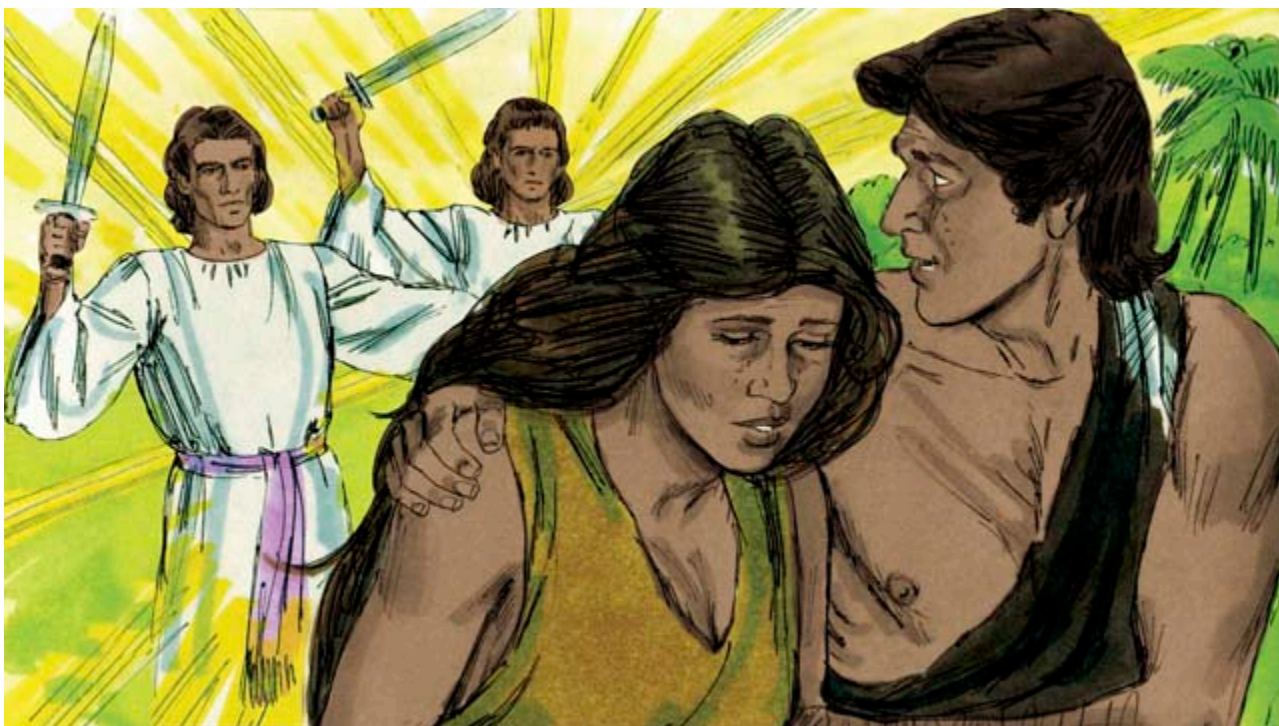
خُدا مارَ گف: «تو ملعونی. ری اِشگِمت وا سُلنی و خاكانه خُوری. تو و زُونه اَیكدو بدتون میا و بین نسلِ تو و نسلِ زُونه دِشِمنی بیونوم. گسیی ا نسلِ زُونه سَرته بَگُووه و تونم گندیکشه پَرنی.»



بَعد خُدا په زُونه گف: «دردِ وس سَن بیسَنته خِیلی بیشتَر کُئم. تَش تو سی میزته و اَو وَم هی سَرث سَوازه.»



خدا په میره گف: «سیایان که په قصا زوښت گوش دوپی و آ مو نافر مونی گوردی، زمین لعنت بووه و تو پی عشق زیادی و نون دروری. آخر سری هم پمیری و جسدت په خاک ورگرده.» آدم زوښته هوا نوم وند که یعنی زندگی ده، سیایان که هوا واسکی مار گل آدمون بووه. خدا اوشونه پی رختاپی آ پوس حیونون پوشیند.



بعد خدا گف: «ایسون که آدم مثل اومون بیسه و خوبه آ گند تره فمه، نوا هلیمش آ میوه یرخت حیات خوره و تا ابد زنده منه.» سیایان خدا اوشونه آ می او باغ خوشکیل پس در. او جفت در ورودی باغ، ملاکون زورداری وند تا آ خوردن میوه یرخت حیات مانع بوون.

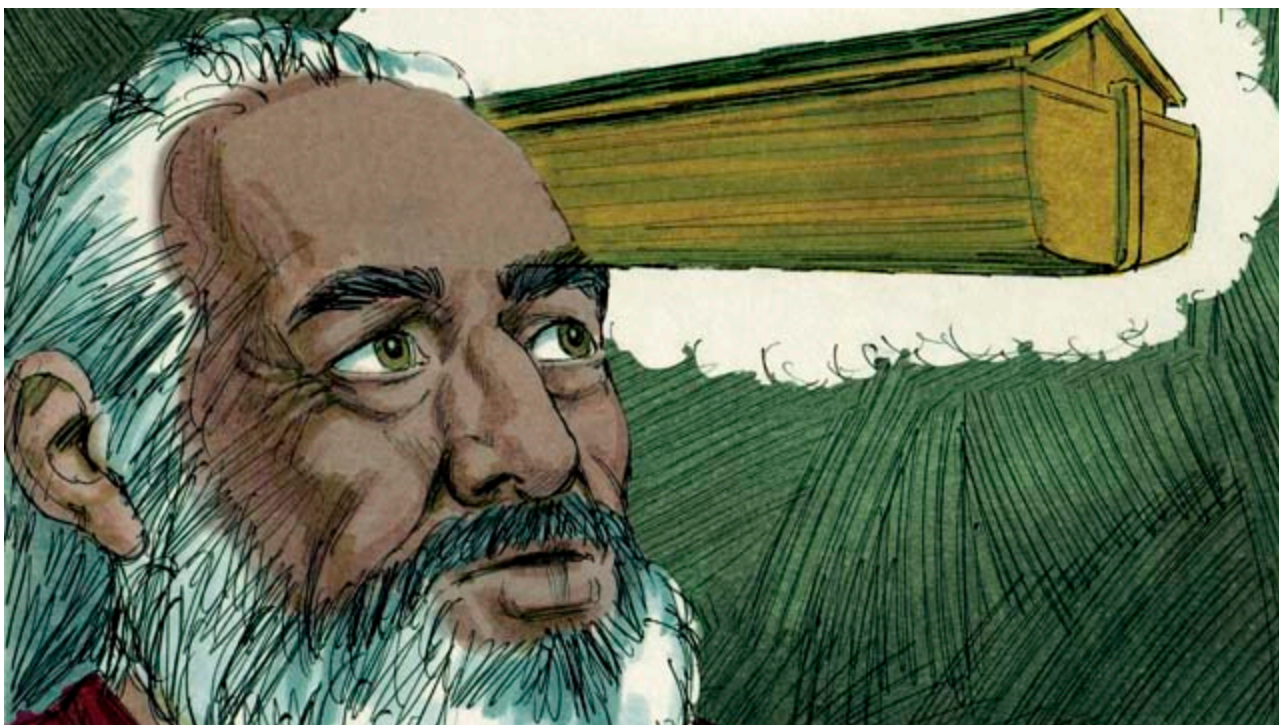
۳- او زیودی



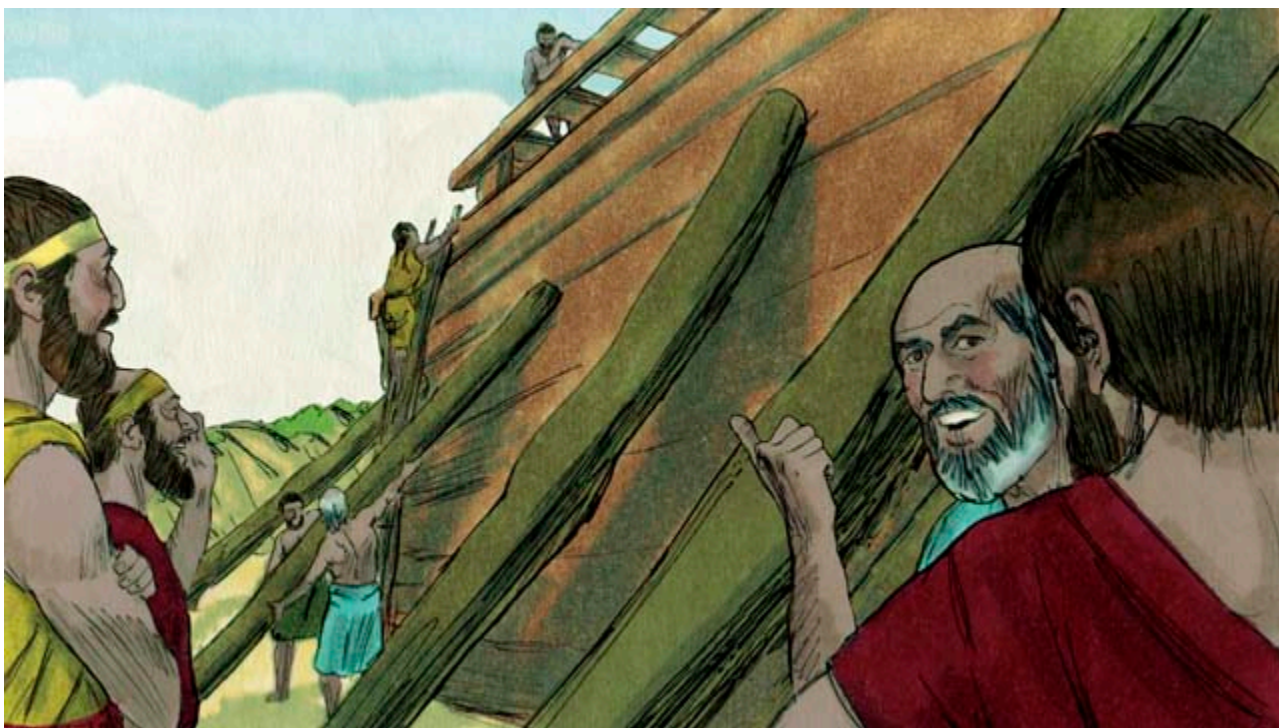
بَعْدَ سَالَا زِيَادِي، آدَمُون رِي زَمِين زِيَاد بِيَسِين. اوشون أَقْدَر قُشْ شَه وَ رَّبِين بِيَسِين كِه خُدا بَنَا وَ نَد كَلِ دُنْيَانَه پِي اوزيودي گِپِي وَ رِدَارَه.



اما خُدا اَ نوح روضي بيد. او پيا با انصافي بيد كِه مي آدَمُون زَبِين زَندي بَگُورِد. خُدا نوح اَ بَرنامِه خويش سي او زيودي گپ با خَير گُورِد. او به نوح فرمايش گُورِد كِه گشتي گِپِي دُرُس كُنَه.



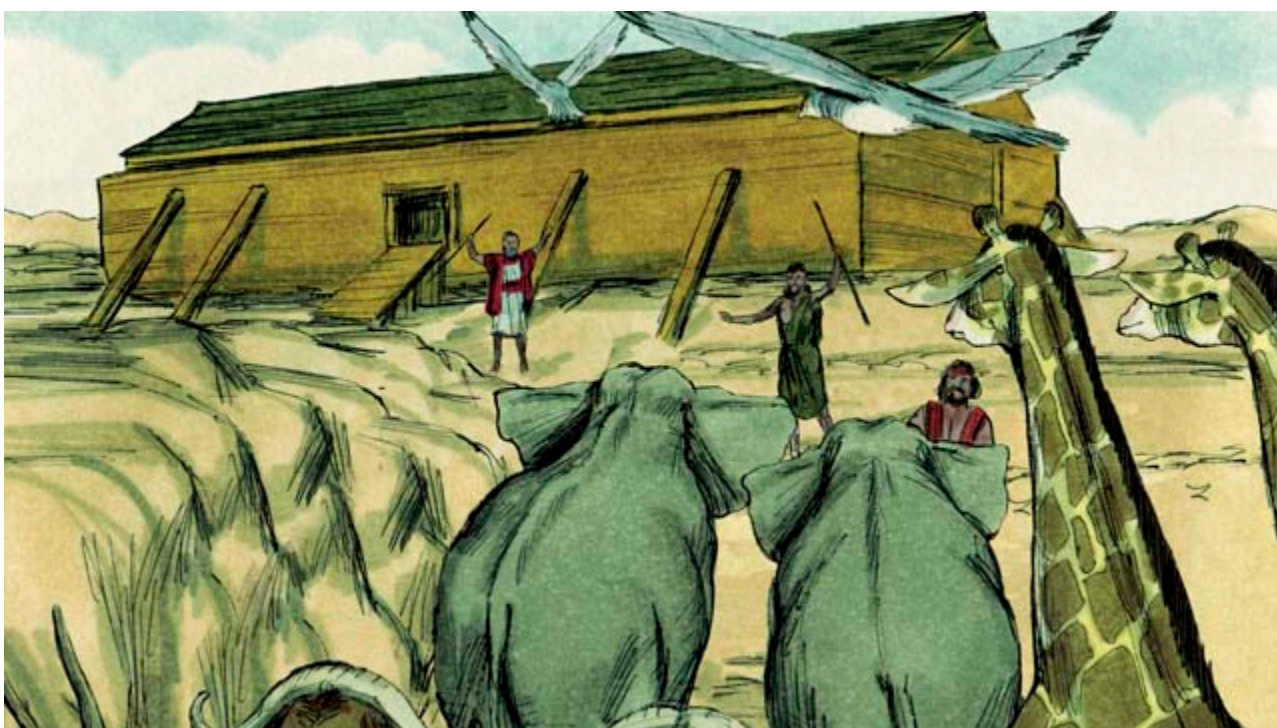
خُدا په نوح فرمایش گُورد که گشتیّه وا په دروزی صدچل متر، پنی بیس سو متر و بلندی سیزه و نیم متر سازه. نوح واسکی ای گشتی سو طبقه پی چو سرو بساختش. هموگری گشتی واسکی سقف و تووا زیادی پی دریزه داشته بوّه. گشتی سیایان بیسار هس تا نوح، خونه وادشه و حیونون خوشکبه ا او زیادی نگه کُنه.



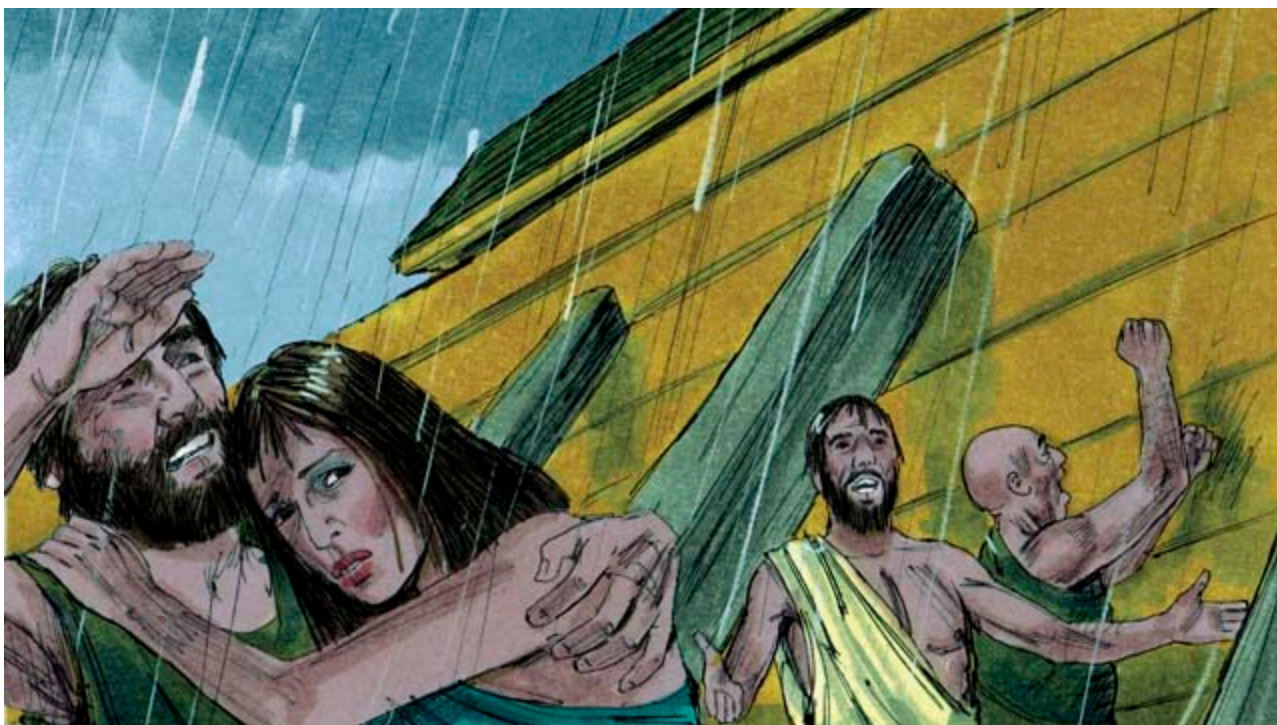
نوح ا خدا فرمونبری گُورد. او پی سو کووکش گشتیّه همو طور که خُدا فرمون دا بید، ساختن. چون او گشتی خیلی گپ بید، چن سال طول بورد تا سازه. نوح مردمه موعظه کورد که او زیودی مییا و مردم واریشون ا لا خُدا کُین. اما اوشون قصا نوح بوور نداشتن.



خُدا هَمِيطور فرمون دا کِه نوح پي بچونش نون و مي نون چَنده خوشون و حيونونشون گرد کُين. مُعادى کِه هَمه چي آماده بيِس، خُدا يِه نوح گُفت: زَمونش اَوَمسه تا او هَش نَفَر يعنى او، زونش، سو کووکش و پيُونش سوار گشتي بوون.



خدا اَهر نوع حيوون و باهنده، جفتي نر ما آلا نوح فرسنيده تا مي گشتي روون و سر بند او زيودي سالوم مَين. هميطور خدا، هَف جف نَر ما اَکل حيونوني کِه سي قرباني خوب بيدين فرسنيد. مُعادى کِه کل اَوَمَن مي گشتي خُدا دَر گشتيه بَس.



بَعْدُ، چل روز پُش سَرِیک بارون رَه و اَو اَمی زمین بالا لُقی رَه کِه هَمَه چی یِه، حتا گُه ها بُلِنْدَه هَم پو شِنِید.



کلِ جوندارونی کِه ری خُشکی زندی بُکُورِین، جز آدمون و حیونونِ می گشتی، هَلاک بیسِن. گشتی ری او شِنوَر بید و هَمَه چی کِه مِیَنش بید ا غرق بیسِن در اَمون موندِن.



بعد ٻڌائڻن بارون، گشتي ٻن ماه ري او شينور بيد و مي اي مدت سطح او دومتري رفت. آخر سر يه روز گشتي ري گهي ويسيد. اما دينا هني زير او بيد. بعد سو ماه، بلندي گهها ديار دان.



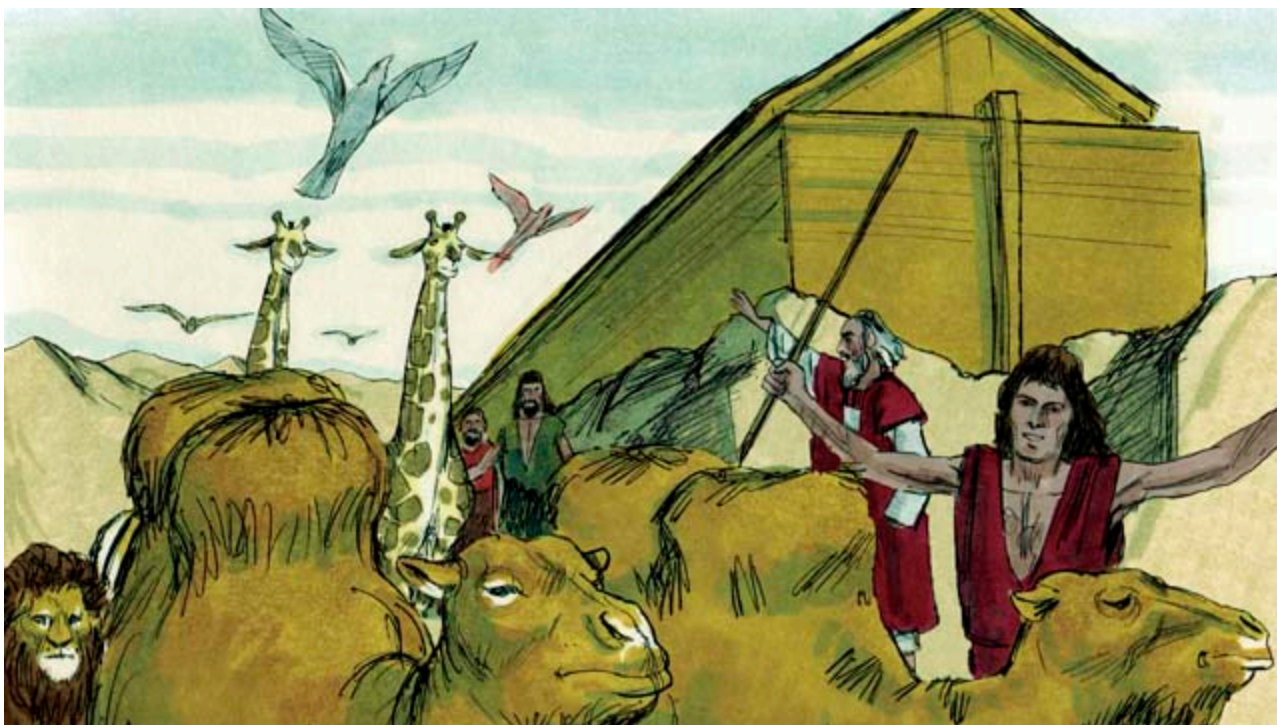
بعد گذشت چل روز، نوح قلاقيہ سي جسَن زمين خشک فرسنيڊ در. قلاق پرس اما خشکيه پيدا نکورد.



آندو کموثری فرسئید. اما کموثرم نئرس زمین خُشگه جورَه بپَ آلا نوح ورگشت. هَفَتی بَعَد، آندو کموثر فرسئید و کموثر پی بَرگی آ زیتون آلا کشتی ورگشت. اُو تَه نشین بی‌پس بید و سوزی‌یا ری زمین درومن بید.



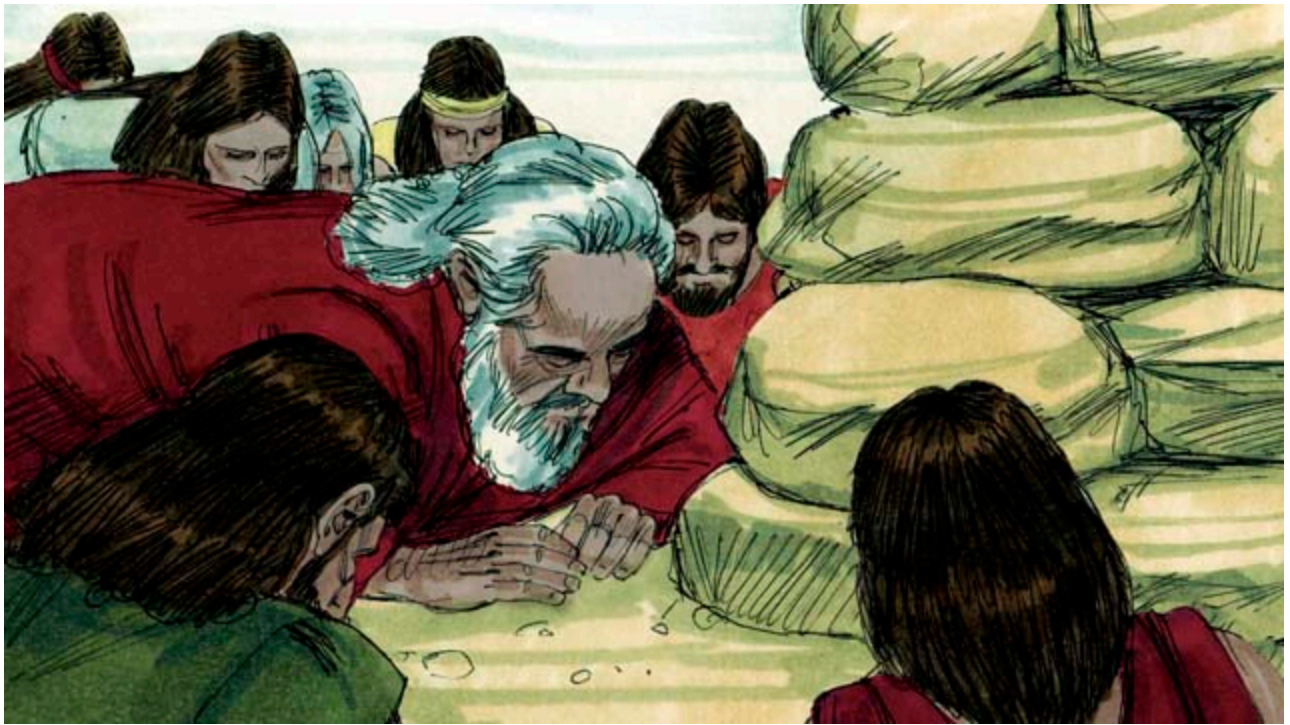
نوح بَه هَفَتَه پِناشت و کِتَه دِگَه کموثرَه سی رَه سو رَهی فرسئید. ای رَه کموثر تَه اُومَه وادوما. اُو تَه نشین بی‌پس بید و کموثر جایی سَر خُشکی جُس بید.



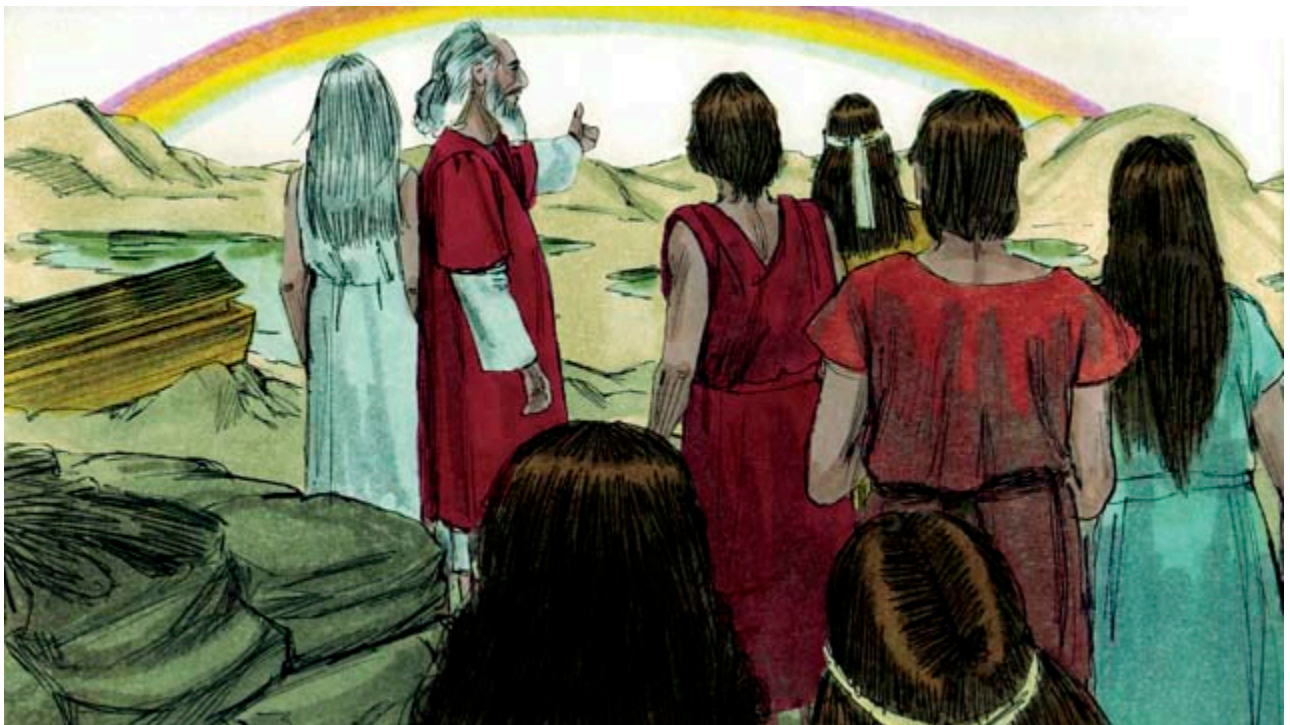
دو ماه بعد خدا به نوح فرمایش کرد: «پی بچون و حیونون آگشتی رووی در. زاد و لد گئی، بچه دار بووی و زمینه پُر گئی.» په نوح و بچونش آگشتی اومن در.



نوح بعد در اومين آگشتی، قربانگاهی دُرس کورد و آ حیونونی که سی ای کار گرد کورد بید، قربانی گورد. خدا آ ای کار نوح خوشحال بی پس و طایفنه برگت دا.



بَعْدَ خُدا اِي طَور قَول دا : «دِگَه زَمِين سِي دِل خَاطِرِي كَارا زَبِينِ آمُون، پِي او زِيودِي، نُفَرِين و نابود نَمُكُنُم، هَر چَن دِلِ آدَم اَ بَچِي گَناه باره.»



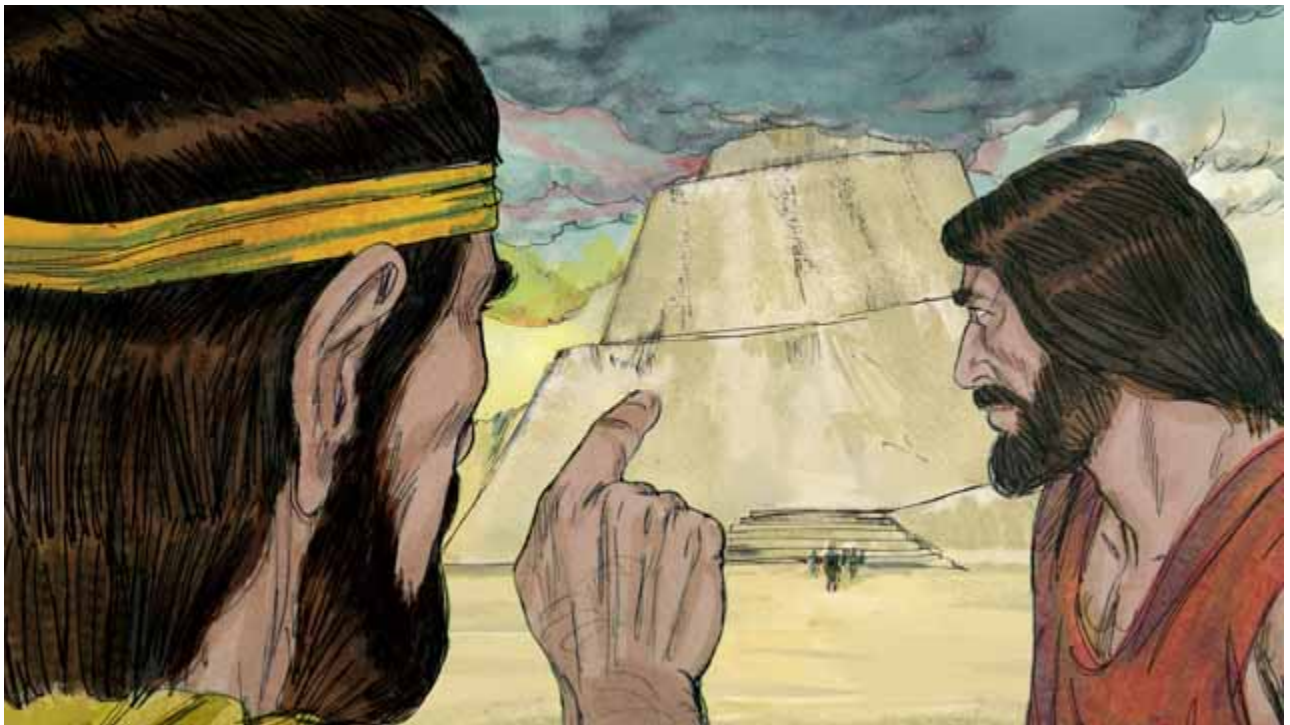
آخِر سَر خُدا سِي تِيرِنِشُون قَولِ خُودِش اُولِي رَنگِين گَمُون مِي آسْمُون عَمَل اووُورِد. هَر زَمُون كِه رَنگِين گَمُون مِي آسْمُون دِيوَرِي بَدَا، خُدا و قَوْمِش قَوْلِشَه بَه يَادِ وُورِدِن.

مَتَلِي اَ كِتَابِ مَقَدَّس: كِتَابِ پِيدَايش فَصْل ۶ تا ۸

۴- عہدِ خدا پی ابراہیم



سالای زیادی ا طوفان نوح گذشت بید و آدمون تعدادشون هنی بیشتر بی پس. اوشون آندو نسبت به خدا و یکدو گناه کورین، و چون که گلشون به یه زبون قصه بکورین، ا جا فرمونبری ا خدا و پخش و پلا بیسن می زمین، ی جا ویسیدن و شروع به ساختن شری سی خوشون کورین.



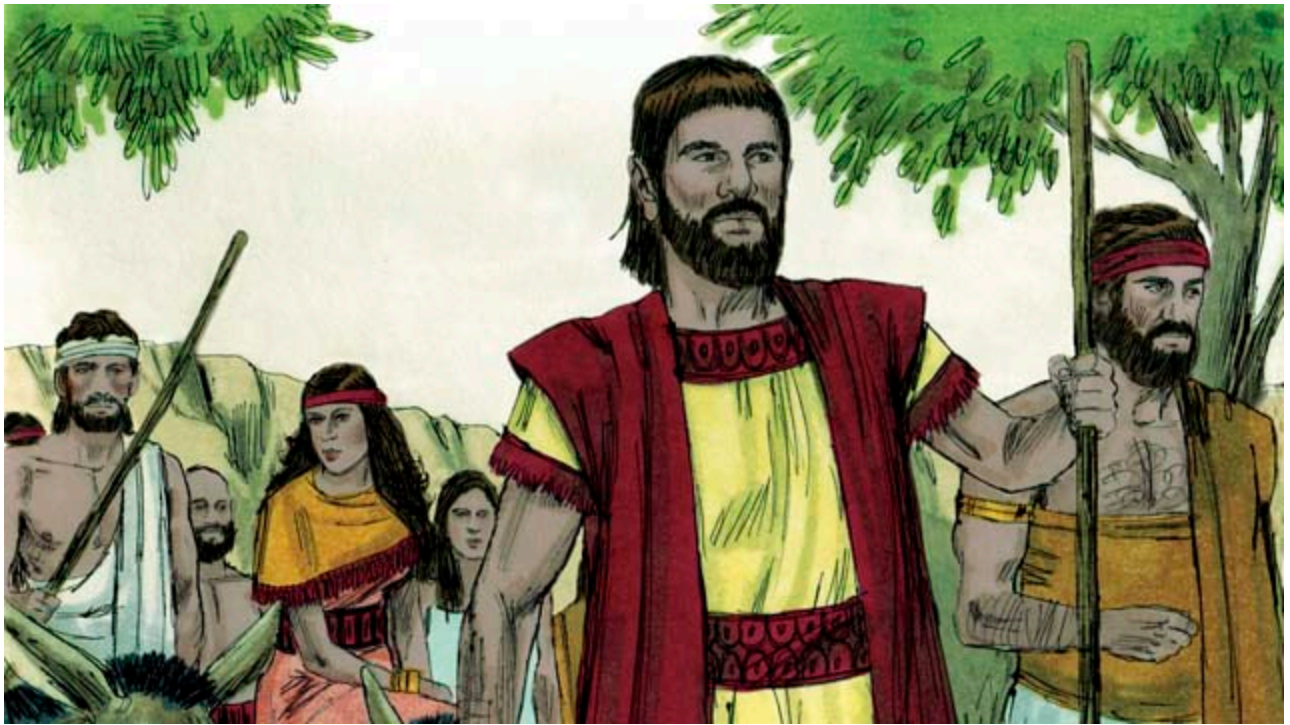
هنون آدمون مغروری بیدن و نخاسین مطابق چی که خدا گفته زندی گنین. و حتا ساختمون بیلندی ساختن که تا آسمون بالا رفت بید. خدا دید آر هلشون به همی شکل به کارا گندشون ادامه دهن بیشتر گناه باره بوون.



سی‌ایان خدا زبونشوئە بە چن تا زبون جاگرون گورد و می کل دینا پخش پلاشون کورد. او شری که آدمون ساختن بید اسمش "بابل" بید که معنی "آشفتە" بدهه.



بەد چن صد سال خدا پی پیاپی بە نام أبرام قصه کورد. خدا بە او فرمایش کورد: «ولات و خونی بووت هل و به جایی که بفرستمت رو. مو به تو برگت بدهام و ا تخم تلکه تو قوم گپی عمل میارم. نویت گپ گنم، کسونی که به تو برکت دهن برگت به داهامشون و کسونی که تنه لعنت کنن لعن نفرین گنم. کل قوم و قبیلون می زمین آ او ری خیرت برکت پیدا بگنن.»



آبرام آ خُدا فرمونبری کورد. زونهش سارا، خادمون و هر چی که داشت ورداشت و به سرزمین کنعان که خُدا به او نشون دا بید رفت.



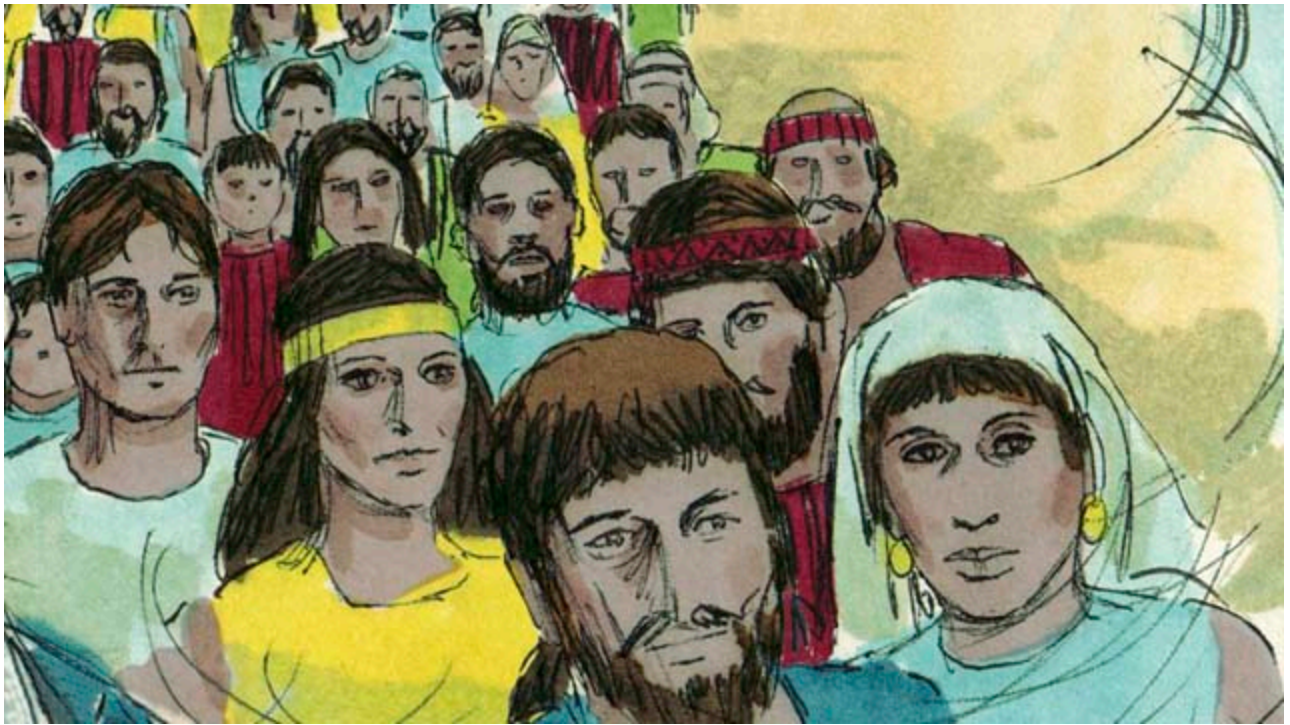
زَمونی که ابرام به کنعان رَسید خدا فرمایش کورد: «دور بَرِت سیل کُن. کُل این سرزمین که ببینی به تو و اولادِت په داهام.» بعدش ابرام می او زمین ساکن بی‌پس.



اونجون پیاپی به نام ملکِصَدَق وِیستَه بید که کاهِن خُدا بید. اَبرام اووَه بعدِ یکی آ جَنگاش دید. مَلکِصَدَق، ابرامَ بَرگَت دا و گُف: «خُدای متعال که صاحب آسُمون و زَمینِ اَبرامَ بَرگَت داها.» بعد ابرام دَه یک غنایم جَنگیه به ملکِصَدَق دا.



چَن سال گُذشت ولی ابرام و سارا هَنی بَچه نداشتَن. خُدا پی اَبرام قصَه کورد و اَنیبارتَه و عَدَا که گُوکی به ایشون دَه و آ نسلِ او اولادِ زیادی عَمَل میان که مثل آسارا آسُمون زیادِن. خُدا گُف ابرام پیا عادِلی سی ایان که او و عِدی خدائِه بُوور کورده.



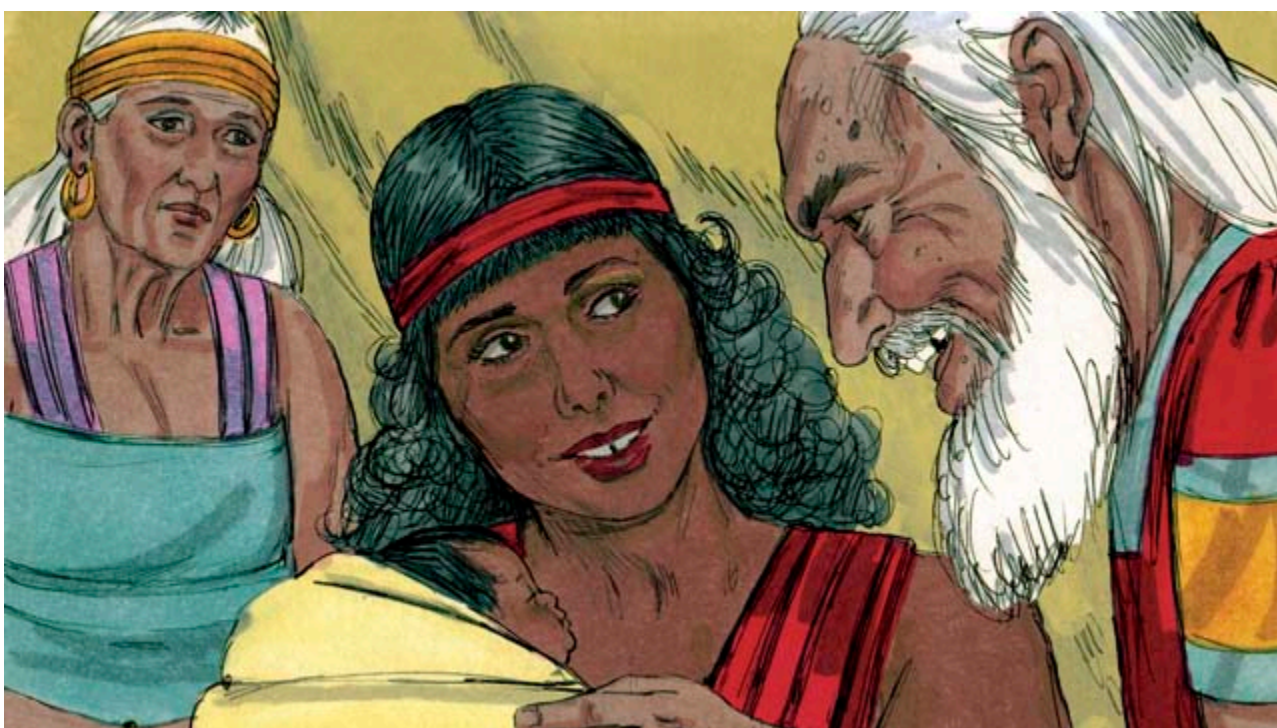
اوسون خدا پی ابرام پیمونی بس. به طور معمول پیمون توافقی دو طرفه‌س که طبق اوان دو طرف به یکدیو قول دهن تا کاری سی یک
 انجوم دهن، اما ای توافق مابین خدا و ابرام معادی بید که ابرام می خو سنگینی بید اما ترس صیدا خدانه قم. خدا گف: «مو آ جون خودیت
 کوکی پداهامت و سرزمین کنعون به اولاد تو ببخشم.» اما ابرام هنی کوکی نداشت.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب پیدایش فصل ۶ تا ۸

۵- کووکِ وَعَدَه



ده سال آگشتَر اَبرام و سارا به کنعون گذشت بید اما هَنی بچه نداشتن. پِه سارا زونِه اَبرام پِه او گف: «ایسون که خدا نَخو مو بچه داشته بوؤم و سی و سَن بیسن خیلی پیڑم پی نوکرمون هاجر عروسی گن مَر او سیمون بچه آره.»



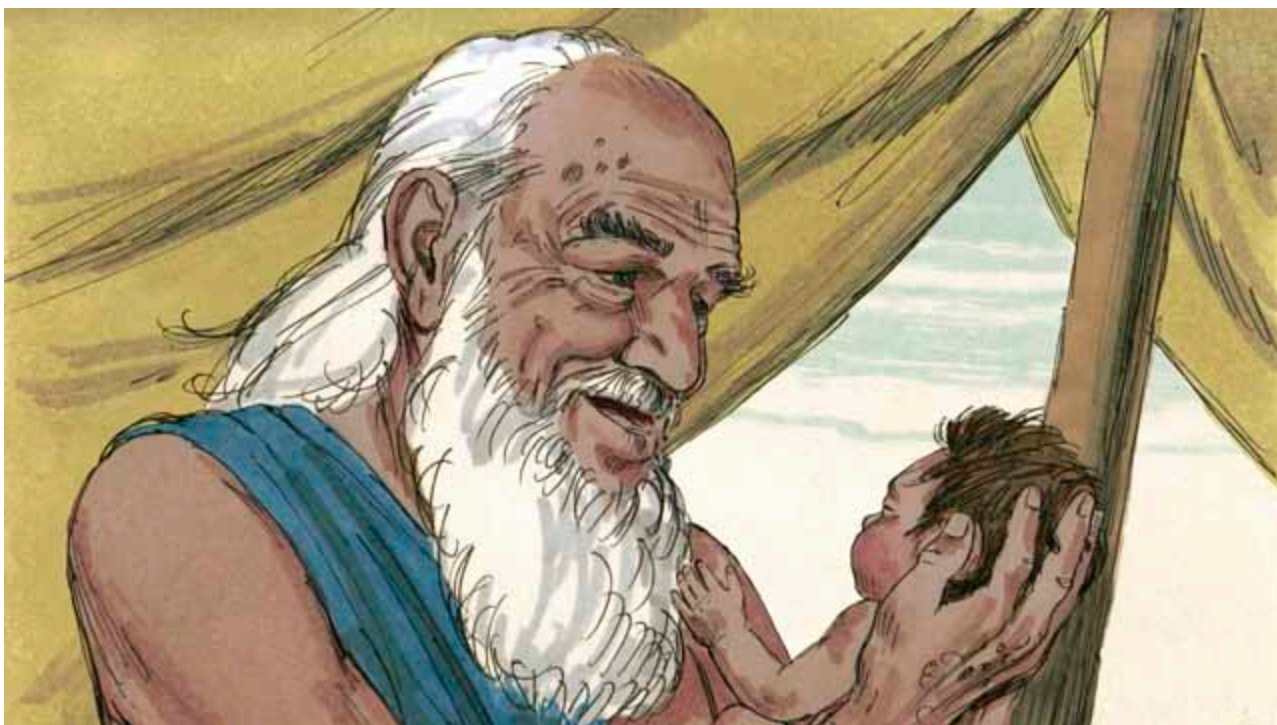
پِه اَبرام پی هاجر عروسی گورد. هاجر آرش گؤکی عَمَل اُومَه کِه اَبرام نومشَه اسماعیل وند. اما سارا به هاجر حسیدی بکورد. مُعادِی کِه اسماعیل سیزَه سالیس بی‌پس، خُدا یِه رَه دِگه پی اَبرام قصَه کورد.



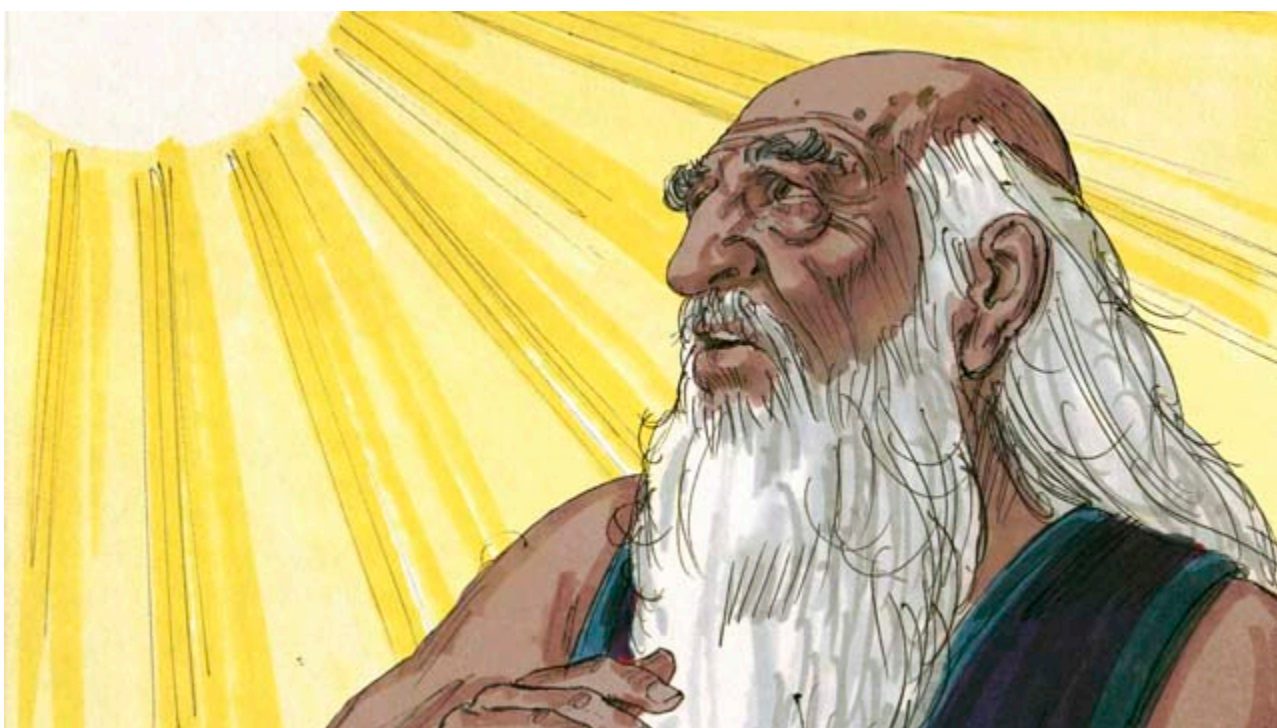
خُدا فرمایش کورد: «مو خُداى قادِرِ مُطلَق و پى تو عَهْدِ بَنَدُم.» ابرام اُونجون پيش خُدا سَجَدَه کورد. خُدا به ابرام گف: «تو جَد تيرَه تَبار گِپى بَبُووى، مو زمين کنعان به تو و اولادِت پِداهام و تا قيوم قيومَت خُداشون هيستم. تو هَم وا کَل کووگونتونه خَنده گنى.»



«زَوْنَهت ساره، گُوکى به زايَه. کِه بَچَه وَ عَدَمُونَه. اسْمِشَه اسحاق وَن. مُو پى او عَهْدِ بَنَدُم که نسلِ گِپى آرش عمل آرم. اَ اسماعيل هَم تيرَه تَبار گِپى بسازُم ولى عَهْدُم پى اسحاق.» بَعْدُ خُدا نوم ابرام ابراهيم يعنى بُووه طائفا گپ کورد. خُدا نوم ساران به ساره بَدَل کورد که معنِى «شازده» پَدَهه.



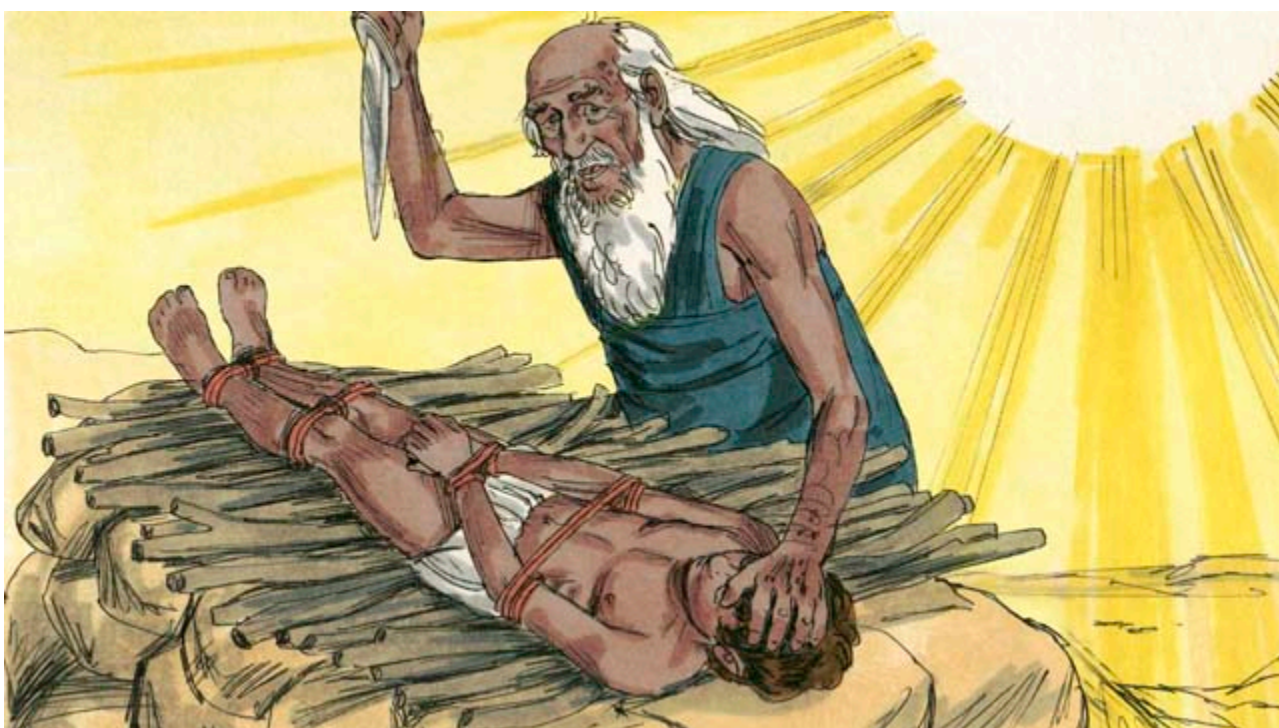
او روز ابراهیم گُل گُووكون طایفش خنده گورد. بعد نزيك يه سال، كه ابراهيم صد سال و ساره نود سالش بيد، ساره گُووکی به دُنا اووورد. همطور كه خدا مخاس اسمش اسحاق ودين.



وقتي كه اسحاق جُون بي پس خُدا ايمان ابراهيم امتحون كورد و گف: «تينا گُووكت اسحاق سي مو قرباني كن.» ابراهيم كنه يگه ا خدا فرمونبري گورد و آماده بي پس تا گُووكتش قرباني كنه.



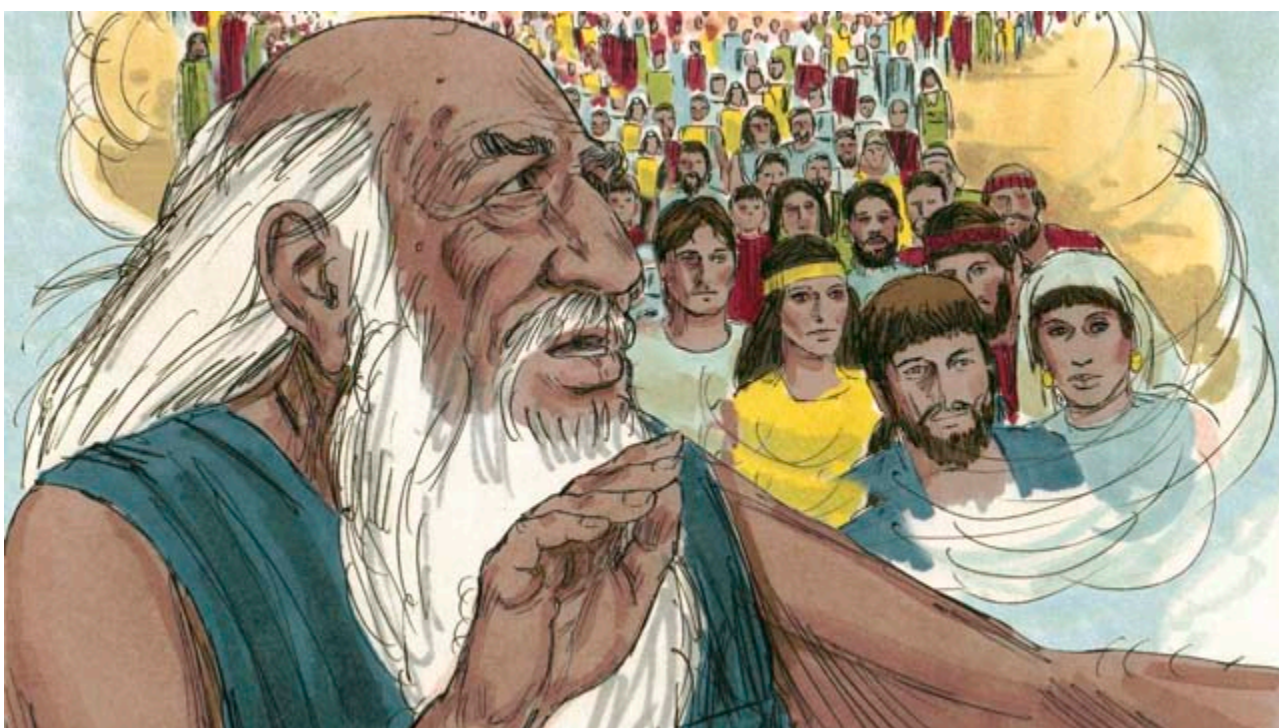
زَمونى كِه ابراهيم و اسحاق آلا قربانگاه بَرَقَتِن. اسحاق گف: «بووَه خيمَه سى قربانى داريم، آما گووَه كجاس؟» ابراهيم گف: «رولَه، خُدا گووَنَه خودش جورَه كُئِه.»



مُعَادى كِه به محلِ قربانى رسيدِن، ابراهيم گووَكِش پى طَنافى بَس و سر محلِ قربانى وُند. ابراهيم كِه مَخاس گووَكِش قربانى كُئِه، خدا فرمايش كورد: «ويَسَك! دَس وَر گووَك مَزَن. ايسون فَميَدُم كِه تو مِى دِلَت آ مو به تَرَسى. چون تينا كووَكِئِه آ مو دريغ نَكوردى.»



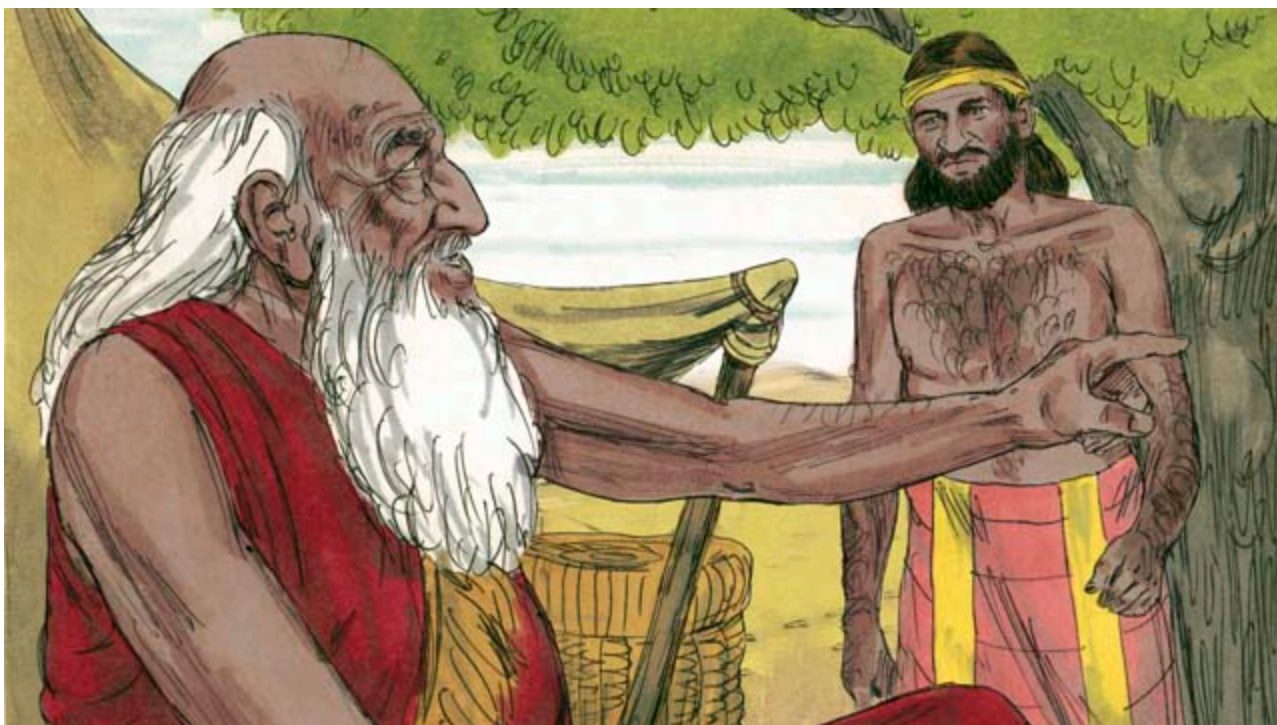
ابراهيم اُونجون مِيشی دید که می خارا گیر گورد بید. خُدا مِيشه اَجا اسحاق سی قربانی فرسینید بید. ابراهيم خوشحال بی پس و مِيشه سی خُدا قربانی گورد.



خُدا به ابراهيم گف: «اَ اُونجون که تو قبول گوردی هَمه چِیتَه، حَتّا بَجَتَه به مو بخشی، مُم قول داهام که تَنه برکت داهام. نَسَلِ تو اَ آسارا اَسْمون بيشتر به بُون. سی ايان که اَ مو فرمونبری گوردی کُلّ خوئوادا می زمین، اَ خوئوادای تو برکت پیدا بَکِن.»

مَتلی اَ کتابِ مقدّس: کتاب پیدایش فصل ۱۶-۲۲

٦- آءا سى اسءاق ءرسِه كُنَه



زَمُونِی که ابراهیم پیر بی‌پس گُوَکَش اسحاق جَوون بید. ابراهیم یکی از نوکروئشه به محل تولد و ولاتِ طایفَش فرسَنید تا سی اسحاق زُونِه آره.



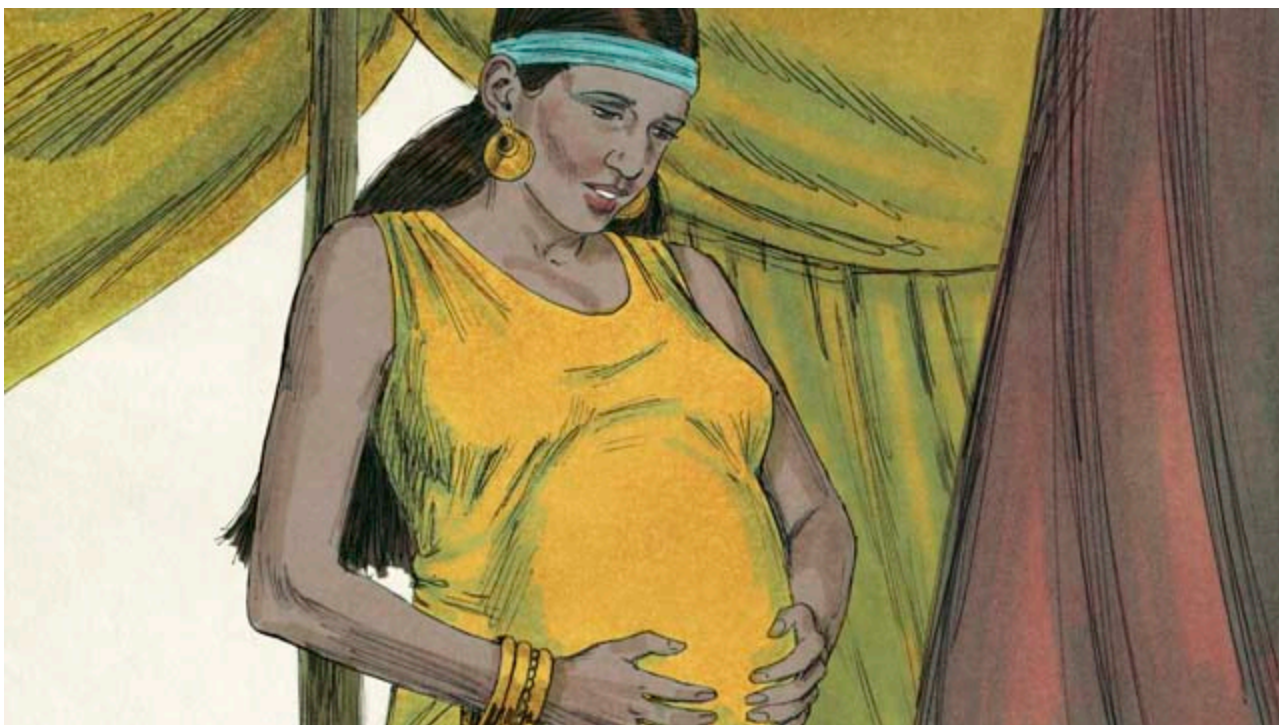
بَعْدُ آ سفر دور و دراز به ولاتی که قومون ابراهیم اُونجون بیدن، خُدا نوکر ابراهیم آلا ریکا، که نوه برار ابراهیم بید زَهیمونی کورد.



رېکا قبول کړود که قومونښه ول گڼه و پي او نوگر به خوښه اسحاق ژووه. همو دم بعد رسيدن، اسحاق پي پش عروسي کورد.



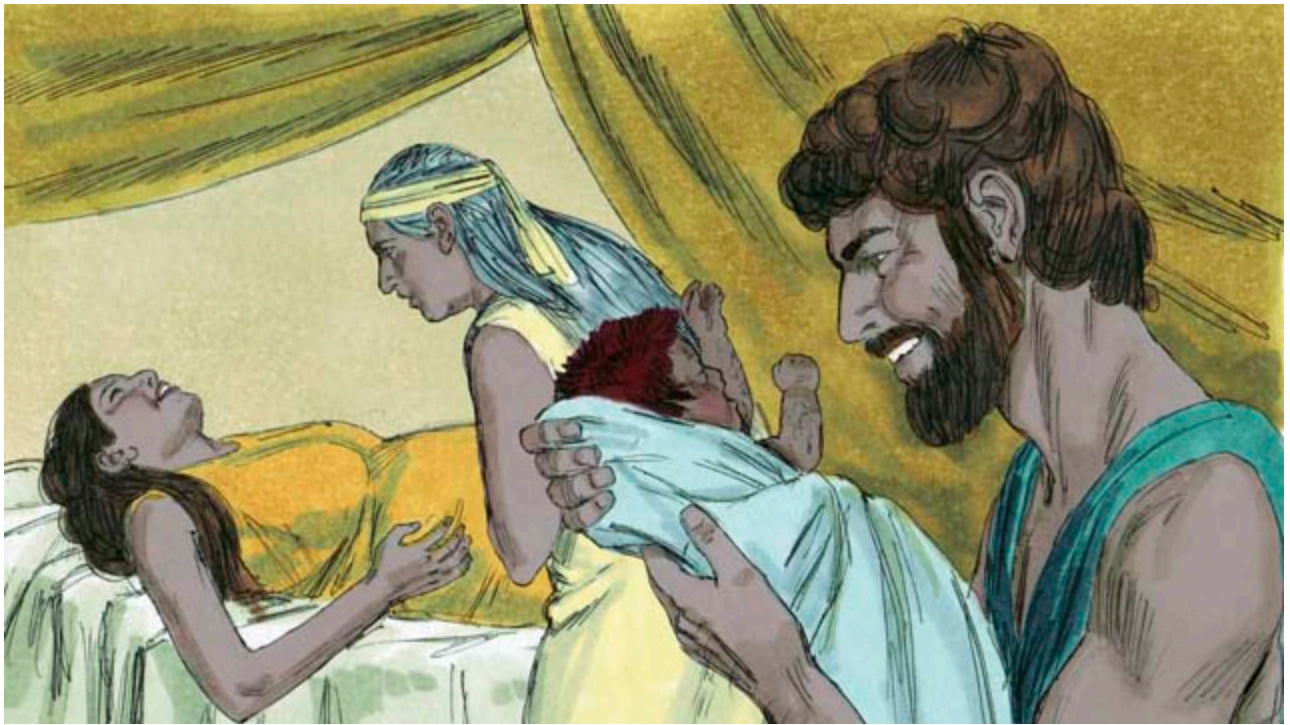
بعد مدتي، ابراهيم مړود و خدا طيق عهدي که پي ابراهيم بس بيد، اسحاق برگت دا. يکي آ و عدا خدا ايان بيد که ابراهيم اولاد زيادي داشته بووه. اما رېکا ژونه اسحاق نترس بچه دار بووه.



خدا هِشْت پي دعا اسحاق، ربکا دوقلو وس سَن بُوۋه. او دو بچہ ئها دُئنا اُومی یَن می اشگم مارشون دعوا بکوردن. ربکا آ خُدا دلیلشہ پرسید.



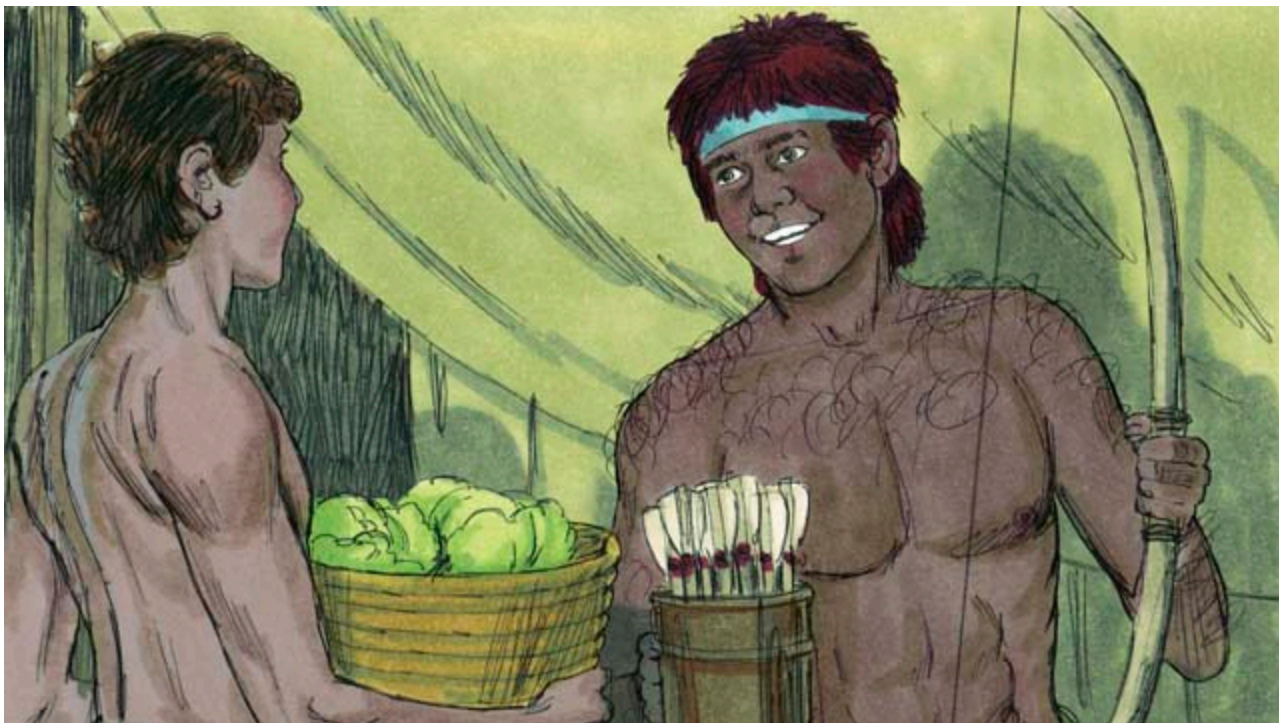
خدا به ربکا گف: «تو دو کُووک به دُئنا میوری. آ هَر دوشون دو جَرگه جُداکار عمل میایه، که هی پی یک جنگ دعوا دارن. اما طایفی برار گپ مطیع طایفی برار کُچک بیوون.»



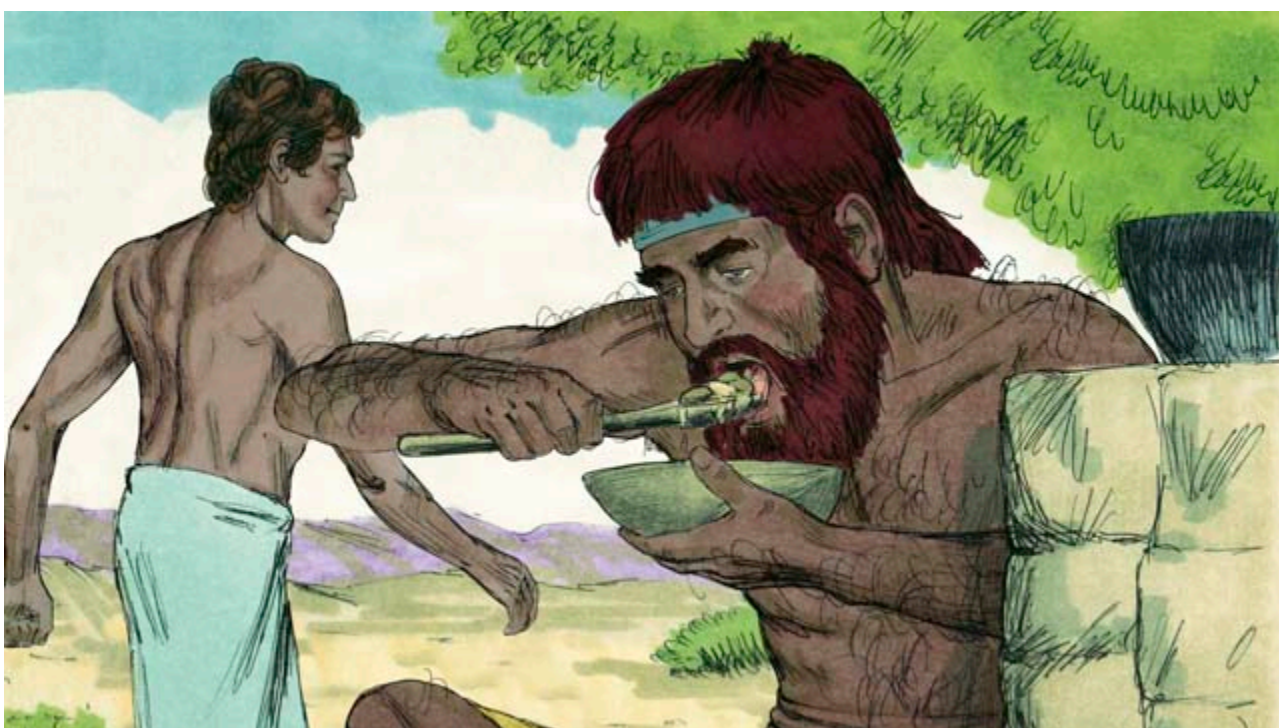
بچون ربکا که دُئنا اُومِن، اولی سُرَخ سَفید و مِلو بید، اسمِشَه عیسو وَنَدِن. گُووک دُئِم که دُئنا اُومَه گَنَدیک پا عیسو و می دَسِش داشت،
نومِشَه یعقوب وَنَدِن.

مَتَلی آ کتابِ مقدس: کتاب پیدایش فصل ۲۴ آیات ۱-۲۵ و فصل ۲۶

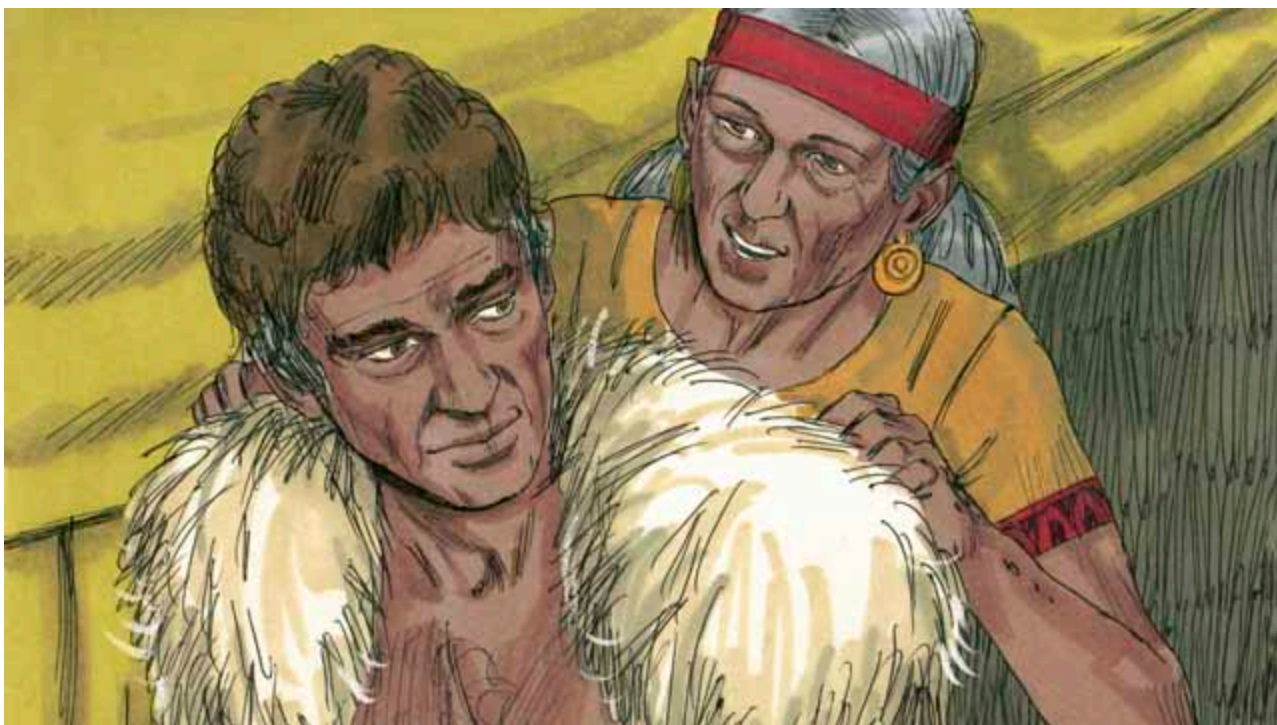
٧- خُدا يعقوبَ برکَتِ دَه



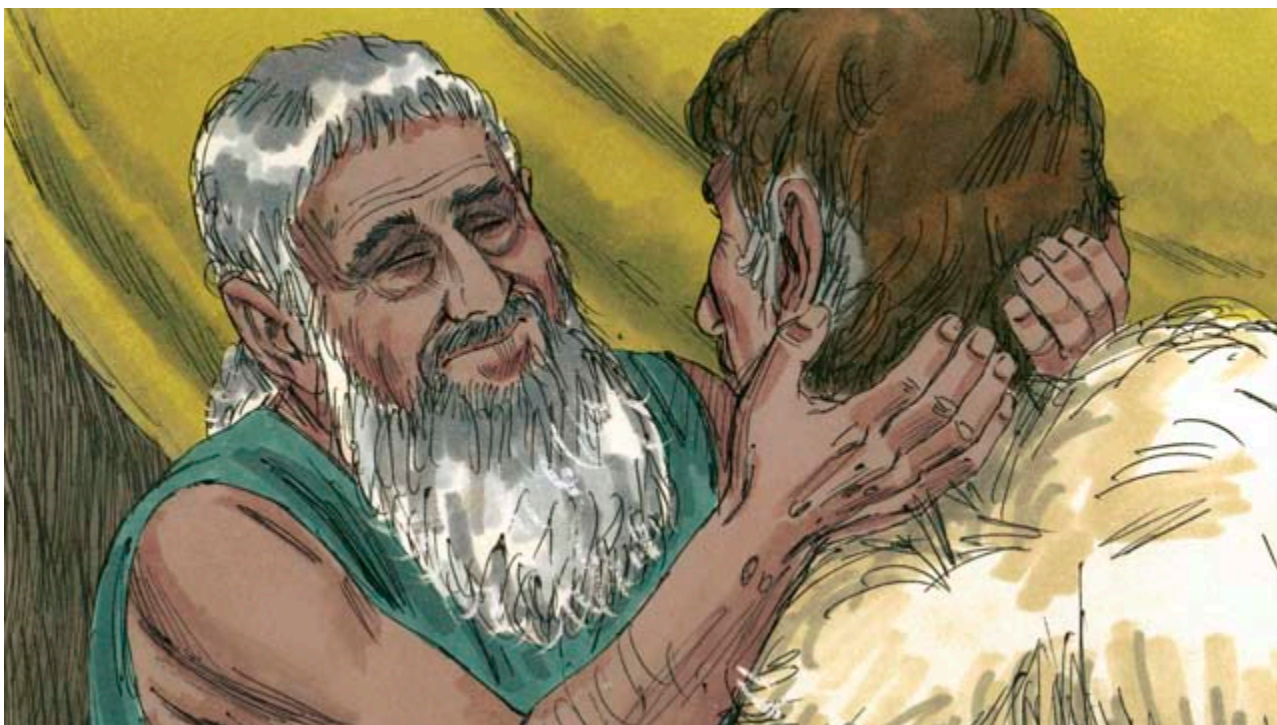
او دو گډوگډ گپ بيسين. عيسو دوس داشت به شكار رووه اما يعقوب خونه نشين بيد. سي ريكا يعقوب عزيزناز بيد ولي عيسو سي اسحاق عزيز تر بيد.



روزي عيسو اشكار بـورگشت و خيلي گسـتنـش بيد. عيسو به يعقوب گف: «بي زحمت گتي آ غذا ته دام.» يعقوب در جوايش گف: «اول وا به مو قول ديهي هر چي كه سي نوري بيدن گيرت ميـيا به مو ديهي.» په عيسو قول دا كه گل چيـايـي كه ا نوري بيدن گيرش ميـيا به يعقوب بخشه. بعد يعقوب گتي آ غذاش به عيسو دا.



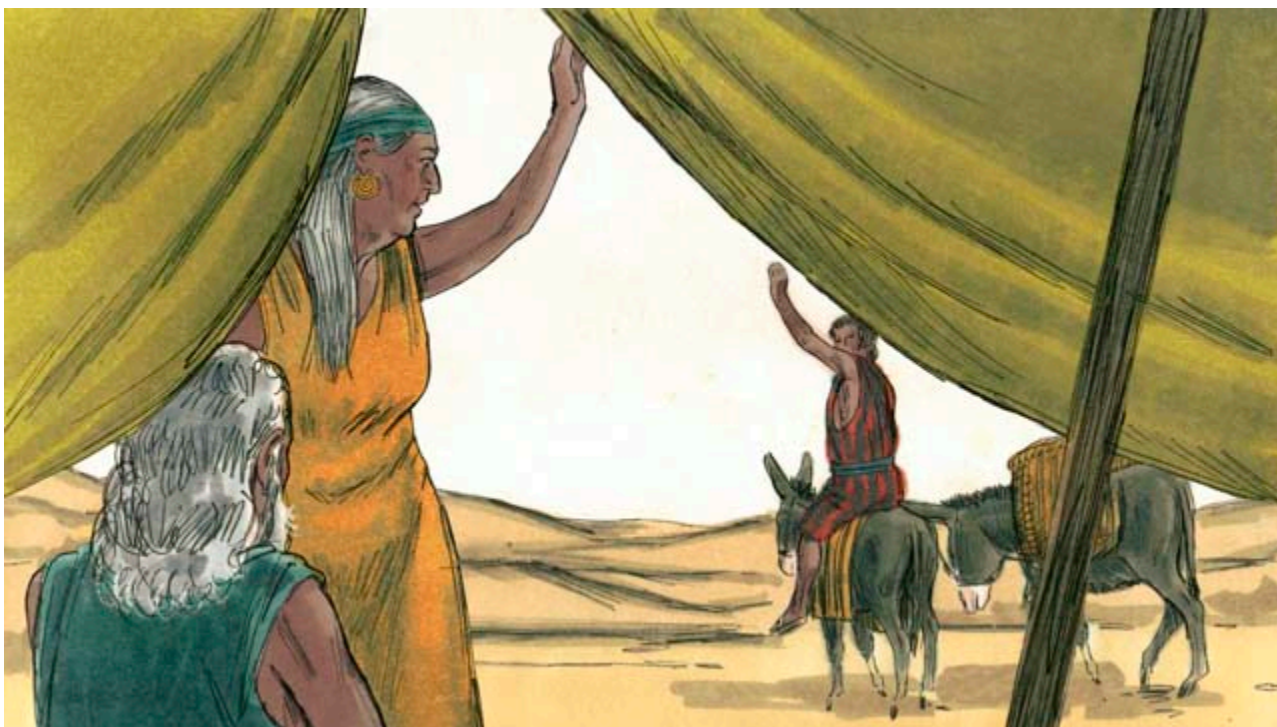
مُعادی که اسحاق مَخاسَ بَرگَنشَه به عیسو دَه، رِیکا پی مُحیلی یعقوبَ به جا عیسو می ئو اسحاق فرسَنید. اسحاق پیر بید و دِگَه نَتَرَس خوب بیئَه. یعقوب رختا عیسو وَرَش گُورد و گردن و دَساش پی پُوس بُز پوشَنید.



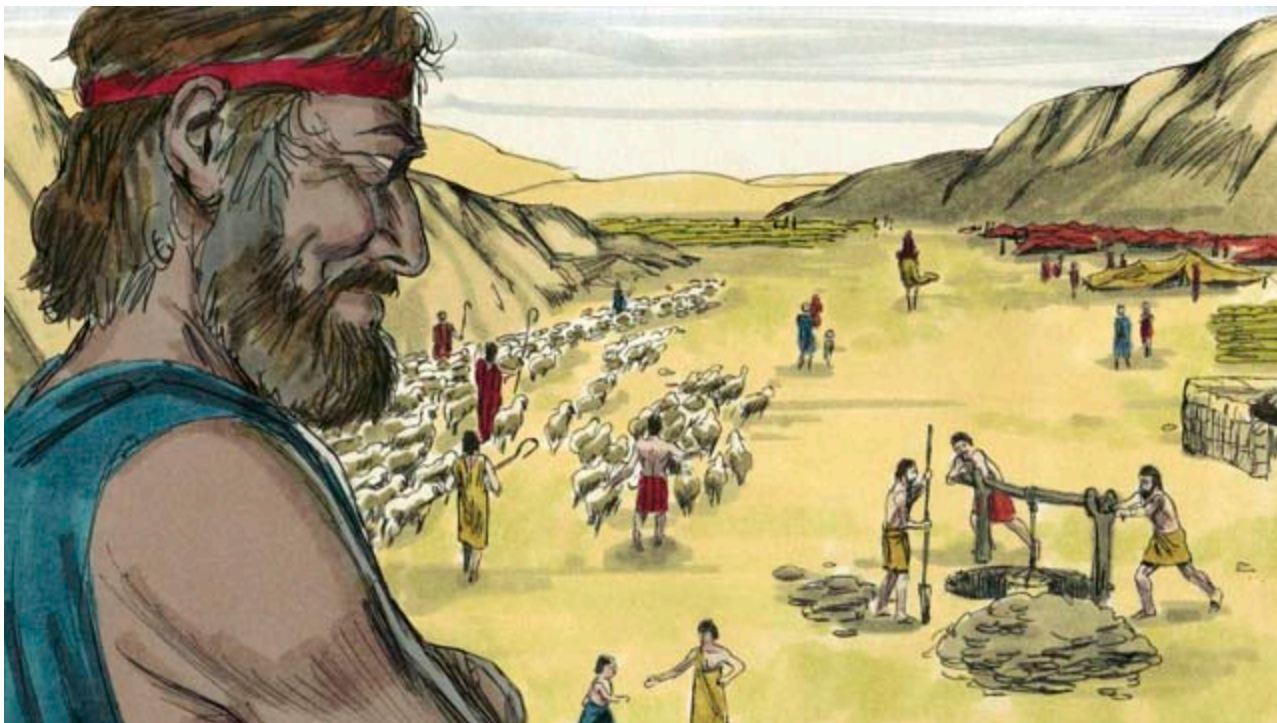
یعقوب پیش بُوُش اَوَمَه و گَف: «مو عیسو هِیسُم و اَوَمَمَه تا مَنَه بَرکت دیهیی.» اسحاق می بُز پی دَساش حس گُورد و بو بُز که فَمید، مَرس عیسو پیش شَه و اوَوَه بَرکت دا.



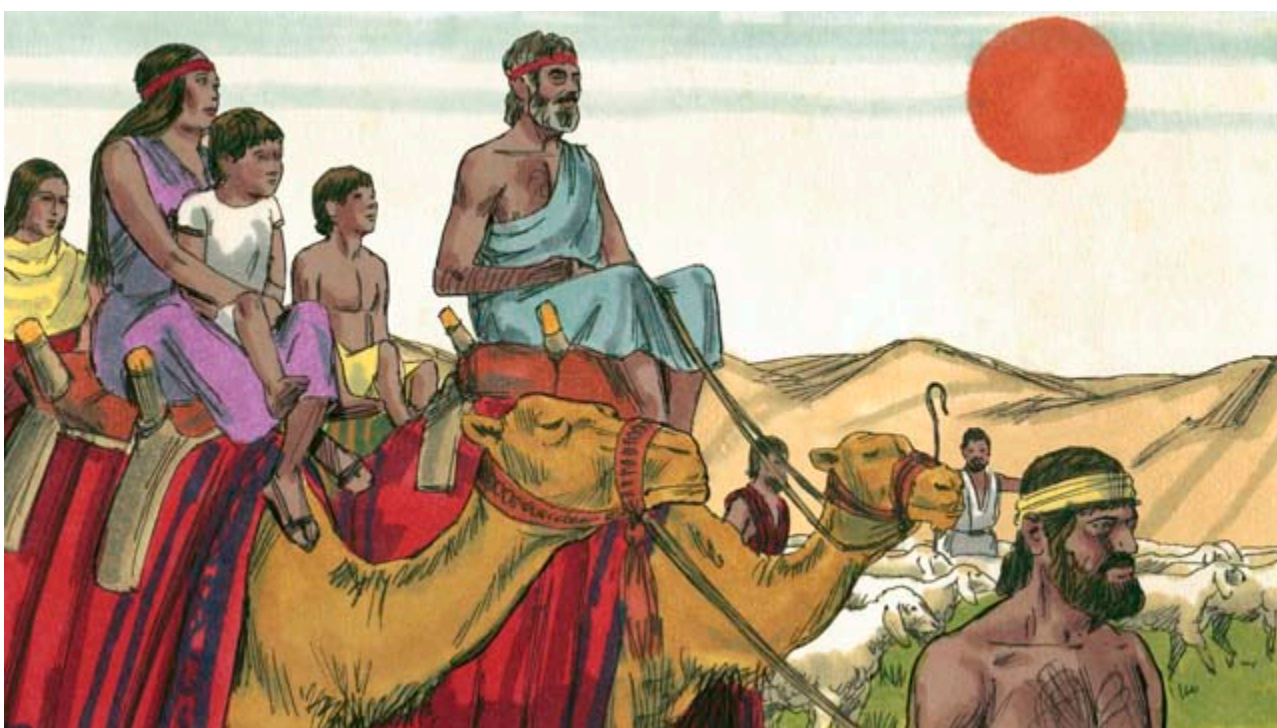
عیسو پی یعقوب آج بید، سی ایان که حق گپی و برگته آرش دُزید بید. و برنامہ رخت که بعد اسحاق، یعقوب گُشته.



اما ربکا قَمید و پی اسحاق، یعقوب جا دیری پیش قومون ربکا فرسَنیدن.



يعقوب سالای زیادی پیش قومون ربکا و پسید. اُونجون عروسی گورد و دُور گُووک و یه دختر آرش عمل اومه. خُدا یعقوب مال زیادی دا.



بعد بیس سال دیری از خُونه، یعقوب پی بچونش و نوکرون و گوسفندون به کنعون ورگشت.



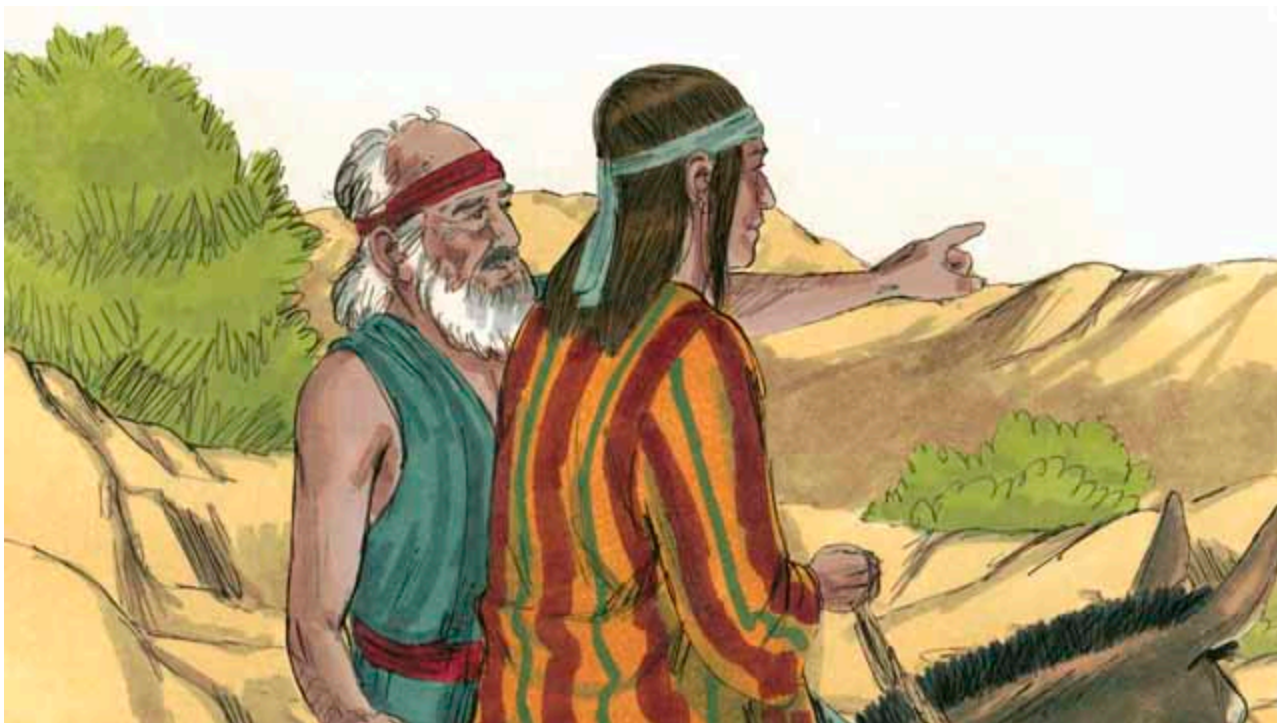
يعقوب خيلي بترسيد، چون مرس هني عيسو مخو گشش. په او خيلي از حيونا گلەش سي پيش گشي سي عيسو فرسنيډ. نوکري که حيونونه سي عيسو بېورد ای طور گف: «پی حیونونه نوکرت یعقوب به تو داس و پی دم به اینجون رسه.»



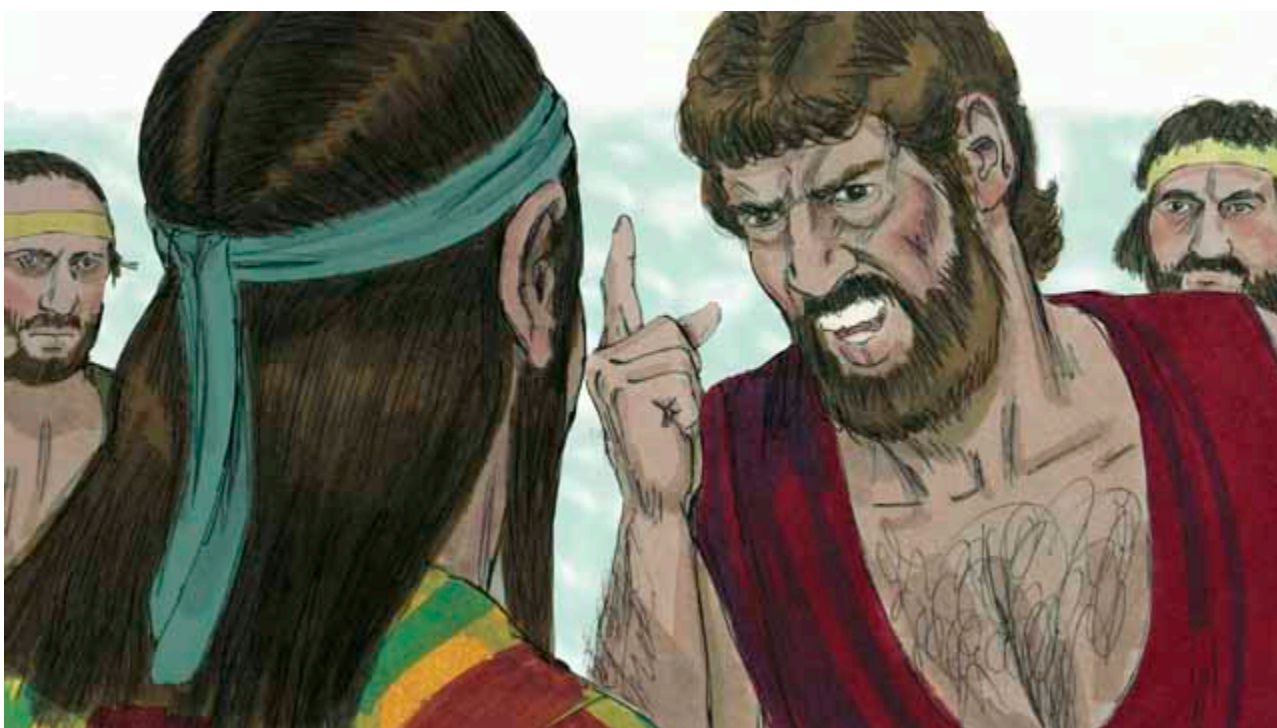
عيسو که ډگه نخاس يعقوب زنه، ا ديدنش خوشحال بي پس. يعقوب بي دردر مي کنعون زندي گورد. اسحاق که مورد، يعقوب و عيسو بي یک خاکش گورين. عهدي که خدا پی ابراهيم بس بيد، بعد اسحاق به يعقوب رسيد.

مَتَلِي أ كِتَابِ مقدس: کتاب پیدایش فصل ۲۵ آیات ۲۷-۳۵ و فصل ۲۹

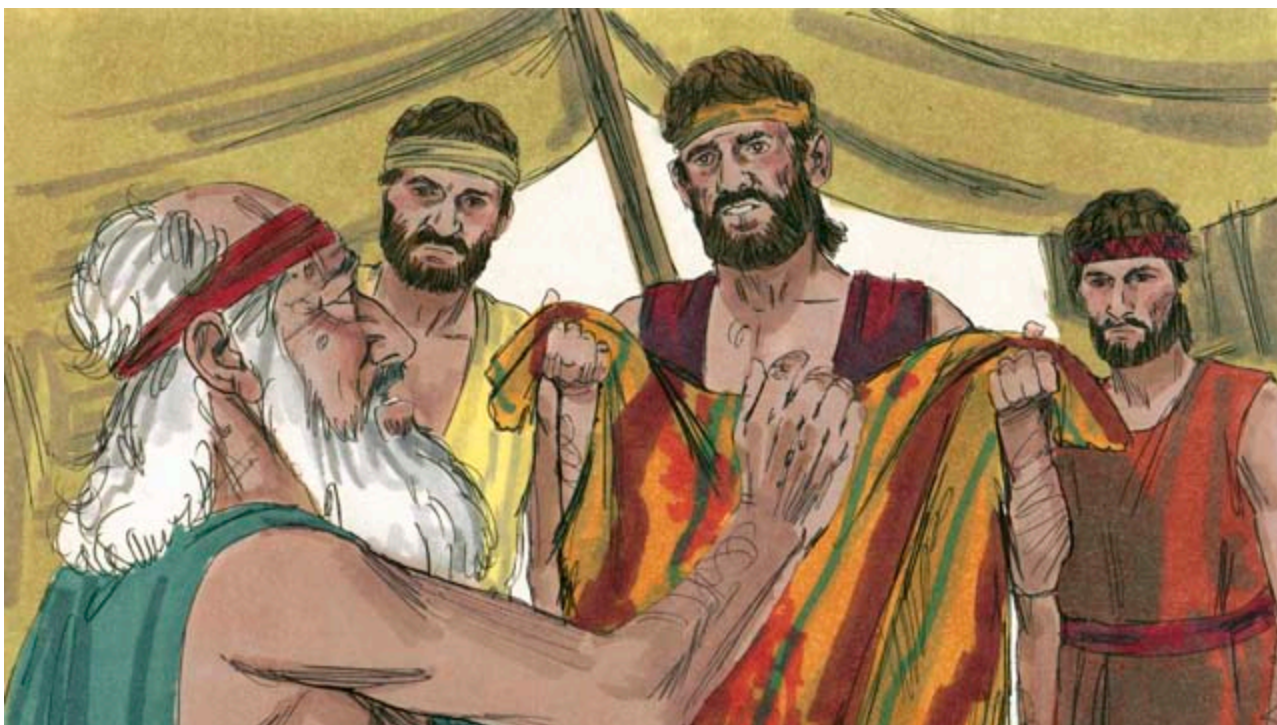
۸- خُدا یوسف و بچونیش نجاتِ دَه



بعد سالای زیادی، رَمونی که یعقوب پیا گپسالی بید، گووک عزیزنازش یوسف فرسید تا ا سلامتی برارونش که گلنه سی چردن بُردن بید خبر آر.



برارون یوسف آزش بدشون میومه سیایان که بُوشون، یوسف بیشتر مخاس و یوسف می خو دید بید که به برارونش حکومت گنه. مُعادی که یوسف پیش برارونش رفت، برارون دُزیدنش و به تاجرون برده فرختن.



ئۇھا ایان کە برارون یوسف رَسین خُونه، قَباش دَرِین و ری قَبَا خِین بُر تَشکَنیدِن. بعد قَبائَه به یَعقوب نِشون دان تا مَرَسَه بووَه حیوون وَحشی ی یوسف گُشتَه. یعقوب خِیلی عاجز بی یِس.



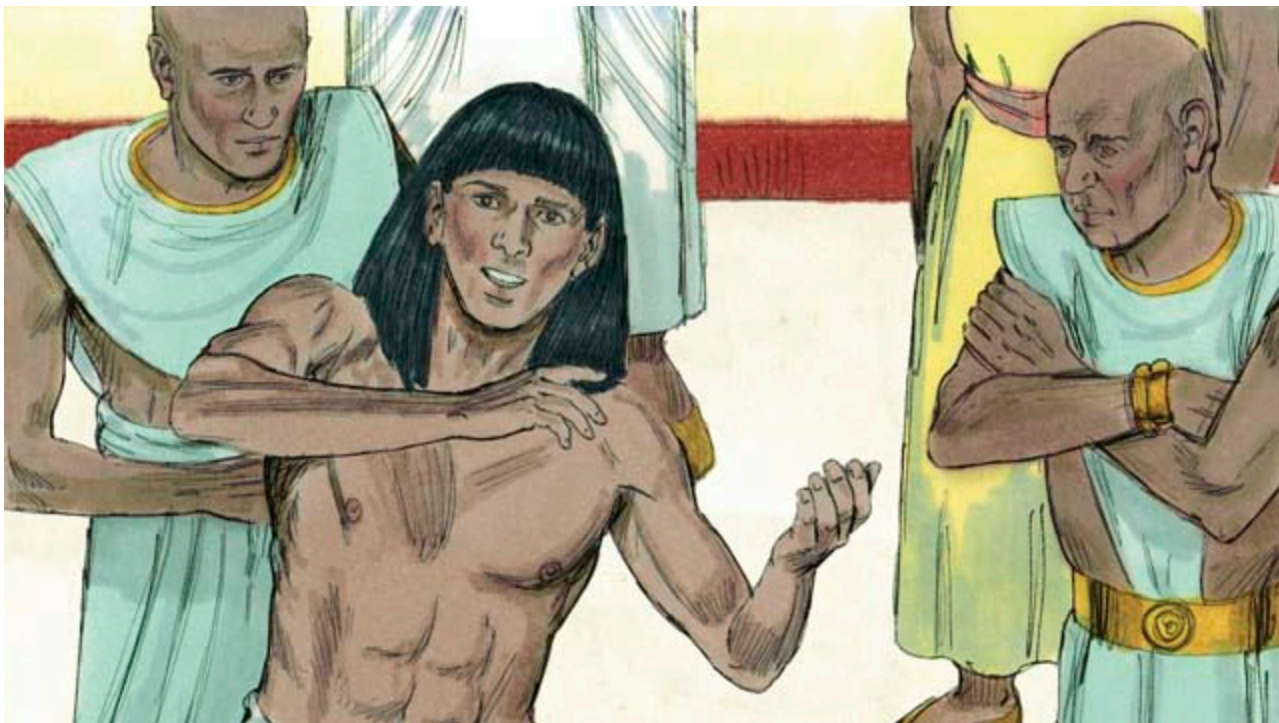
تاجرون بَرده، یوسف پی خوشون بورِین مصر. مصر سرزمین گپ و زور داری بید و نِهنگ روخونه نیل سازس بید. برارونش اووَه به یکی ا گپون مایهدار مصری فُرختِن. یوسف آغاشَه به خُوشی خدمت گُورد و خُدا هم برگت پَداش.



زُونه او مقام دولتی زور زه تا پی یوسف خفته، اما یوسف قبول ن‌گورد که نسبت به خدا گناه بار بووه. زونه ا چری خودش به یوسف
توم بس و یوسف گرفت و بس‌سش زندون. اما یوسف می زندون هم خدانه آ یاد نیورد و خدا هم اووه برگت دا.



بعد چن سال، ار چه یوسف بی گناه بید اما می زندون موند بید. یه شو فرعون (مصریون پاتشا خوشونه فرعون بُنگ کورین)، دو خو
عجیب دید که لَحْشَمَدار بی‌س. هیچ کو ا مُباشرون فرعون ن‌تَرسین فَمِنْ که تعبیر خووش چیه.



چون خدا علم تعبیر خووَ به یوسف دا بید، فرعون گفت یوسف بیاری تا خووَ تعبیر کن. یوسف گفتش: «خدا هفت سال زیودی زراعت دَهه و دُماش هفت سال قحطی میآیه.»



فرعون آچن آ یوسف خوشیش اومه بید، یوسف دویمین شخص مصر کورد.



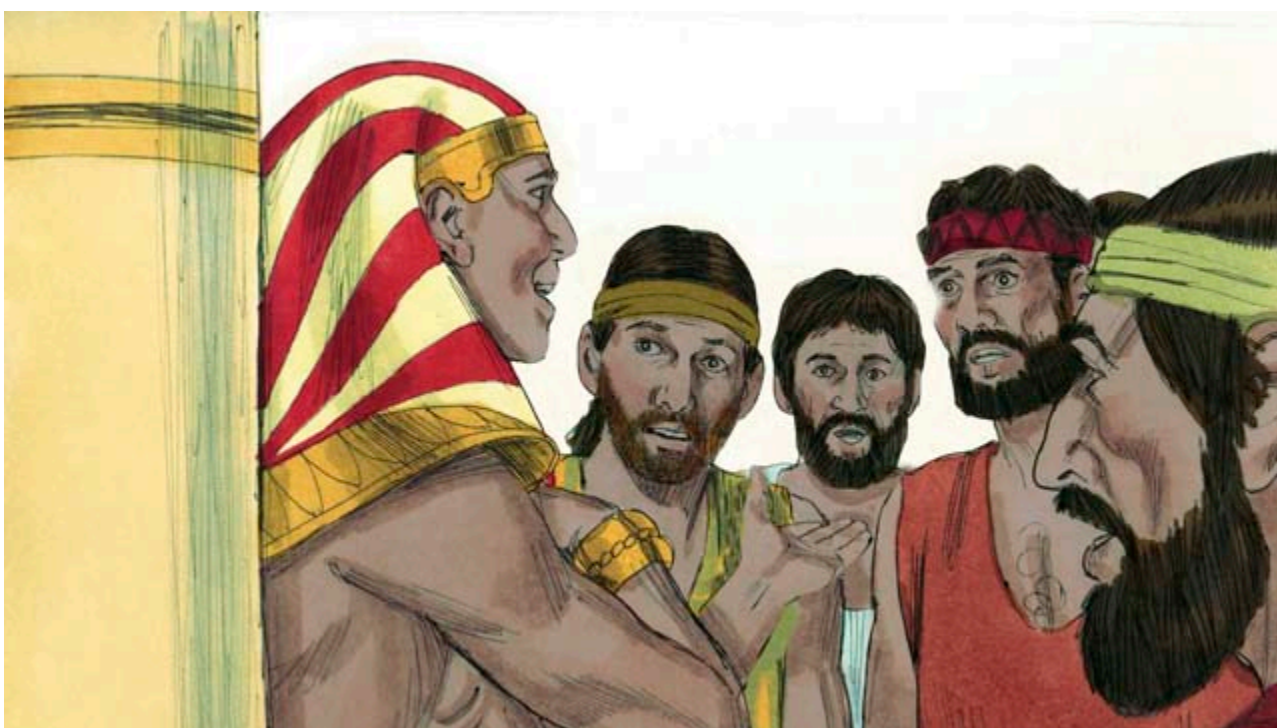
یوسف به مردم گف که وا می هفت سال زیودی، زراعتانه آمبار گنین. مُعادِی که هفت سال قحطی اومه، یوسف زراعتانه به مردم فرخت تا در حد کفاف چی سی خُورَدَن داشته بوون.



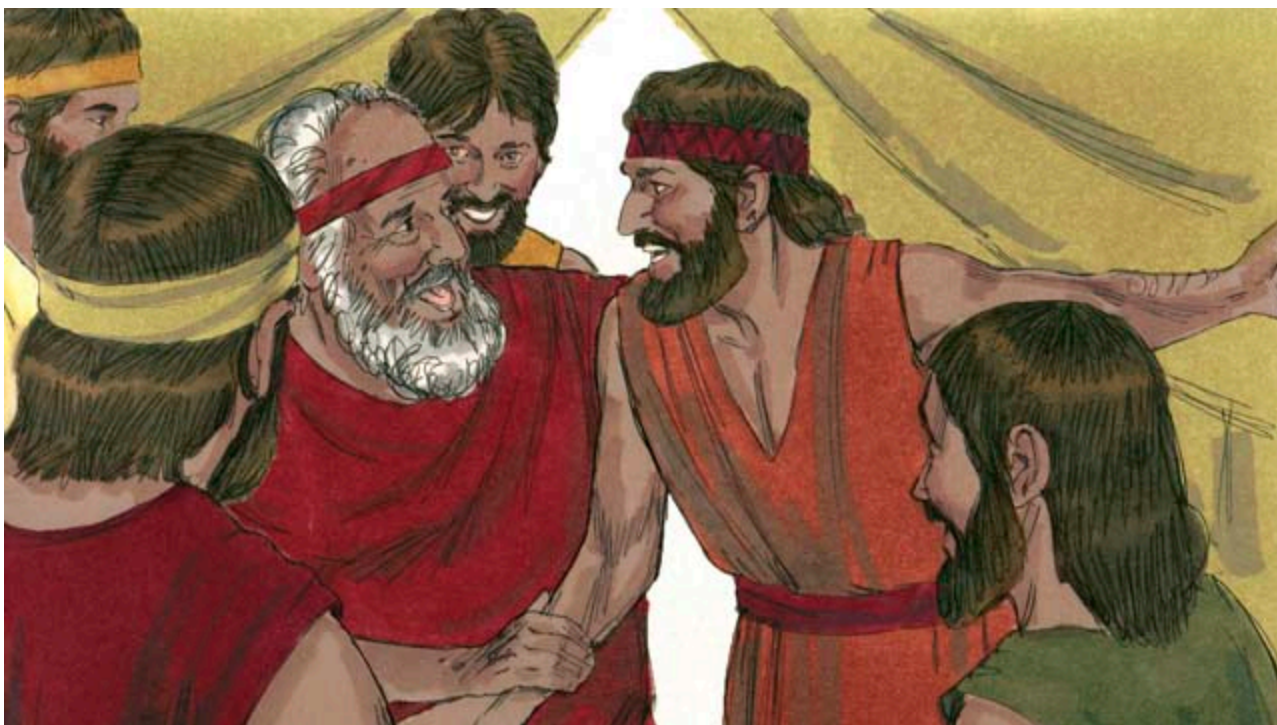
قحطی تینا می مصر نبید بلکه به سرزمین کنعون هم رَسیدُ بید. جایی که یعقوب پی بچویش زندی بُکورد.



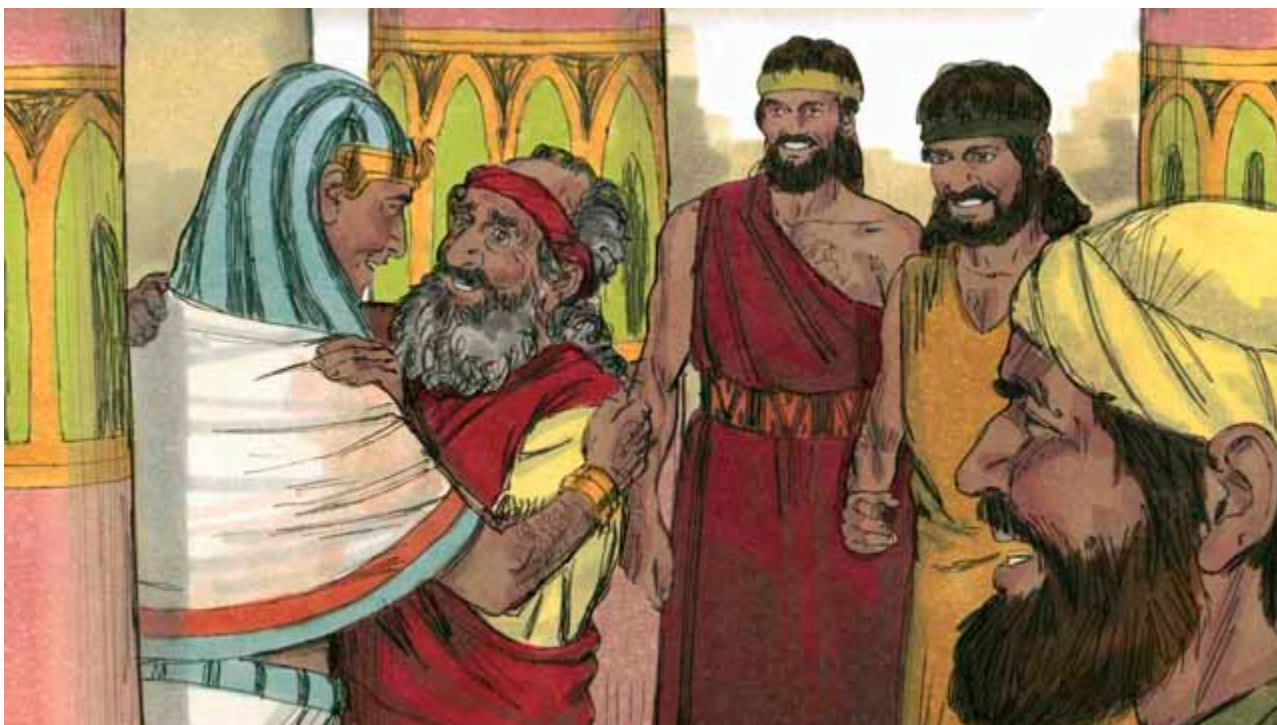
يعقوب گۆکون گېش به مصر فرسنيډ تا غذا و چي پيدا گنن. معادي که برارون ئها يوسف ويسيدن تا آرش نون خرن ن اشناختن، اما يوسف اوشونه اشناخت.



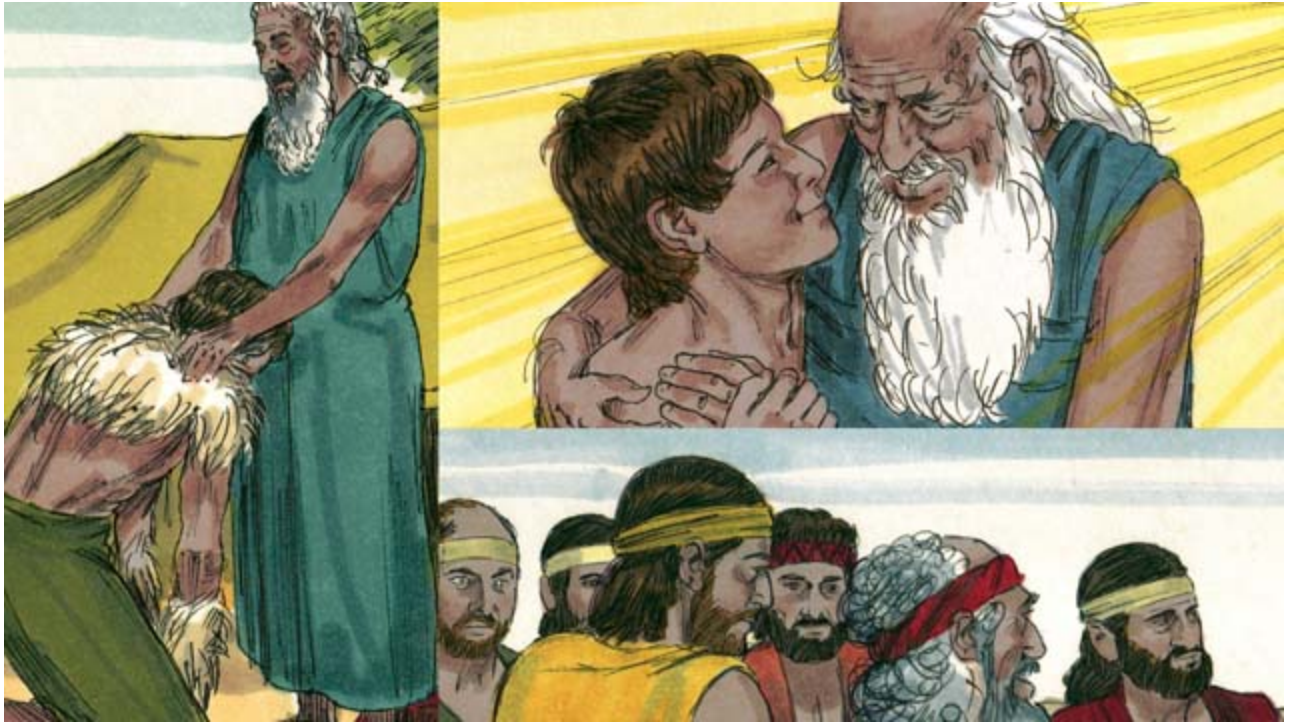
يوسف بعد ايان که برارونش امتحون گورد گفتشون که: «مو يوسف پرارتونم، مترسي. شمون در حق مو بدی گوردی، اما خدا بدی شمون پی خوبی جاگرون گورد. بيایي می مصر زندگی گنی مو ترم همه چي اينجون سيتون جور گنم.»



زمونى كه برارون يوسف ورگشتن خونه و برات زنده بيدن يوسف به بوشون يعقوب دان، يعقوب خيلى خوشحال بيس.



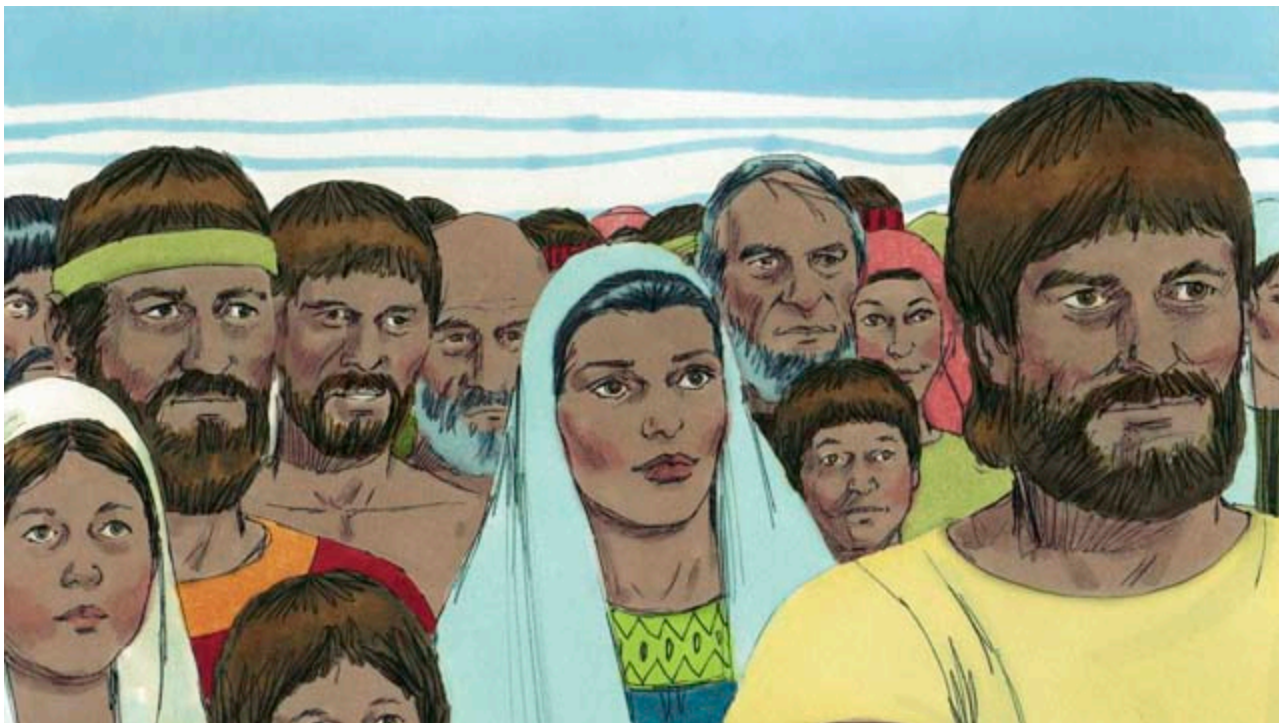
آر چه يعقوب پيا گپسالى بيد، اما پي بچونش به مصر گشتر كورد و همهشون اونجون پيش يكيدو زندى كوردن. يعقوب نها موردن، كل بچونش بركت دا.



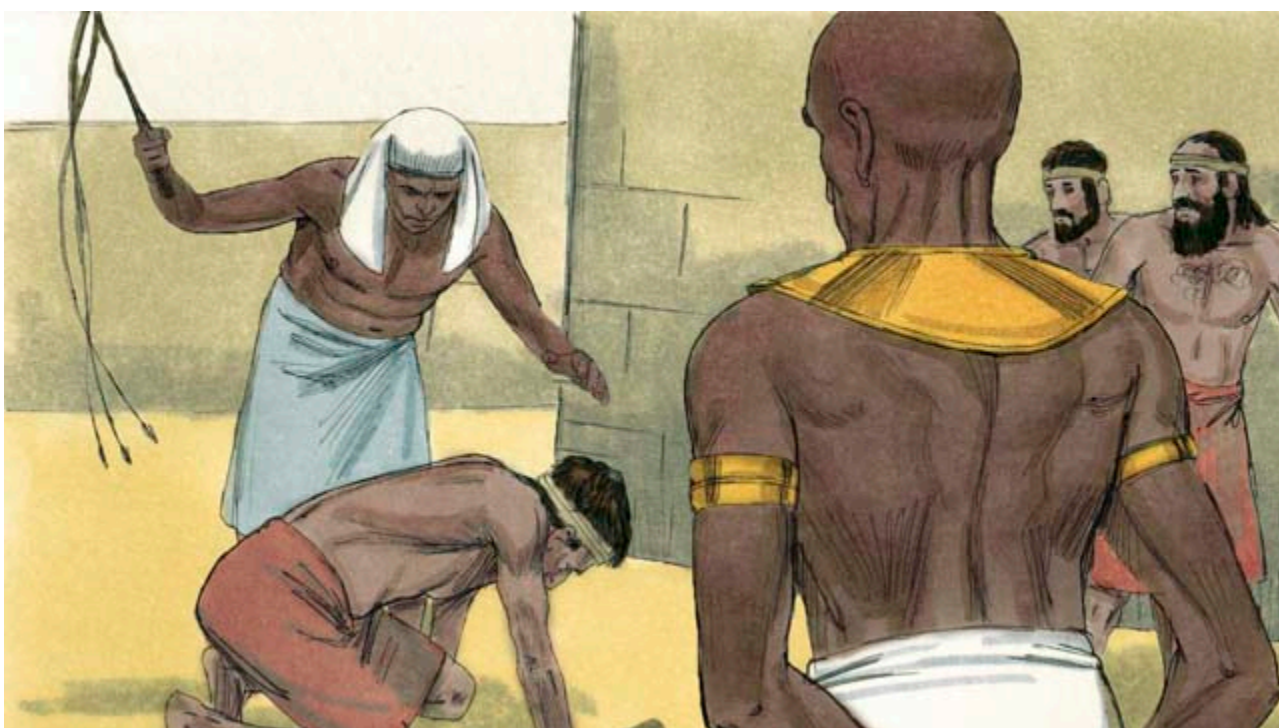
او عهدهی که خدا پی ابراهیم بس بید، بعد اسحاق به یعقوب و دماش به دوز کووک و بچون اوشون رسید. آنسل دوز کووک یعقوب، دوز قبيله بنی اسروئیل عمل اوئه.

متلی آ کتاب مقدس، پیدایش: ۳۷ - ۵۰

۹- خُدا مَوسَا نَ بُنْگِ كُنْه



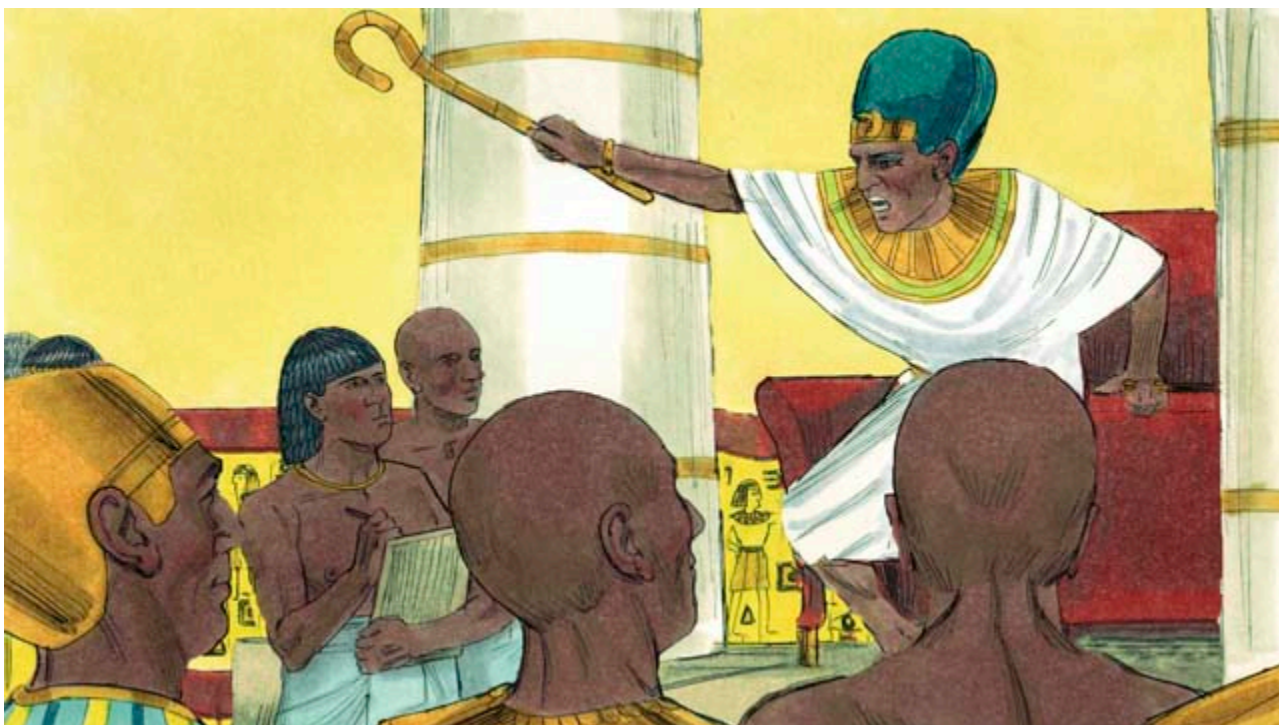
بَعْدَ مَوْرَدَنِ يَوْسُفَ كَلَّ قَوْمَانِش مِی مَصر مَوْنِدَن. اُوشون و اُولادشون سی سالای زیادی اُونجون زندی گُوردن و اُولادشون زیاد بی پِس.
مَصریون هُنونَ اسروئیلی بَگُفتَن.



چَنذ قَرَن که گذشت، تعدادِ اسروئیلیون خیلی زیاد بی پِس بید. مَصریون دِگه یوسف و کاراشه مِی مَصر اَیاد بُورِن بید. اُوشون اَ
اسروئیلیون بَترسیدَن، چون جَرگه گپی بیدَن. فرعون که مِی مَصر حَکومت کُورد، اسروئیلیونَه نوگر مَصریون گُورد بید.



مصريون اسروئیلیوئه مجبور به ساختِ عمارت و شرای زیادی کوردين. کارا سخت، زندی به سيشون تُل گورد بيد، اما خُدا برگت داشون و بچونشون روز بروز بيشتر ببی سين.



فرعون دید که اسروئیلیون زیاد تُخم تلکه بگزن، به قومونش فرمون دا که گل بچون گووک اسروئیلیوئه می رود نیل پهن و گشیشون.



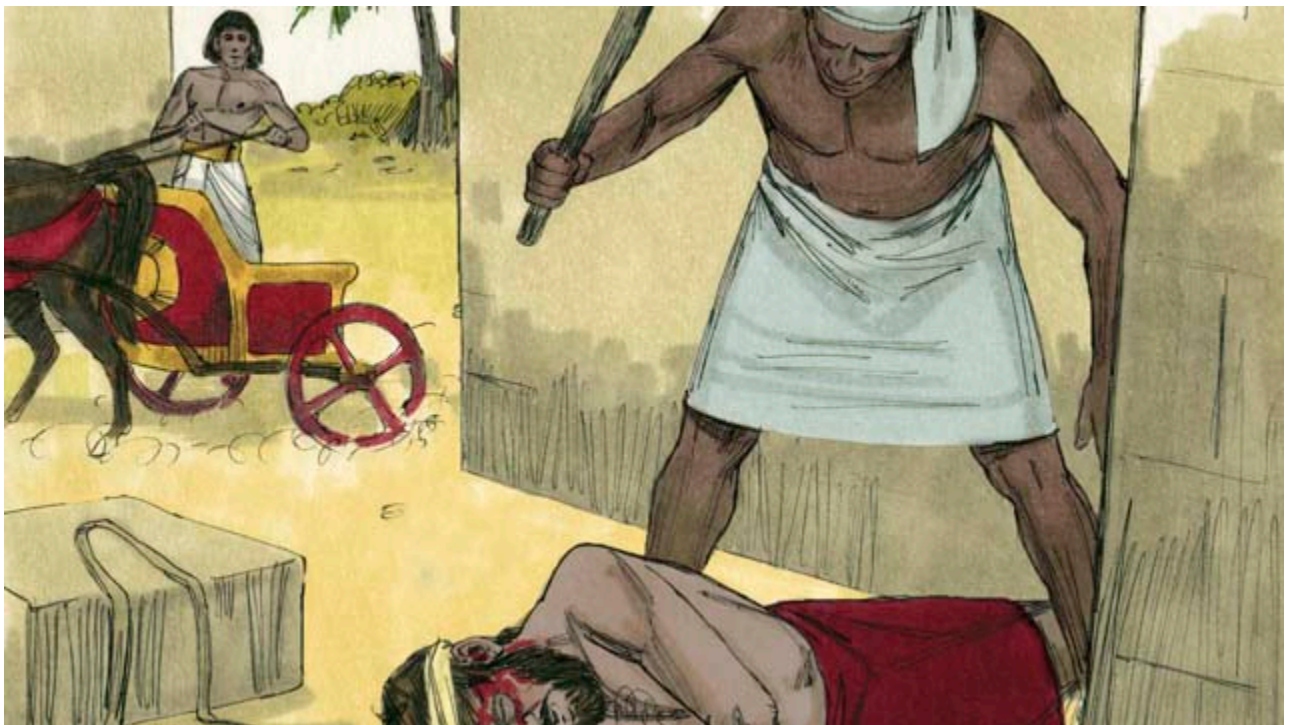
تا زَمونى كِه يِه زُونِه اسروئیلی بچه گُووَكی بار وُند. اوو میرش تا ترسین بچنه ور داشتن.



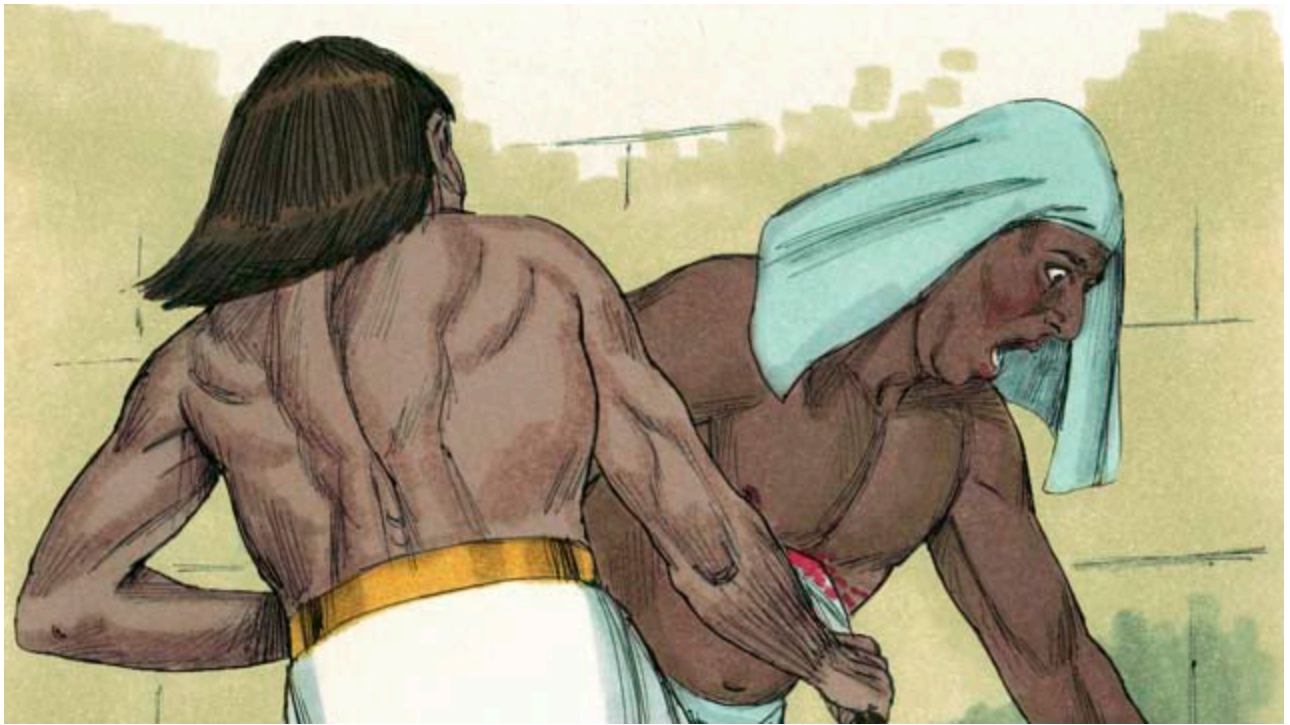
زَمونى كِه مار و بُووه بچه، دِگه نترسین بچنه وردارن، سى ايان كِه گُشته نَبُووه، بچنه مى سَلِه شُووَرى رى او نیل، مَنجا نيزارا وُندن.
خار گِيش، گُووَكه ا دیر بپوييد تا بينه كِه چه سرگمارش ميا.



دُختر فرعون که سَلَنه دید سِیلی می سَلَه گورد دید بَچه مِینِشَه. بَچَه لَف گُوکَش قبول گورد. او دایه اسروئیلی یِ گِرُفت تا موسان شیر دَهه. تو مگو که ایان مار بَچَس. مُعادِی که مارگُوک، بَچَه آشیر گِرُفت، بَچَه به دختر فرعون دا و اسمشَه موسی وندن.



یَه روز معادی که موسی گِب بی پِس بید، یَه مصری یَه دید که نوکر اسروئیلی یَه بَزَنه. موسی تَش تَقَلَا گورد که برار اسروئیلی شَه نجات دَهه.



موسی مَرَس گسی نَمِیَنَش و مصری پَنَه گشت و جَسَدَش جایی وَر داشت. اما گسی موسان دِیْد بید.



مُعادی کِه فرعون آ کار موسی با خبر بی پَس، مَخاس موسان گَشَه، اما موسی آ مصر به بیابون گُرخت و سربازون فرعون نَترسین بیداش کُین.



موسی می بیابونی دیر آ مصر به چوپونی مشغول بی‌س. او په دُختري آ او سترزمین عروسی گورد و دو گووک از شون عمل اومه.



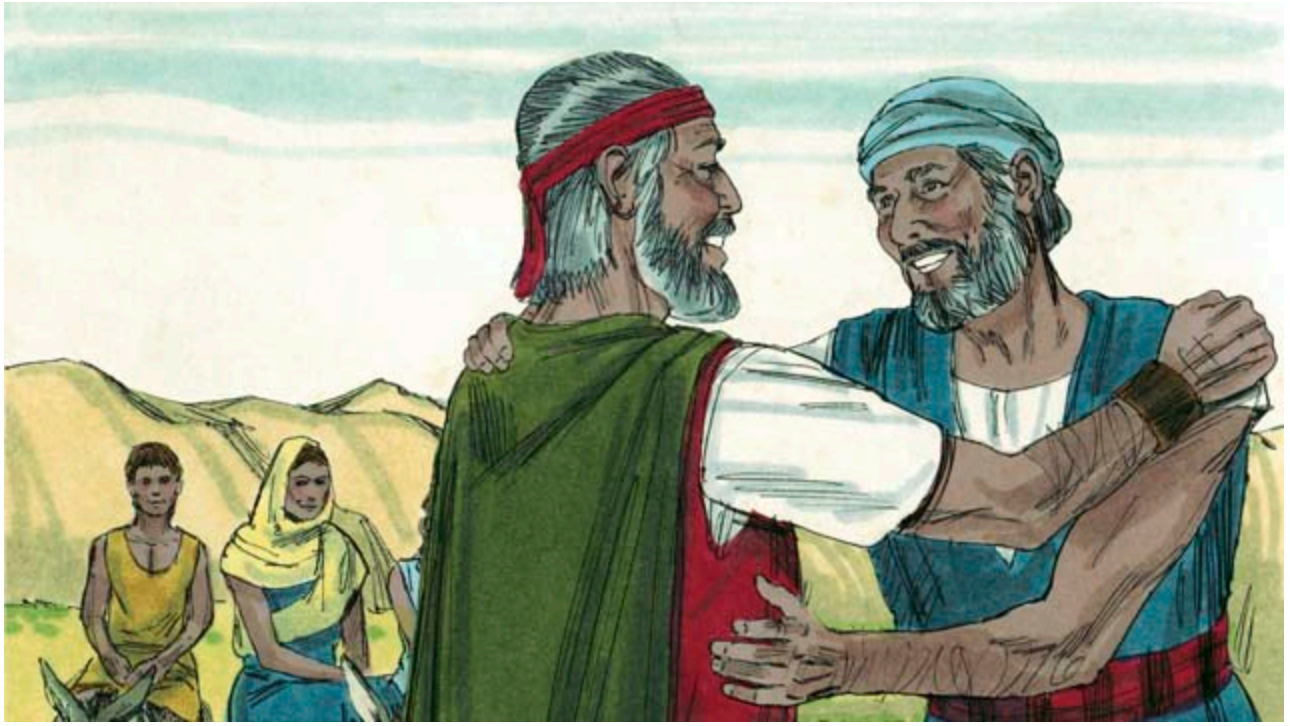
یه روز معادی که موسی گله غموشه په پوید، چپه خار دید که تش گُرفتته اما نم‌سختن. نهنگ تش رفت تا فمه چه خبره. معادی که موسا به چپه خار نزدیک بی‌س، خدا آ می خارا بُنگ کورد: «کوشاته آپاڼ درار چون جایی که ویستی مقدسه.»



خدا فرمایش کورد: «مُو دردا بَندهگُونَمه می مصر دیدومه. مو نته پیش فرعون فرسُم تا جَرگَمه ا نوگری مصر، دژوری. مو سرزمین کنعون به اوشون داهام، سرزمینی که وَعَدَشَه به ابراهیم، اسحاق و یعقوب دام بید.»



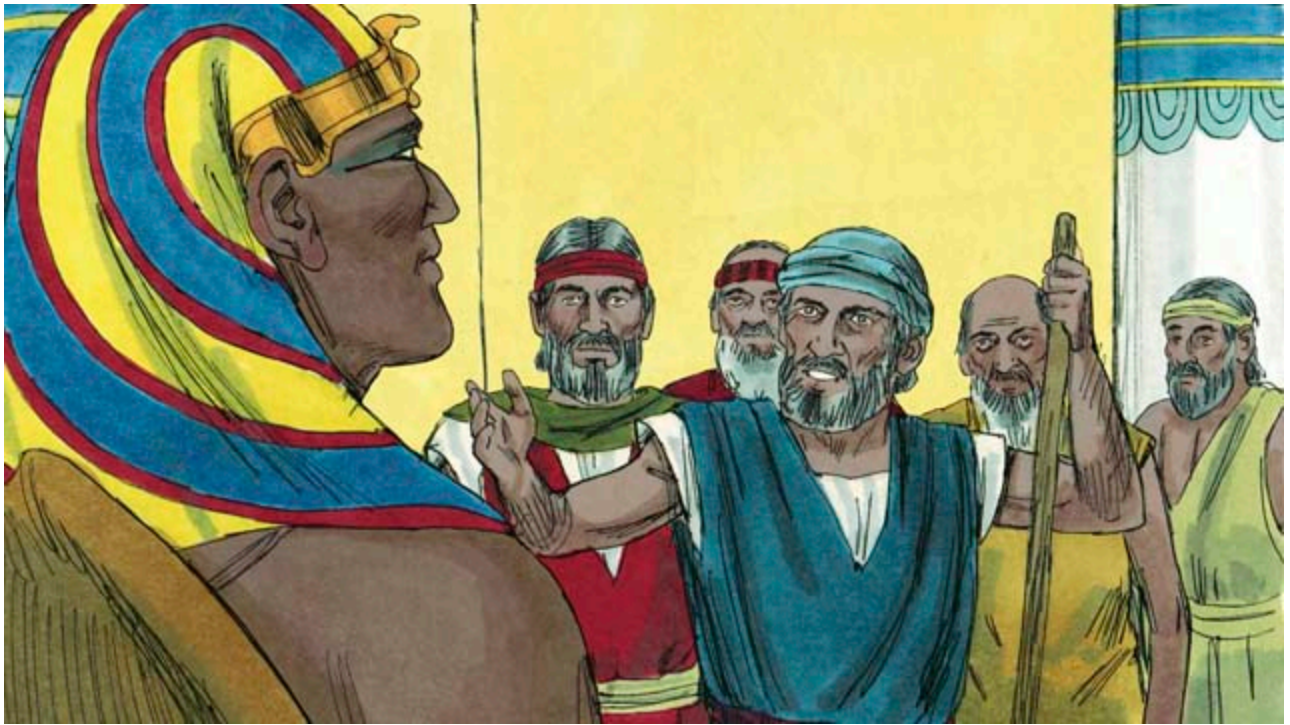
موسی گف: آر قومون اژم پُرسین که کی فرسنیدته چه گوؤم؟ خدا فرمود: «هستم آنکه هستم» به اوشون گو که "هستم" مونه پیشتون فرسنیده. و گوشون که مو یهوه خدای بووونتون یعنی ابراهیم، اسحاق و یعقوب. اسمم تا قیوم قیومت همی ایانه.»



موسیٰ نَخاس کِه پیش فرعون رُووَه، چون بَترسید کِه نَترس سَه بُوَوَه خوب قِصَّه گُئِه. پَه خُدا برار موسیٰ یعنی هارون فرسَنید تا جَماش گُئِه.

مَتَلی آ کِتَابِ مقدس: خروج ۱ - ۴

۱۰ - ده بلا



خدا په موسی و هارون گف که خواستون بُووه فرعون آدم سَرَخودیّه. موسی و هارون آلا فرعون رَفَتِن و گفَتِن: «ای بُنگه خدای اسروئیل به تو داس: "قوم مُنه هل رُوون".» فرعون مَخَل وَرَشون نَوَد و اَجا ایان که بنی اسروئیلَه هَلَه رُوون، مجبورشون کُورد بیشتر کار کُئن.



فرعون هَنی نَم هِشت که بنی اسروئیل رُوون. سی ایان خُدا دَه بلای گپ سَرَ مصر اووُورد. پی او بلاها، خُدا به فرعون نشون دا که زورش اَفرعون و هَمه خُدا یون مصر بیشتَره.



خُدا اُو روخوئِه نِيلَه خين گُورد. اما فرعون هَنی، بنی اسروئیلَه نَم هِشت رُوون.



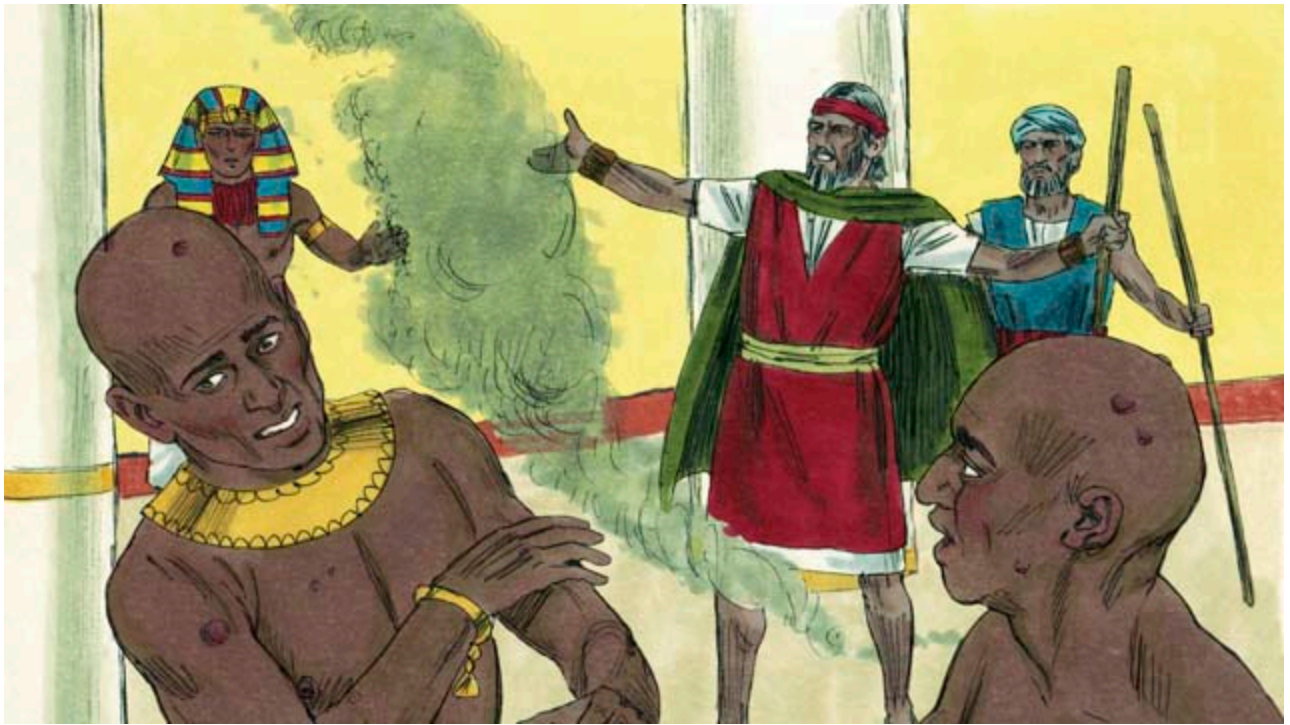
خُدا کُلّ سرزمینِ مصر پُر بَق گُورد. فرعون اُموسی مَخاس کِه بقوئِه اُمی ولاتِشون دیر گُئِه، اما بعد اَیان کِه بقون اَیین رَفَتِن، دِل فرعون سینگتر بی پَس و نَهشت اُمی مصر رُوون.



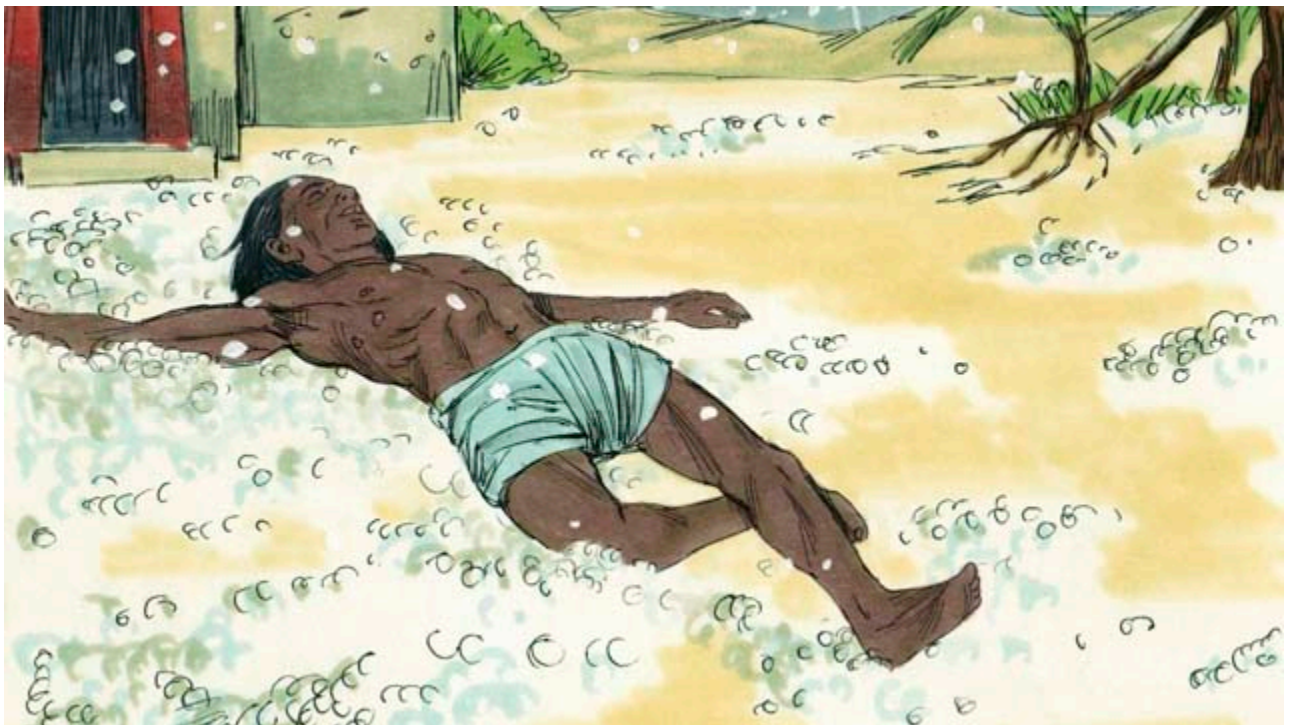
بَعْدِش خُدا بَلا پَخْشون و بلا پَخْشَه گُورکونَه نازل کُورد. فرعون به موسی و هارون گف: آر ای بَلاَنه دیر کُنین، بَهْشون کِه اَمی مصر رُوون. بعد دعا موسی، خُدا ای بَلاَنه هَم دیر گُورد، اما فرعون دِلش سینگتر بی‌پس و اندو هم نَهشت اَمی مصر رُوون.



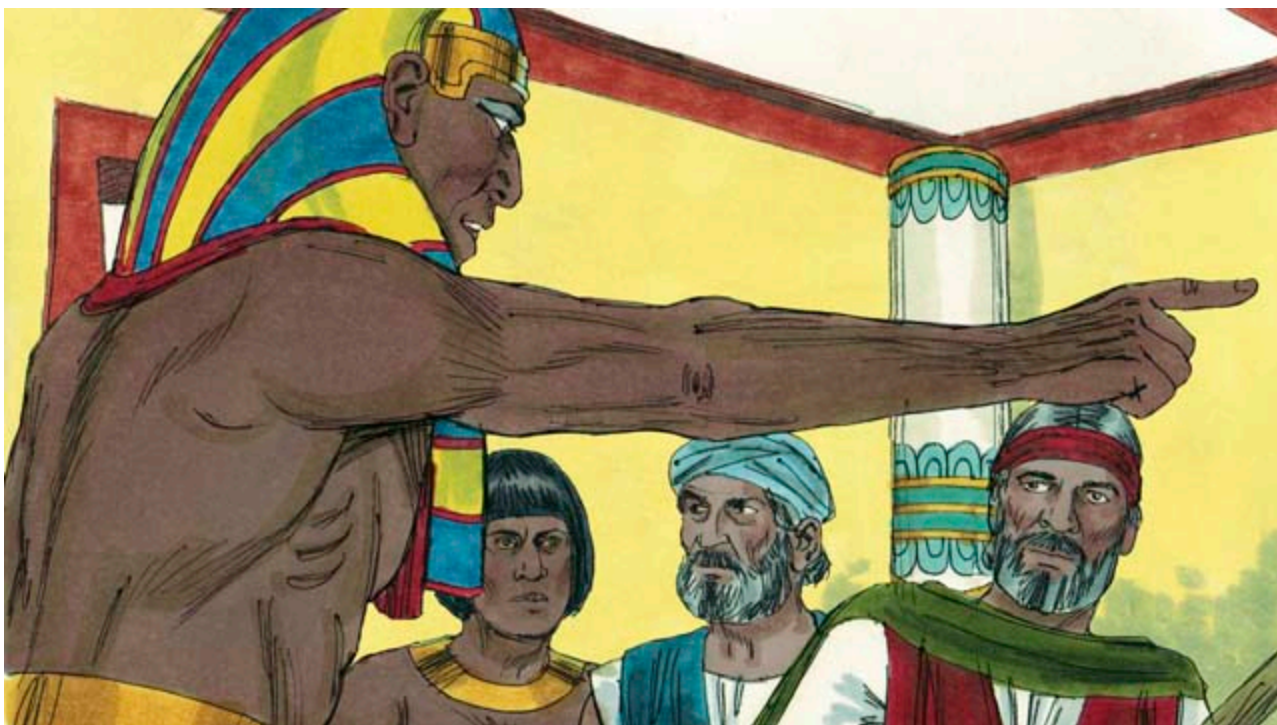
بَعْد خُدا کاری کُورد که هَمه حیوئون مصری مریض بُوون و میرن. اما فرعون کِه دِلش اَ سینگ بید اِیَره هَم نَهشت کِه رُوون.



خدا به موسی گف: که چپه آ خاکشتر می دسش پُر گنه و ئها فرعون به هوا تیچنه. مُعادی که موسی ای کاره گورد، گَل مصریون بجز اسروئیلیون دون درووردن. اما خدا دلِ فرعون سنگتر گورد و فرعون نِهشت که اسروئیلیون روون.



بعیش خدا بلا تِگرگه نازل گورد و بیشتر زراعتا و هر جونوری که زیر آسمون بیدن آ بین بورد. بعد فرعون، موسی و هارون بُنگ گورد و گف: «مو ای ره گناه بازم، شُمون آزادی که رووی.» بعیش موسی دعا گورد و تِگرگ وِیسید.



اما فرعون ای ره هم گناه کورد و دیش سنگتر بیس و نهشت که اسروئیلیون آزاد بون.



دماش خدا بافی اگلو آلا سرزمین مصر فرسید. گلووون هر زراعتی که آ بلا تیگرگ موند بید، خورین.



بعد خدا بلا توریکه فرسید که سو روز طول کشید. همه جا توریک بی‌طوری که هیچ مصری نترس آمی خوئش آیه در. اما جایی که اسروئیلیون بیدن، رُوش‌نویی بید.



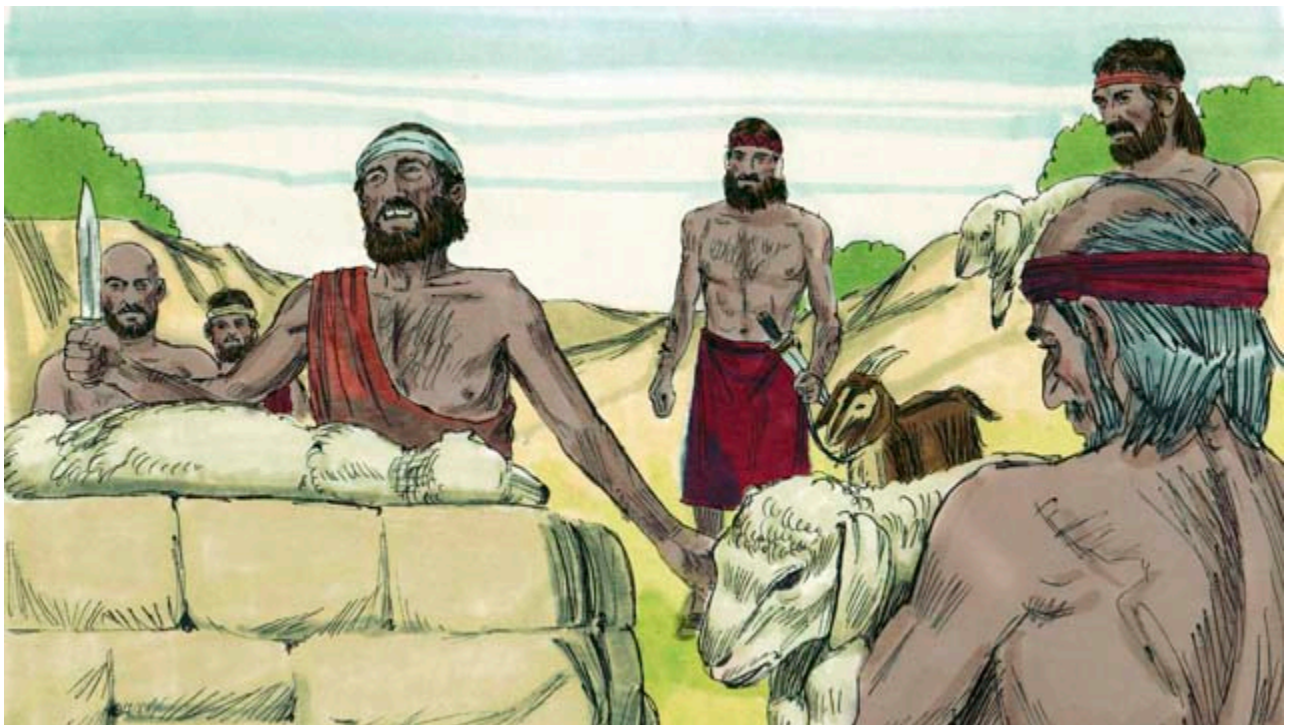
حتّا بعد ای نو بلا هم فرعون نهشت اسروئیلیون رُوون. آ اونجون که فرعون گوش شنوا نداشت، خُدا بناوند که آخرین بلائه فرسنه. ای بلا نظر فرعون عوض گُورد.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب خروج ۵ - ۱۰

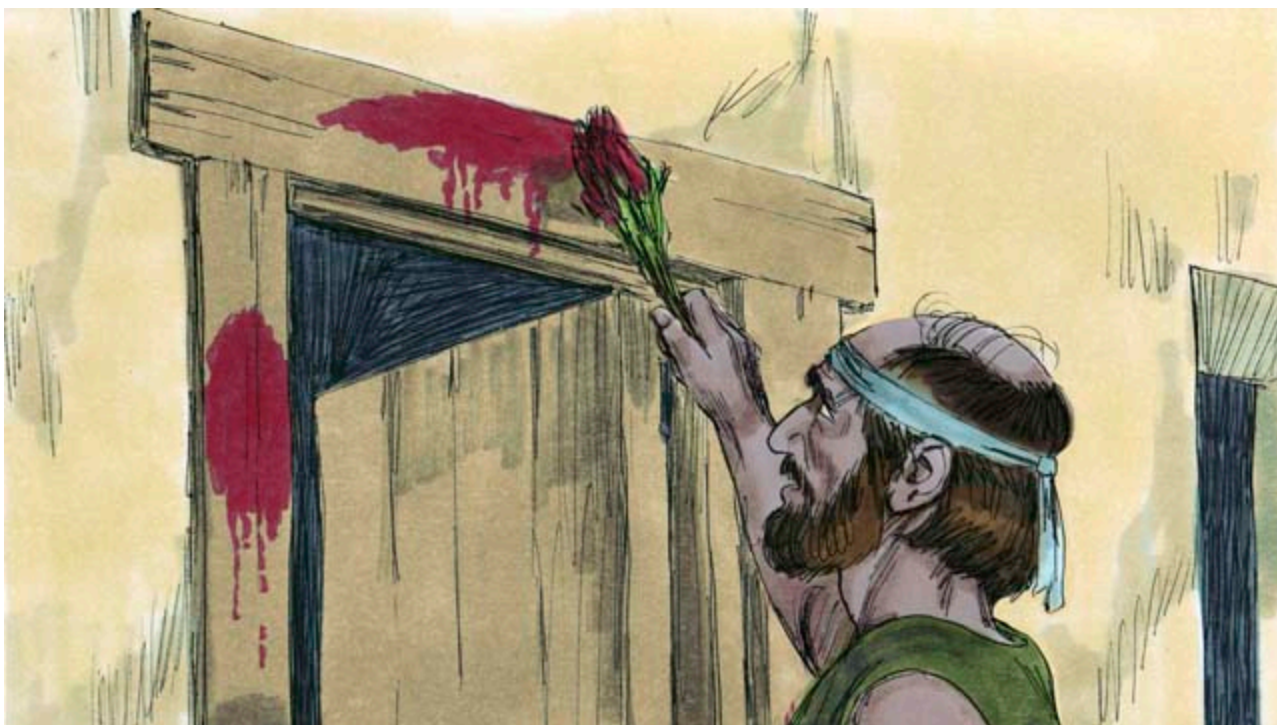
۱۱- عیدِ پَسَخ



خدا موسی و هارونَ آلا فرعون فرسئید تا گونیش که بنی اسرائیل آزاد گنہ. اوشون به فرعون گفتن که اگر بنی اسرائیل نهلہ، خدا هر چی گووک ثوری می مصر هه وا حیونون آبین برہ. معادی که فرعون ایان قمید، باور نگرورد و آندو محل ور قصا خدا نوند.



سی گسونی که به موسی اعتقاد داشتن، خدا ره ناها پاشون وند تا بچون ثوریشن، آ ای بلا خلاص بون. هر خونه واسکی گووه بی عیبی پیدا گنہ و قربانی دهه.



خدا به بنی اسرائیل کف تا خینه بر نه ری در ا خونا شون ساین. هموگری بنی اسرائیل واسکی گوشت گوونه بریزن و پی نون بی خمیر مایه تندی بخورین. خدا گفتشون بعد خوردن آماده بون تا مصر هین و راون.



اسرائیلیون کل فرمونا خدان دقیق انجام دان. منجا همو شو، خدا آ می مصر رفت و کل گووکون گپ مصریون آ بین برد.



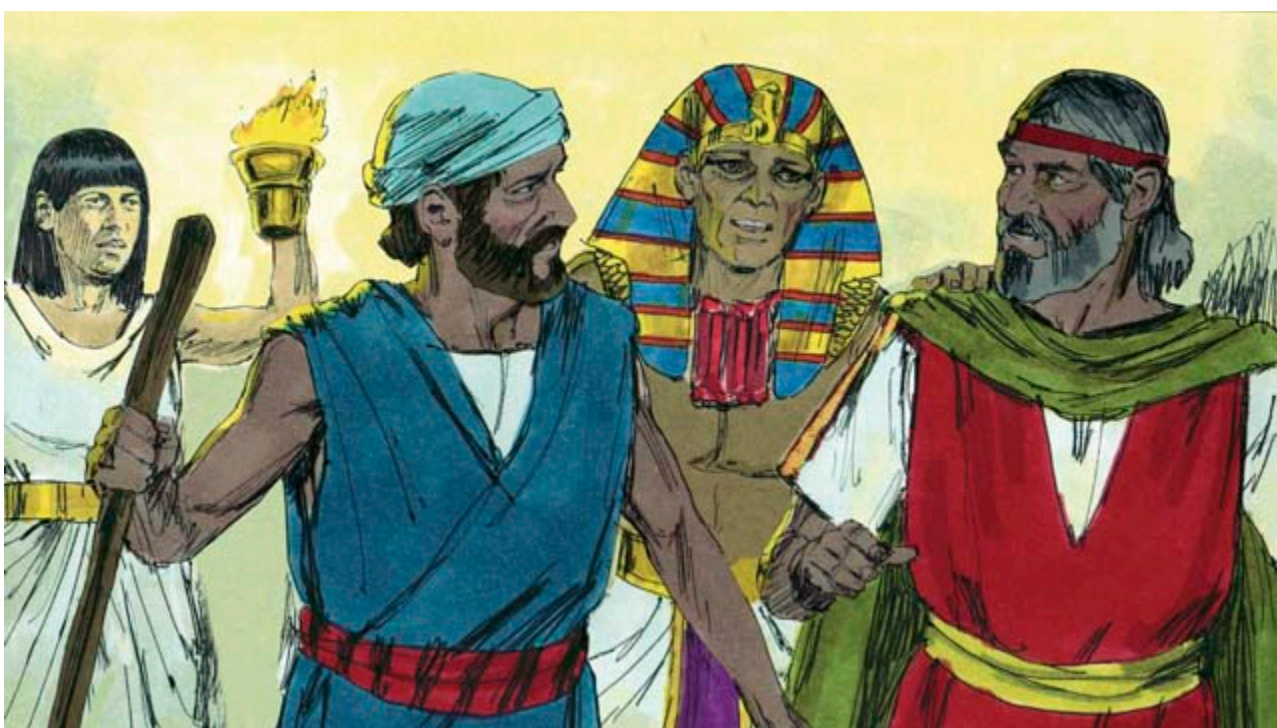
خُدا اَ در کُلّ خُونا بَنی اسروئیل کِه نشونِ خین وَر دراشون بید گُذر گُرد. هَر کِسی کِه مینِ او خُونا حاضر بیدن، سِدلِ خینِ گُوه درِ آمون بیدن.



اَما خُدا اَ نِهنگِ خُونا مصریونی کِه وَرش ایمان نداشتن و فرمون بَری نَمکُورین گُذر نَمگُورد و کُلّ گُوه کون گپِ او خُونا نِه کُشت.



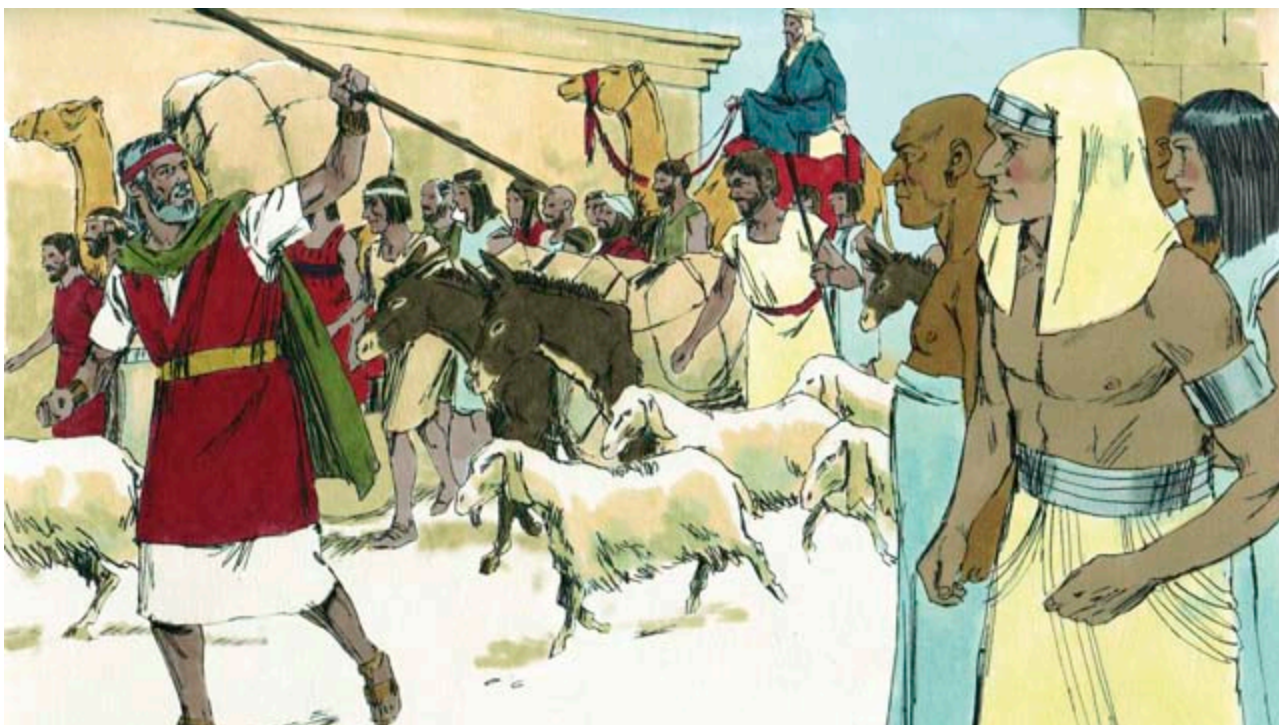
گووکون گپ کلّ مصريون کشته بيسن. ا گووک گپ فرعون گر تا گووک گپ نوکری که می زندون بيد. دو بر مردّم مصر ا گم پی
مُصیبتاشون پگريوسين.



فرعون همو شو، موسی و هارون بُنگ کُورد و گفت: «بنی اسروئیلَه آ اینجون ورداره و زیتری آ می مصر زووه.» مصريونم گفّین که
هرچی گهتر اینجونَه هله و کشتَر کُنه.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب خروج، فصل ۱۱: ۱-۱۲ و فصل ۱۲

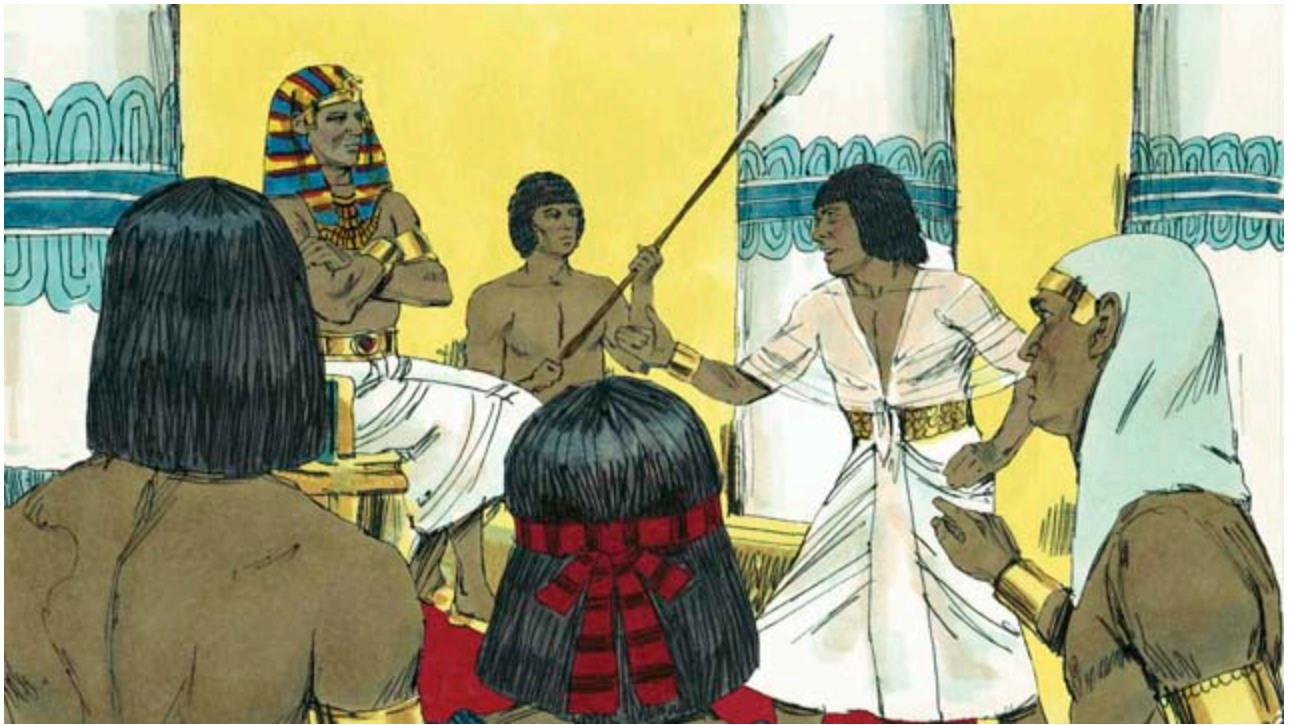
۱۲- دَر رَفْتَن



بنی اسرائیل خیلی نوقزن که آ مصر به درِ رُون. اوشون دِگه برده نبیدن و آلا سرزمین موعود برفتن. مصریون هرچی که اسرائیلیون آرشون مخاسین مثل نقره، طلا و چپایی گه ارزش دارنه دانشون. بعضی آ طایفایی که تازه خدانه قبول گوردن بید هم پی اسرائیلیون مصر هشتین و رفتن.



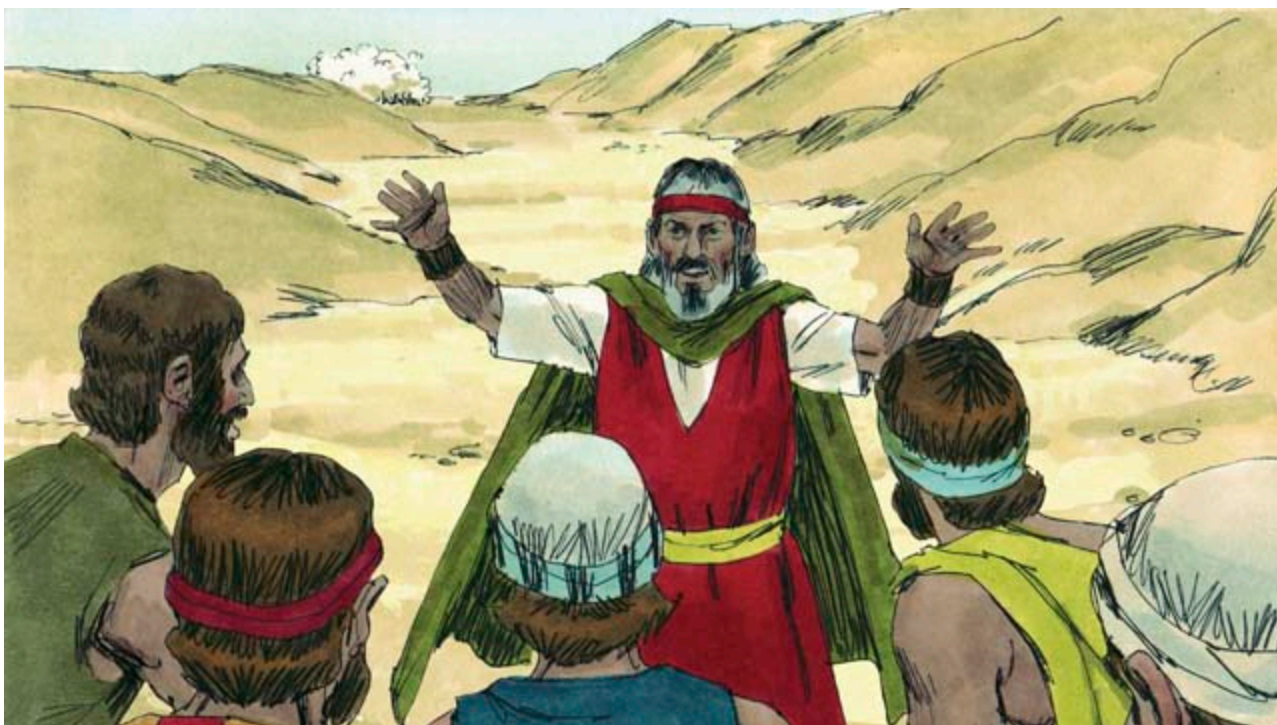
سُتینی آ اور می روز و سُتینی آتش می شو پرابر اسرائیلیون حرکت گورد. خُدا می سُتینِ اُور و تَش پی شون بید و هی ایشونه می پی سفر رهنمونی بکورد. تینا کاری که ایشون واسکی انجوم دهن ایان بید که تر گرن و رُون.



بَعْدَ مُدَّتِي فِرْعَوْنَ وَ قَوْمُنَا أَكَارِشُونَ پَشِيمُونَ بَیْسِینَ وَ دُما اسروئیلیون رَفِینَ تا آندو بَه بَرَدَگی گَرَنَشون. خُدا بید که نَظَر شَوَنه عَوَض کُورد بید تا قَمُونَشون که خُدايِ واقِعی اوَوَه وَ مَرْدُم خُولی بُون کِه بَهوَه آ خُدا مَصریون زوردار تَرَه.



مُعادی کِه اسروئیلیون مَصریون دَیین، قَمِیدین کِه مابین دریا سُرُخ وَ لَشکَر فِرْعَوْنَ گَیر اُفتَیدَنه. اُشون خِلی تَرَسیدین وَ داد زَنَین: «اَ گَم چَه مَصرَه هِشْتِیم؟»، «هَمْمُون پی دَم میرِیم.»



موسی به اسروئیلیون گف: «مترسِه. خدا امروز سی شمون بَجَنگه و نجاتون دَهه.» بَعْد خدا به موسی فرمایش کورد: «به بنی اسروئیل گو که آلا دریا سُرْخ رُون.»



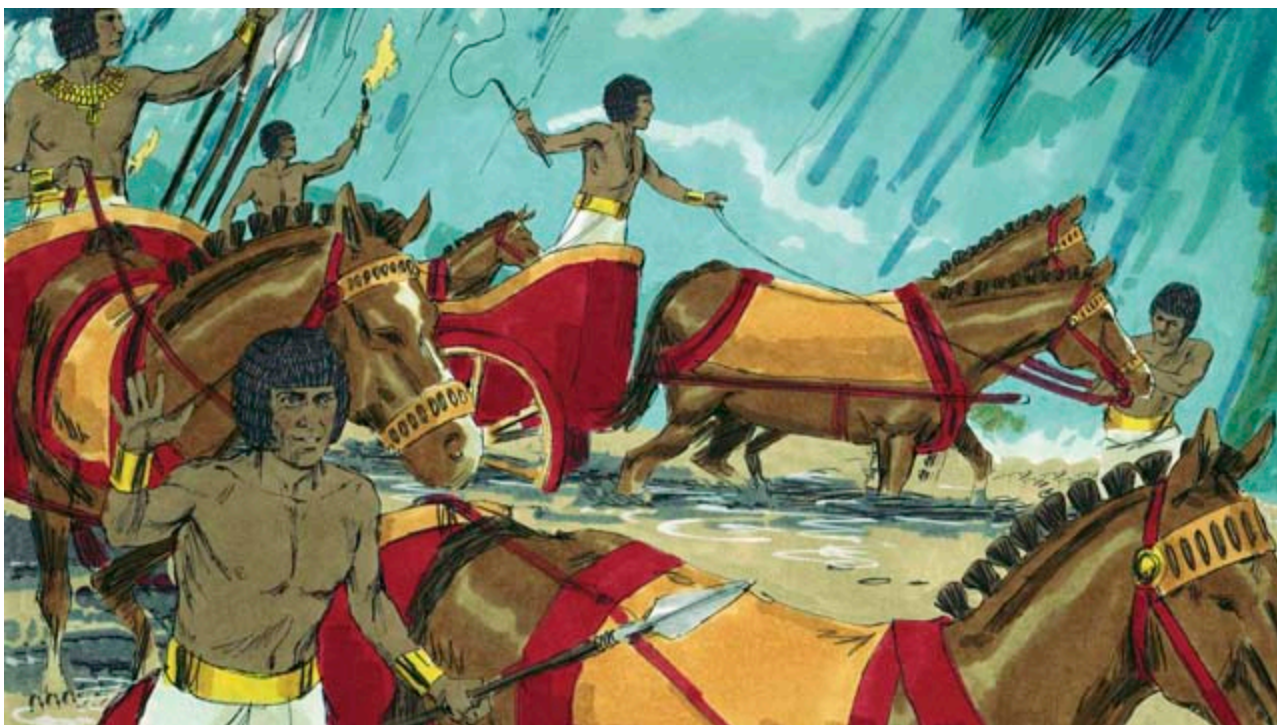
بَعْدُ خُدا سُنْتین اُورانه حرکت دا و مابین بنی اسروئیل و لشکر فرعون وادونید تا سپاهیون مصری نترسَه بُون اُوشونَه بینن.



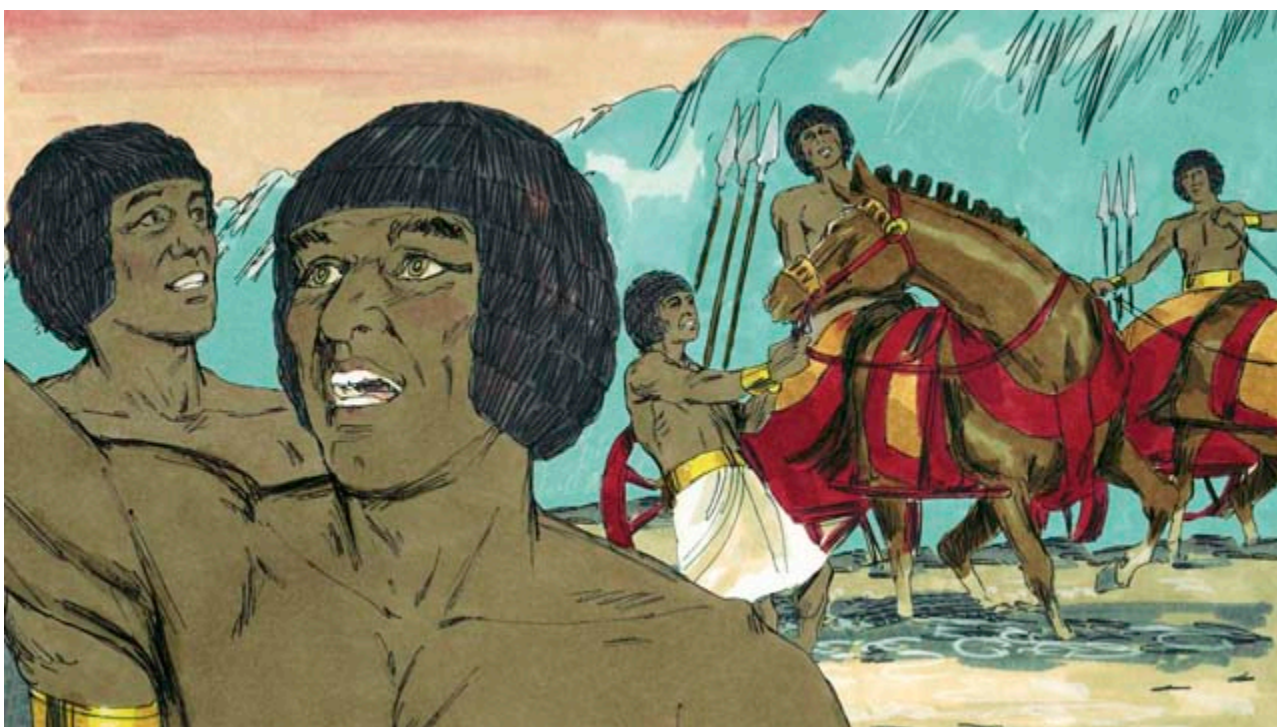
خُدا به موسی فرمایش گُرد که دسته ری او بِلند گُنه، بَعْدُ خُدا بادی فرسَنید که او دریائِه به چَپ و راس جاگرون گُرد، طوری که نَری می دریا گُنیهس.



بعد بنی اسرائیل می پی حال که ایلا اولاشون دیواری آ او بید، منجا دریا تَره گِرُفتن و رَفَتن.



بعدش، خُدا سَتینِ اورائِه وَر داشت تا مِصریون ترس سَه بُون گُرختنِ اسروئیلیونَه بینن. آخیر مِصریون بَناوندِن که رُون دُماشون.



هَموگری اوشون دُما اسروئیلیون مِنا دریا رَفَتِن. اما خدا مِصریون ترسونید و کاری کورد که آراباشون مِنا خُرا گیر کُنین. اوشون دادِ زن: «گروزه، خُدا سی اسروئیلیون بَجَنگه.»



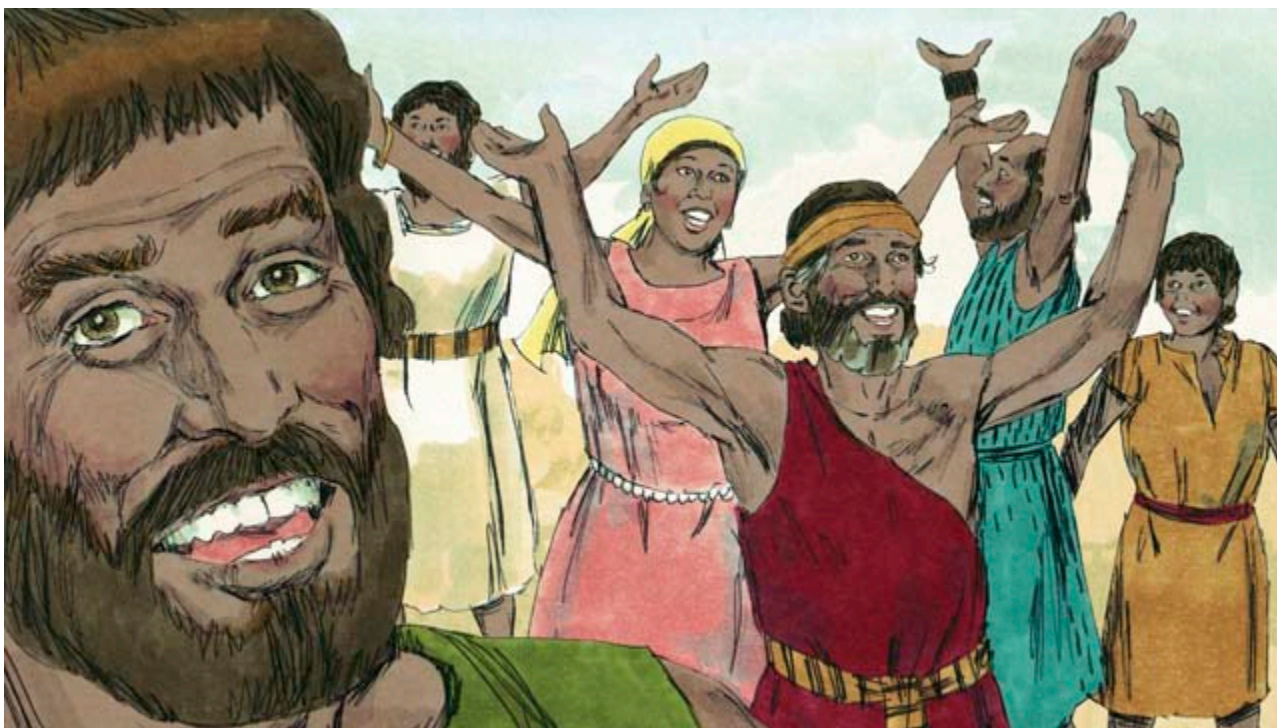
بَعْدَ اِيَانِ كِه بَنِي اسرؤئيل به سلامتِي رَسيدِن اولا دريا، خُدا به موسى فرمود: «أَنذُو دَسِئَةَ أَلَا دريا بِلُند كُن.» زمونی كه پی كارِه كورد، اُو سرِ مصريون توفِس و آراباشونُ اَ بَين رَفْتَن و هَمَهشون مِي دريا غرق بيسِن.



زمونی كِه اسرؤئيليون اَ بَين رَفْتَن لشكرِ مصرَ ديدِن، به خُدا اعتماد كُورِدِن و قَميدِن كه موسى پيغمبرِي اَ طَرَفِ خُداست.



بنی‌اسروئیل خیلی خوشحال بودند، سی‌ایان که خدا اوشونه آبردگی و مُوردن نجات دا بید. ایسون ایشون آزاد بیدن که خدانه پرستین و آرش فرمون بری کنن. اسروئیلیون شیعرا زیادی سی اوزودی‌شون ساختن و خدانه بی‌پرستیدن که ایشونه آ دس لشکر مصر خلاص کُورده.



خدا به بنی‌اسروئیل دستور دا که هر سال، دَعوتی گِرن و یادشون آیه که خدا چطور مصریون ایشکینید و بنی اسروئیله آبردگی آزاد کورد. ای جشن "پسخ" بُنگ کُئن. اوشون هر سال ای مُعاد پی قربانی کُوردن گووه و پرشتیش پی نون فطیر، او روزّه جشن گِرن.

مَتَلِّىْ أَكْتَابِ مَقْدَس: خُرُوج ١٢: ٣٣ تا ١٥: ٢١

۱۳ - عہدِ خُدا پی اسروئیل



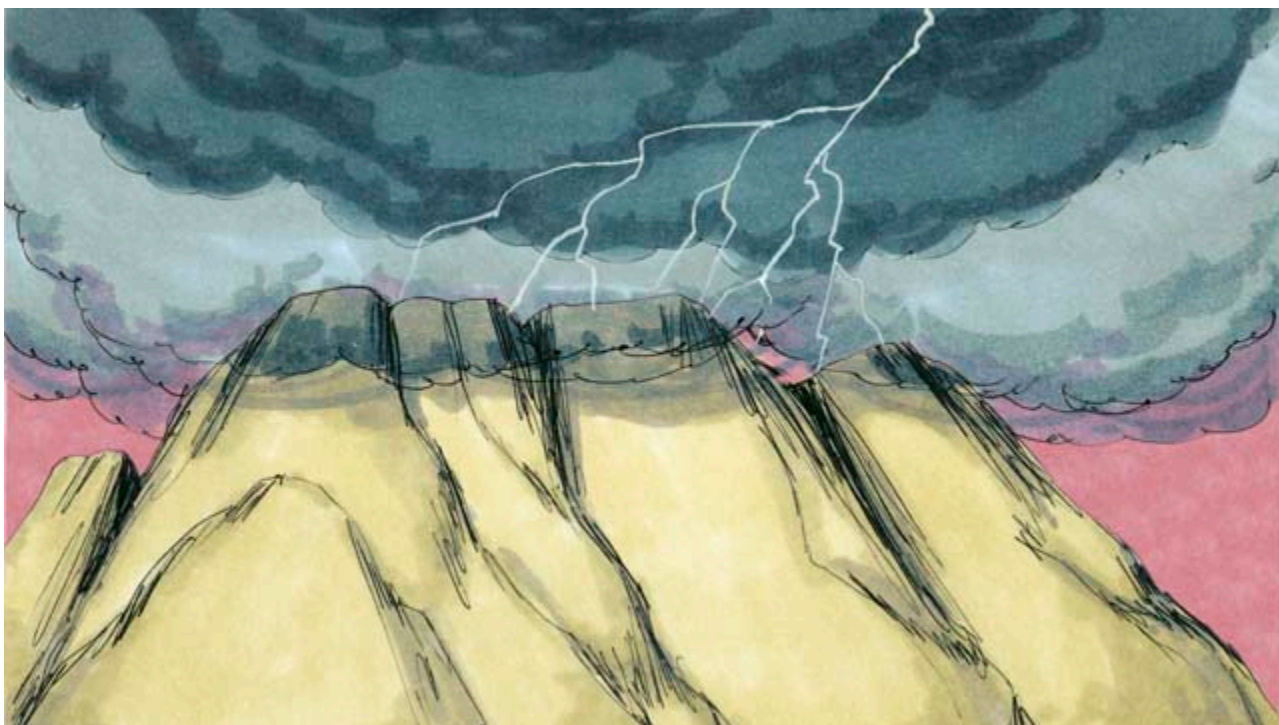
بعد گذر قوم اسروئیل آ دریا سرخ، خُدا اُشوئنه آلا گُه سینا رهنُمونی گُرد. هُمو گُهی که موسی خارا گُلنیدنَه اُنجون دید بید. بنی اسروئیل پا او گُه خیمه زَندن.



خدا به موسی و قوم اسروئیل گفت: «شُمون وا ا مو فرمون بری گُنه و پا عهدی که پی شُمون بَنَدُم ویسی. آر ای کارَه گُنه، شُمون سی مو مَلک خاص، مَمَلِکَتی آ کاهنون و طایفه مقدس بَمَنی.»



مردم می سو روز خوشونه سی دینن خدا آماده کورین. خدا پی تش برق، دی و صدا شیپور، سر بلندی گه سینا نازل بیس. موسی تیئویی بالا گه رفت.



بعد خدا پیشون عهد بس و گف: «مو هستم یهو، خدای تو، که تونه آسیری و نوکری مصر آزاد کورد. جز مو خدایی مپرست.



بُت مَساز و مَپَرَسَتَشون، سی‌ایان که مو یِهَوَه وَا تینا خُداى تو بُووم. به ئوموم پی‌خُرمتی مَکُن. روز "شَبائَه" مُقَدَّس دُونِسَه باد. کُلّ کارائَه می شیش روز اَنجُوم دِه چون روز هَفْتُم روزیَه که وَا می او روز بِنُوری و مُنَه یاد کُنى.»



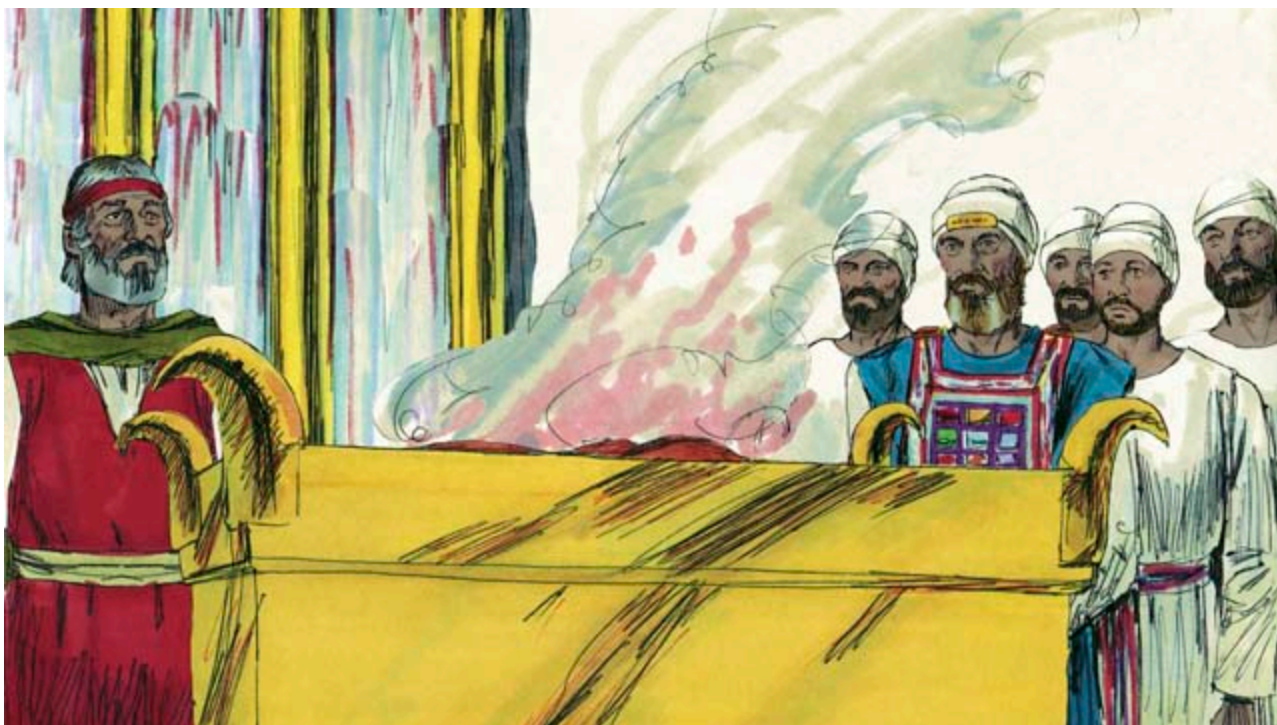
بُوَوَه و مارتَه اِحترُوم کُن، کسی‌یَه مَکَش، زَنا مَکُن، دُزی مَکُن، دُرُو مِدِه، تى‌یَه وَر مال و زُونِه هَمسات مَوَن.



قۇم گلشون قبول گوردن كە آ قانونايي كە خۇدا سيشون وند بید فرمونبری گنین. اوشون قبول گوردن كە تینا مال خۇدا بون و تینا اووه پرستین.



خۇدا به مردم اسروئیل گف كه خیمه گپی بنا وین كه نومش خیمه ملاقات بید و نقشیه خیمه هم پی جزئیاتش و هر چی وای می او خیمه بووه هم داشون. خۇدا دسور دا كه پرده گپی سازن كه خیمه دو شقه گنه. خۇدا می توو پشت پرده بویسید و تینا کاهن اعظم ترس می او توو بیش خۇدا رووه.



بنی اسرائیل واسکی جایی سی قربانی ئها خیمه ملاقات دُرس گُښ. هر که که ا شریعت خُدا بیورگشت، واسکی حیوونی په قربانگاه آره. کاهنی وا او حیوونه کُشته و او حیوونه به اسم قربانی سی خُدا، بالا قُربونگه سوزنه. خُدا فرمایش کُورد که خین حیوون قربانی، گناه گناهکاره پیوښنه. هموگری ای طور خُدا گناهه نادیده بیگرفت و او شخص سی خدا پاک بحساب میومه. خُدا پرار موسی، هارون و اولادشه سی کاهنی انتخاب کُورد.



بعد خُدا ده فرمان، سر دو لوح برد نوشت و به موسی دا. خُدا همیطور به بنی اسرائیل قانونا دیگه دا تا عمل گُښ. خُدا وعده دا که آر ای قانونا فرمونبری گُښ برکت دَهشون و آرشون حمایت کُنه. اما آر په قانونا عمل نَگُښن اوشون مجازات کُنه.



موسی روزا زیادی بالا گه سینا موند و پی خدا قصه گورد. مردم آتیّه ره بیدن سی ورگشتیش منده بیسن. په طلاها زیادی پیش هارون اووردن و آرش مخاسین تا سیشون بُتی سازه تا آجا خدا پرستیش؛ ای طور بید که گناه وحشتناکی در حق خدا آنجوم دان.



هارون بُتی ملت گوساله ساخت. مردم لف وحشیون بُته پرستیدن و سیش قربانی گورین. خدا آکارشون خیلی چربیس. خدا به موسی گف که مخو اوشونه آبین بزه. اما موسی آ خدا مخاس که ای کاره نگنه. خدا دعا موسائه اشنید و آبین نبوردشون.



مُعادی کِه موسی آ گِه سینا اومَه زیر، دو لوجه بَرده کِه خدا ده فرمانه سَرشون نوشت بید می دَسِش داشت، تا بُئَه دید آ چَن چَر بی پس لوحانَه زَند زمین کِه اشکسین.



بَعْد بُئَه سوزنید و خُوورِدش گُورد، طوری کِه مِلث گَرِث بی پس. گَرِتانَه می او رخت و مردُمَه مجبور گُورد اووَه خُورن. خُدا بلاپی سَر مردُم اووُورد کِه دو بَرشون مُورِدن.



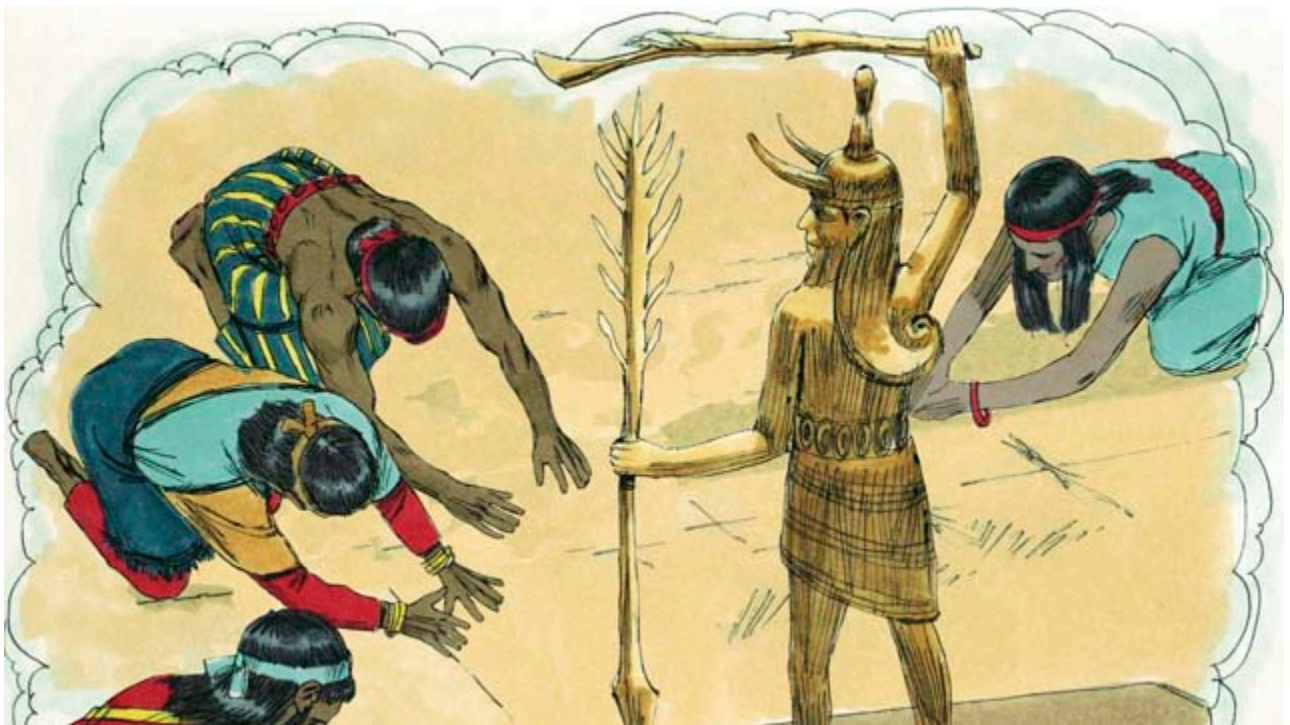
موسی آ جا لوحا بَرْدَ کِه اِشکنیْد بید، لوحا دِگِه سی ده فرمان ساخت. بَعْد اَنَدُو بالا کِه رَفَت و سی بخشیدن گناها قُومِش دعا گُورد. خُدا دعاها موساَن اِشنید و بَخشیدشون. موسی پی ده فرمان کِه خُدا ری لوحا تازَه نوشت بید، آ کِه اوَمَه زیر. بَعْد خُدا بنی اسروئیلَه آ کِه سینا، آ لا سرزمینی کِه وَعَدَه دا بید رَهْمونی کورد.

مَثَلی آ کِتَابِ مقدس: کتاب خروج، ۱۹-۳۴

۱۴ - ويلون بيسن مي بيايون



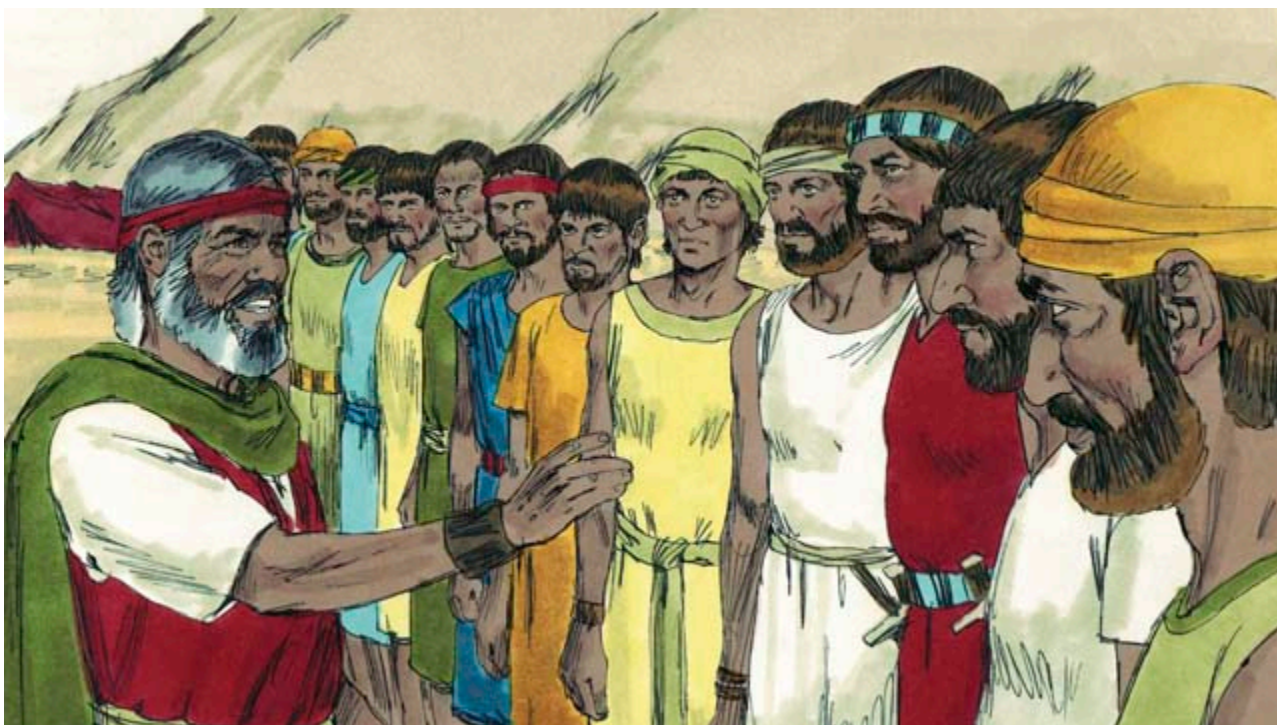
بَعْدَ اِيَانِ كِه خُدا قَوْمَه پي قانونا شريعتْ حُولي كُورد، اوشونَه آلا كِه سينا فرسنيِد. اوشون واسكي سي عهدي كِه به خُدا دانْ بيد آ قانونا شريعتْ فرمونبري كُين. خُدا مَخاس كه به سرزمين كنكون رَسِن. خُدا تُهاشون مي سَتين اور پَرَفَت و مرْدَم دُمَاشِه رَفْتِن.



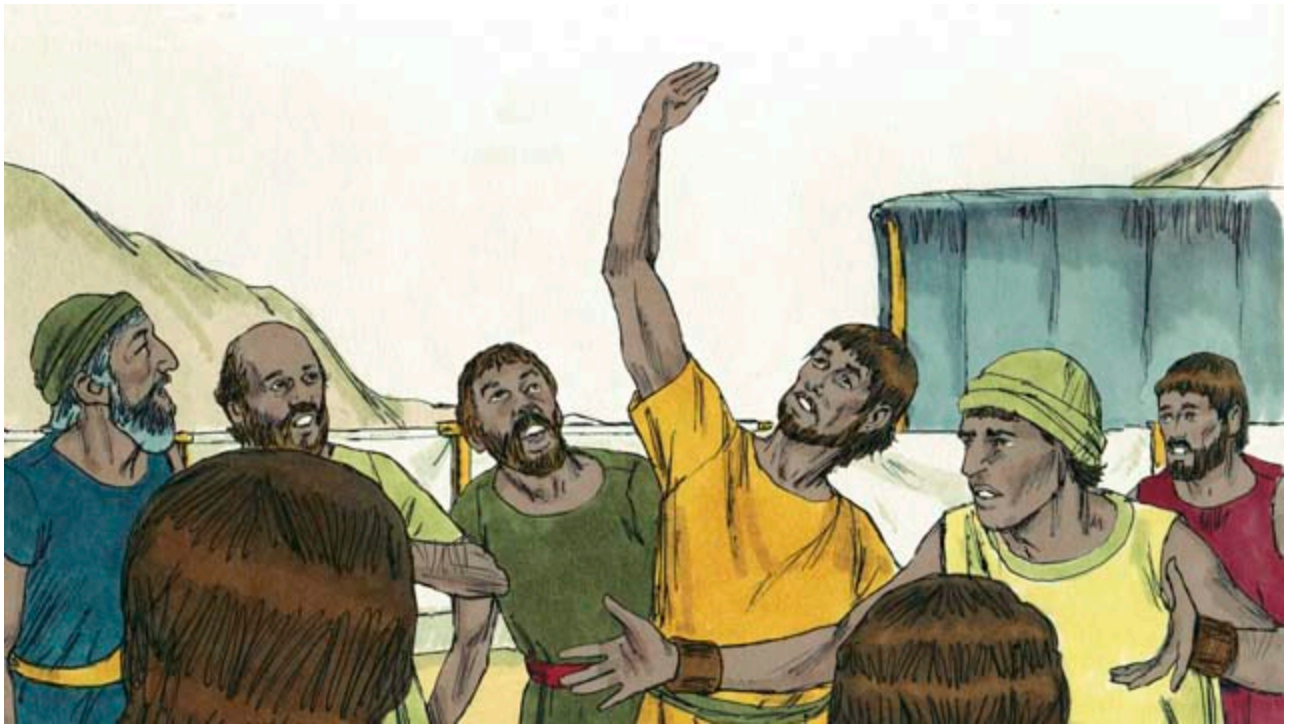
خُدا به ابراهيم، اسحاق و يعقوب قول دا بيد كِه سرزمين موعودَه به بچونشون دَهه، آما ايسون طائفاي زيادي اُونجون زندي بَكُوردين كِه نومِشون كنكونيون بيد. كنكونيون آ خُدا فرمونبري نَمَكُوردين و اووَه نَمِپَرَسْتين. اوشون خُداهاي دُرووَه بپَرَسْتين و كارا گَندي بَكُوردين.



خدا به بنی اسروئیل گف: «بعد رسیدن به سرزمین موعود، شمون و خوتونه آشتر کنعونیون خلاص کنی. پیشون صلح و عروسی مکنه. شمون و بتاشونه آیین بری. آر آ مو فرمونبری نگیه، بتاشونه آ جا مو بیپرستی.»



مُعادی که اسروئیلیون به جدّه سرزمین کنعون رسیدن، موسی آ هر طایفه یه نفره بزنید. موسی یایشون دا چطور چلچولبری کنن. و آزشون مخاس که فمین کنعونیون ترن آ جوارشون یا نه.



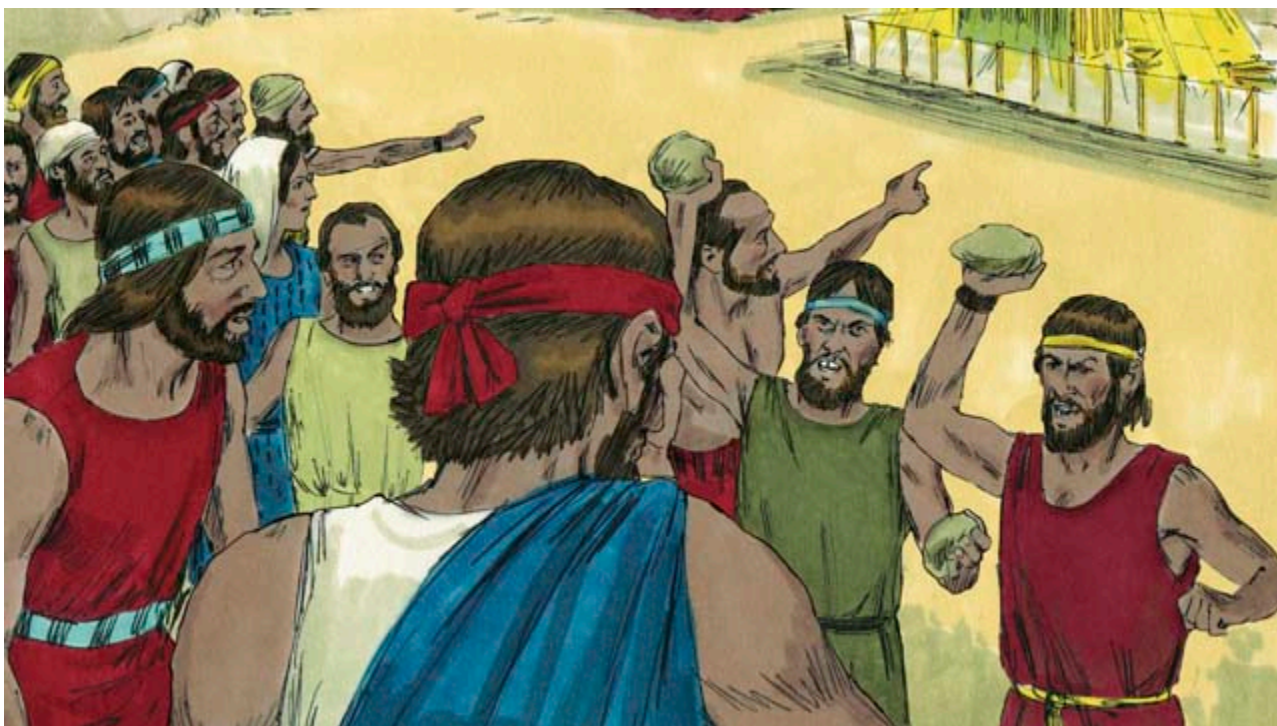
او دوزۀ نَفر چل روز می سرزمین کنعون سفر کُردن و بعد ورگشتن. اوشون به قومونشون گفتن: «زمین بایاریه و زراعتاشون زیادن.» اما ده نفر آ او دوزۀ چلچولبر گفتن: «شراشون گین و مردُمون لکنتی دارن. آر ورشون هُجیم بریم، بایشکینمون و بَعدش کُشته بیویم.»



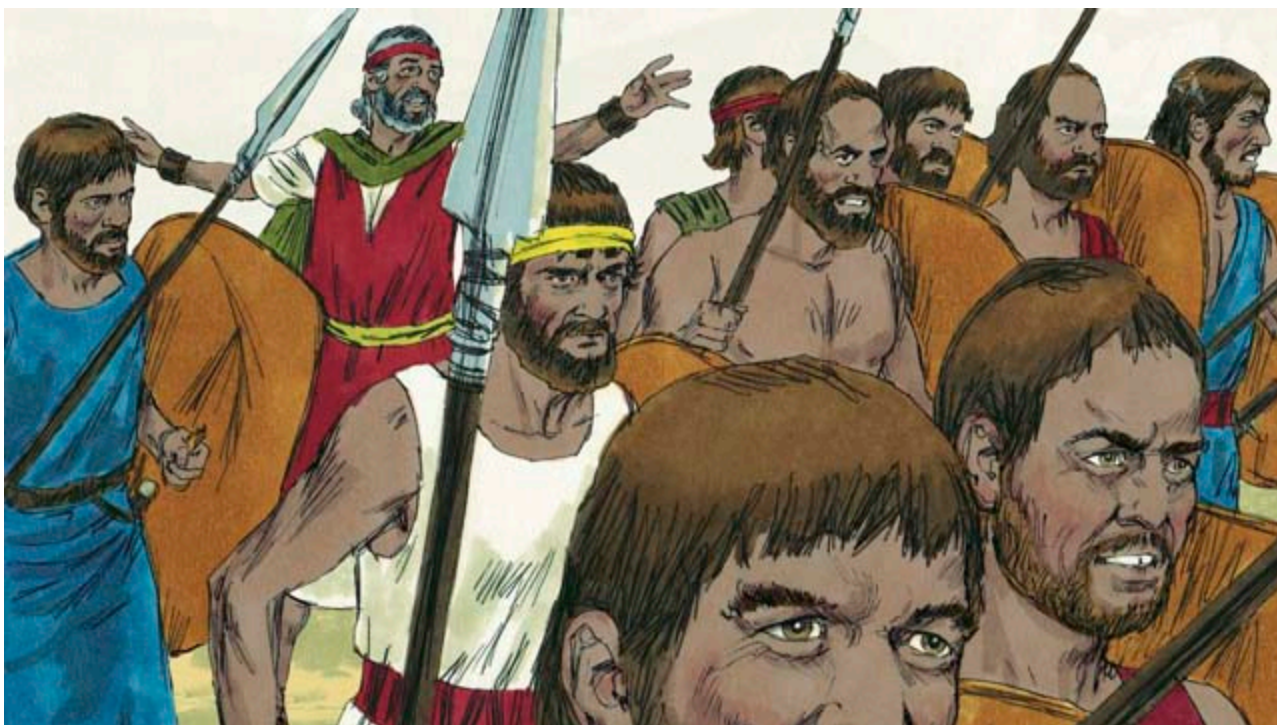
اما دو تا آ او چلچولبرون که نومشون کالیب و یوشع بیذ گفتن: «آر چه کنعونیون آ اُمون گفتن، اما تَریم آ جَوارشون، خُدا سی اُمون جنگه.»



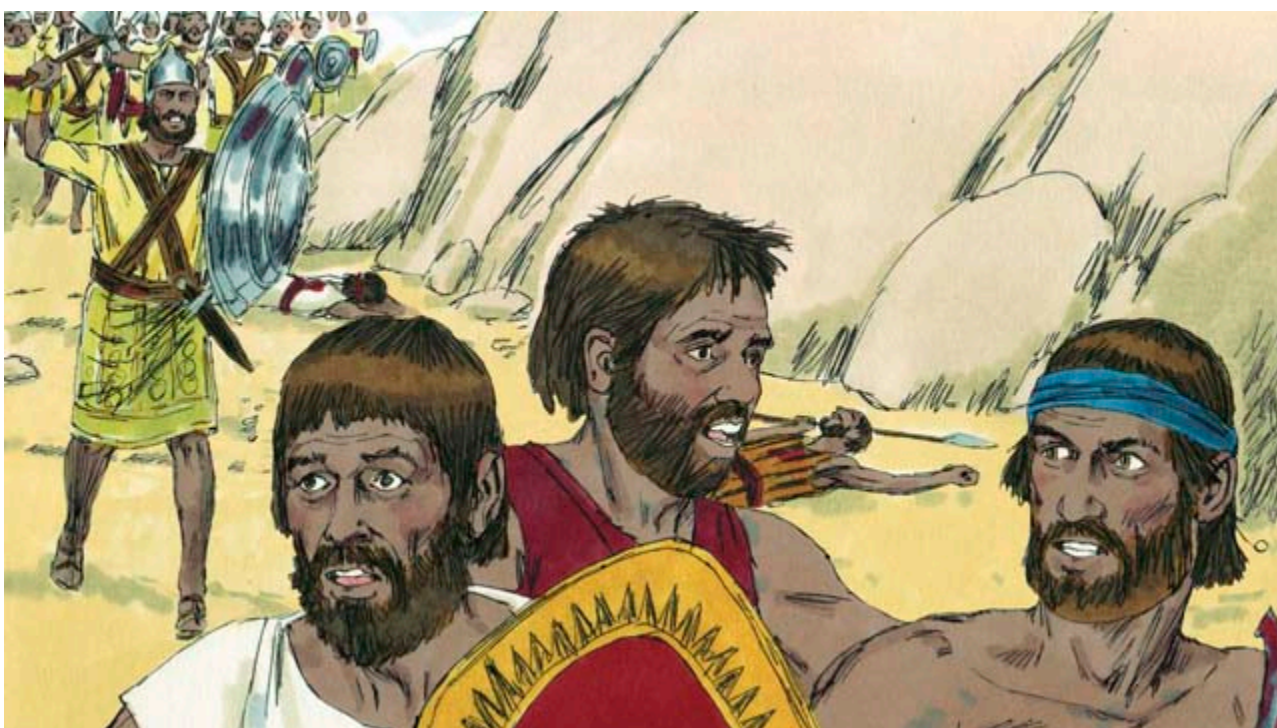
اما اسروئیلیون به قِصّا یوشع و کالیب مَحَل نَوَندن و آدَس موسی و هارون چَر بیسِن و گفَتِن: «اَگِم چه اُمَوته اینجون وُوردی-یه؟ اُمون واسکی می مصر مُوندیمه. آر به او سرزمین رُو ویم می جَنگ کُشته بیبُویم و زونه بَچَمونه به فَحَلگی بیبَرِن.» اوشون مَخاسِن گپ دِگه سی خُوشون پیدا کُزن تا ورگردوئشون مصر.



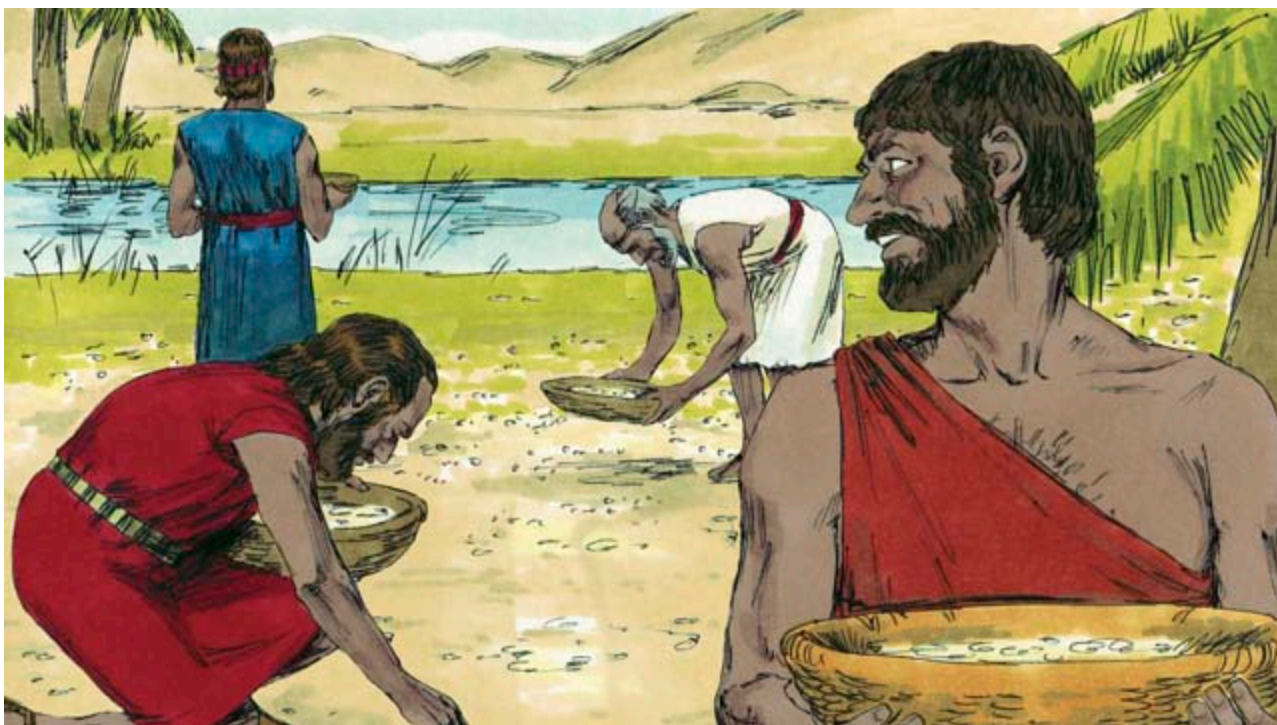
خُدا اَ پی قِصّا مَرَدُم خِیلی چَر بی-پِس و پِه خِیمه مُلاقات اوَمه و فرماپیش کُورد: «شُمون سی مو سَرخود بیسی-یه، پِه هَمَتون می بیابون ویلون بُووه. کُلّ آدمون بیس سال به بالا بَجز کالیب و یوشع می بیابون میرن و هیچوُخ پاشونه می سرزمین موعود نَمَوَن.»



مُعادی که مردم ای قِصّا خدائِه اِشنیدِن اَ گناهشون پَشیمون بیسن و مَخاسِن بِه کنعون حملَه کُِن. موسی گُفتشون کِه مَرووی، چون خُدا پِشون نَبیدُ، اَما بِه قصّا موسی مَحَل نَوَندِن.



خُدا می او جَنگِ جدال پِشون نَبید، پِه اَ کنعونیون شکست خُورِدِن و خِیلیاشون گُشِسِن. بَعد بنی اسروئیل اَ سرزمین کنعون ورگشتِن و سی چل سال می بیابونا و یلون بیسن.



می ای چل سال که اسروئیلیون می بیابون ول وده بیدن، خُدا چپایی که مَخاسِن سیشون مُهیّا بَکورد. خُدا آ آسُمون نونی به اسم "مَنّا" بیداشون. خُدا سیشون گَله بلدرچین پُرسنید تا گوشت سی خُورَدَن داشته بُون. می کَلّ او مَدّت خُدا نَهشت رَختا و کوشاشون کُونه بُون.



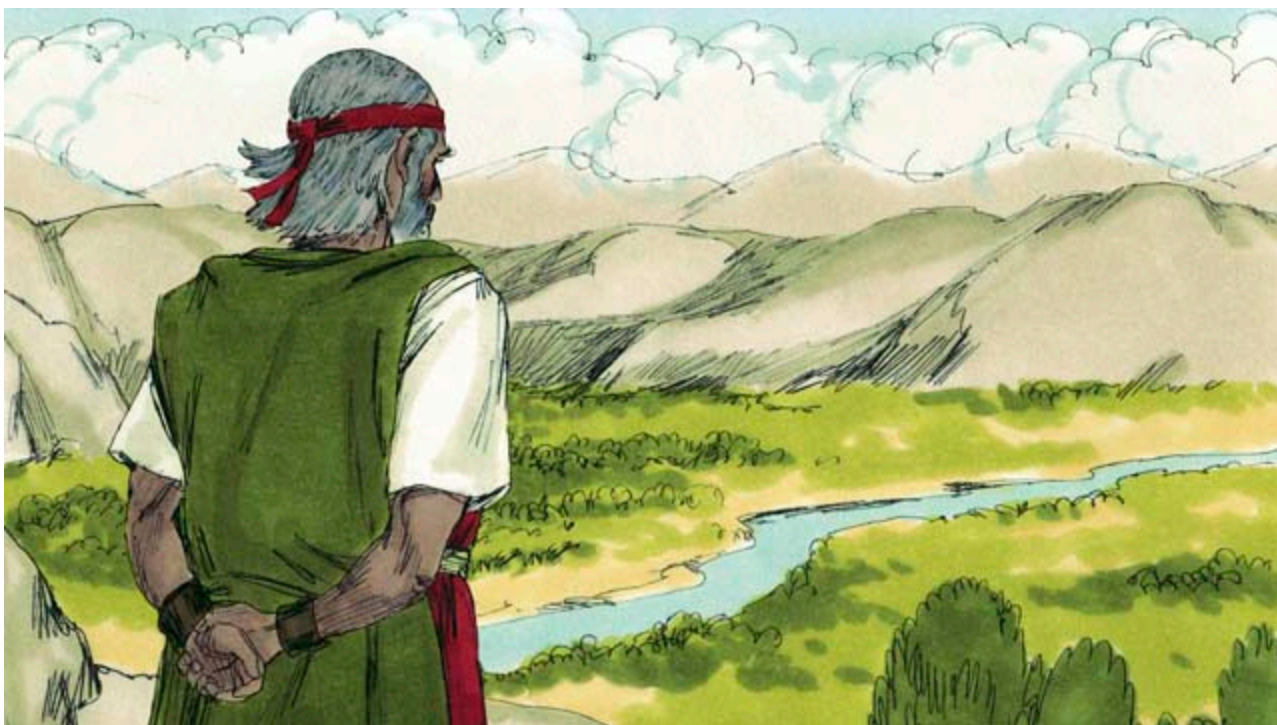
خدا مُعجَز کُورد و آ مَنجا گَمَزْ او خُورَدَن داشون. اما بنی اسروئیل پی هَمِه ای نَعْمَتَا آ خُدا و موسی گِلی بَکُورِدِن و بَغْمَنِبِدِن. می ای وضع، خدا سَر عَهْدِش که پی ابراهیم، اسحاق و یعقوب پَس بید وفادار بید.



یه ره ډگه معادی که مردم او سی خورن نداشتن، خدا به موسی گفت: «به کمر گو تا او آمینش آیه.» اما موسی آ جان که به کمر فرمون دهه، پی عصا دو کته به کمر زه و پی پی کارش به خدا بی احترامی گورد. او چنډشون، سی همه آ منجا کمر او مه، اما خدا آ موسی چر بی پس و گف: «تو پاته می سرزمین موعود نمونی.»



بعد چل سال که بنی اسرائیل می بیابون و یلون بین، کل گسونی که نها خدا و یسین و شر شور گورین بید، مورین. بعد خدا دفعه ډگه قوم آلا جد سرزمین موعود رهنمونی گورد. سی ایان که موسی پیا گپ سالی بی پس بید، خدا یوشع سی رهنمونی قوم انتخاب گورد. خدا به موسی قول دا که روزی پیغمبری لف او سی مردم بفرسته.



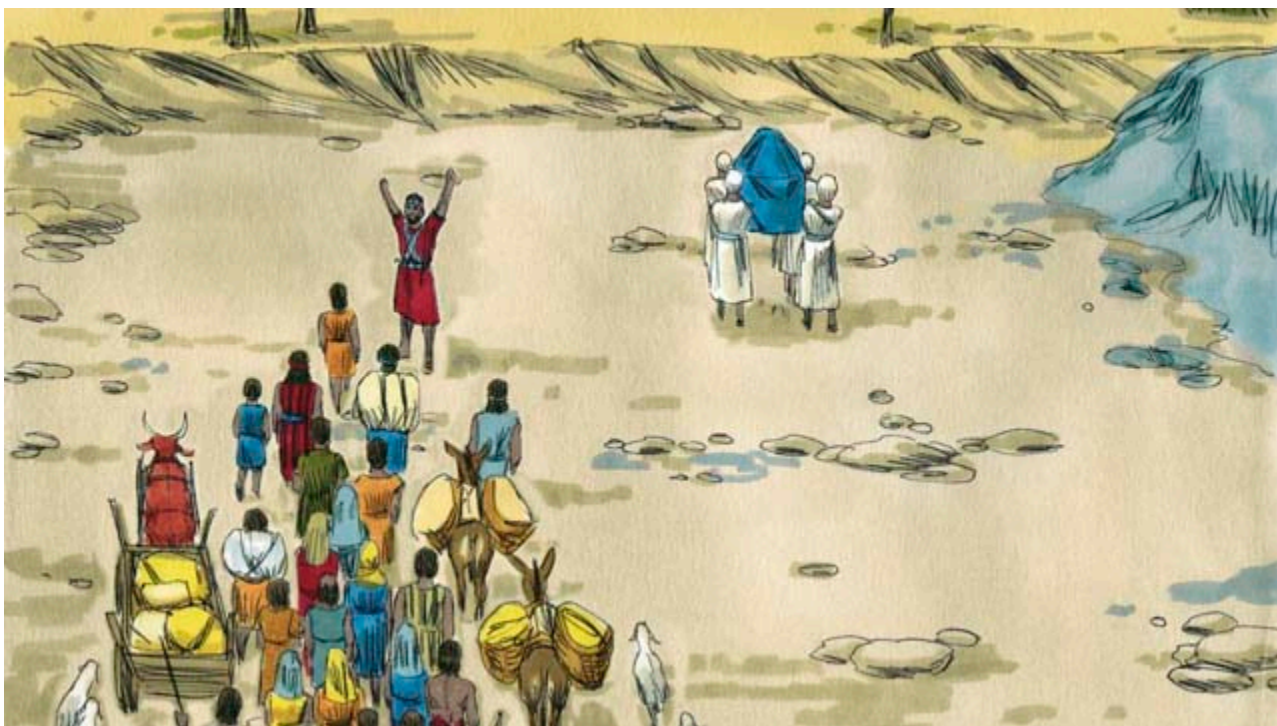
خدا به موسی گف تا بالا کِه بِلندی رووّه تا اَ اُونجون سرزمین موعودّه بیئه. موسی سرزمین موعودّه دید اما خُدا نَهشتیش تا وارد اُونجون بووّه. بَعد موسی به رحمت خُدا رَف و بنی اسروئیل سی روز سی پیش عزادوری گُورِدِن، یوشع گپ بنی اسروئیل بی پس. او پیا خوبی بید، چون به خُدا اعتماد داشت و اَ او فرمونبری بیکورد.

مَثَلی اَ کِتَابِ مقدس: خروج ۱۶ و ۱۷، اعداد ۱۰ تا ۱۴، تثنیه ۳۴

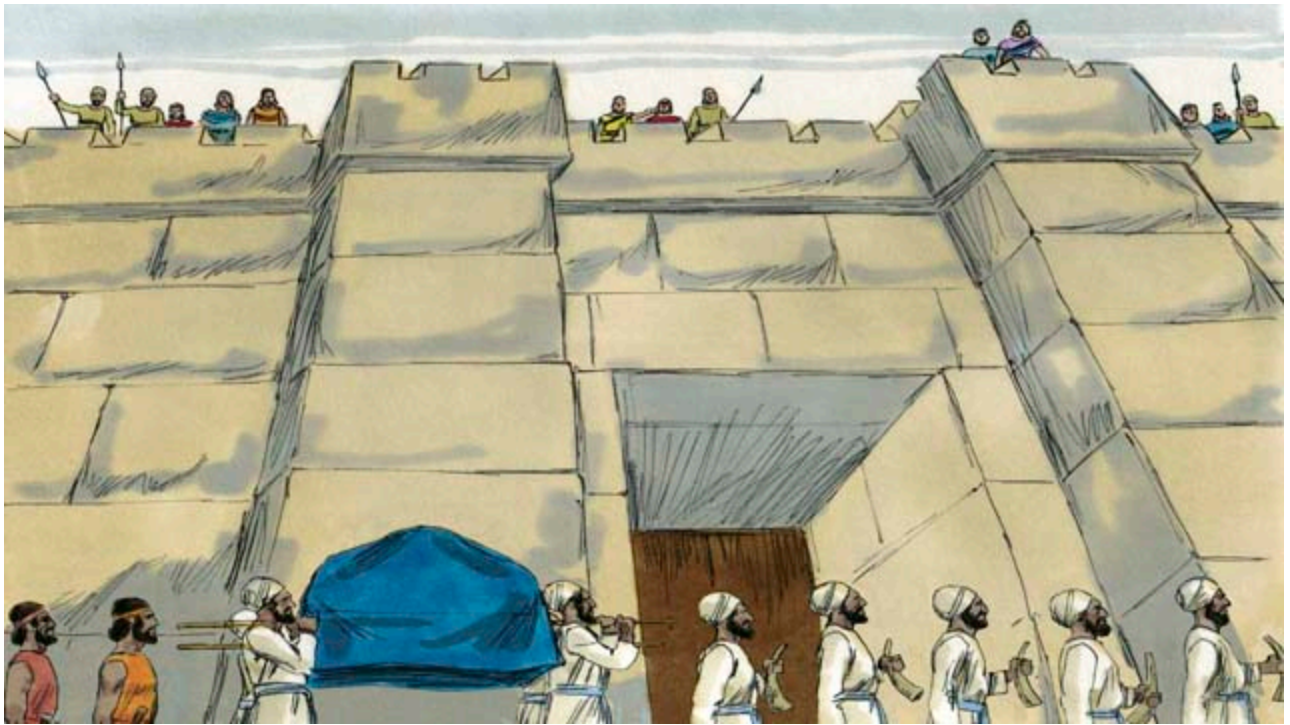
۱۵ - سرزمین موعود



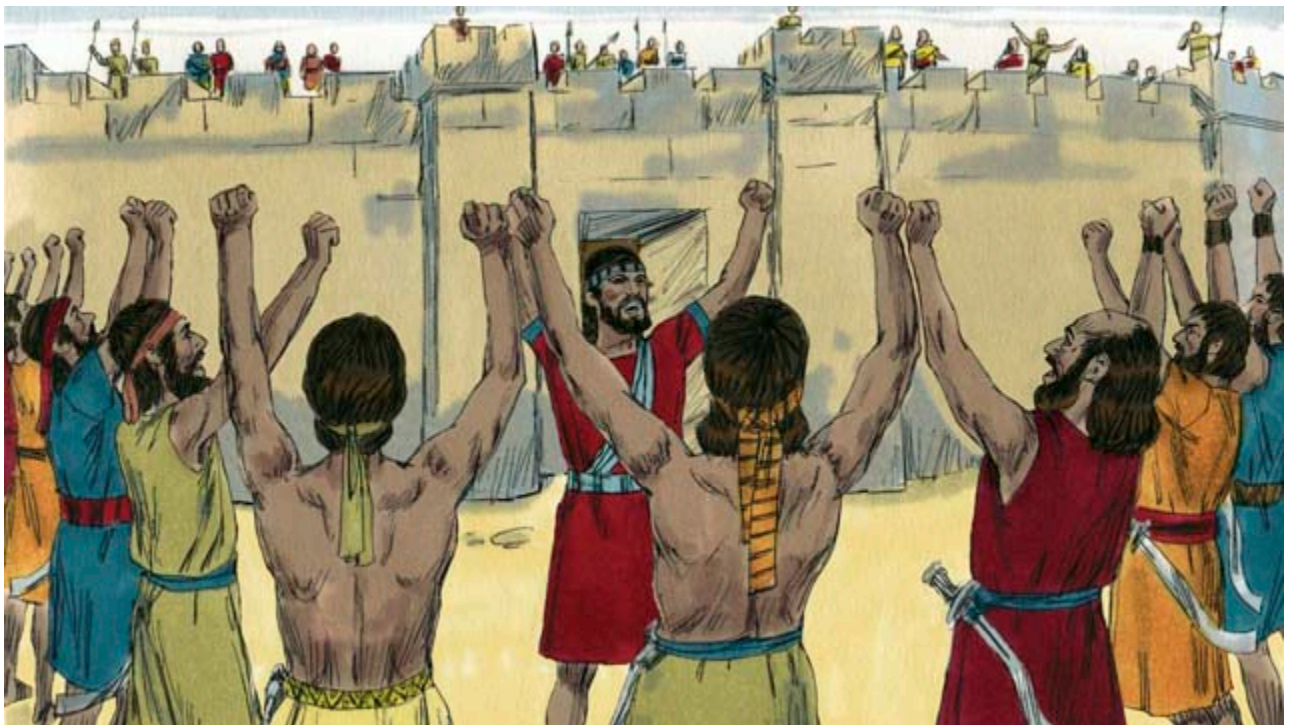
آخر سر زمونی رسید که بنی اسرائیل وارد سرزمین موعود یعنی کنعان بون. اُنجون شری به نوم اریحا بید که دور تا دور شه پی دیوارا سفت سختی بسن بید. یوشع دو چلچول بر آلا او شر فرسید. اُنجون زونه خرابی به نوم راحاب زندی بکورد. او چلچول برون پیش خودش ورداشت و گمکشون کورد که ا شر گروزن. او ای کاره سی خُدا اَنجوم دا بید سی ایان که به خُدا اِیقان داشت. چلچول برون به راحاب قول دان که وقتی اریحان آ بین برن آ او و خونه وادش جما کُین.



سی رسیدن به سرزمین موعود اسرائیلیون واسکی آ روخونه اُردن گذرین. خُدا به یوشع گف: «کاهنون نُها فرسن.» و وقتی که گف پا کاهنون به او روخونه اُردن رسید، او روخونه ویسید و اسرائیلیون ترسین ری زمین خُشک تا اولا روخونه گذرین.



بَعْدَ إِيَّانِ كِه بَنی اسروئیل اَروخوئَه گُذَشْتِن، خُدا یوشَعَ گَف کِه سی هُجیم به شَر اَریحا مَهِیا بُوون. خُدا به مَرْدُم گَف: کاهنون و سربازون
وا شیش روز، روزی یَه رَه دور تا دور شَر گردن. پَه کاهنون و سربازون ای کارَه کورِدن.



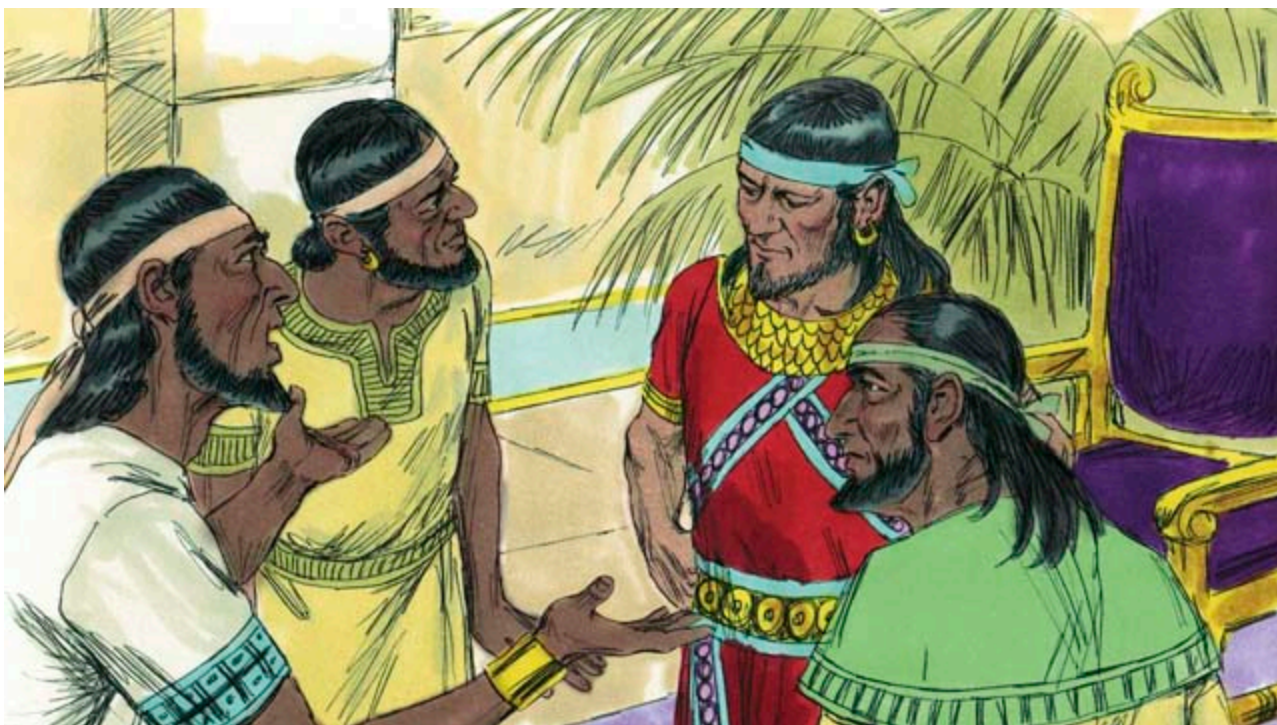
سَرَبَندِ روز هفتم، اسروئیلیون واسِکی هَف رَه شَرَه دور زَین. بَعْد کاهنون واسِکی شِیپور زَین و هِمِه مَرْدَم غِرغو کُنن. اُوشون ای کارَه
انجوم دان.



اوسون بيد که دیوارا دور تا دور اَریحا رُمسین. اسروئیلیون طبق کُفته خُدا هَمه چی می شَر آ بین بوردن. تینا راحاب و خونه‌وَدش که پی اسروئیلیون بیدن سألَم موندن. مَرُمی دِگه که می سرزمین کنعون زندی بکوردن، قَمیدن که اسروئیلیون اَریحان دَمَیر کوردنه. ایشون تَرسیدن که یه رَه بنی اسروئیل وَرشون هُجیم نَآرن.



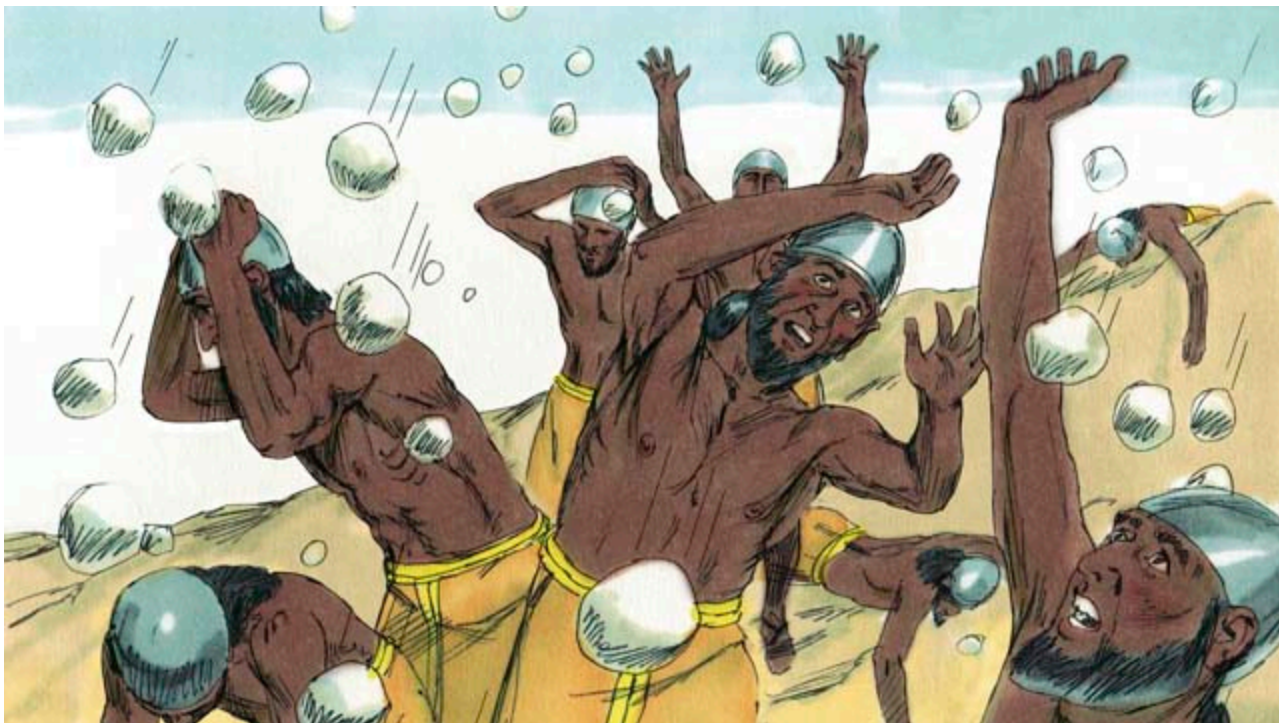
خُدا به بنی اسروئیل فرمُون دا که پی هیچ کو آ قیلَ قبیلون کنعون پیمون اُشتی نَبَندن. اما یکی آ قبیلا اُونجون به نوم جبعونیون په یوشع دُرو کُفتن که آ جا دیری آ کنعون اُومنه. یوشع و گپون اسروئیل بی دُنگ خُدا پی جبعونیون صلح کوردن.



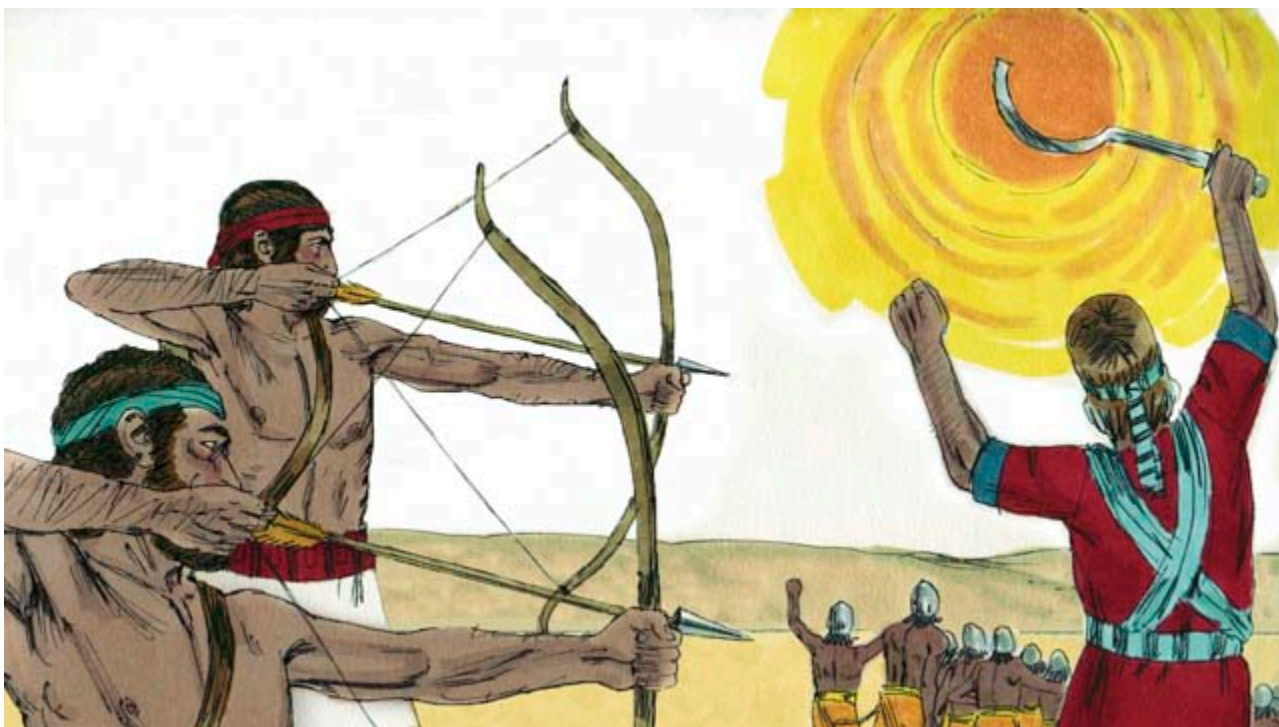
سو روز آسر بَند او صلح، اسروئیلیون فَمیدن کِه جبعونیون در اصل مالِ کنعونین و اَفریبْنیْدیشون چَر اوْمِن. اَما صلح پی ایشون نَاشکنیدن، چون ای صلحَه ئها خُدا بَسن بید. چند روز بَعد، پاتِشاهون قبیله دِگِه اَکنعونیون به نوم اموریون وقتی فَمیدن کِه جبعونیون پی بنی اسروئیل صلح کورِئنه، پی یَکیدو لَشکری گِرد کُورِدن و به جبعونیون هُجیم اووُورِدن. جبعونیون هَم اَیوشع مَخاسین کُمکشون کُئنه.



یوشع لَشکر بنی اسروئیلَه گِرد کُورد. اوشون کُل شو می رَه ببین تا به جبعون رَسیدن و سَخری گِه اموریونَه خُفِگِر کُورِدن و وَرشون هُجیم وُورِدن.



خُدا او روز سی اسروئیل جنگید. اموریوئه گیز گُورد و تِگَرگا گپی آ آسُمون بُورید و خیلی آ اموریوئه گشت.



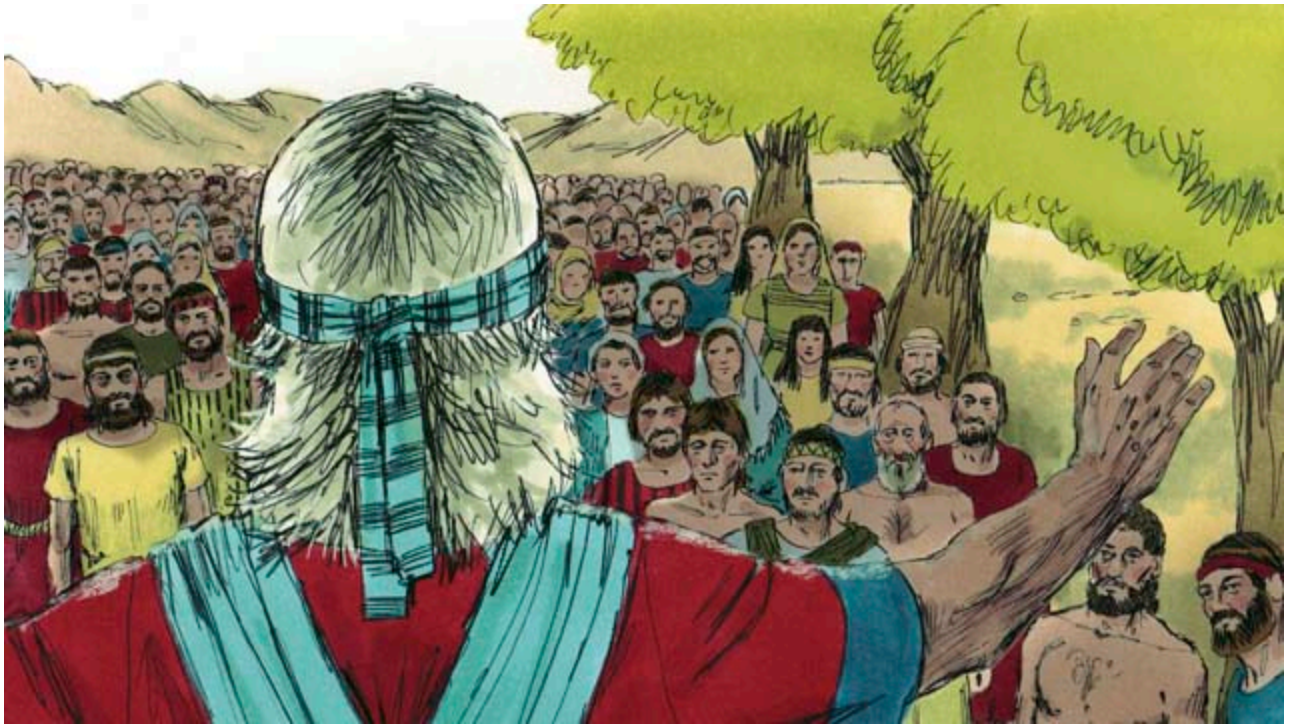
خُدا کاری گُورد کِه عفتو می آسُمون آ حرکت ویسه تا سربازون اسروئیلی بُر گُین تا اموریوئه کامل اِشکین. خُدا می او روز سی اسروئیلیون بُردی گپی عَمَل اُووُورد.



آسَر بَند اِيان كِه خُدا او لَشكَرَه اِشكَنيد، خِيَلِي اَقِيل قَبِيلون كنعوني سِي حَمَلَه به اسروئيل پِي يَك مُتَّجِد بيسِن. يوشع و اسروئيلون وَرَشون هُجيم اُووُوردين و آ بين بُوردنشون.



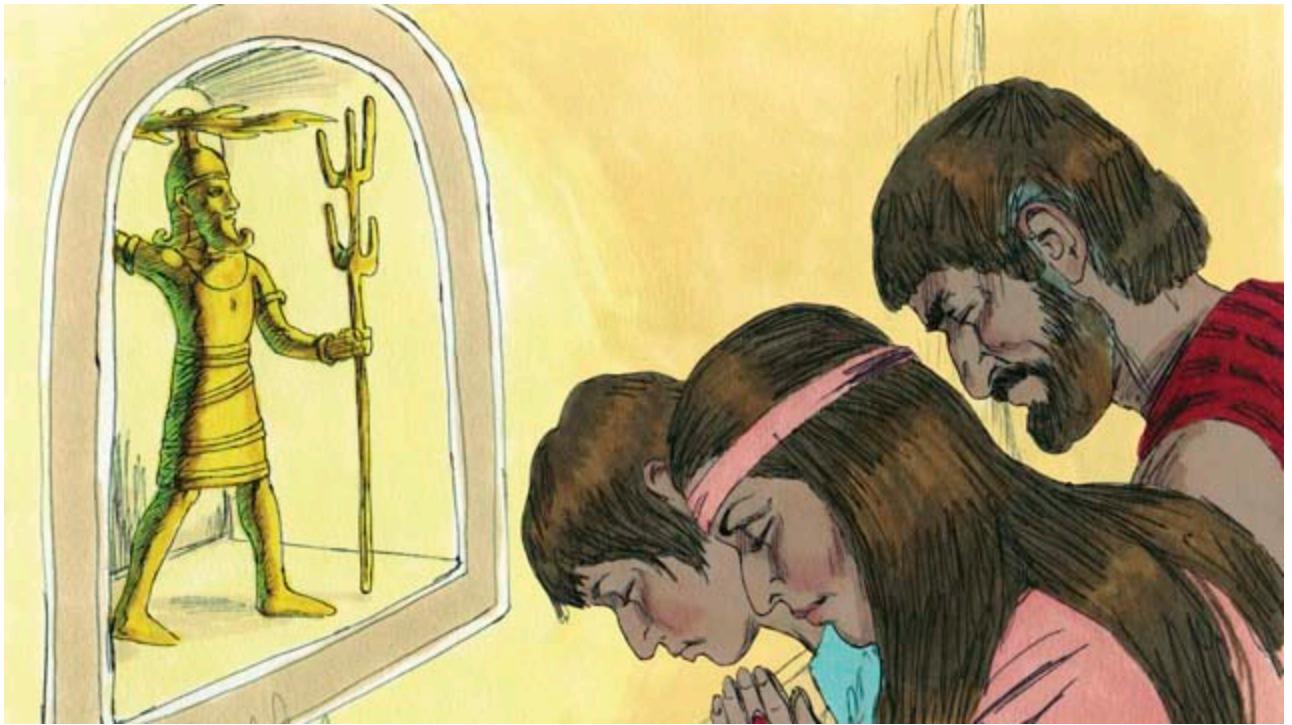
بعدِ اِي جَنگِ دِعاواها، خُدا بَر هَر قَبِيلَنه اَسَرزمين موعود په ايشون بَر پدا كُورد. بعدِش خُدا صلَحَه مِي كَل جَدَا اسروئيل پِناشت.



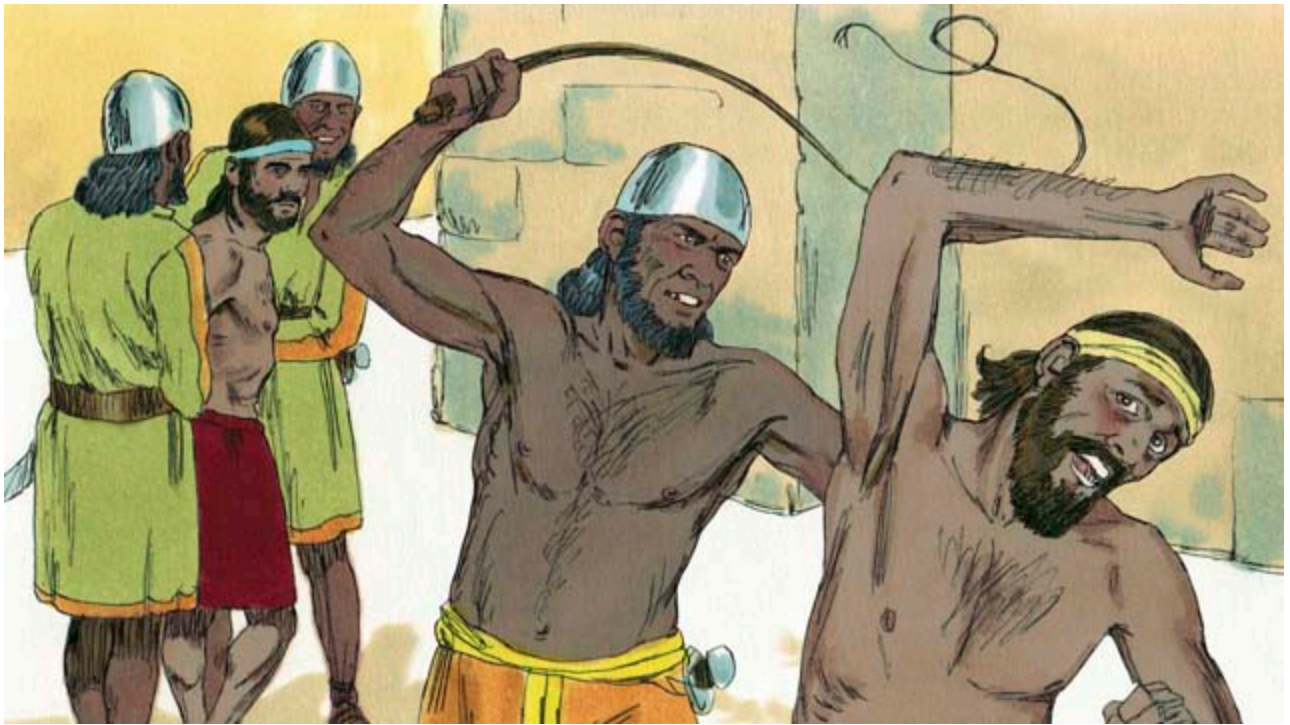
مُعادی کِه یوشع پیا گپ سالی بی پس، همه بنی اسروئیلَه دورِ خودشِ گردِ گُورد. بَعْدُ مردُمَه یادشون اُووُورد کِه آ عَهْدی کِه پی خدایِ می کِه سینا بَسِنَه فرمُون بری کُنین. مردُم قول دان تا پی خُدا مَنین و آ شَرِیعتِ خُدا اطاعت کُنین.

مَتَلی آ کتاب مقدس: کتاب یوشع ۱ تا ۲۴

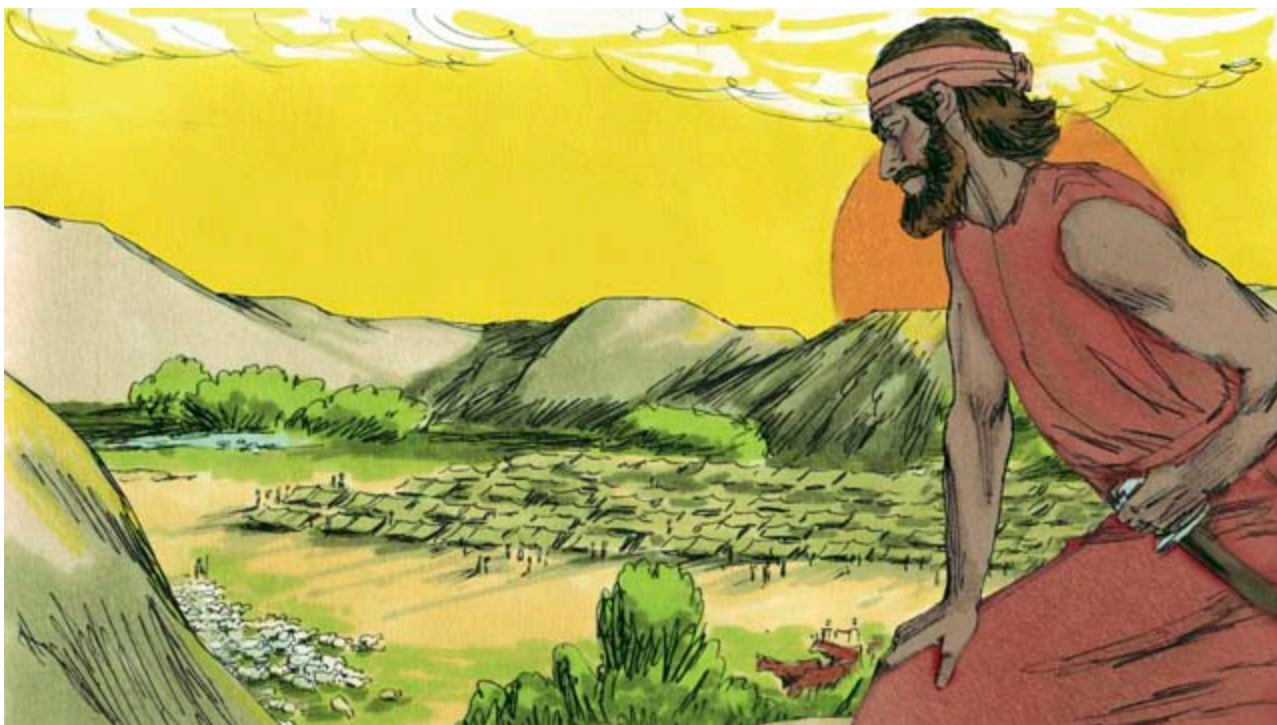
١٦- نجات دهندون



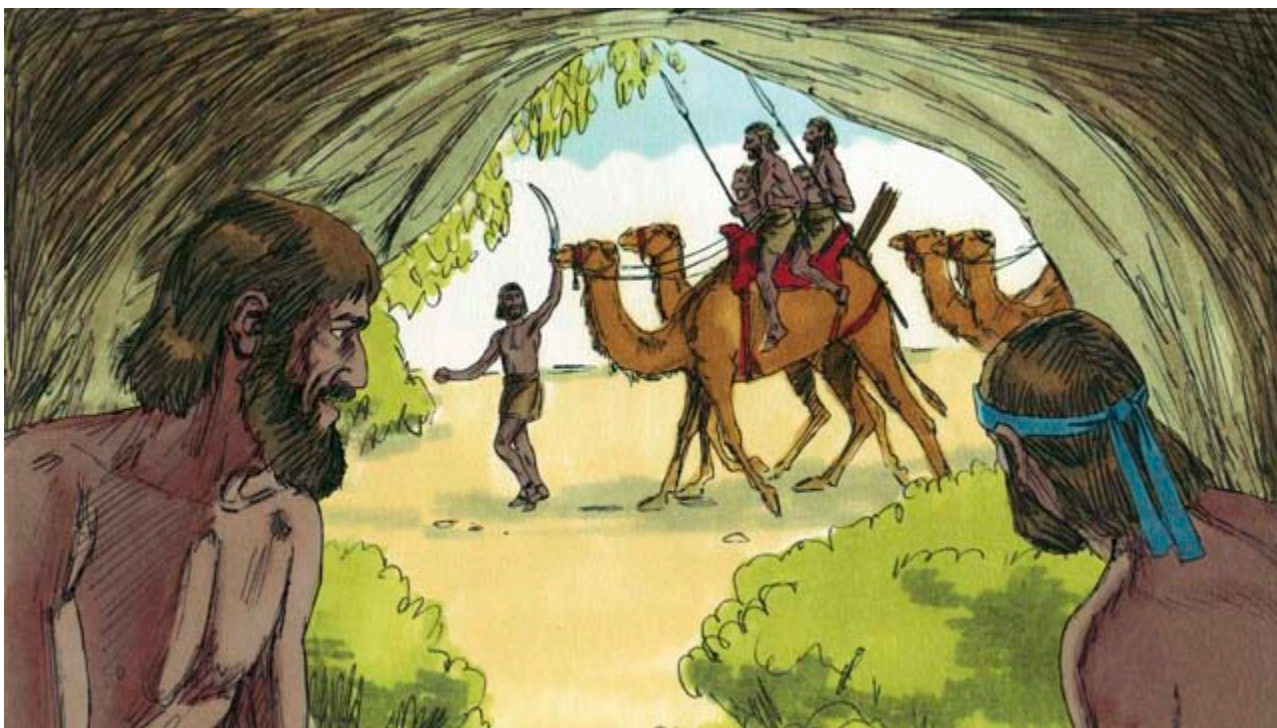
بَعْدَ مُورَدَن يَوشَعَ، بَنِي إِسْرَئِيلَ أَفْرَمُونَا خُدا فَرْمُونَبَرِي نَكُورِدَن و اهل كنعان كلن آمي سَرزَمِين مُوعود نَبِسُ سِين دَر. وَ أَ جَا پَرَسْتِيدَن يَهُوَه كِه خُدا اَصْلِي بِيد، بَه پَرَسْتِيدَن بُتَا كنعانيون رِي اووُورِدَن. هَمچِه وَخْتِي اسروئيليون پاتشو هي نداشتن، پِه هَر گِه هَر چي مَخاس اَنجُوم دا.



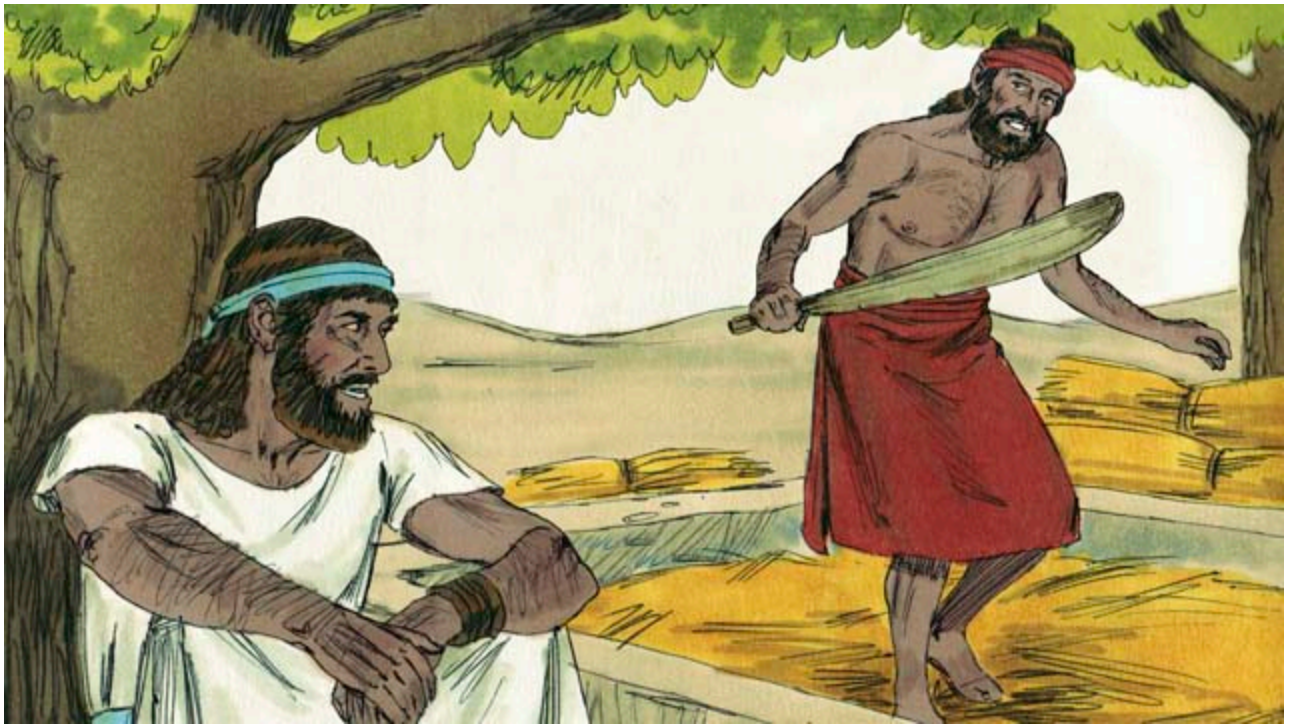
سَرخود بیدَن قوم اسروئیل سیشون غَشقایی عَمَل وُورد کِه ای بلاها چَن رَه سَرشون اُومَه. ای غَشقا هَمچِه چپایی بیدَن: قُوم اسروئیل چَن سال اَ خُدا فرمُونبَری نَمکُورِدِن وَ خُدا هَم سِی مجازاتشون بَهِشت تا دِشمنونشون سَرشون سَوار بُوون. دِشمنون مال و مَنالِشونَه پِه بُورِدِن وَ جِمی آزشون پِه کُشتِن. بَعدِ ایان کِه چَن سال زیر آزار دِشمنون بیدَن، بَورگشتِن وَ توبَه بَکُورِدِن وَ اَ خُدا مَخاسِن اَدَس دِشمنون خَلاصشون کُئِه.



هَر كُتَه كِه تَوَبَه بَكُورِدَن خُدا نِجات دِهِنده بَرسنيد تا نِجاتِشون دَهه. او نِجات دِهِنده پي دِشمنون چِدالِ گُورد و بَاشكِنيدِشون. اي طور صلح مي ولايتشون ميومه، و او نِجات دِهِنده به خوبي سَرشون حُكومتِ كورد. خُدا نِجات دِهِندون زيادي سي بني اسروئيل بَرسنيد تا نِجاتِشون دَهه. بَعْد ايانِ كِه خُدا هِشت پِكِي ا دِشمنونشون به نُوم مديان قُوم اسروئيله اِشكِنه، اندو سيشون گِسي بَرسنيد تا خلاصشون كُنه.



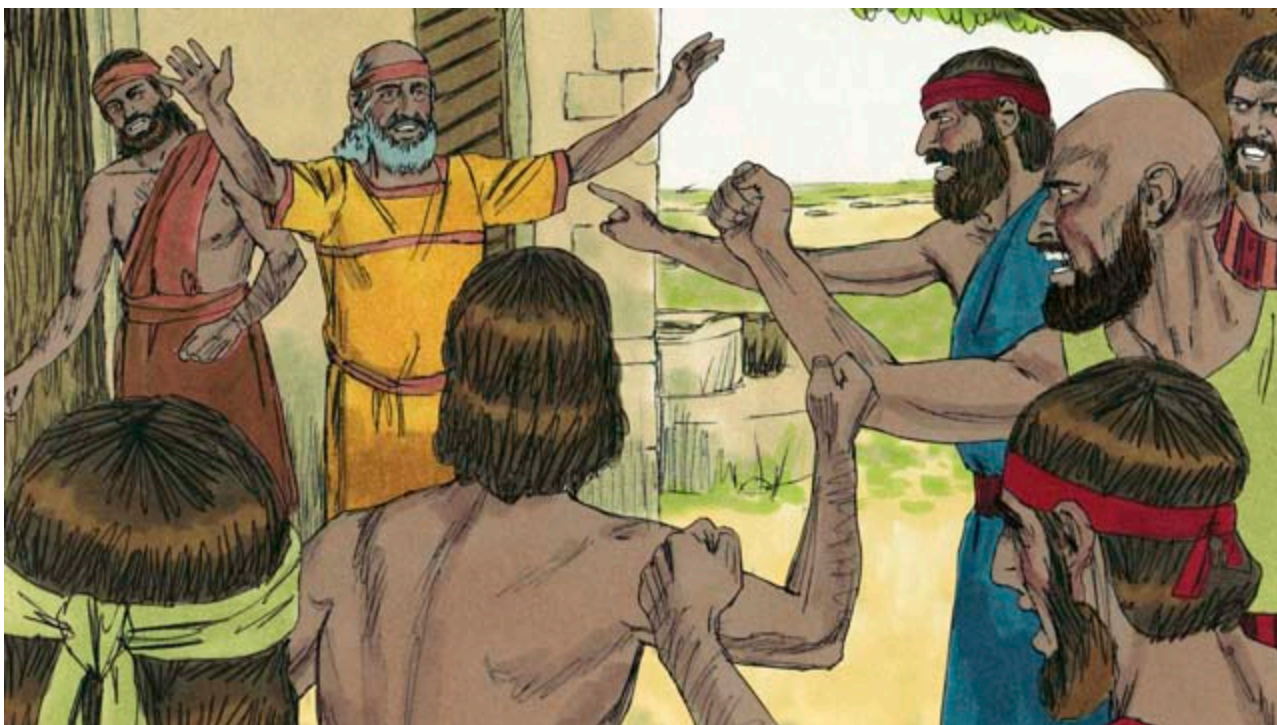
مديانيون هَف سال، زراعتا بني اسروئيله غارتِ كوردين. بني اسروئيل اَقْدَر تَرسيدين بيد كِه مي گتا پَگَرُختين تا مبادا مديانيون اُوشونَه پيدا كُنين. آخر سَر ا خُدا مَخاسين تا نِجاتِشون دَهه.



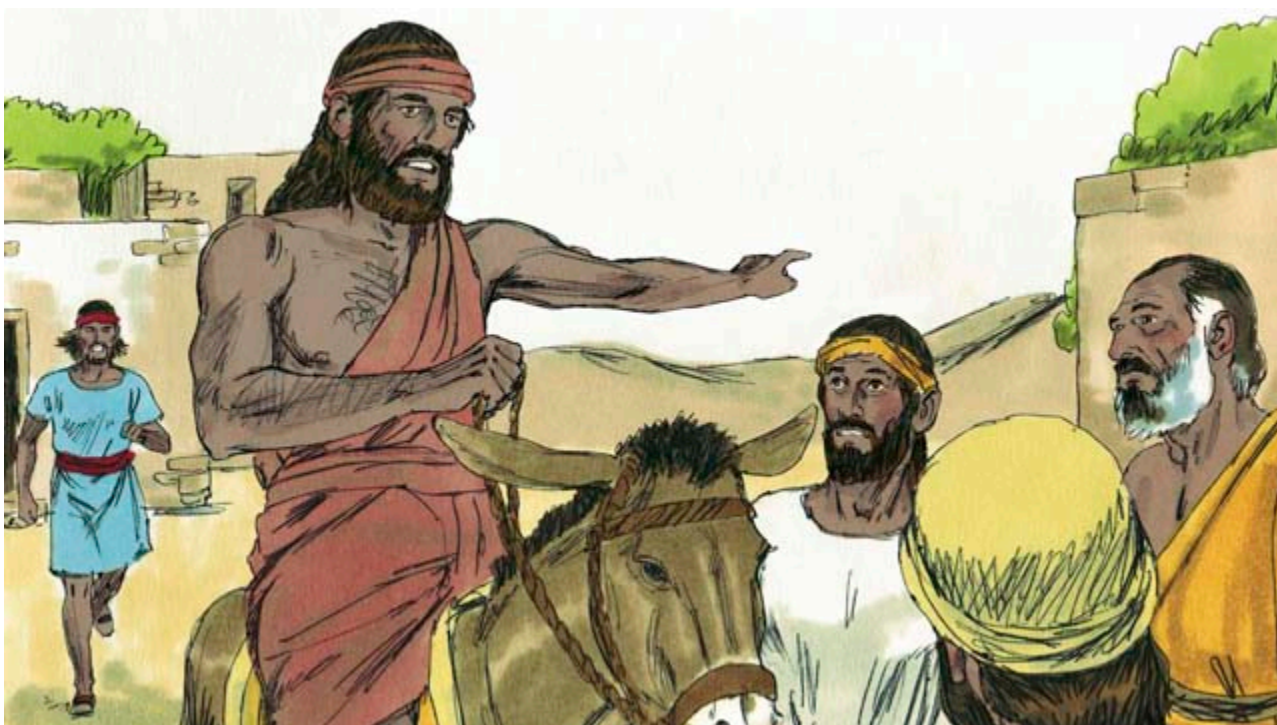
روزی پیاپی آ اسروئیل به نوم چدعون، بی دنگی مشغول یردن گنم بید تا مدیانینو نترسه بوون گنمان دزن. همچه معادی ملاکه یهوه ورش نازل بیس و گف: «ای پیا جنگی، ای پلون، خدا پی تونه. ببو رو اسروئيله آ دس مدیانینو نجات ده.»



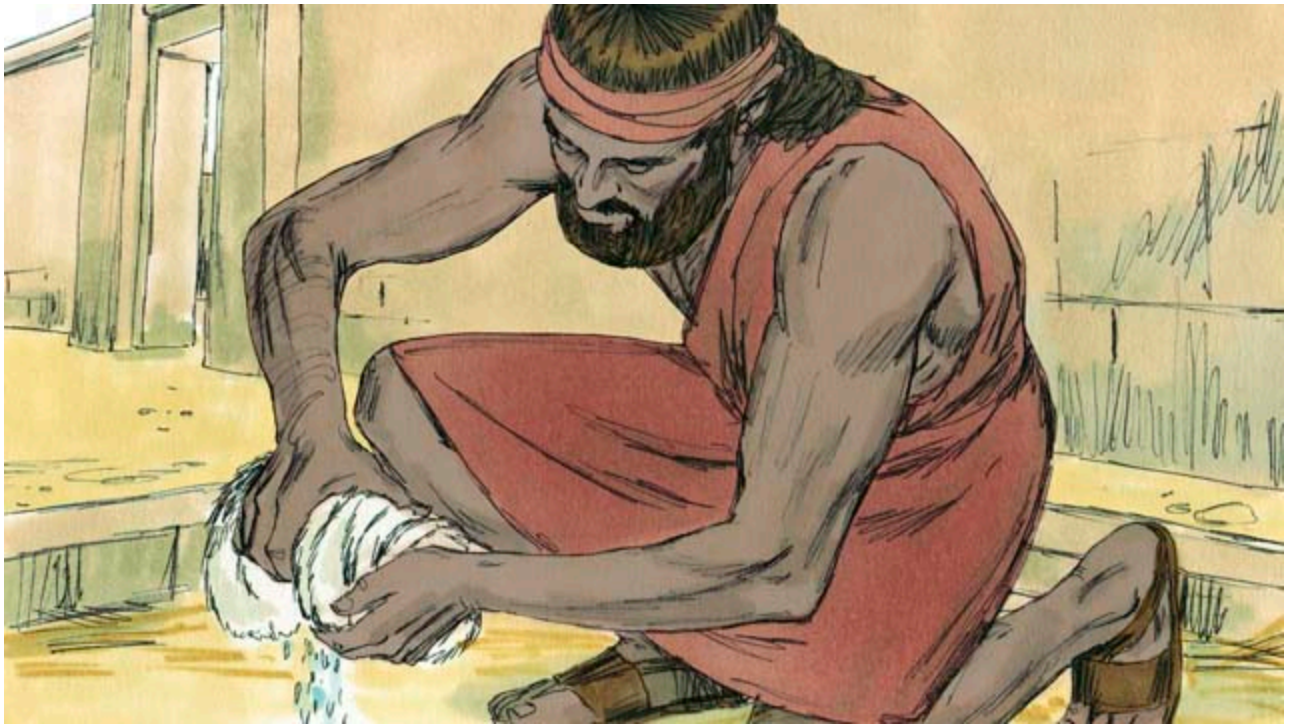
بووه چدعون قربانگاهی داشت که وقف بئی گورد بید. اولین چی که خدا آ چدعون مخاس دمیر کوردن ای قربونگا بید. چدعون که آ مردم ترسید تا نصف شو و بسید. بعد قربونگانه رمنید و خراب کورد. او نهنگ اونجون قربونگا تازی سی خدا ساخت و سی پیش قربانی کورد.



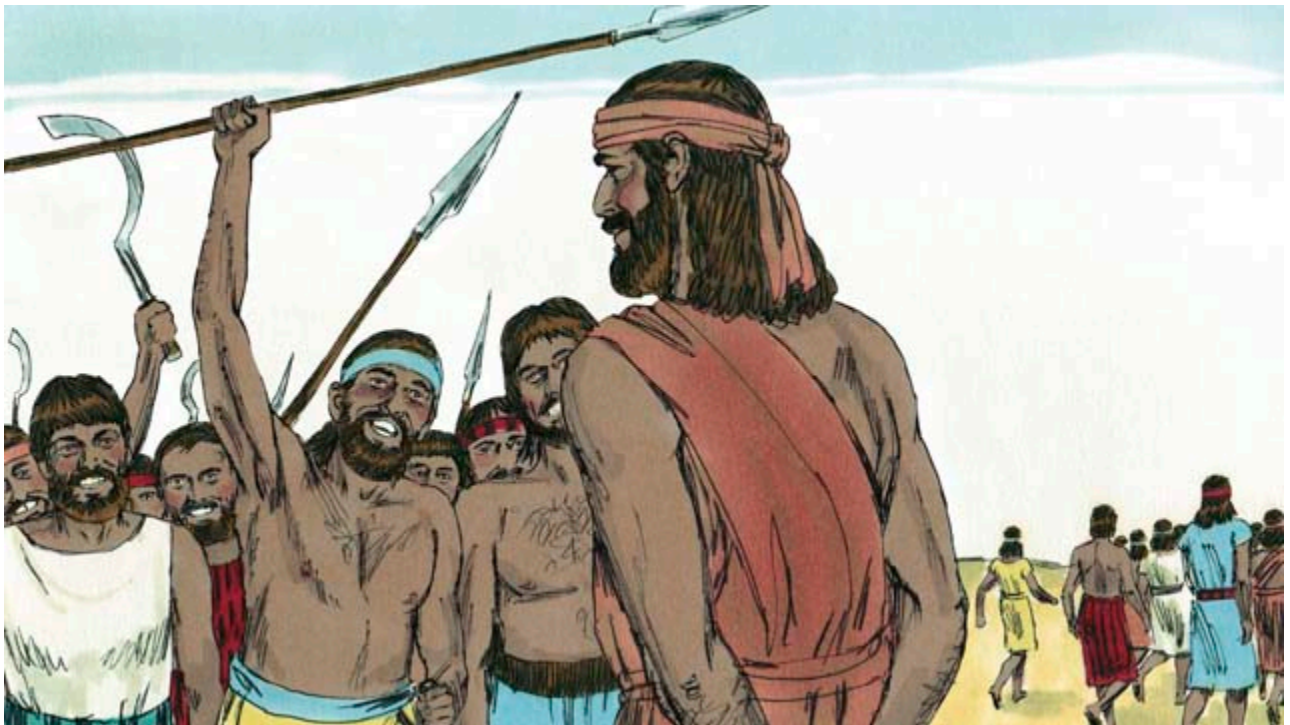
سُبا سحر مُعادى كِه مَرْدُم ديدِن قربانگاه دَمَبَر بيسَه خِيلي چَر بيسِن. اوشون آلا خونه چَدعون رَفْتِن تا كُشيش، اما بُووه چَدعون گَف: «سى چه شُمون مَخِه بِه خُداون كمك كُنه؟ آر او خُداَس، هِلِه خودش آ خويش دفاع كُنه.» مَرْدَم سى قِصَه كِه او گَف، آ كُشتَن چَدعون گُذشتِن.



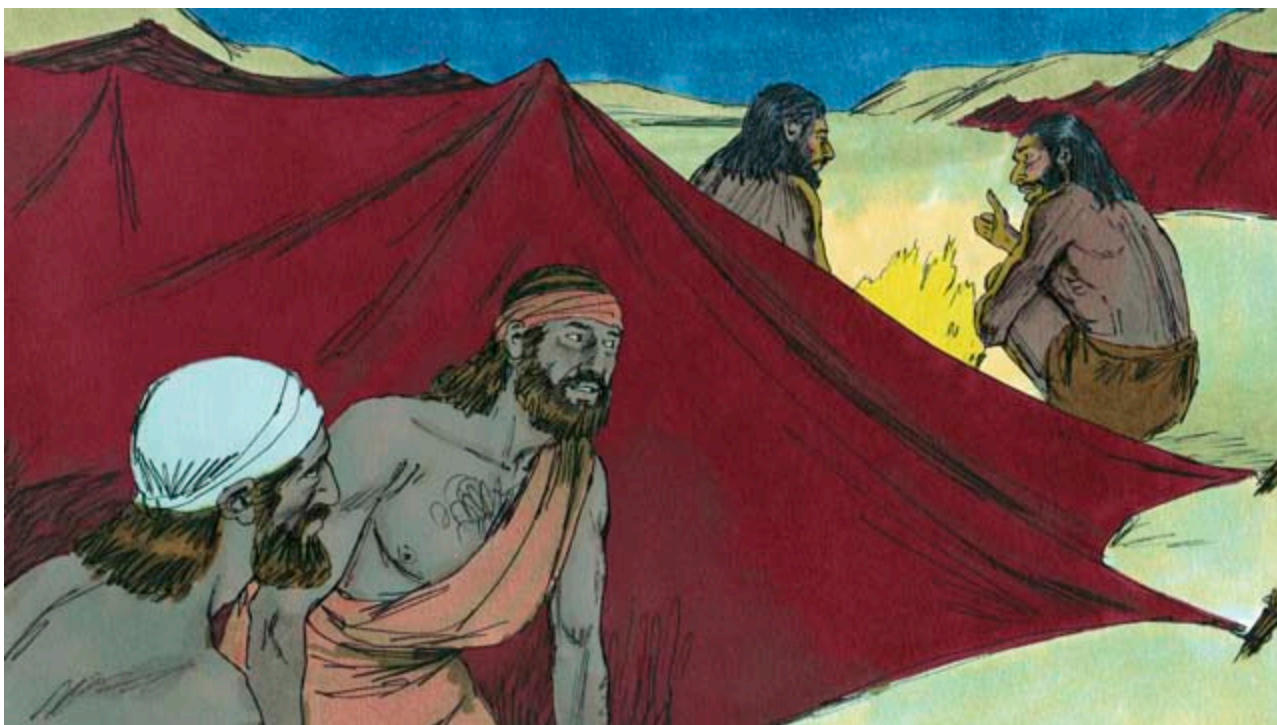
دُما اِيانُ اَندو مديانيون اوُمِن تا بنى اسروئِيلَه غارَت كُين. اوشون اَقَدَر زياد بيدِن كِه گِيبى نَتَرَس شُمار شون. چَدعون تَموم قُومَه سى جَنگ پى مديانيون بَنگ كُورد. چَدعون آ خُدا دو نشونَه خاس تا اِتَقَات كُنه كِه خُدا آ او مَخووه اسروئِيلَه نِجات دَه.



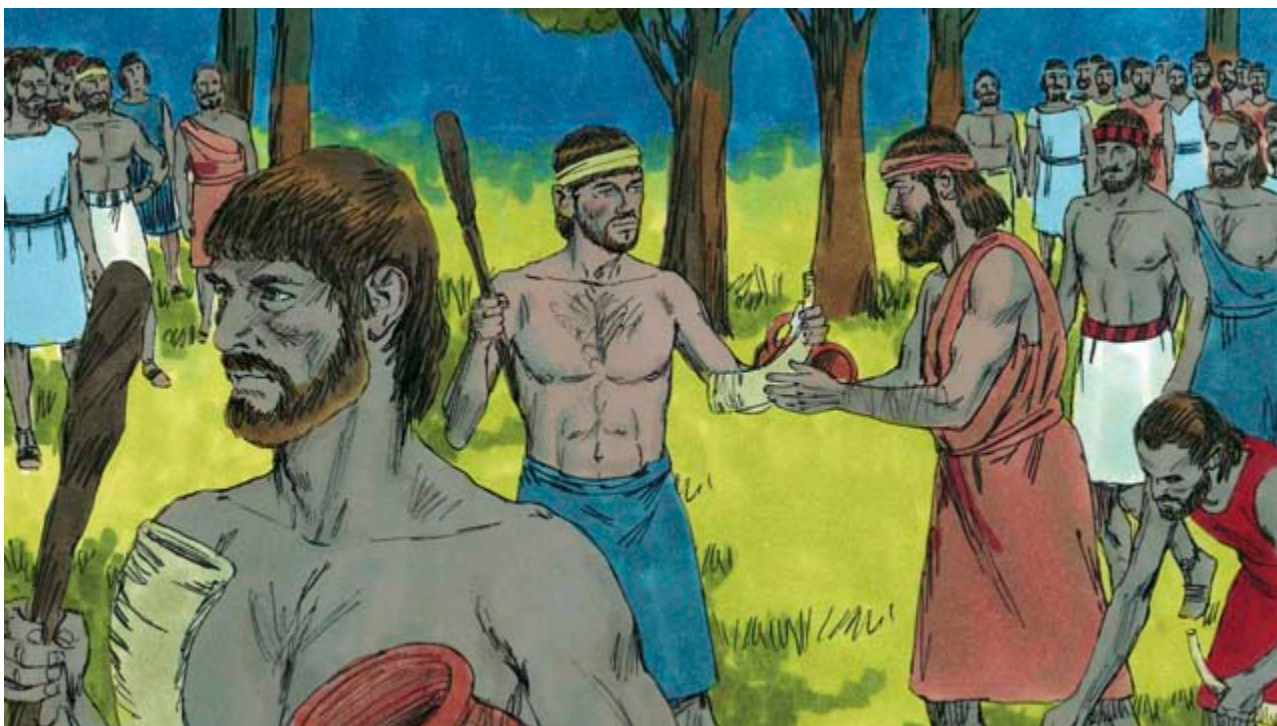
سی اوّلی نیشوئه، جدعون گئی آ پوس گوسفنده سر زمین وند و آ خدا مخاس که فقط سر پوس گووه، نم نیشینه اما زمین خشک منه. خدا ای کاره سی پیش گورد. سباش جدعون آ خدا مخاس تا زمین خیس بووه و پوس گووه خشک منه، خدا هم ای کاره کورد. ای دو تیرنیشون جدعون فموند که خدا آرش مخو اسروئيله آ دس مدیانیون خلاص کنه.



۳۲۰۰۰ سرباز اسروئیلی پیش جدعون اومین، اما خدا گف هنون خیلی زیادین، په ۲۲۰۰۰ تا آزشوئه که آ جنگ ترسیدین په خونه فرسیدین. خدا اندبارته په جدعون گف ای تعداد زیادین. جدعون آندو همشوئه بجز سیصد نفر په خوناشون فرسیدین.



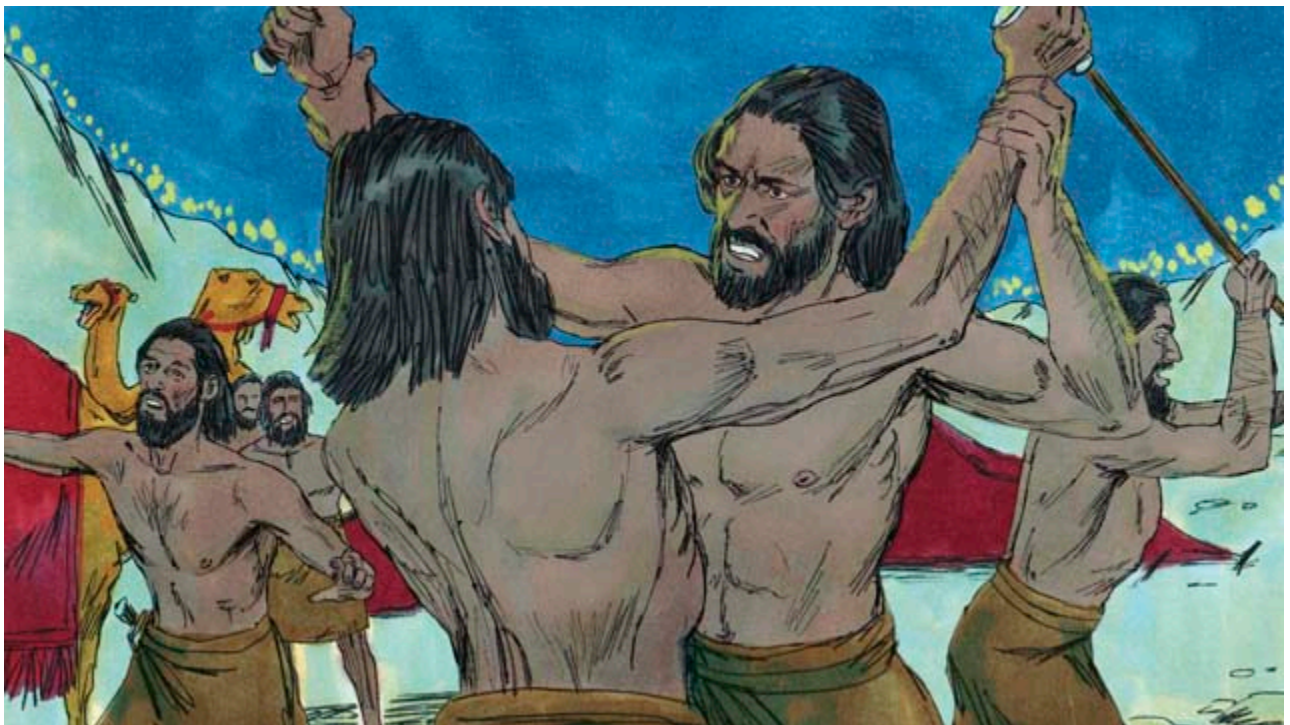
هَمو شو خُدا به چِدعون گف: «بی دُنگی به خِیما مِدیانیون رو، مُعادِی کِه قِصّاشونَ فَمی دِگه اَ هُجیم وُورِدَن نَمترسی.» چِدعون به خِیماشون رَف و اِشنید کِه پکی اَ سربازونِ مِدیونی خُوشه سی رَفیقش دارَه تعریفِ کُنه. رَفیقش گف: «معنی خُوتِ ایانه کِه لَشکر چِدعون لَشکر اُمونَه بَاشکُنه.» مُعادِی کِه چِدعون ایانه اِشنید اَ خُدا مَمنون دار بیس.



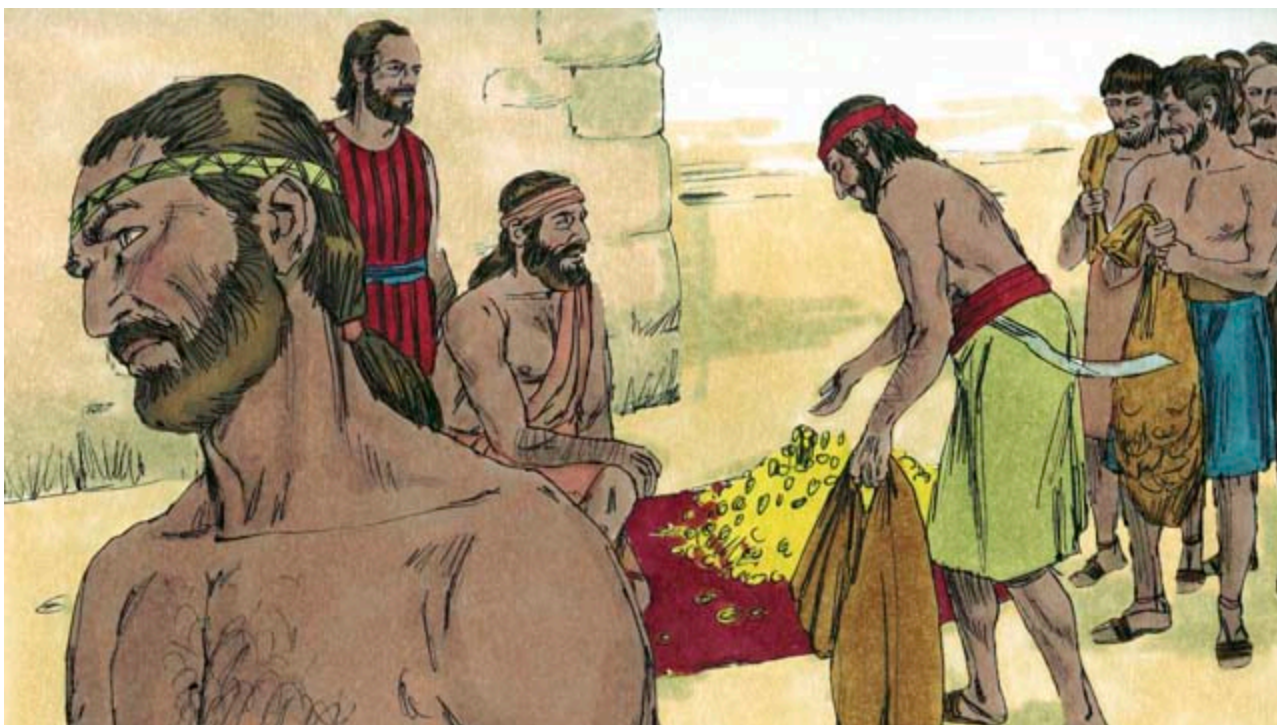
چِدعون اَلا سربازونش ورگشت و هَرکونشونَه یِه شِپیور و یِه کِیزه سَفولی ی دا کِه مَشغلی مِیش بید. اُوشون دور تا دور اردوگا دِشِمَنَه وَقتی کِه سربازونِ مِدیونی خُو بیدن، محاصِرَه گُورِدِن. سِیصد سرباز چِدعون مِشغلاشونَه می کِیزه وَدِن بید تا مِدیانیون نَترسه بُون نور شونَه بیدن.



بَعْدَ سَرَبازون چِدعون هَمَه كِيزاَنه اِشْكَنِيدَن و نور مَشْعَلَا دِيار دا .سَرَبازون شِيبور زَندين و بُنگ كُوردِن: «شَمَشِيلا سِي يَهوَه و چِدعون»



خُدا اوطور مَدِيانِيونَ گِيز كُورد بِيَد كِه وَر يَك هُجِيم اَوُورِدِن و يَكِدَو كُشتِن. چِدعون هَمو دَم باقِي بَنِي اسرَوئِيلَه آخوناشون بُنگ كُورد تا آ دُما مَدِيانِيون وَنِن. بَنِي اسرَوئِيل خِيلِي آ مَدِيانِيونَ كُشتِن و باقِيشَوَنه آ وِلَاتِ اسرَوئِيل كُوردِن دَر. او روز ۱۲۰۰۰۰ نفر آ مَدِيانِيون كُشتَنه بِي_پَس. اِي_طُور بِيَد كِه خُدا بَنِي اسرَوئِيلَه نِجات دا.



مردم مَخاسین تا جدعون پایشا خوشون گُښ. جدعون نَهشتیښون ای کاره گُښ، اما آرښون مَخاس گُښی ا او خَلقا طلا که ا مدیانیون گِرُفتنه به او دهن. مردم خیلی طلا به جدعون دان.



بعد جدعون پی او طلاها، چلیزقه لِف چلیزقه که گپ کاهنون پوشه، دُرس گُورد. اما مردُم ملث بُت، او چلیزقنه که جدعون ساخت بید بپرسنیدن. په خُدا آندو بَنی اسروئیلَه عشق ولا دا، سی ایان که رَهی دِگه به بُتون ری اُوووردنه. خُدا دِشمنو نِشونه هِشت تا بَنی اسروئیلَه اِشکین. آندو اوشون ا خدا مَخاسین کمکشون گُڼه و خُدا هَم نجات دِهنده دِگه سیشون فرسید.



ای قَضِیَه چَن رَه تکرار بی‌پس. قُوم اسروئیل گناه به گُردن و خُدا عاجز شون گُرد، اُشون توبه بیکُردن و خُدا سیشون نجات دهنده بفرسند تا نجاتشون دَهِه. می سالای زیادی خُدا خیلایه سی نجات بنی اسروئیل آ دَس دشمنون فرسند.



آخیر قُوم اسروئیل آ خُدا مَخاسین تا لِف باقی مَرَدُم، به پاتِشا دَهِشون. اُشون پاتِشا لگنت و زور داری مَخاسین که تَرَسَه بُوَه می دَعواها سیشون گپی گَنه. خُدا آ ای چی که ایشون مَخاسین خوشحال نبید، اما همو طور که بنی اسروئیل مَخاسین پاتِشاهی داشون.

مَتَلی آ کِتَاب مقدس: کتاب داوران فصل ۱ تا ۳ و ۶ تا ۸؛ کتاب اول سموئیل فصل ۱ تا ۱۰

۱۷ - عہدِ خدا پی داوود



شائول اوّلی پاتشا اسروئیل بید. او همو طور که مردم مَخاسین لَگنت و قشنگ بید. شائول می سالا اول حکومتش، پاتشا خوبی بید اما بعد مدتی آدم شروری بی‌پس که اَ خدا فرمونبری نَم‌کورد. پَه خدا گسی دیگه انتخاب کُورد تا روزی آ جاش پاتشا بُوَه.



خدا یَه جَوون اسروئیلی به نَوم داوود انتخاب کُورد تا بعد شائول پاتشا، آمادش گَنه. داوود، چوپونی اَ مَنطَقَه بیت لحم بید. او می دو زمون چداکار، مُعادِی که گوسفندون بُوَشته به پوید گَلَمَنَه اَ هُجیم خرس و شیر نجات دا و حیونون وحشیَه گُشت. داوود آدم مردم دار و مُتواضعی بید او به خدا اِتقات داشت و ازش فرمونبری بیکورد.



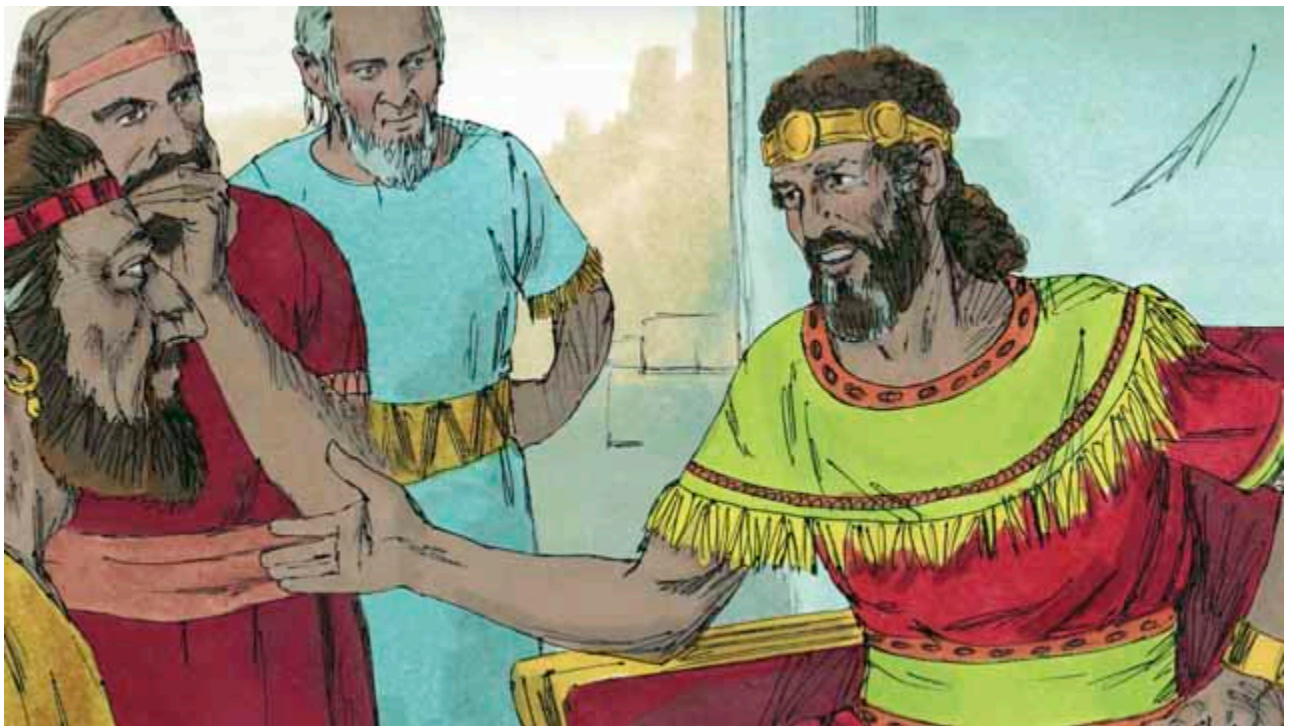
سر بڼدی که داوود پیا جوونی بید پی پیا لگنتی به اسم جلیات دعا گورد. جلیات سرباز زتزرنگ و زوردار ی بید که قدش نهنگ سو متر بید. اما خدا به داوود کمک گورد تا جلیات کشته و اسروئیله نجات دهه. بعد داوود چن ره دشمنون اسروئیله اشکنید. او سرباز قابلی بید و می جدالا سی اسروئیل گپی بیکورد. کل مردم آرش تعریف دان.



محبّت مرډم وړ داوود طوری بید که شاول وړش حسیدی بیکورد. شاول بناوند تا داوود گشته اما داوود به بیابون چس و خودشه آ دس شاول و سربازونش قایوم کورد. په روز وقتی که شاول و سربازونش دما داوود گشتن، شاول ندونسه می گتی رفت که داوود اونجون گُرخت بید. شاول که ا می گت اومه در داوود بُنگش کورد و قلی ا رختا شاوله نشوینش دا. ای طور بید که شاول فمید داوود نحو پی گشتیش پاتشا بووه.



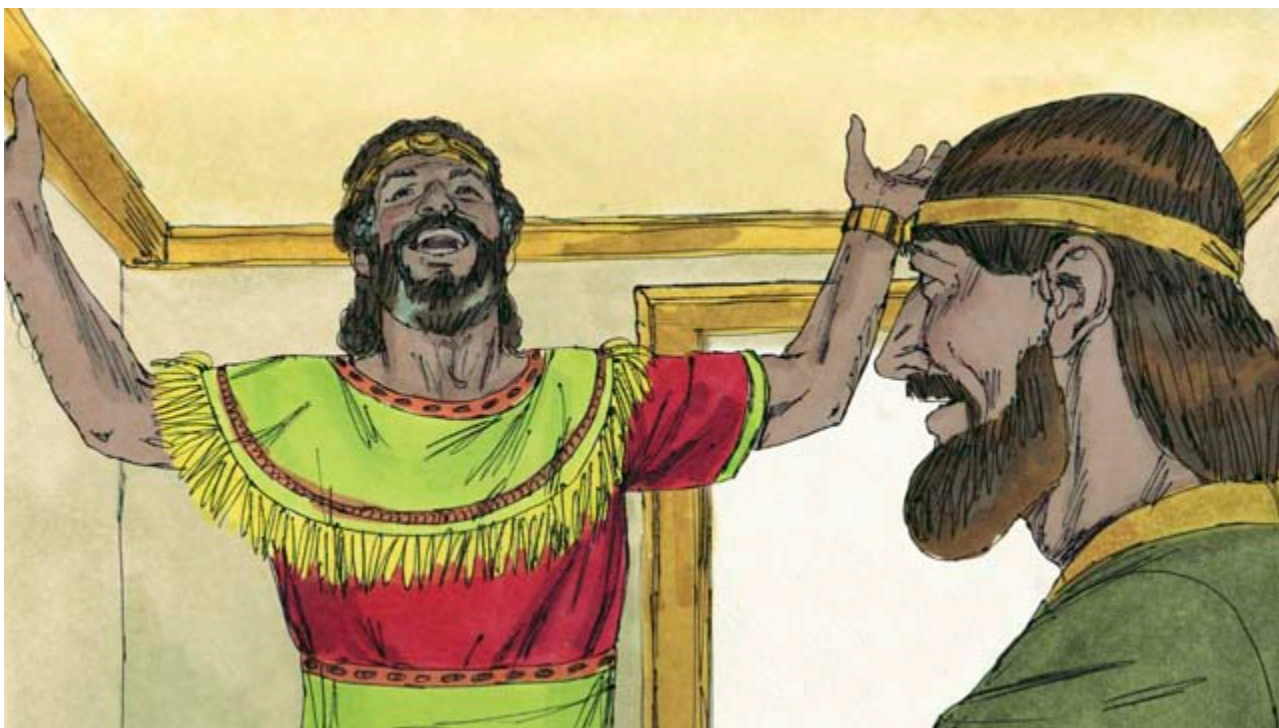
آخر سر شائول می جنگی گشته بی‌پس و داوود به پاتشوهی رسید. او پاتشا خوپی بید و مردمِ مَخاسینش. خُدا به داوود بَرگت دا و می همه کاراش بختی‌یار بید. داوود می جنگا زیادی ویسته بید و پی یوری خُدا دشمنون اسروئیلَه اِشکَنید. داوود اُورشَلیمَه گُرفت و اُونجون پاتختِ خُودش گُورد. داوود هُمونجون ویسید تا مُورد و اُونجون دَفینش گُورین. او چل سال پاتشا بید و می حکومتش، اسروئیل خیلی زوردار و مالدار بی‌پس.



داوود مَخاس مَعَبَدی دُرُس گُنه که گُل مردم اسروئیل ترس‌سَه بُون اُونجون خُداَنه پَرستین و سی‌پش قربانی گُین. سی‌نَریک چارصد سال مردم می جایی دعا و قربانی بَکُورِدین که خیمه ملاقات نُومش بید و موسی اُوانه ساخت بید.



خُدا پیغمبری به نوم ناتان پیش داوود فرسئید و به او گف: «سیایان که تو می خیلی آ جنگا بیدیّه، تو مَعَبَدَه سی مو نئری سوزی، اما گُورِکت اُووانه بَنا بیوئه. اما مو تئه خیلی برکتِ داهام. گسی آ نَسَلِت تا اَبَد سِر قُوم مو حَکومتِ کُنه.» تینا گسی که تَرَس آ نَسَلِ داوود تا اَبَد سلطنت کُنه مَسیح بید. «مَسیح او نشون گُوردی خدا بید که دُنیائِه آ گناها مردم نجاتِه دَهه.»



داوود که ای کُلُوم فَهَمید، شُکر خدائِه گُورد و پَرستیدیش و خُدا هم اووه عَزّت دا و بَرکتِ زیادِی وُرش بَخشید. داوود نَدونِس که، کی وعدا خُدا عَمَلِی به بُوون اما الان دُونیم که بنی اسروئیل واسکی آ سَرَبَنَد داوود، تقریبین هزار سال سی اُوَمِی یَن مَسیح تیّه رَه بُوون.



داوود سالا زیادی عادلانه حکومت کُورد. او مُطیع خُدا بید و خُدا هم اووَه برگت دا. اما می آخر عمرش گناه گپی پراپَر خُدا مرتکب بی‌پس.



یه روز وَقْتی که تموم سربازون داوود سی جَنگ رَفْتِن بید دَر، اَری‌بون کاجش سیلی آلا دَر کُورد و زونه قَشَنگی‌یه دید که داره حموم کُنه. او زُونَه نم‌اشناخت اما قَمید نُومش بَشَبَع.



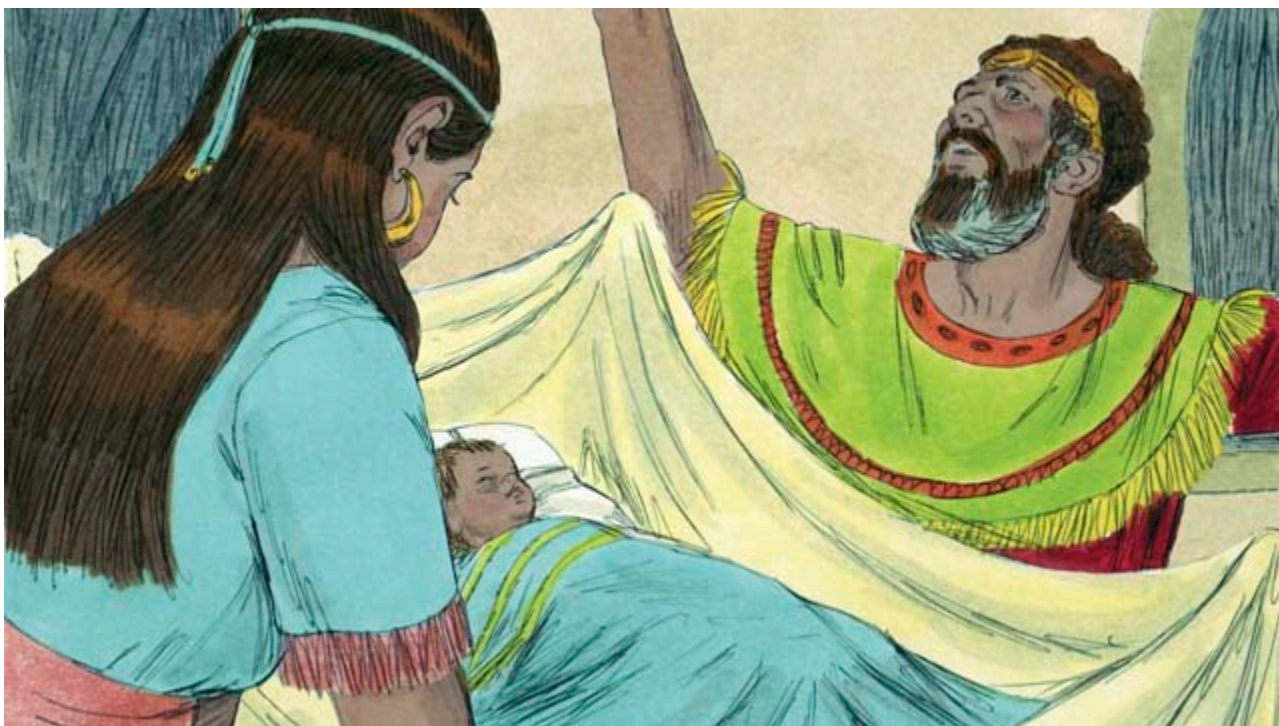
آ جا ايان ڪه آ وِسَوَسَه ديري ڪُنه، داود گسي پيش زونه فرسنيڊ تا زوننه پيش آره. او پي زونه خفتيد و بعد فرسنيڊش خونشون. بعد مدتي بنشبع سي داود پيغوم فرسنيڊ ڪه وسن بيسه.



ميري بنشبع نومش اوريا بيد. او يڪي آ سربازون قابل داود بيد. اوريا او زمون دير آ خونشون مي جنگ بيد. داود بنگش ڳورد و ڪُفَش ڪه رُووه خونشون و پيش زوننه مننه. اما اوريا قبول ن ڳورد ڪه وڌي سربازون مي جنگين، اي خونه ورگرده. آخر سر داود، اوريا نه فرسنيڊ جنگ و آ ڳيون لشڪر مخاس تا اوريا نه صف اول جنگ ڪنون وڻن تا ڪشته بُووه. اي طور بيد ڪه اوريا ڪشته بي پس.



بَعْدَ مُورَدَن اوريا، داوود پي بَتشيع عروسی گورد و او سی پش گووکی اووورد. خُدا اَکاری کِه داوود گورد بید چر بید، پِه ناتان نَبی یِه فرسید تا کار زبین داوود یادش آرِه. داوود هم پِه گناش اعتراف گورد و خُدا بَخشیدش. داوود باقی عَرمش، می سخت ترین وضع، خُدا ته فرمونبری گورد.



اَگم گناهی کِه داوود گورد بید، گوویش مُورد. همی طور خیلی اَ قومونش ریبری داوود و یسیدن و زور داوود خیلی گم بی پس. اما خُدا می ای وَضع هَم سر قولش پي داوود موند و پِه نتیجَش رَسوند. بَعْدِ مِدَی گووکی اَ داوود و بَتشيع عَمَل او مَه کِه نومشَه سلیمون وَدِن.

مَتَلِّیْ أَلْکِتَابِ مَقْدَس: کِتَابِ اَوَّلِ سَمُوئِل، فِصْل ۱۰؛ وَ فِصْل ۱۵ تَا ۱۹ وَ ۲۴ وَ ۳۱؛ کِتَابِ دَوِّمِ سَمُوئِلِ فِصْل ۵ وَ ۷ وَ ۱۱ وَ ۱۲

۱۸ - دو شلاق بیسن پاتشوهی اسروئیل



داوود پاتشا چل سال حکومت گورد. بعد مُوردنیش گووکش سلیمون به پاتشوہی قوم اسرائیل رسید. خُدا پی سلیمون قصّہ گورد و آرش پرسید: «آمو چه مخی تا داهامت؟» سلیمون آ خدا خاس تا بہ او دُونویی دَہہ. ای چی کہ سلیمون مَخاس باعث خوشحولی خُدا بی پس و اوہ دُوناترین پیاری زمین گورد. سلیمون چیا زیادی یاد گرفت و پاتشاہ فَمیدہ بید. خدا ہم سلیمون پیلدار گورد.



سلیمون می اور شلیم معبدی بناؤند کہ داوود می فکرش بید و نقششہ کشید بید و مصالحشہ گرد گورد بید. ایسون مردم ترسین آ جا خیمہ ملاقات، اُونجون خُدانہ پَرسین و قربانی سَیش کُنن. خُدا بہ معبد نازل بی پس و اُونجون حاضر بید و پی قومش زندی بیکورد.



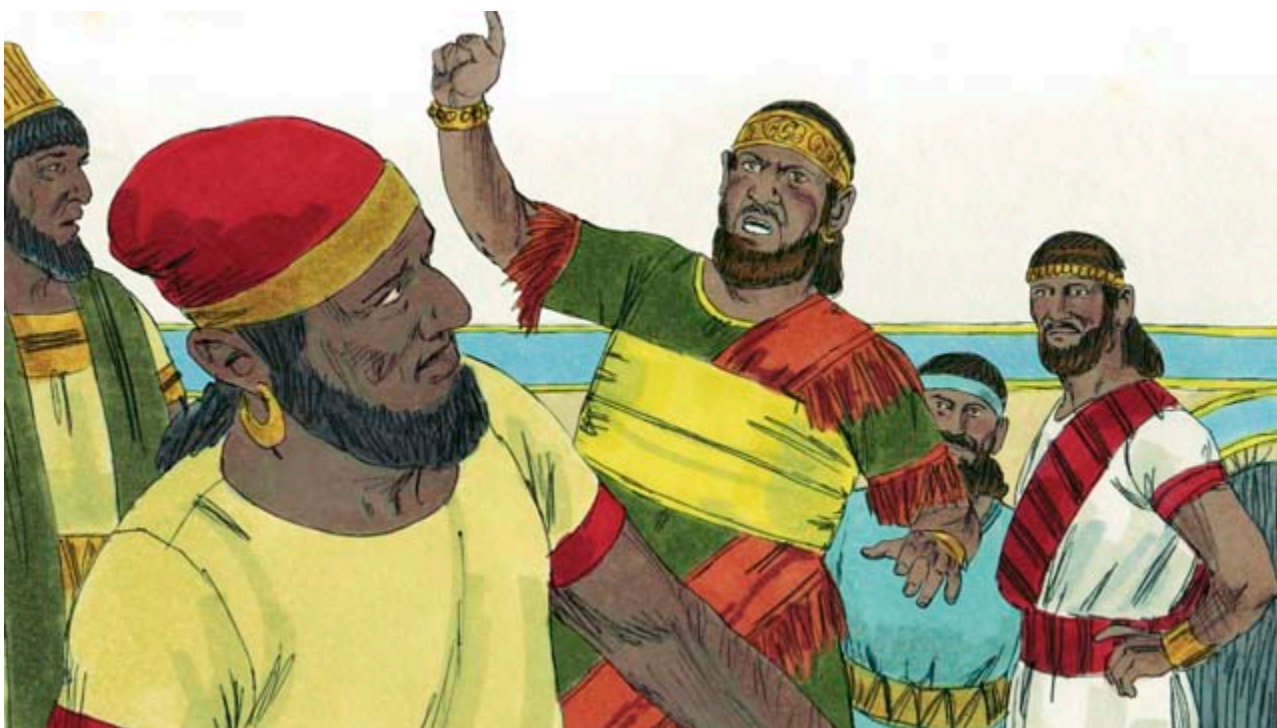
أما سليمان به رَنون طائفا دِگه دِل دا بید و آ اوشون رُوته اوسوند. او نَزیکِ هزار رُوته اوسوند و ای طور آ خُدا ورگشت بید. خِیلی آ او رَنون، آ ولاتا غریب اومن بید و پی خوشون بُت داشتن تا پَرستن. مُعادِی که سلیمون پیا گپ سالی بی یس، او هَم بُتا زنونشه بپرستید.



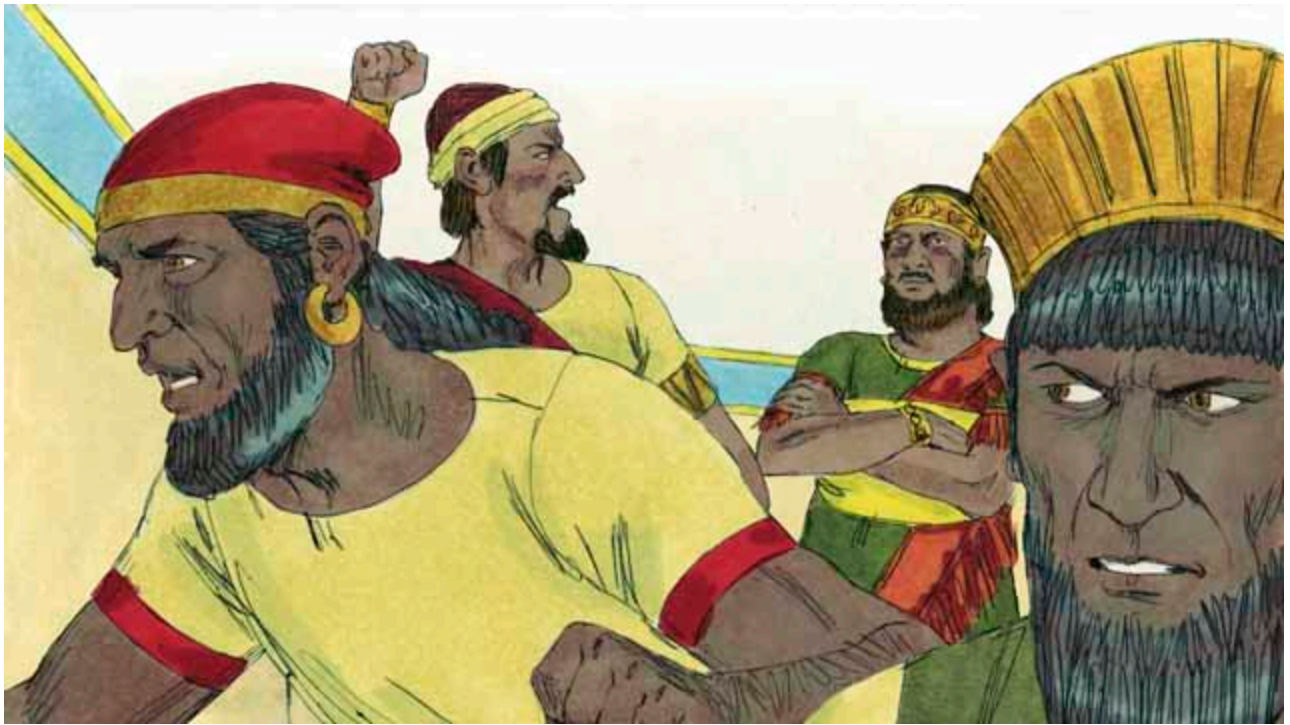
ای طور بید که خُدا آ دس سلیمون چر او مَه وَ کُف که آ کم ای نافرمونی یس، پاتشو هی اسروئیلَه بَعِد مُوردن سلیمون دو شلاق کُنه.



بعد سلیمون کُوکش رُبعام آ جاش نِشِس. کل قوم اسروئیل گرد بیسِن تا اووَه به عنوان پاتشا قبول کُئِن. اوشون به رُبعام شکایت بُردِن که سلیمون آ ایشون زیاد کار کشیده و مجبور بیدِن مالیات زیادی دهن. اوشون آ رُبعام مَخاسِن که لِف بُوُش و رِشون سَخْت نَگَرَه.



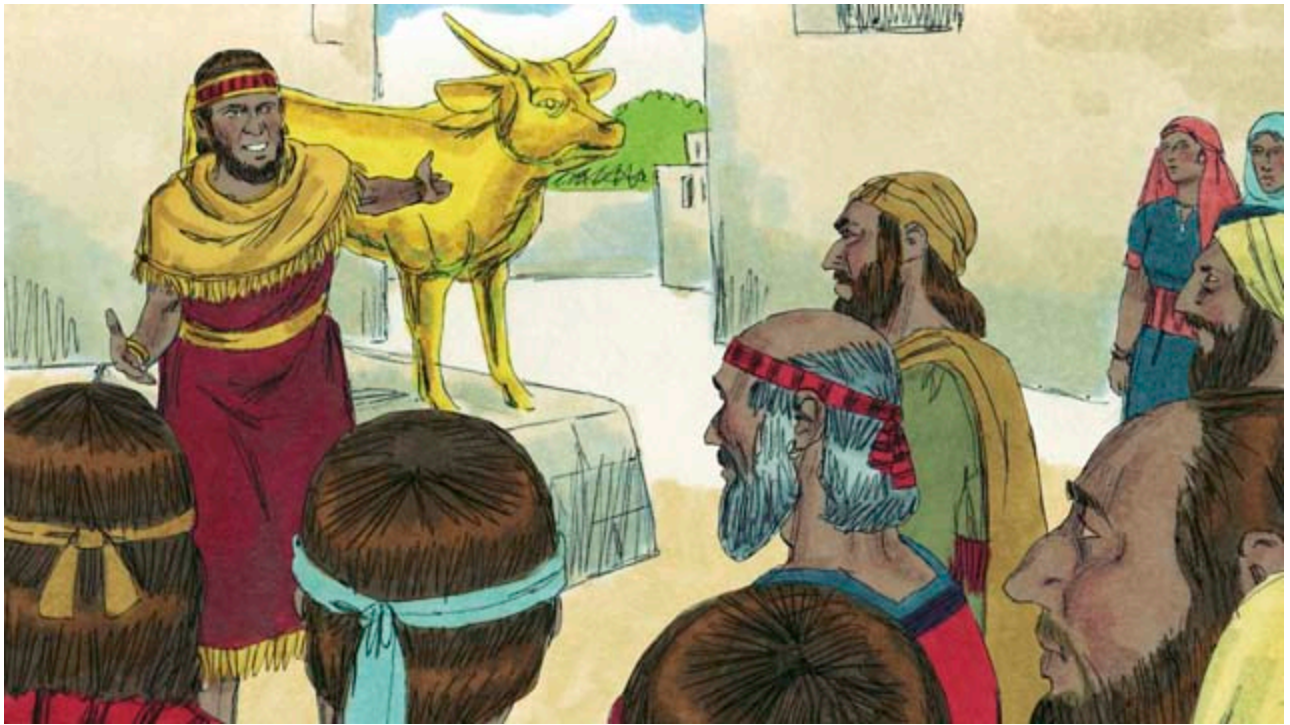
اما رُبعام جوابِ احمقانی داشون و گف: «شُمون مَری بُوُم سلیمون سَخْت بَیگَزفت، اما مو آ شُمون بیشتر کار کشوم و بیشتر او عاجزتون کُئِم.»



بَعْدَ اِي قِصَّاسْ، دُو بَرِ مَرْدُمُ نُهَاش وِرسِيْدِن. دَه قَبِيْلَه آ اسروئيل چِدا بِي پِس. اما دُو قَبِيْلَه مُطِيعِش مَوْنِدِن وِ نُوْمِ خُوشُوْنَه يَهُودا وَنِدِن.



او دَه قَبِيْلَه پِيَاپِي بِه نُوْمِ پَرُبَعَامَه پَاتِشَا گُورِدِن. او شونِ شِمَالِ اسروئيل زَنْدِي بَكُورِدِن وِ خُوشُوْنَه پَاتِشُوْهي اسروئيل، نُوْمِ وَنِدِن.



یَرْبَعَامَ مَطِيعَ خُدا نَبِید و ای طور بی پس که مردم ری به گناه او وُورِدِن. او دو بت ساخت و اَ مردم مَخاسِ که بُتوَنه پَرستِن. اوشون دِگَه سی دُعا به اورشلیم که می حکومتِ یهودا بید نَمَرَفَتِن.



پاتشو هی یهودا و اسروئیل دشمنِ یک بیدِن و هی پیک جنگ داشتن.



می ای پاتشو هی جدید اسروئیل، گل پاتشاهون زبین بیدن. خیلی آ پاتشاهون به دس گسونی که مخاسین پاتشو هی یه واگر گنین گشته بی سین.



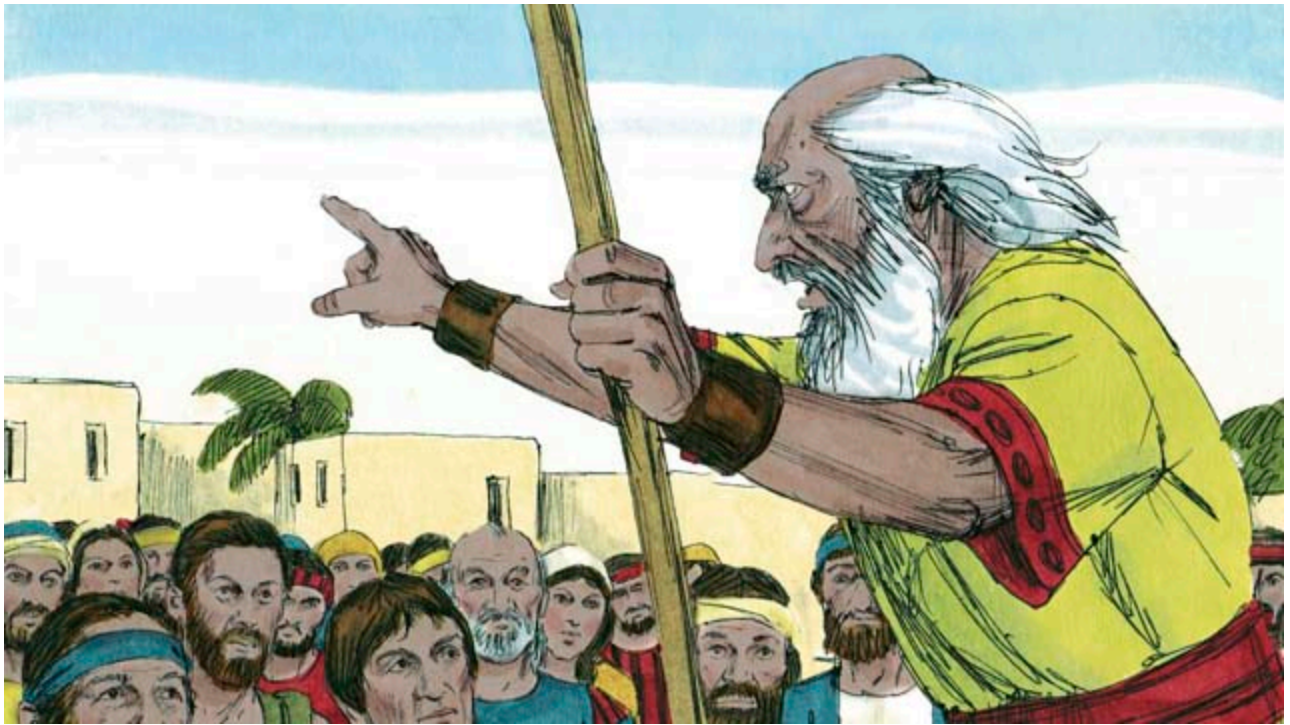
همه او پاتشاهون و بیشتر مردم اسروئیل به پرستیدن بتون ری گوردن. اوشون معادی که بتون پرستیدن پی زنون خراب پختنیدن و بچونشونه هم سی بتون قربانی بگوردن.



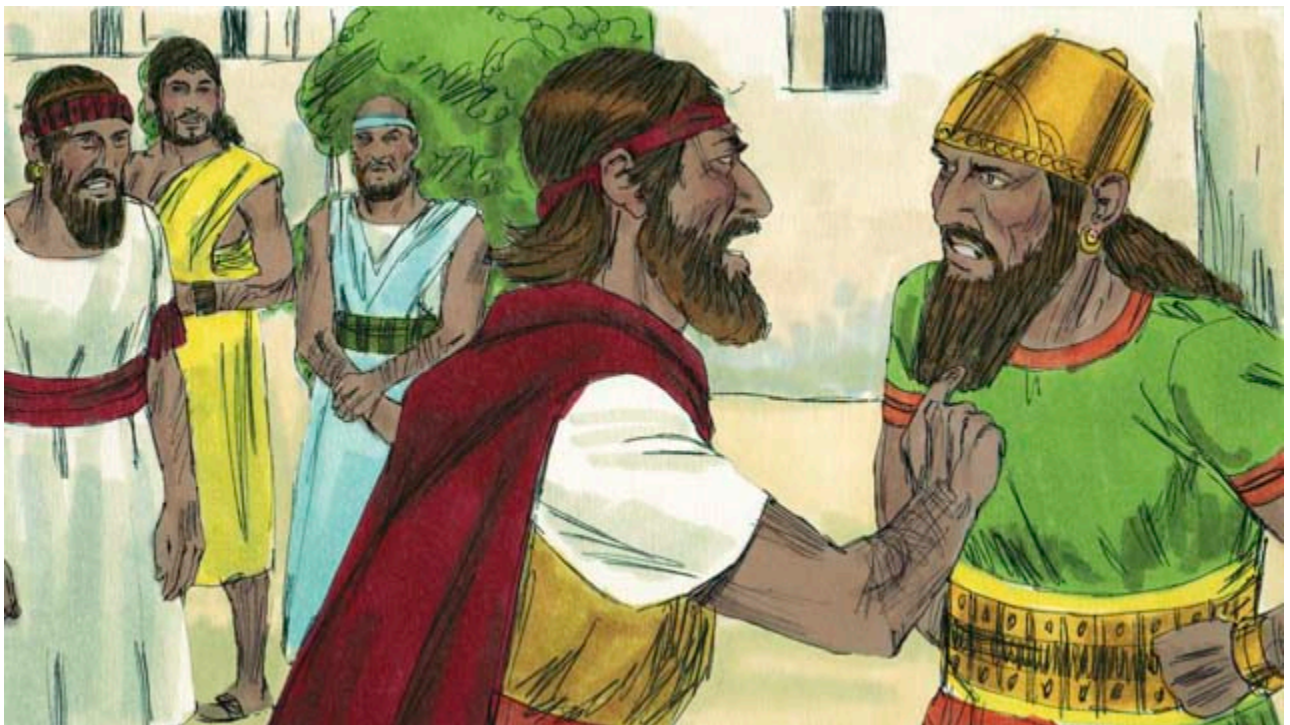
پاتشاهون يهودا آ نسل داوود بيدن. بعضی آ ای پاتشاهون آدمون خوبی بيدن و با انصاف حکومت گوردن، و خدانه پيرستيدن. اما دوبره پاتشاهون يهودا زين بيدن. بعضياشون بچون خوشونه هم سی بتون قربانی بگوردن. دو بر مردم يهودا نھا خدا ويسيدن و خداهون ديگه پيرستيدن.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب اول پادشاهان فصل ۱ تا ۶ و ۱۱ و ۱۲

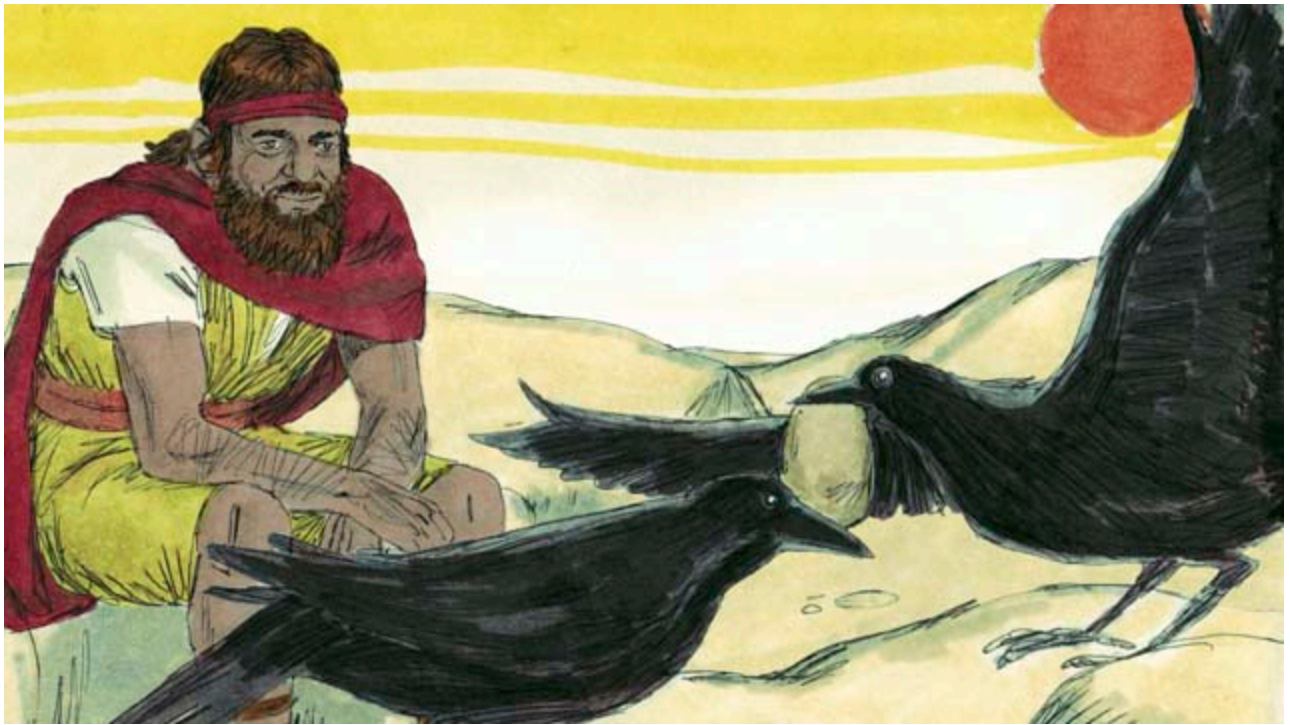
۱۹- پیغمبرون



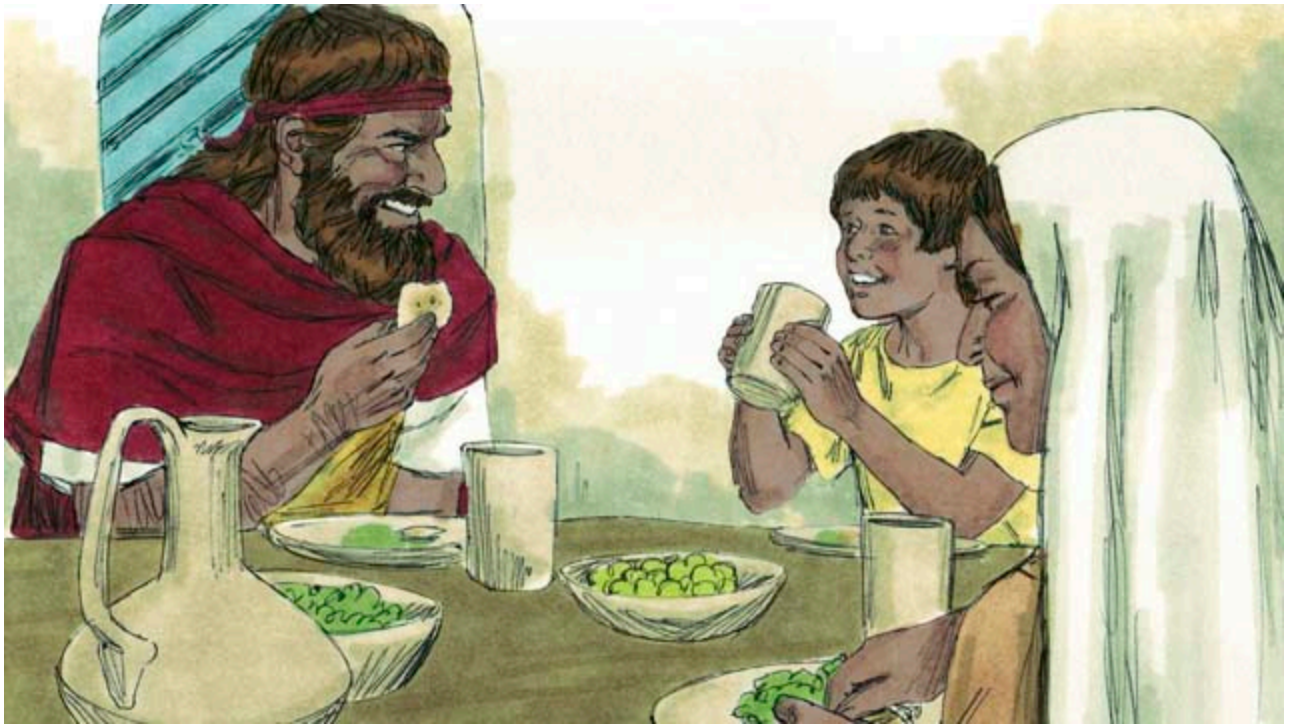
می کلّ تاریخ اسروئیل، خدا پیغمبرونی سیشون فرسندید. ای پیغمبرون آ جائبِ خدا پیغوماپی بگرُفتن و به مردم بگفتن.



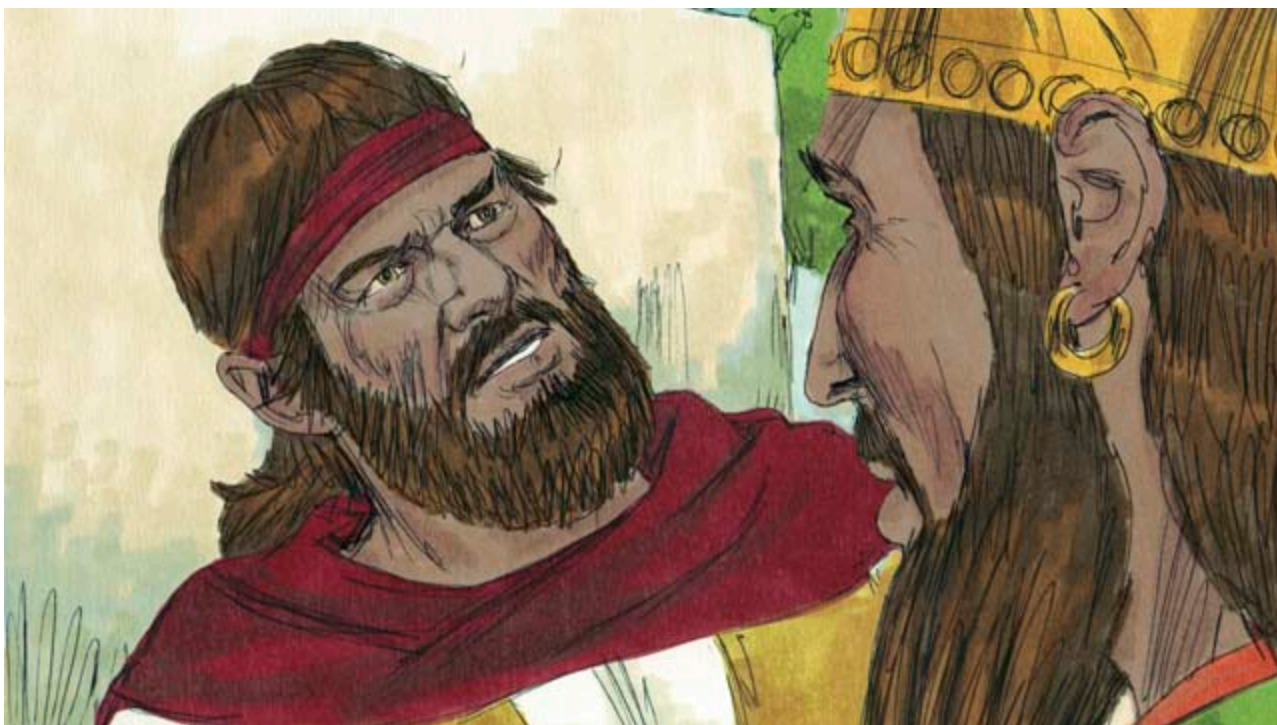
ایلیا پیغمبری بید که می رمون پاتشو می آخاب زندی بکورد. آخاب پیا زبینی بید که مردم به پرستیدن بت بعل تشویق کورد. ایلیا آخاب گف که خدا مجازاتش کنه. او به آخاب گف: «می ولات اسروئیل، بی فرمون مو، هیچ بارون یا شوئمی سر زمین نم‌نشینه.» آخاب آ ای قصه ایلیا چر او مه و بنا به کشتن ایلیا وند.



خُدا به ایلِیا گف که آلا بیابون رُووَه و اونجون آ آخاب خُوشه قایوم گُنه. ایلِیا به بیابون رَفت و کِنار نَخلی که خُدا نشونش دا بید جاگر بی‌پس. هر روز سَحَر و پَسین، باهندون سی‌پش نون و گوشت میوُورِدین. می ای مدت، آخاب و لَشکرش دُما ایلِیا پِگشتن، اما نَترسین جُورنش.



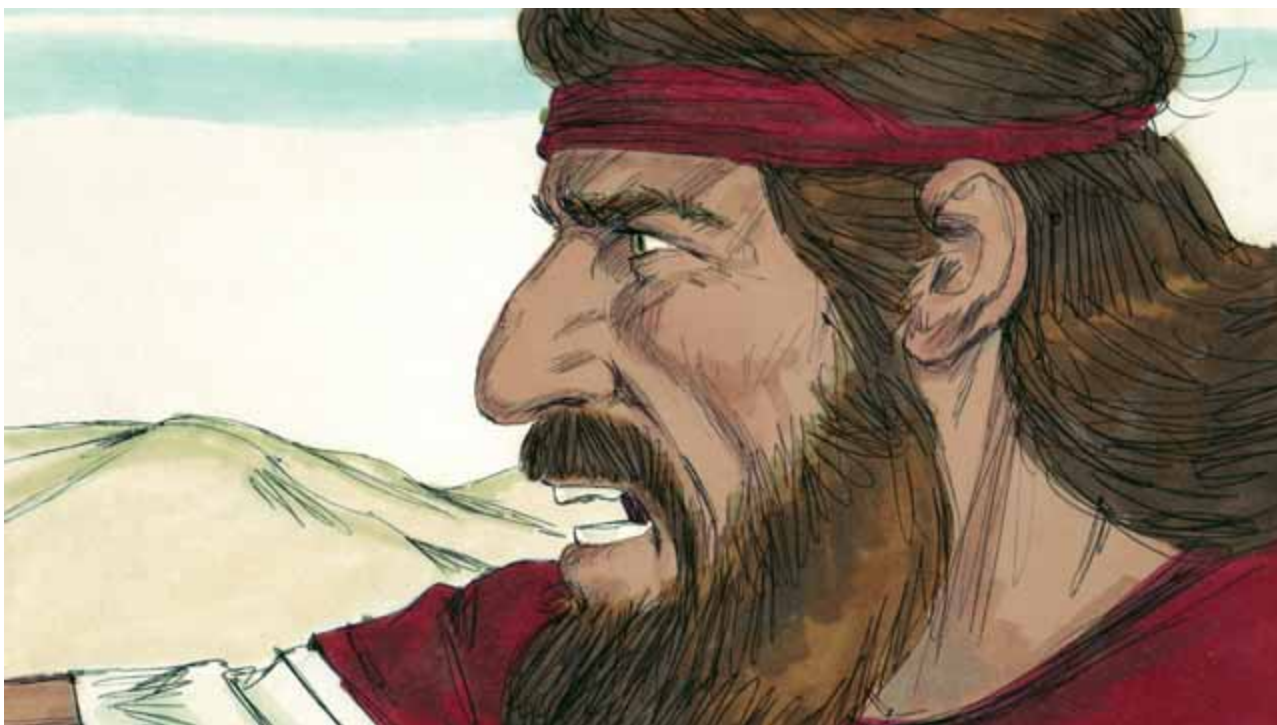
بارون که نَمَزَه بَعْدِ مُدَّتِي او نَهر خشک بی‌پس. ایلیا به ولاتِ دِگِه رفت که نهنگِ اونجون بید. می او ولاتِ رُونِه فقیری پی کُووکَش زندی بکورد و آذوقَشونُ سی دِل بی‌بارونی تموم بی‌پس بید. آما پی ای وَضِع رُونِه ایلِیانِ بیدار بی‌پس و خُدا هم نیازا او و کُووکَشَه سی‌پس آماده بکورد. توپو آردش و روغَنش هِیچ وَقت پَتی نَمِبی‌پس و می کُلَ رَمون خشکسولی چی سی خُورَدَن داشت. ایلیا چَن سو سال اونجون موند.



بَعْدَ سَو سال و نيم، خُدا به ايليا گف اندو بارونه زَنه. خدا ا ايليا مَخاس تا به پاتشو هي اسروئيل ورگرده و پي آخاب قِصّه كُنّه. مُعادى كه اخاب ايليان ديد، گُفتش: «كُلِ اى عَشقا زير سر تْن.» ايليا هم جُواب دا: «كُلِ اى دَرِسرا سى دل تون. تو يِهَوْنَه هِشتِيَه. او خُدا اراسي نيّه اما تو بَعْلَه بېرستى. كلّ بنى اسروئيله آلا كِه گرمل بيار.»



كل اسروئيل و بِيغمبرون بَعْل كه چارصد پنجا نفر بيدين به كِه گرمل اوَمَن. ايليا گف: «تا كي مَخه دو بَشك مَنِه؟ اَر يِهَوّه خُداس، اووه بېرستى اَر بَعْل خُداس هم اووه فرمونبرى كُنى.»



بَعْدَ اِيلْيَا رِي بِه پيغمبرون بَعْل كُورد و گف: «گو نری قربانی کنه، گوشتشه قل قل کنه و ری قربونگا ونه اما تشیش مَرَنه .مُنَم می قربونگا دِگه ای کاره پکنم. خدایی که سی قربانگاه تش فرسته خدا آراسی نه. «په کاهنون بُت بَعْل، قربانیه آماده کوردن، اما تشی روشن ن کوردن.



بَعْدُ اوشون ری آلا بُت بَعْل دُعا کوردن: «ای بَعْل، بُنگمون فَمادا!» اوشون کُل روز مشغول دُعا، غِرغُو و خینی کُوردن خوشون پی چَقو بیین. اما هیچ نشونی آ جانب بَعْل نه اومّه و تشی هم نازل نی پس.



پیغمبرون بعل بعد ایاں که کل روز دُعا گوردن منده بی سین و دُعا گوردنه هشتین. بعد ایللیا گو نر دِگه سی قربانی ری قربونگا وند و به مردم گف که دوزّه خُمب گپ او ری قربونگا ریزن طوری که گوشت گو، چو و مذبح و زمین دور قربونگا کلن خیس بون.



بعد ایللیا بطور دُعا گورد: «ای یهوه، ای خدا ابراهیم، اسحاق و یعقوب، امروز به اُمون نشون ده که تو خُدا اسروئیلی و مو خادیمتم. دُعا مَنه اجابت کن تا ای قوم دویسه بون تو خُدا آراسی نیی.»



همو دم تشی آسمون نازل بی‌پس و گوشت، خیما، بردا، خاک و حتا او دور قربونگاهه هم پرشت. مردم تا ایان دیدن زمین افتیدن و گفتن:
«یهوه خداست! یهوه خداست»



بعد ایلیا گف: «مهله حتا یه نفر آ پیغمبرون بت بعل گروزن.» په مردم پیغمبرون بعل گرفتین و همشونه اونجون بوردین و کشتین.



بَعْدَ اِيلِيَا بِهٖ اَخَابِ پَاتِشَا گُف: «زَبِئْرِي اَلَا خُوْنَهٗت وِرْگِرْد چَوْن اَلان بَارَوْنِه مِيَا.» هَمِيْنِي مُعَاذْ بِيْد كِه اَوْرَا سِيَهٗ اَسْمُوْنَهٗ كِرْفَتِيْن و بَارَوْنِ شَلَقْ لَقِي بَنَاوَنْد. يَهُوَهٗ قَحْطِيَهٗ تَمُوْم كُورْد و پِي اِي كَار نَشُوْن دَا كِه تِنِيَا اُو خُدا اَرَا سِيَهٗ.



بَعْدِ اِيَانِ كِه اِيلِيَا كَارَش تَمُوْم بِي_يَس، خُدا پِيَايِي بِهٖ ثُوْم اِلِيَشَعْ بِهٖ پِيَعْمَبَرِي اَنْتَخَاب كُورْد. خُدا مَعْجَزَا زِيَادِي پِي اِلِيَشَعْ اَنْجُوْم دَا يِكِي اِي مَعْجَزَا سِي نَعْمَانِ پِيَش اَوْمَهٗ، كِه اَكِيُوْن لَشْكِرْ دِشْمِن بِيْد. اُو بِهٖ مَرِيضِي پُوْسِي كَسْ مَبِيْنَايِي مُقْتِلَا بِيْد. نَعْمَانِ قَمِيْذْ بِيْذْ كِه اِلِيَشَعْ چِه كَارَايِي بِكْنَهٗ، بِهٖ پِيَشِيَش رَفْ و اَزْش شَفَا مَخَاس. اِلِيَشَعْ بِهٗ نَعْمَانِ گُف كِه خُوْدَهٗ هَفْ رَهٗ مِي اُو رُوخُوْنِهٗ اَرْدُنْ زِيَر اُو بَر.



اولکار نَعْمَان آ ای قِصَه چَر اوْمَه و سی ایان که ای کارَه نادونی بدونِس، نَخاس بَناوَنَه. اما بَعَد پَشیمون بی پِس و هَف رَه خوشه می روخونه اردن شُست. کِتِه هَفْتُم که آ او اوْمَه دَر، کُلَن شفا کِرْف بید! خدا اووَه شفا دا.



خُدا سی قوم اسروئیل پیغمبرون زیاد دِگَه هَم فرسنید. هَمه شون مَرْدَمَه هُشدار دان که آ پَرستیش بُتون دَس کشین. پی یَکِدو انصاف داشته بُوون و په هَم رَحم کُنین. اوشون مَرْدَمَه هُشدار دان که آ کارا زَبین دیری کُنین و آ خُدا فرمونبری کُنین. آر ای کارانه نَکُنین گناه بار بُوون و خُدا مُجازاتشون کُنه.



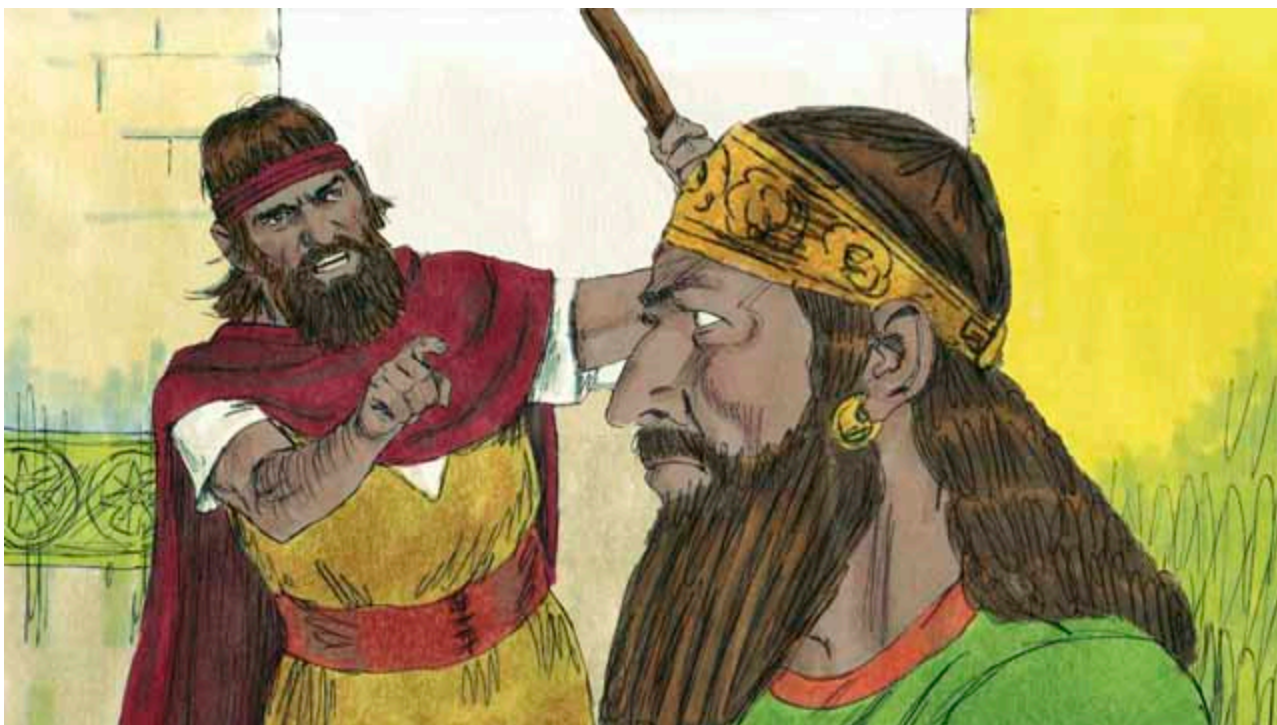
خیلی آ وِقتا، مَرْدُم خُدائِه فرمونبری نَمکوردِن. اوشون پی پیغمبرون خوب تا نَمکوردِن و بَعْضی وِقتا بَگشتِنشون. یِه رِه اَرمیا مِ چَهِ بَسِسن و اُونجون هِشْتِنش تا مِیرِه. اَرمیا مِ تِه چِه مِ خَرا گیر گُورد. اما بَعدش، پاتِشا وِرش رَحِم گُورد و بِه نوگرونش گف تُها ایان کِه مِیرِه اَ مِ چِه درارِش.



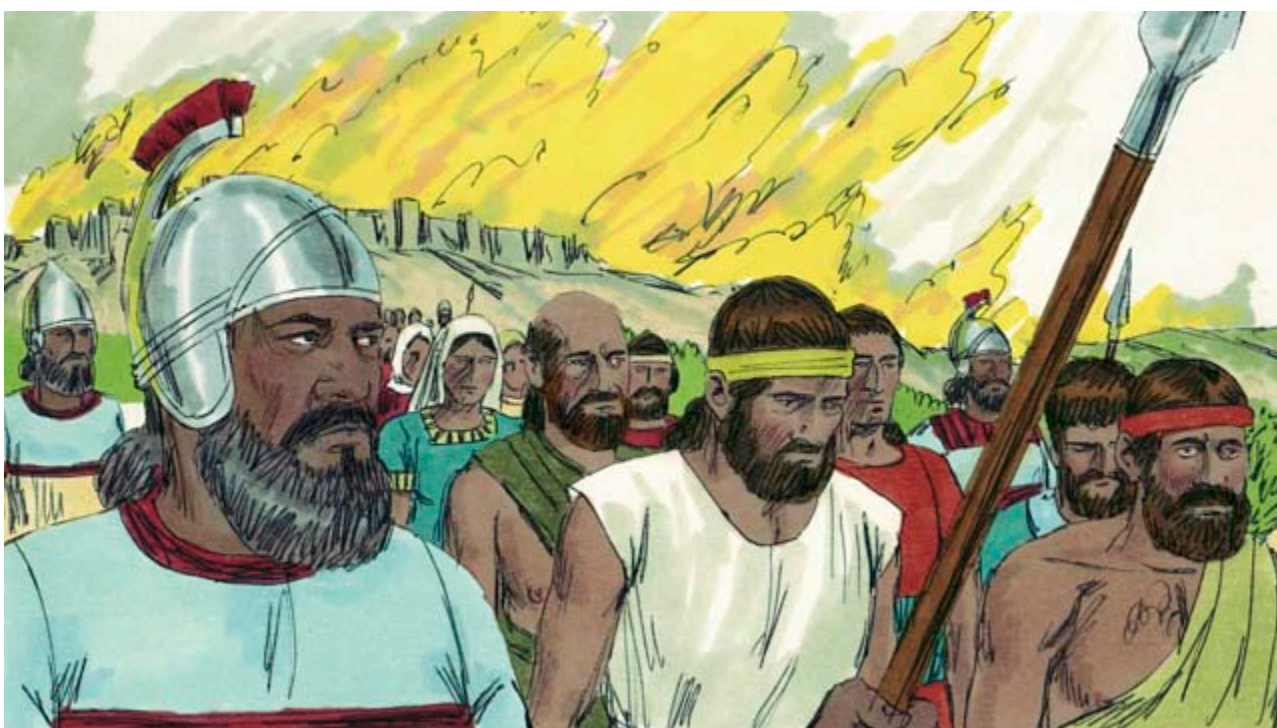
اَر چِه مَرْدُم اَ پیغمبرون بَدشون میومَه، اما اوشون پی مَرْدُم اَ خُدا بَگفتِن. ایشون مَرْدُمِه هِشدار دان کِه اَر توبَه نَکِنن اَ بَین رُوون. اوشون همیطور و عِدِه خُدائِه هَم یادِ مَرْدُم بَیوَرِین کِه هَموگری فِر سَنیدَن مِسیح بید.

مَتَلِّیْ أَکْتَابِ مَقْدَس: کتَابِ اَوَّلِ پَادِشَاهَانِ فَصْل ۱۶ تا ۱۸؛ کتَابِ دَوِّمِ پَادِشَاهَانِ فَصْل ۵؛ کتَابِ اَرْمِیَا فَصْل ۳۸

۲۰- تَبْعِيد و وِرْگَشْتَن



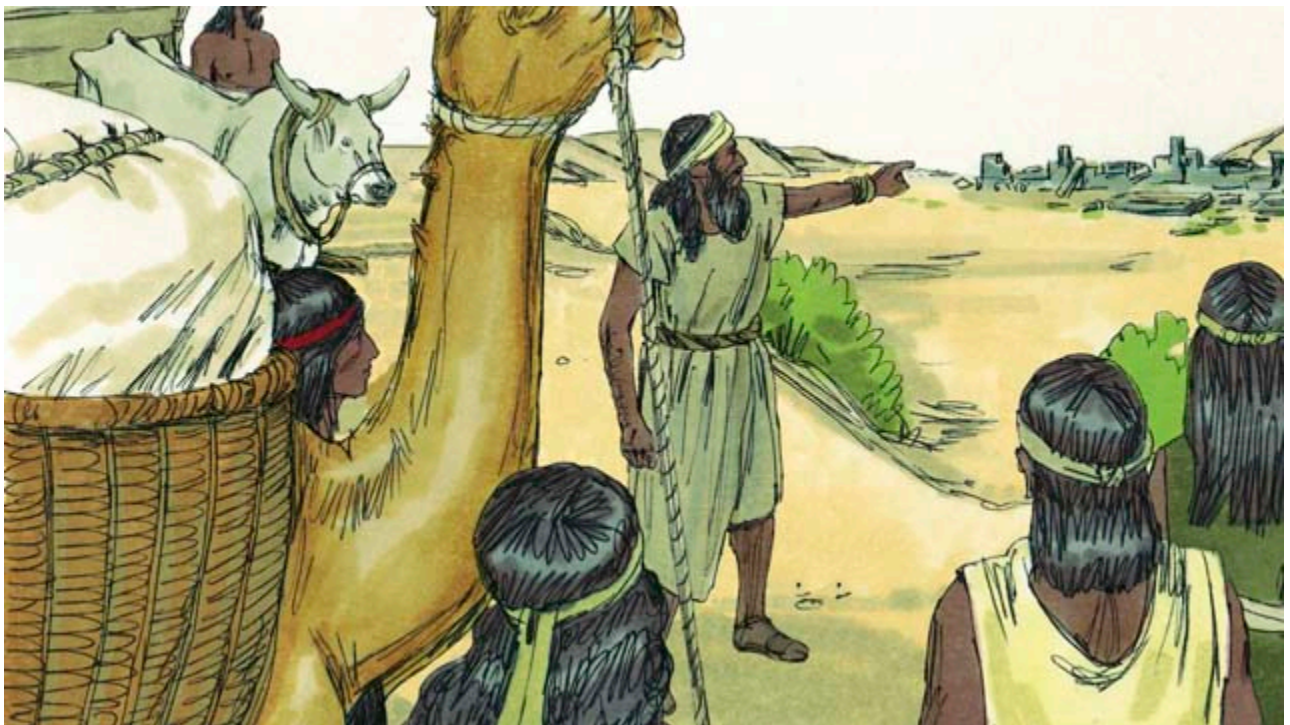
حکومت اسروئیل و حکومت یهودا هر دوتاشون ئها خدا ويسيدين و گنامبار بيدن. اوشون عهديه كه پي خدا مي كه سينا بسن بيد، اشكسين. خدا پي خيلي آ پيغمبرون موعظشون گورد تا توبه گنن و اندو خدانه پرستن، اما اوشون آ خدا فرمونبري نكوردن.



آجر سر خدا اوشونه مجازات گورد و هشا تا دشمنونشون، آ بين برنشون. سر بند اي قضيه قوم ديگه به نوم آشور بيد كه خيلي زور داشتن. آشوريون آ باقي طائفا خيلي بي رحمتر بيدن. حكومت اسروئيل پي آشوريون آ بين رفت. آشوريون خيلي آ مردم اسروئيله كشتن، هر چي مخاسين بوردن و دوبر ولات اسروئيله تش دان.



آشوریون گپون، دوله‌م‌ندون و هر گه که چی بلد بید پی خوشون به آشور بوردن. فقط تیک تاکی آ آدمون فقیر بیچاره می اسروئیل موندن.



بعد آشوریون، غریبونه به اسروئیل اوووردن که اونجون زندگی گنین. غریبون شرا دم‌بر بیسنه آباد کوردن و پی باقی اسروئیلیون که اونجون موندن بید وصلت کوردن. اولادی که آ ای وصلت عمل اوین، سامری بُنگشون کوردن.



مردم یهودا دیدن که خدا اسروئیلیون سی دل بی ایمانی و سرخود بیدن مجازات گورد، اما هنی ایشون بتا و خداهون کنعانیون بیرستین. خدا پیغمبرونی فرسندید تا فموتشون، اما ایشون هنی دما ای کارا بیدین.



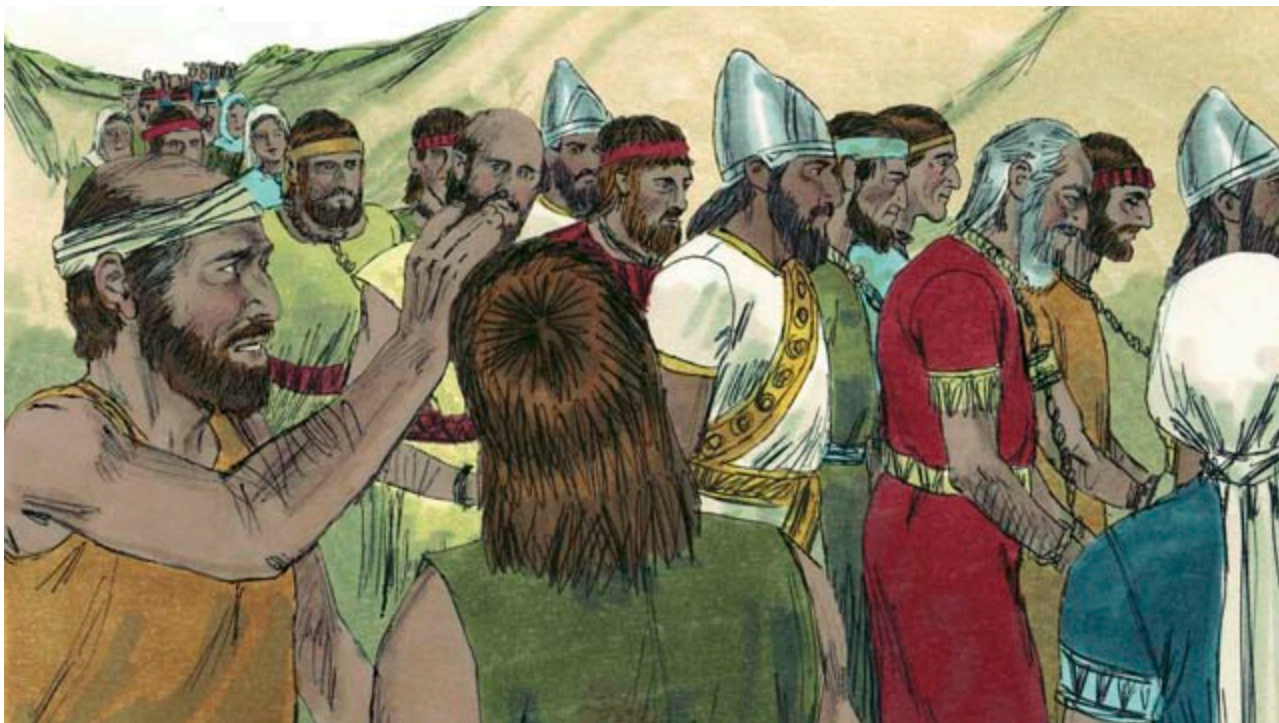
نزیك صد سال آ سربند آ بین رفتن اسروئیل پی آشوریون، خدا نبوگدنصره که پاتشا بابل بید فرسندید تا آلا پاتشوهی یهودا هجیم بره. بابلیون آدمون زورداری بیدین. پاتشا یهودا قبول گورد که نوگر نبوگدنصر بُووه و هر سال پیل گپی دهش.



اما بعد چن سال، پاتشا يهودا ئها بابل ويسيد. سىل ايان بابلون ورگشتن و اندو به يهودا هجيم ووردن. بابلون اورشليم واگر گوردن، هیکل آ بين بوردن و هر چى مى شر و هیکل بارزید پى خوشون بوردن.



ا کم عاجز گوردن پاتشا يهودا، سربازون نبوگدنصر کوکونشه ئهاش گشتن و تياشه کور گوردن. بعد ايان، اوشون پاتشانه پى خوشون بوردن بابل تا مى زندون بابل ميرە.



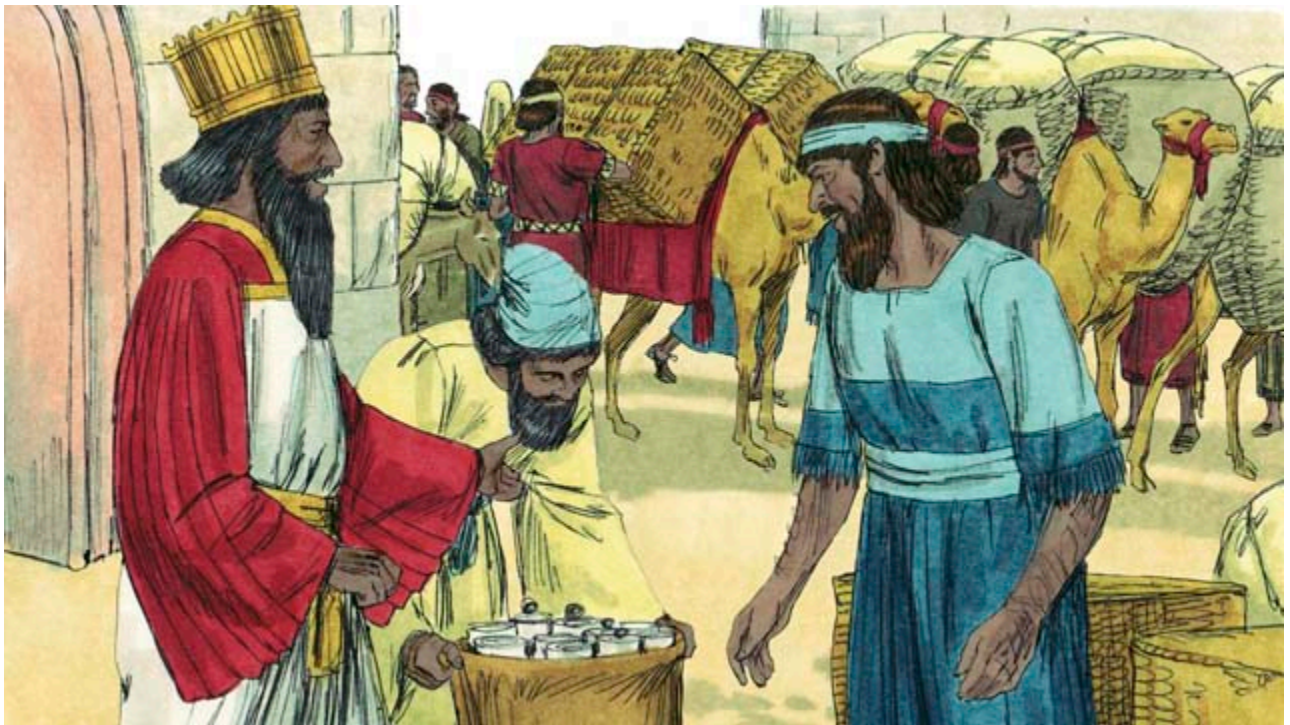
نبوگدنصر و لشکرش تقریباً همه مردم یهودانۀ پی خوشون به اسیری بُوردن بابل، و تینا فقیرون هشتین اُنجون تا زراعت کُین ای روزگاره که قوم خُدا وادار به هشتین سرزمین موعود بیسنه تبعید گون.



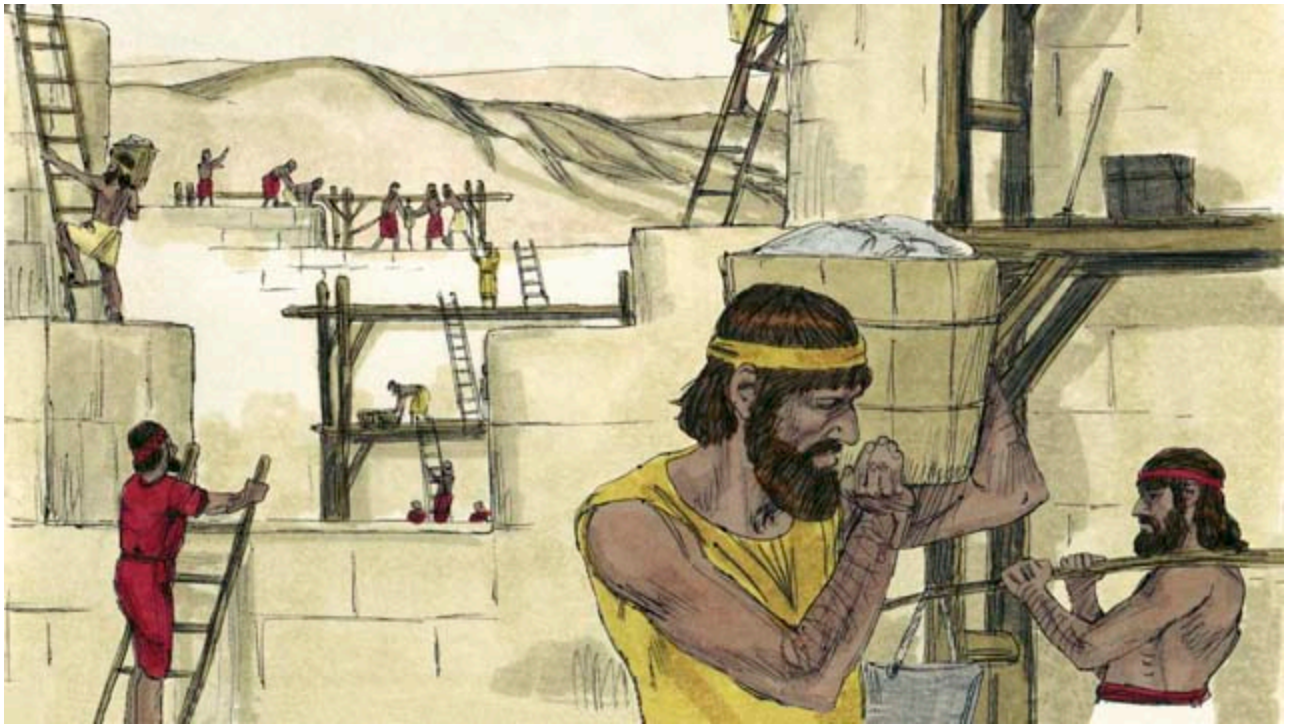
آر چه خُدا پی تبعید قومش، خُوشه عاجز گورد، اَما اوشونۀ و وعدایی که داشون بیده آ یاد نُبورد. خُدا دلشه ورشوندا و پی فرسیندن بیغمبرونش پیشون قصه بکورد. خُدا وعدۀ دا که بعد هفتاد سال آندو قوم اسروئیلَه به سرزمین موعود ورگردونه.



بَعْدَ هَفْتاد سال، کوروش پاتشا پارسیون، بابِلَه شکست دا و ای طوری پاتشوھی گپ پارسیون به جا پاتشوھی بابلی سر خیلی ا مردم حکومت کورد. مردم اسروئیلَه می ای زَمون، یهودی بُنگ کُردن و دوبرشون کُلِ عمرشون می بابل زندی کُردن بید. فقط تیک تاکی ا پباهون گپسال بیدن، که ترسین سرزمین یهودان به یاد ارن.



پارسیون هم زوردار بیدن، و هم پی رحم و محبت پی قومون زیردیشون قصه بگُردن. بعد زَمون گمی کوروش به پاتشوھی پارس رسید، او فرمون دا که هر یهودی که مخو به ولات یهودا ورگرده، تره پارس هله و روه. او حتا پیل داشون تا هیکل می اورشلیم آندو سازن. په، هفتاد سال بعد تبعید، تینا تیک تاکی ا یهودیون به اورشلیم می ولات یهودا ورگشتن.



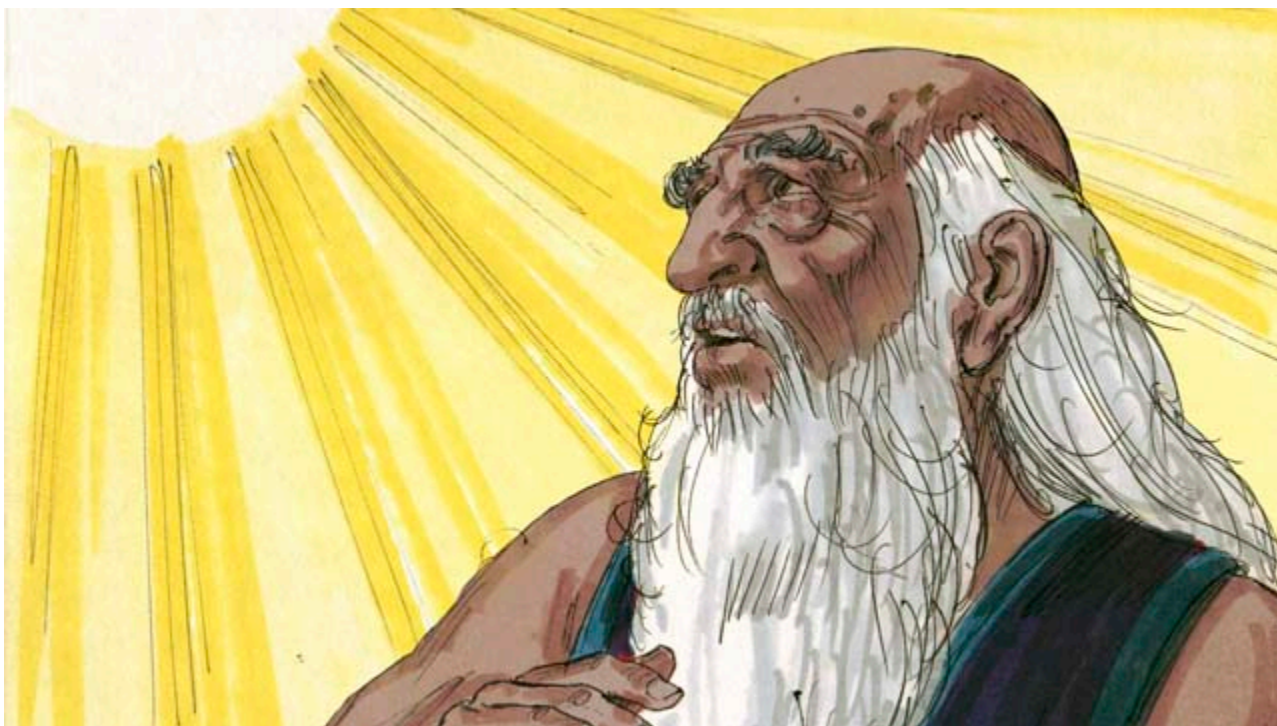
وَقَتِي بَنِي اسرُوئِيلَ بِهٖ اَوْرَشَلِيمَ رَسِيْدِيْنَ، هِيكَلٌ وَدِيُوَارٌ دَوْرَشَهٗ تِكْهٖ تَعْمِيْرٌ كُوْرِدِيْنَ. پارسیون هَنی بالاسرَشون حَکومتِ کُوْرِدِن اَمَّا يَهُودِيُوْنَ اَنَدُوْ مِي سَرَزَمِيْنَ مَوْعُوْدِ وَيَسْتَهٗ بِيْدِيْنَ وَ تَرَسْ سِيْنَ خَدَّاهٖ مِي هِيكَلِ عِبَادَتِ کُوْنِ.

مَتَلِّيْ اَكْتَابِ مَقْدَسْ: كِتَابِ دَوْمِ پَادشَاهَانِ فَصْلِ ۱۷ وَ ۲۴ وَ ۲۵

٢١ - خُدا وَعِدِه اَوْمَيِّينِ مَسِيحَ بَدَهه



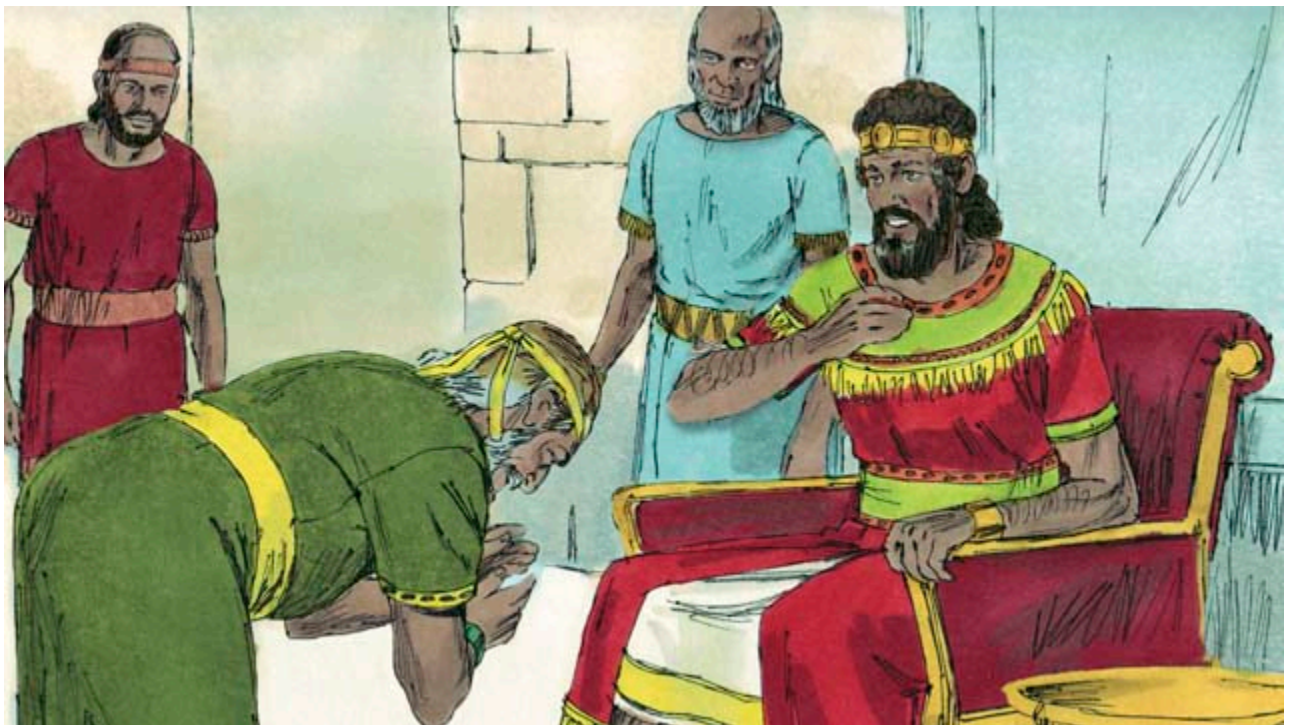
آ هَمو اول، آ سَر بَندي كِه خُدا دُنيانَه اَفرِيذ، دونس كِه بَعْد مُدّت زيادي مَسِيح موعودَه پُرسنَه. او پِه آدم و حَوا وَعَدَه دا بيد كِه اي كارَه اَللَن بَگَنه. خُدا وَعَدَه دا كِه اَنسَل حَوا كَسبي ميا كِه سَر مارَه پِه تيجَنه. ماري كِه حَواَنه فَرِيئيد هَمو شيطان بيد. عَهْد هَم ايان بيد كِه مَسِيح، شيطانَه اَبيِن بَرَه.



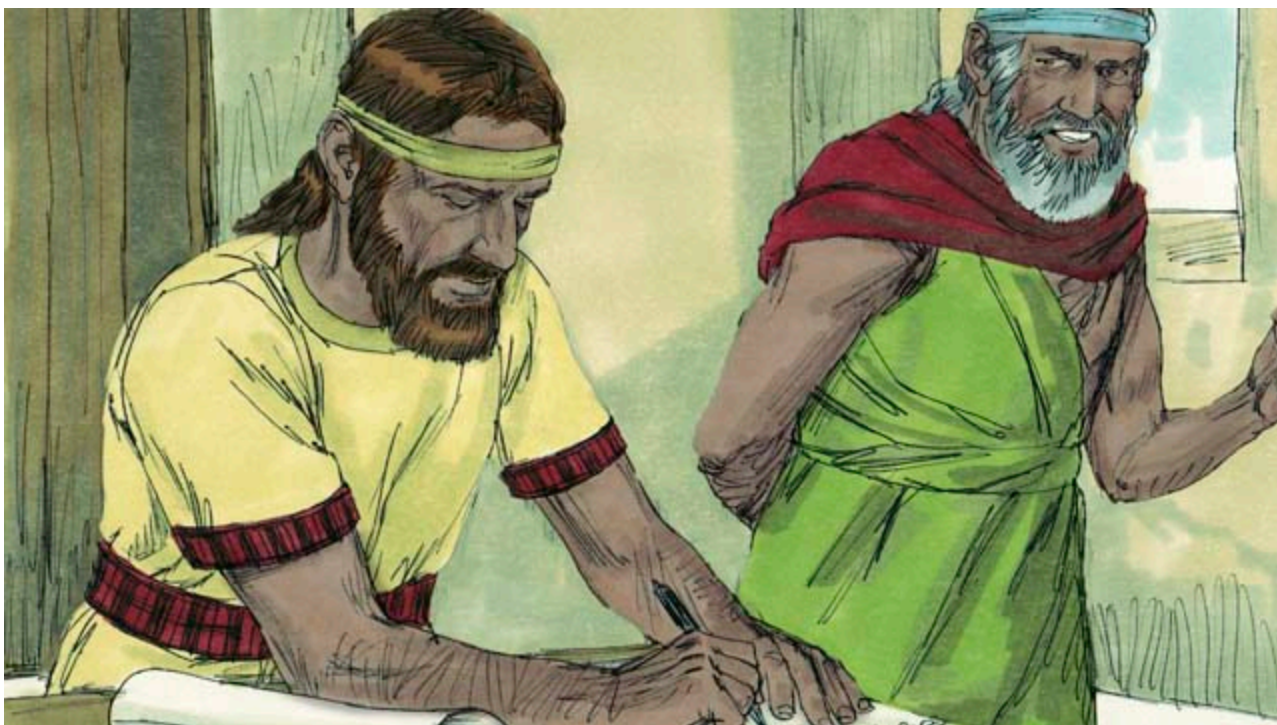
خُدا پِه ابراهيم وَعَدَه دا بيد كِه پي او هَمه مَرُوم دُنيا بَرِگَت بِيِن. خُدا اي وَعَدَنَه بَعْد مَدّتي پي فَرَسَنيدَن مَسِيح عَمَلِي گُورد. مَسِيح واسِكي مَرُوم دُنيانَه اَهر تير طائيفي كِه بُوون اَگناه نِجات دَهه.



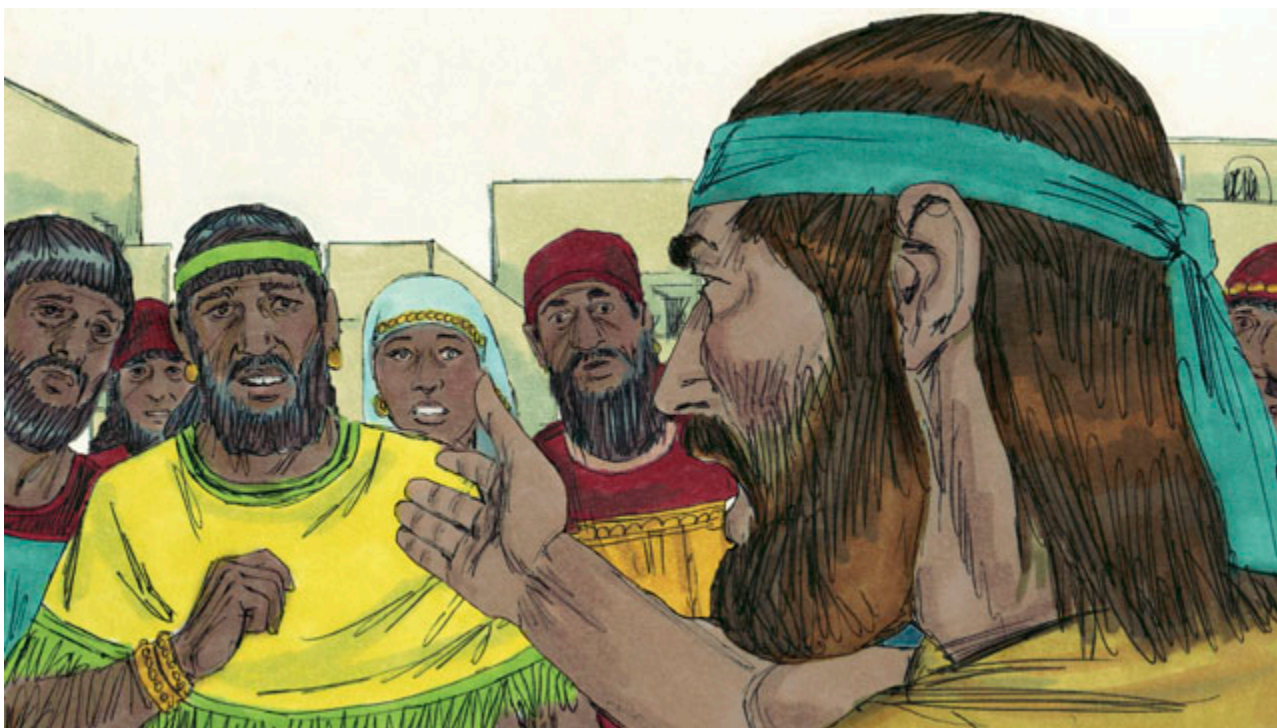
خُدا به موسی گفْت بید که پیغمبری لَف او بفرسنه. ای پیغمبر هموگری مَسیح موعود بید. ای طور بید که خُدا اَندو و عده اومی بِن مَسیح دا.



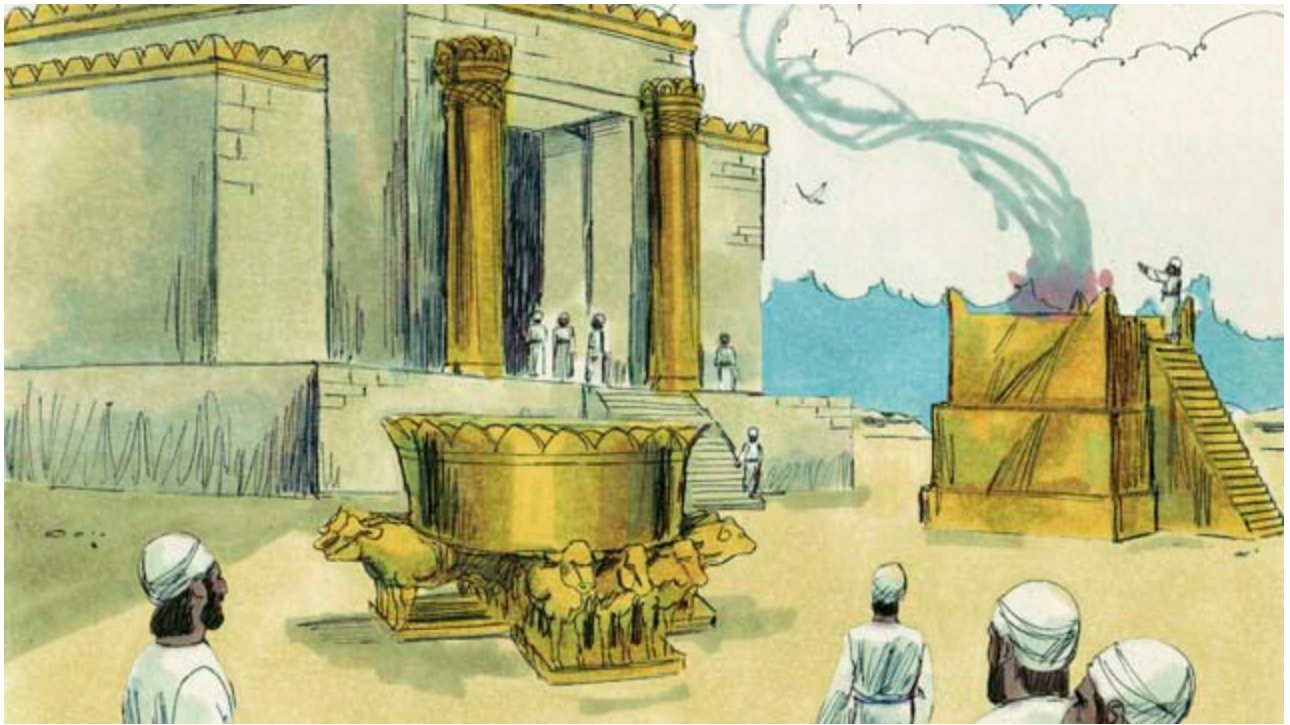
خُدا داوود گفْت بید که کسی اَنسَلِش پاتشا بیووه و تا اَبَد سَر قوم خُدا سلطَنته کنه. ایان یعنی که مَسیح اَنسَل داوود عَمِله میا.



پی ارمیای نبی خُدا وَ عَدَه دا بیڈ کہ عَہد جَدیدی بَنا پَوَنه، اَما نِه مِلثِ عَہدی کہ خُدا پِه مَرْدُم می گُہ سِینا بَس بید . می ای عَہد جَدید، خُدا شریعتِشہ سر دِل مَرْدُم بِنویسَه. مَرْدُم خوشون اووَه بَاشناسین و وَرَش مَحَبَّتِ کُنن و اَشرِیعَتِش فرمونبری پِکُنن. مَسیح گسی بید کہ ای عَہد جَدیدہ پی مَرْدُم بَنَدَه. ایشون قوم او بیوون و خُدا گناہاشونہ بیخَشَه.



پیغمبرون خُدا هَم گُفتن کہ مَسیح موعود، نبی، کاهن و پاتِشا بیوَوَه. پیغمبر گسی یَه کہ کَلوم خُدانہ بَقَمَه و سی مَرْدُم بیگووَش. مَسیح موعود خُدا، پیغمبر کاملی هی سی ایان کہ پیاما خُدانہ کامل بَقَمَه وَ هُنونَه سی مَرْدُم طوری کہ کُلنن قَمین بیگووَه.



کاهنون یهودی آ جانبِ مردم سی خُدا قربانی بیگنن که هموگری آ گم مجازاتِ گناهایِ بید که گوردن بید. همیطور کاهنون سی مردُم پیش خُدا دُعا بیگوردن. اما بَنا بید که مسیح موعود کاهن گپی بُوَه که خوشه لِفِ قربانی کاملی تقدیم خُدا بیگنن. یعنی او اصلن گناه نَم گنن و مُعادِی که خوشه آ گم قربانی تقدیم گنن، احتیاجی وَر قربانی پیه دیگه سی گناه نی.



پاتشاهون و رَییسون سَرِ جَمعی آ مردُم حکومتِ گنن و بَعضی وَقتا خُنگ هَم بیزین. داوود پاتشا تینا سَرِ اسرونیلیون حکومتِ گورد. اما مَسیح موعود که آ نسلِ داوودِ میا، سَرِ کُلِ دُنیا تا اَبَد حکومتِ گنن. او عادِلانَه حکومتِ گنن و تصمیما صافی بیگره.



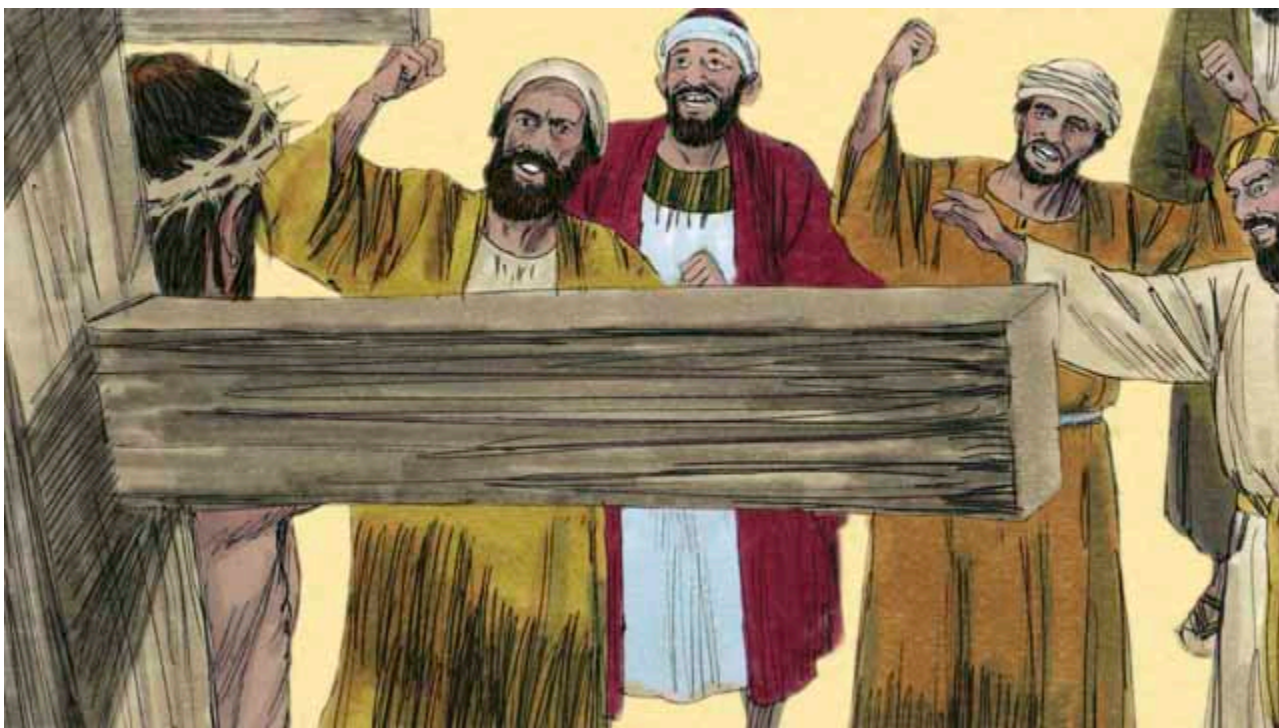
پيغمبرونی که آ جانب خدا فرستیده به بون، پیشگویی‌های زیادی سی مسیح گوردن بید. ملاکه نبی گف بید که نها ايان که مسیح آیه، پيغمبر گپ دگه میا. اشعیا گف بید که مسیح موعود آ دخترى باکره متولد بوه. میگاه نبی هم گف بید که او می شر بیت لحم دینا میا.



اشعیا نبی گف بید که مسیح می جلیل خیمه بونه. او آدمون دل شکنیدنه آروم کنه و اسپروته آزودی بدهه. او همپطور پیش بینی گورد که مسیح موعود، مریضون یعنی گورون، شلون، گرون و گنگون شفا بدهه.



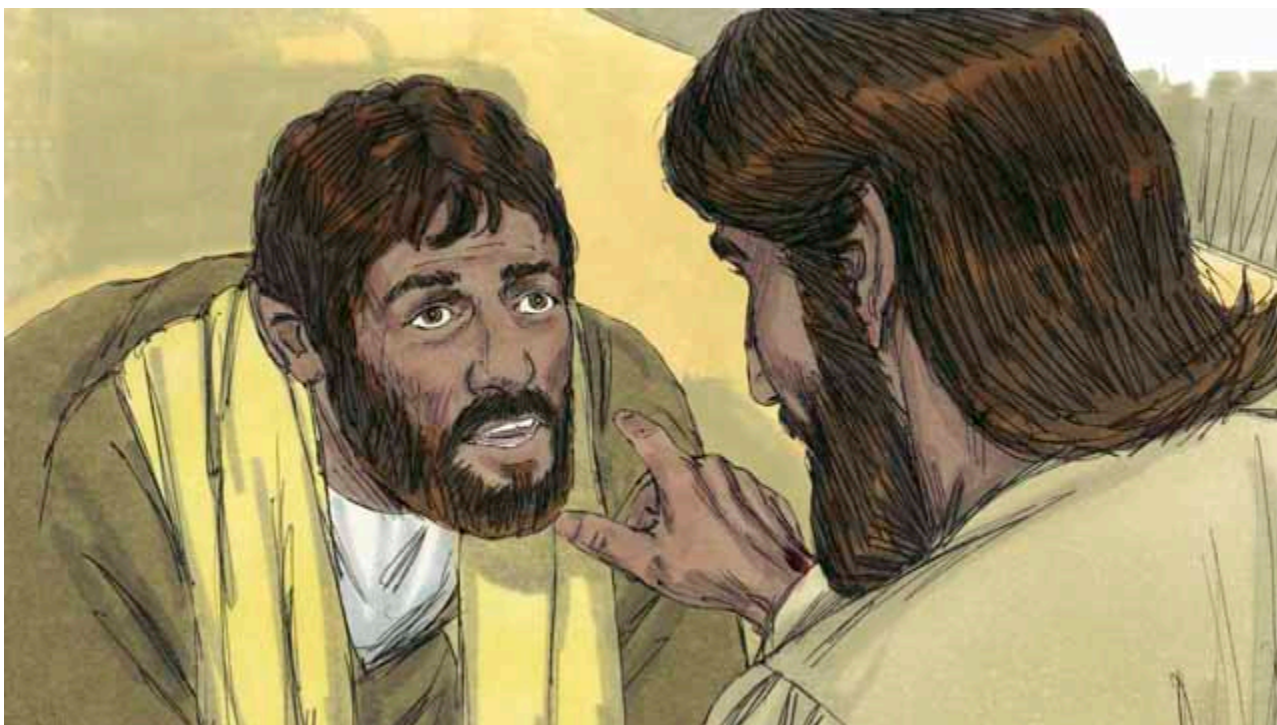
اشعیای نبی گف بید که مردم اَ مسیح موعود خوششون نمیا و قبولش نمکنن. پیغمبرونی دِگه هم پیش گویی گورین بید یکی اَ رفیقون مسیح ورش خیانت کُنه. زکریا پیش بینی گورد بید که ای رفیق مسیح سر سی سِگه نقره ور مسیح خیانت کُنه. پیغمبرون دِگه پیش گویی گورین بید که مسیح کسونی بگشین که سر رختاش قمار کُئن.



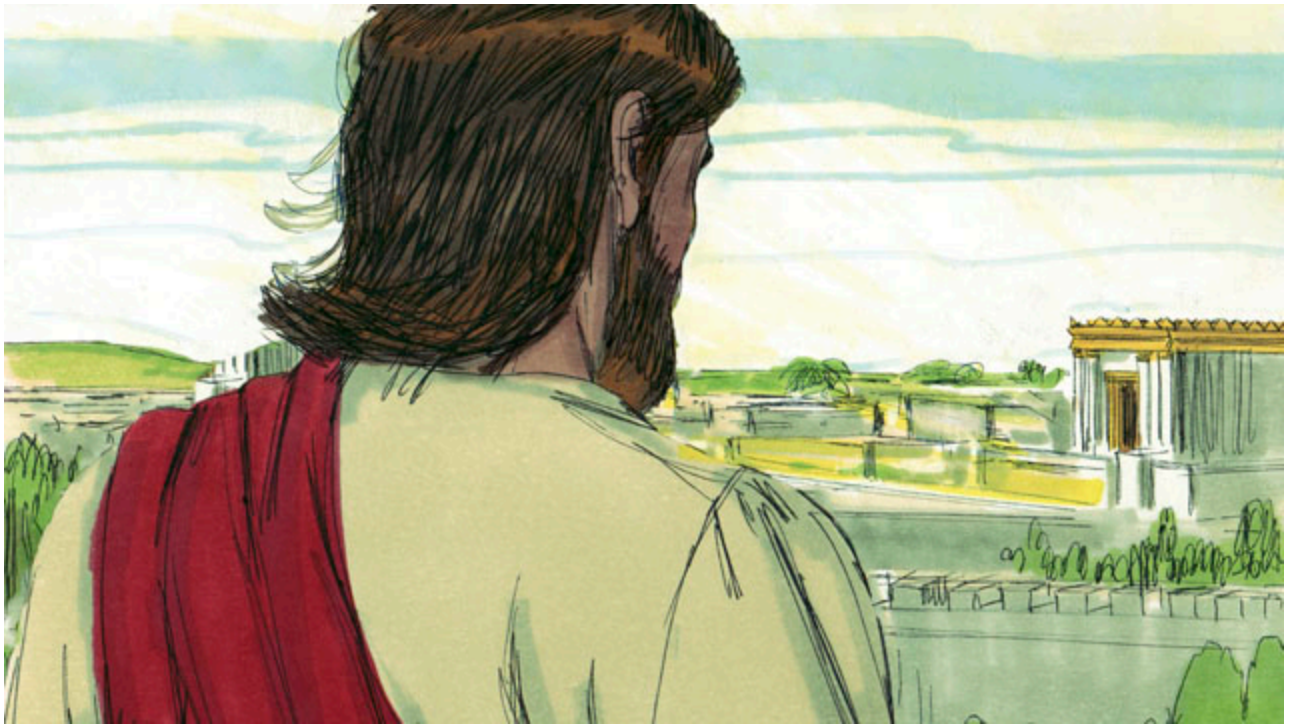
همیطور پیغمبرون سر چطور بیدن مردنیش نظر دان بید. اشعیای نبی گف بید که مردم سرش نف شونین و کُتکش زین و دنگ درارن. بعد جسم جونشه سیلا بگنن تا پی عشق ولا میره اما دونین که هیچ کار زبینی نگورده.



پیغمبرون گفتن بید که مسیح موعود و آدم کامل و پی هیچ گناهی نپوه. او و امیره اگم ایان که اووه خدا آ جا گناها گل مردم دینا مجازات گنه. مجازات او باعث پوهه که آخر سر بین آدمون و خدا آرامش و صلح آیه. سی ایان خدا مخاس تا مسیح خینی و گشته پوه.



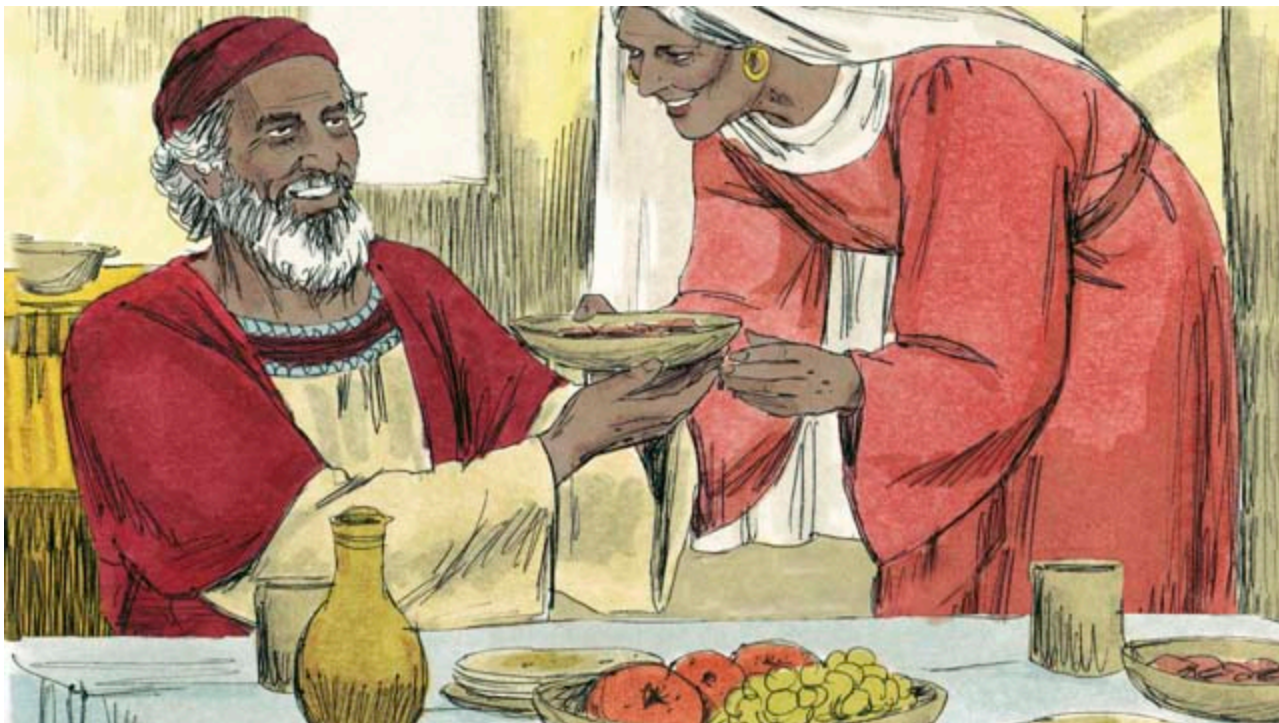
پیغمبرون پیش گویی گورین بید که خدا مسیح بعد مورتن آندو به ورسوئه. په پی مورتن و ورسوینیش بعد مورتن، خدا مخو که برنامه نجات گناهارونه کامل گنه و عهد نووی په مردم بنا وئه.



خدا چپا گپی در موردِ او مَیِ بِنِ مَسِیح به پیغمبرون گف. اما مَسِیح میِ زمونِ هیچ کو آ ای پیغمبرون نَ اومَه بید. بیشتر آ چارصد سال آ آخری پیش گویی، زَمونی که موعِدش رَسید، خُدا مَسِیح به دُنیا فرسَید.

مَتَلی آ کِتَابِ مقدس: کتاب پیدایش فصل ۳ آیه ۱۵، فصل ۱۲ آیه ۱ تا ۳، کتاب تثنیه فصل ۱۸ آیه ۱۵، کتاب دوم سموئیل فصل ۷، کتاب ارمیا فصل ۳۱، کتاب اشعیا فصل ۵۹ آیه ۱۶، کتاب دانیال فصل ۷، کتاب ملاکی فصل ۴ آیه ۵، کتاب اشعیا فصل ۷ آیه ۱۴، کتاب میکا فصل ۵ آیه ۲، کتاب اشعیا فصل ۹ آیه ۱ تا ۷ و فصل ۳۵ آیه ۳ تا ۵ و فصل ۵۳، کتاب مزامیر فصل ۲۲ آیه ۱۸ و فصل ۳۵ آیه ۱۹ و فصل ۶۹ آیه ۴ و فصل ۴۱ آیه ۹، کتاب زکریا فصل ۱۱ آیه ۱۲ و ۱۳، کتاب اشعیا فصل ۵۰ آیه ۶، کتاب مزامیر فصل ۱۶ آیه ۱۰ و ۱۱

۲۲ - به دُنْیَا اوْمِیْنَ یوحناى تعمید دهنده



آ قدیم خدا آ ره پیغمبرونش په قوم خودش قصه بکورد. أما بعد چارصد سال که خدا په قومش قصه نْگورد بید، یکتی ملاکه خدا به کاهن گپ سالی به نوم زکریا خوشه دیوری دا. او و زونش الیزابت، آدمون خدا پرستی بیدن. اوشون پیر بیدن و الیزابت هم اُجاقش کور بید.



ملاکه خدا زکریان گف: «زونه تو گووکی میاره. نومشه یوحنا بونی. خدا اوو آ روحش پُر گنه و یوحنا مردمه سی اومی یَن مسیح آماده بگنه.» زکریا گف: «مونو زونم سی بچهدار بیسن خیلی پیریم. چطور دونسه بوم که راسیته به مو بگووی؟»



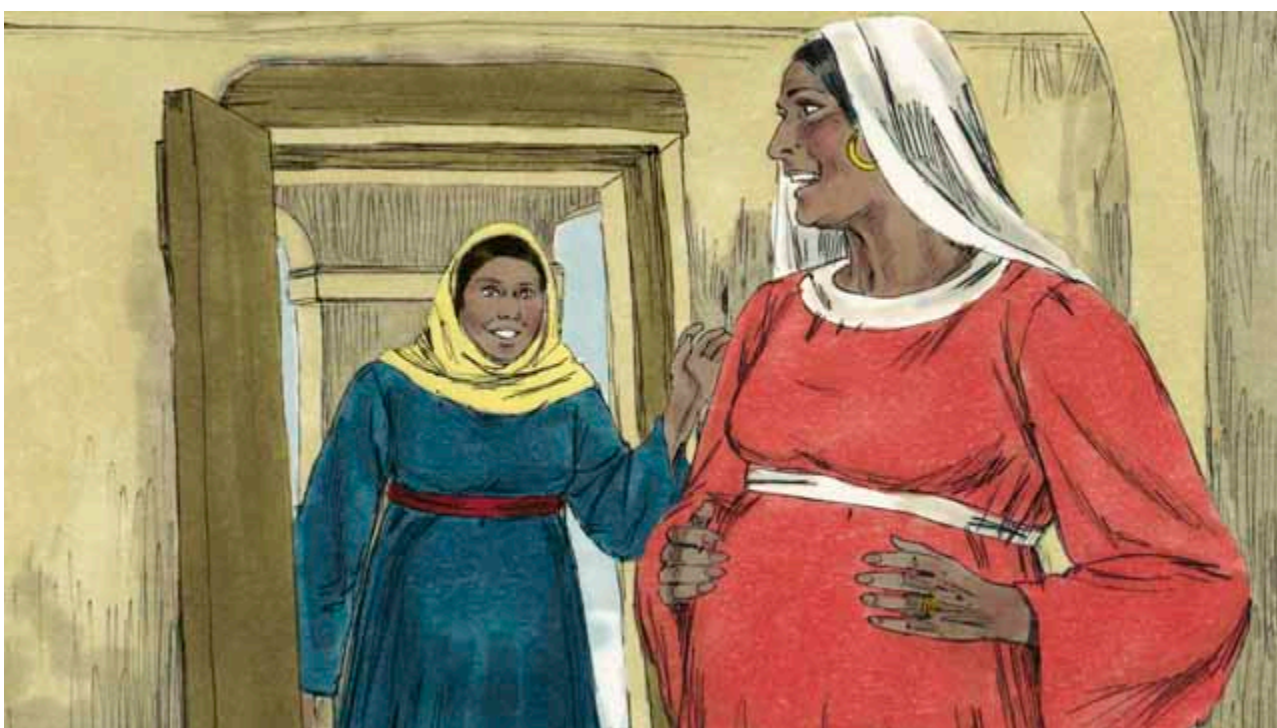
مَلَکَہُ خُدا زَکَریّاہَ گُف: «مُو آ جَانِبُ خُدا فَرَسَنیدَہَ بَیسمَہَ کَہِ اِی بَرائَہَ بَہِ تُو رَسوئِم. اِیسون کَہِ قِصَامَہَ بُوور نَمَکُنِی، تَا بَچَت دُئِنَا آیَہَ نَنَرِی قِصَہَ کُنِی.» اَ هَمُو دَمَ زَکَریّا نَنَرَسَ قِصَہَ کُئَہ. بَعدَ مَلَکَہِ خُدا زَکَریّا نَ هِشت و رَفت. زَکَریّا کَہِ وِرگِشت خَوَنَہَ خِیَلِی طَوَل تَکَشِید کَہِ زَوَنَش وِسَن بَی پَس.



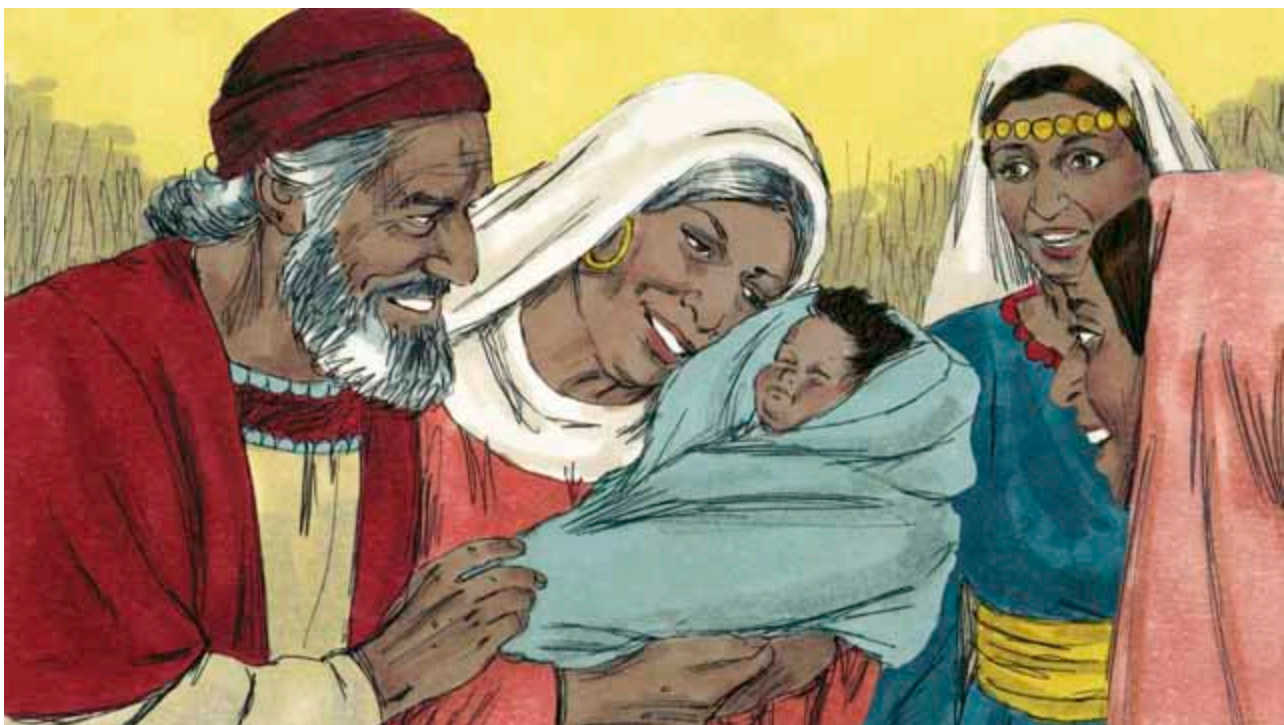
زَمونِی کَہِ الِیزابَت شِیش مَہَ بَار دَار بَید، هَمُو مَلَکَہَ بَہِ یَکِی آ قَومونِ الِیزابَت کَہِ نَومِش مَریم بَید خَوَشَہَ دِیوَرِی دَا. مَریم بَاکِرَہَ بَید و نَشونُ کُورِدَہَ پِیایِی بَہِ نَومِ یوسَف بَید. مَلَکَہَ گُفَتِش: «تُو وِسَن بُووی و کَووکی بَزووی کَہِ نَومِشَہَ عِیسی بَونی. او پِسر خُدا سَ و سَلطَنَتِش تَا قِیوم قِیومت مُوندنِیَہ.»



مریم گف: «چطور ببُووه وقتی مو هنی باکرم؟» ملاکه گف: «روح القدس ورت نازل بُووه و قُوتِ خُدا سَرت سایه بِيَهه. هموگری او کُوک، قدوس و پسر خُداي متعال نوم داره.» مریم به قصّا او ملاکه ایمان اووورد و هر چی او گف، قبول کُورد.



اَسَر بَنَد ای جَریون خیلی نَگُذشت بید که مریم آلا خونه الیزابت رَف. الیزابت تا صدا مریم اِشنید، بَجَه می اِشگَمِش جُمَید. اوشون سی دِل کارایی که خُدا سیشون کُورد بید خیلی سر کیف بیسِن. مریم سو ماه پیش الیزابت موند و بَعَد به خونَمَش ورگشت.



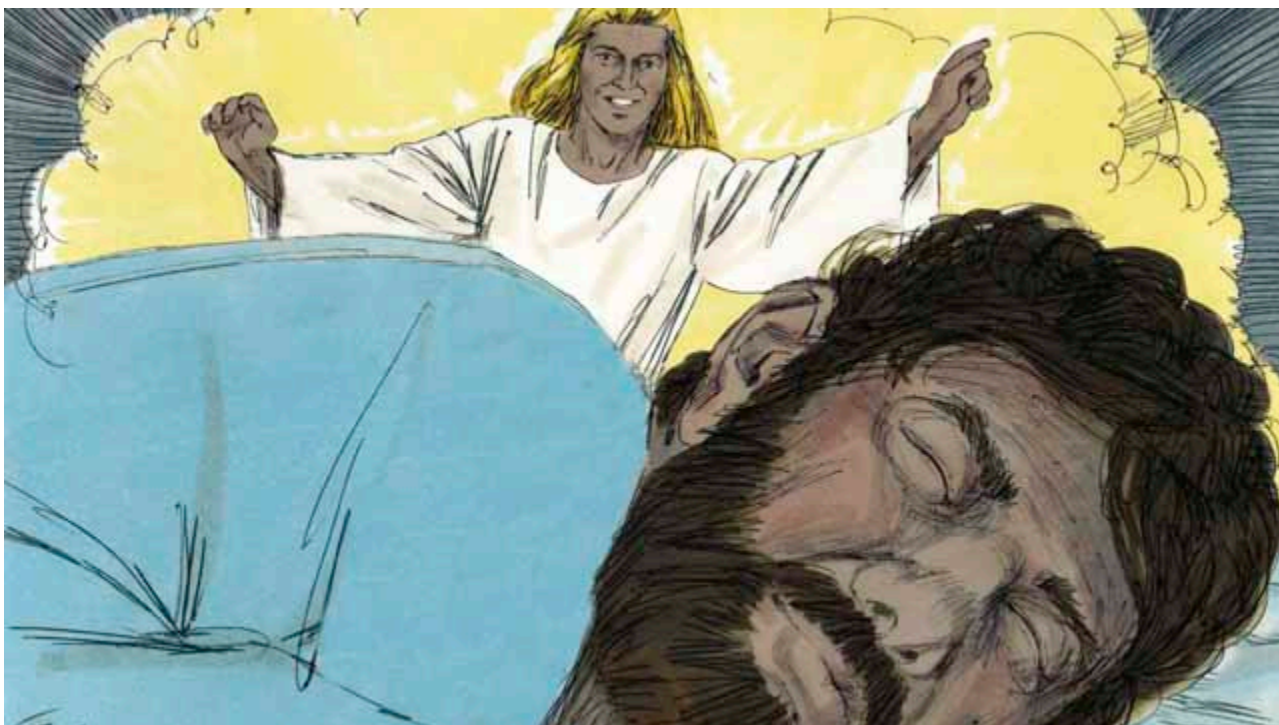
بَعْدَ اِی جَرِیون الیزابت کووکی بِه دُئنا اووُورد. او و زکریا نوم بَجَنَه همو طور کِه مِلاگه گف بید یوحنا وُندن. بَعْد خُدا اَندو زون زکریان گُشید و گف: «أ خدا ممنونم سیایان کِه بِه کَمکِ مردُمش اومسَه. و اِی کووک! تو پیغمبرِ خُدا بیبُوی و بِه آدمونُ بیگُوی کِه چطور تَرن أ خدا مَخاسَه بُون گناهاشونَه بَخشَه!».

مَثَلِی أ کِتَابِ مقدس: کِتَابِ پیدایش فصل ۳ آیه ۱۵ و فصل ۱۲ آیه ۱ تا ۳، کِتَابِ تثنیه فصل ۱۸ آیه ۱۵، کِتَابِ دوم سموئیل فصل ۷، کِتَابِ ارمیا فصل ۳۱، کِتَابِ اشعیا فصل ۵۹ آیه ۱۶، کِتَابِ دانیال فصل ۷، کِتَابِ ملاکی فصل ۴ آیه ۵، کِتَابِ اشعیا فصل ۷ آیه ۱۴، کِتَابِ میکا فصل ۵ آیه ۲، کِتَابِ اشعیا

۲۳ - به دُنیا اومی یَنِ عیسی



مریم پی پیا خوب با انصافی، به نوم یوسف نشون وِیس بید. مُعادِی که یوسف فَمید مریم وِسَّه، دونِس که بچه ا او نی. یوسف نَخاس که آبرو مریم بَره و بَناوند که بی سر صِدا هَلَش. اَما نَها ایان که ای کاره کُنه، ملاکِه می خُوش اومَه.



ملاکِه په یوسف گف: «أ وَصَلَتْ پي مریم مَتَرس، بچی که می اِشکُمِشَه ا روح القُدُسَه. مریم کُوَوِکی میارَه که نومِشَه عیسی (یعنی یِهوه نجات دَهه) وَن، سی ایان که او مَرْدُمَه ا گناهاشون خَلاص کُنه.»



آخر سر یوسف پی مریم عروسی گورد و بُوردش خوئەشون . اما تا مُعادى كە بچە دُئنا ن اوُمى يە بيد، پى مریم نَخفتید.



مى روزا آخر و سَن بيدن مریم، امپراطور روم فرمون دا كە سى سرشمورى، هَر گە وا و لاتِ آباء و اجدودى خودش و رگرده . يوسف و مریم واسكى رە دىرى ا ناصره تا بيتلحم روون، چون جىشون داوود پاتشا و شهرشون بيتلحم بيد.



وَقَتِي مَرِيَم وَ يَوْسُف بَه بِيَتْلَجَم رَسِيدَن، جايِي سِي خُفْتِيدَن نَدَاشْتِن. تِينَا جايِي كِه اَوْنَجُون تَرَس سِن مَنِن، مِي طَوِيلَه بِيَد. مَرِيَم اَوْنَجُون
 بَارَوْنَد وَ بَجَنَه مِي طَوِيلَه خَفْتُونِيد، چُون سِي اَو جَا خَوِي نَدَاشْتِن. اَوَشُون نَوْمَشَه عَيْسِي وَنَدَن.



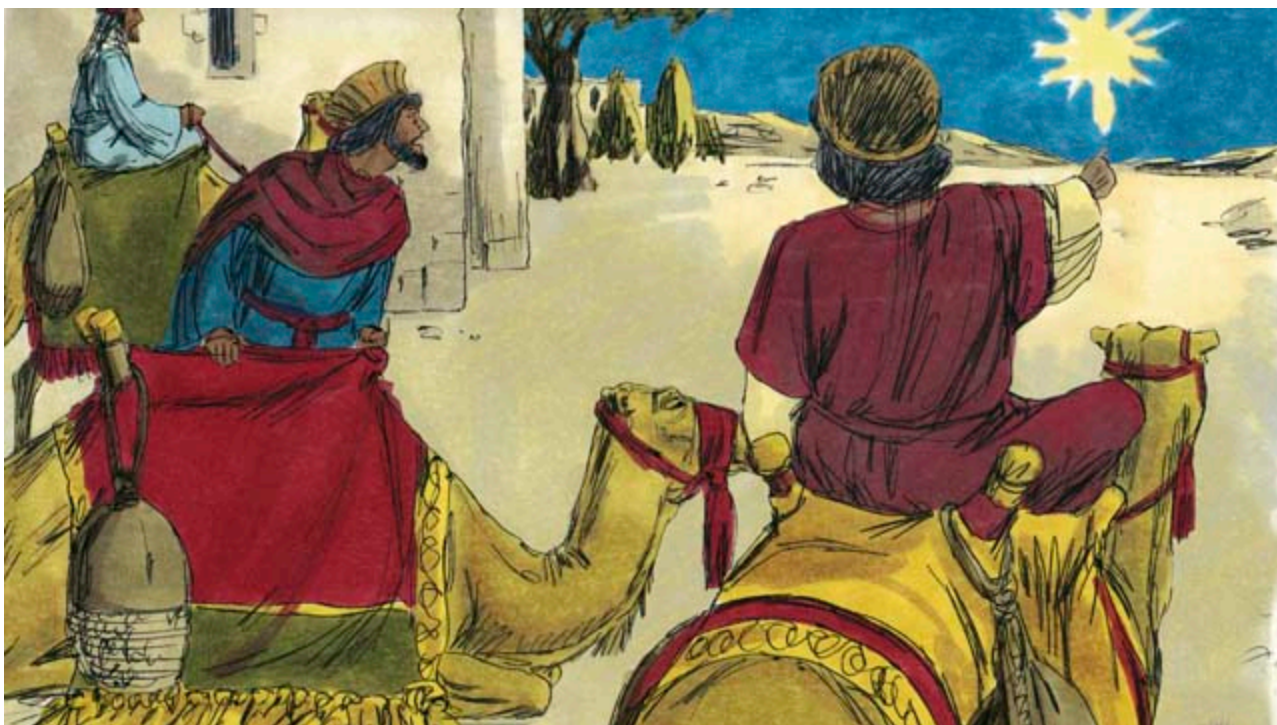
اَو شَو، چَوپُونُون مِي صَحْرَا گَلَاشُون بِيْپَوِيْدِن. يَكْتِي مَلَاكِه اَوْمَه وَ اَوْنَجُون رَوَشْنَا كُورْد. چَوپُونُون چَكْرَشُون بُرْسُ بِيَد. مَلَاكِه گَفْتِشُون
 مَتْرَبِي. سِيَتُون بَرَاتِي اَوُورْدُمَه. مَسِيح مَوْعُود كِه خُدَاس مِي بِيَتْلَجَم دُيْنَا اَوْمَسَه.



«رووی و دُما او بچه گردی. بچه می قماط پیچنیده و می طویلّه خفتونیده پیدا بکنی.» یه کتی حلمی آ ملاکون پیش او ملاکه اوین. اوشون خدانه ستایش کوردن و بیگفتن: «خدا می آسمون جلال و عزّتش زیاد بویه و می زمین هم صلح و سازش سی مردمی که خدا ورشون نظر داره!»



ملاکون که آ اونجون رفتن. چوپونوم گلاشونه هشتین و آلا جایی که عیسی ویسته بید رسیدن و بچه دیدن که می طویلّه خفتیده، همطور بید که او ملاکه گف بید. اوشون خیلی خوشحال بیسن. چوپونون پیش گلا خوشون ورگشتن و خدانه سی او چی که دیدن و فمیدن بید شکر و ستایش کوردن.



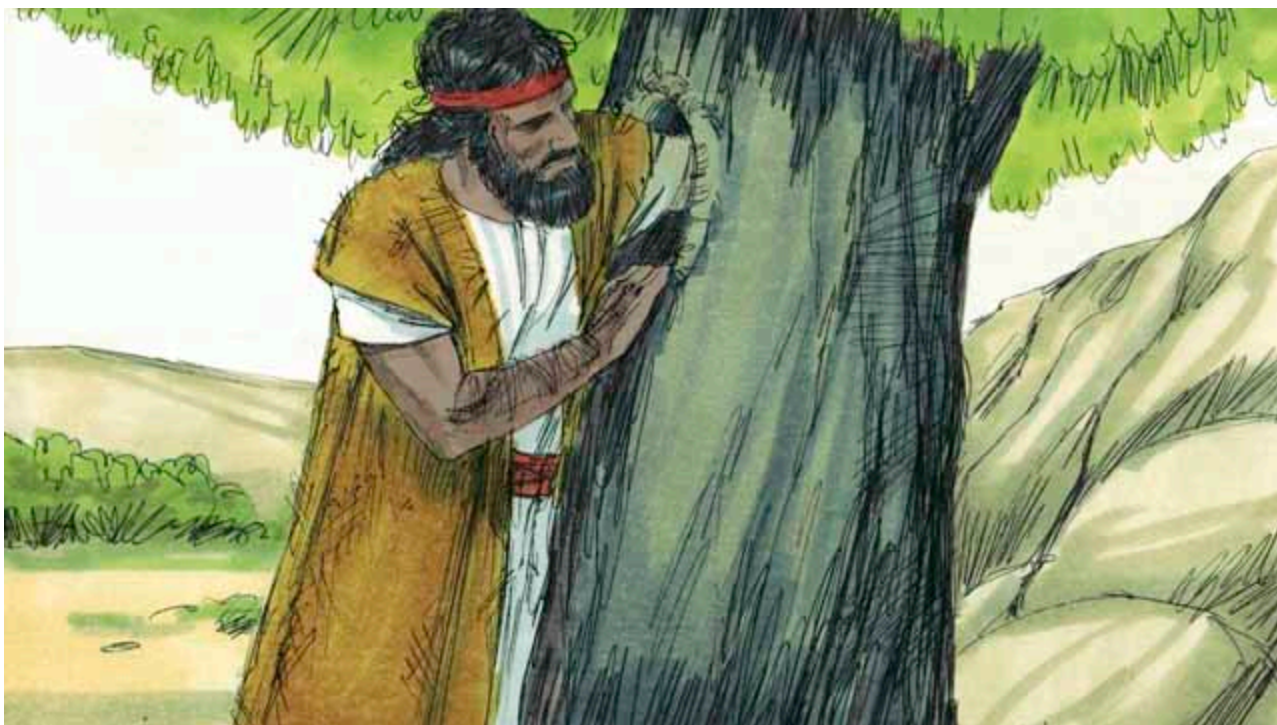
بعد ای جریون، چن نفر آ گپون ولاتا مشرق که آسارائه بی‌اشناختن و آدمون قمیده بیدن، آساره می آسمون دیدن. اوشون قمیدن که پاتشایی آ یهودیون اومس دُنا. په سی دیدن پی گووک آ ولات خوشون که خیلی دیر بید وندن ره. اوشون آلا بیت‌لجم اومن و خونه که عیسی و بووه مارش ویسته ببده، پیدا کورین.



وقتی او پهاون دوسمند عیسان پی مارش دیدن، ستر زونیاشون نیش سین و عیسان پرستیدن. اوشون سی پیش گشی چیا گرونی به عیسی دان و بعدش ورگشتن خونه‌شون.

مَتَلَى أ كِتَابِ مَقْدَس: انجيل متى فصل ١ و انجيل لوقا فصل ٢

٢٥- يوحنا عيساى تعميد بدهه



یوحنا گووک زکریا و الیزابت، گپ بی‌پس و به پیغمبری رسید. او می صحرا زندگی بیکورد، و عسل بیابون و کوللو بخورد، و جومی
آپشم شتر ورش بیکورد.



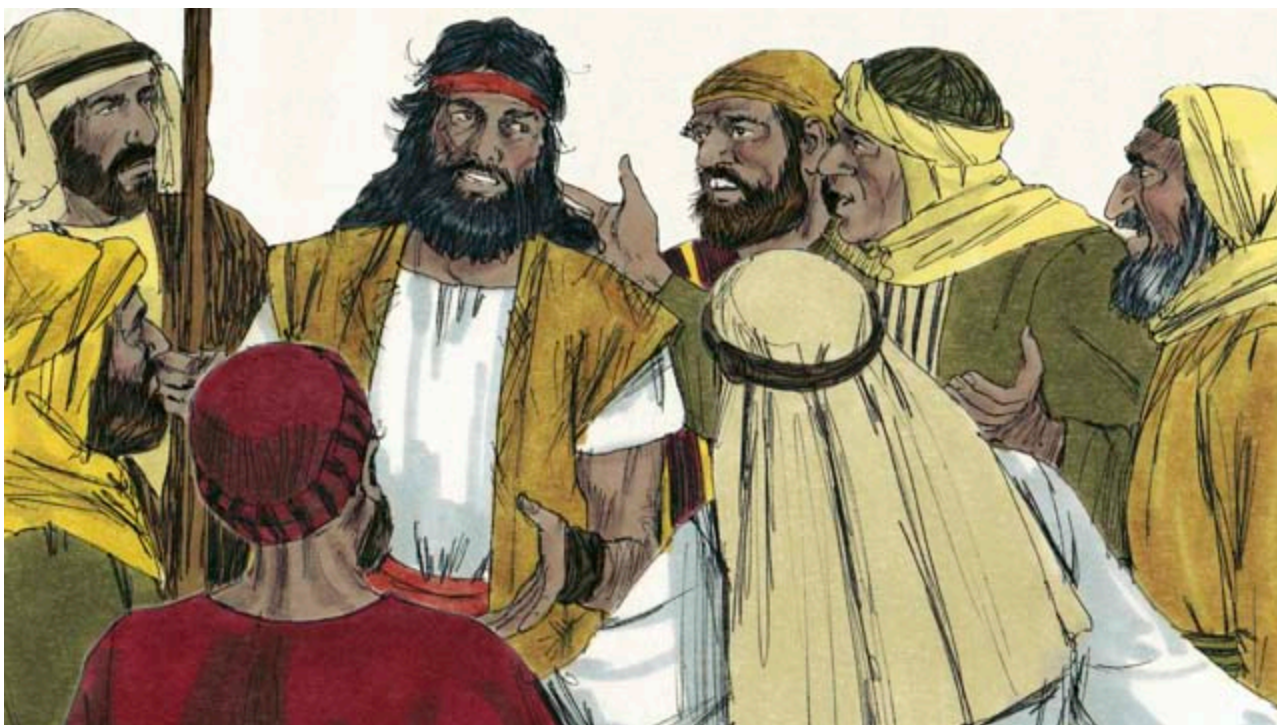
خیلی آ مردم آلا صحرا پیش یوحنا میومین و به قصّاش گوش دان. او سیشون مو عظه بیکورد و بیگفت: «توبه‌کار یووه سی‌ایان که
حکومتِ خدا نهنگه.»



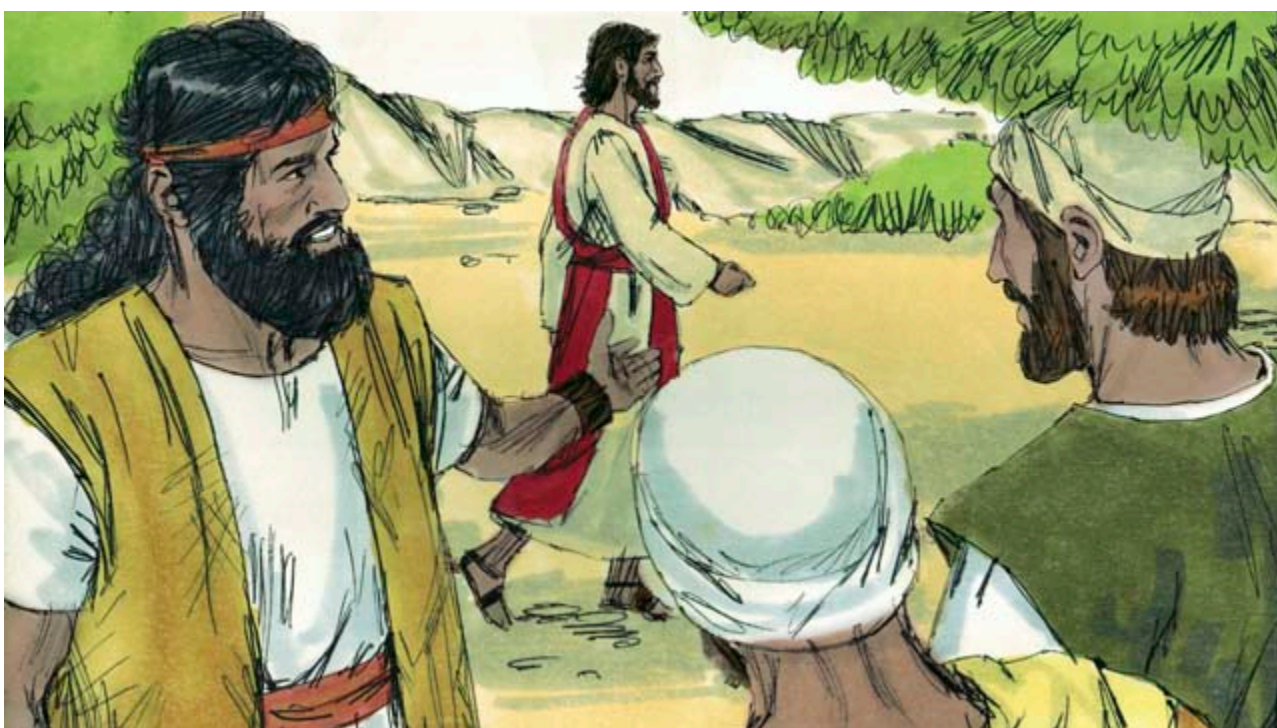
مُعادی که مردم قصه یوحنا بقمیدن، خیلی از شون توبه‌کاره بی‌سن و یوحنا پی او اوشونه تعمید دا. خیلی آ‌گپون دین هم پیش یوحنا میومَن، اما گناهاشون نم‌گفتن و توبه نم‌کردن.



یوحنا تعمید دهنده به گپون دینی گف: «ای مارای زردار! توبه کنی و رفتار تون عوض کنی. خدا هر درختیه که خوب بر ندهه، برش و می تش بپزه.» یوحنا پیش گویی‌های پیغمبرون تموم گورد که گفتن بید: «سیل کن! ایسون مو پیغمبروم نهات فرسئم تا رهن سی‌یت گشه.»



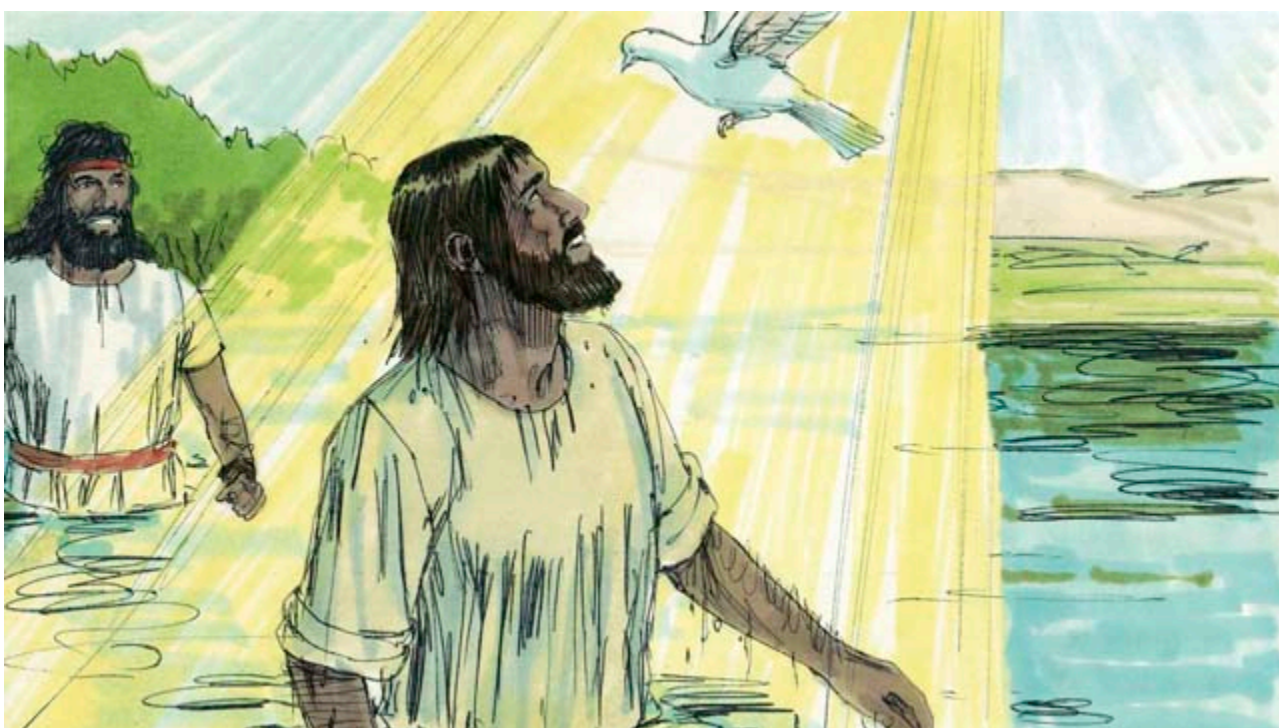
بعضی آگپون دینی آ یوحنا پُرسیدن که: «تو مسیح هیسی؟» یوحنا گف: «مو مسیح نیسُم، اما گسی بَعْد مو مِیا که جاش آ مو بالائَرَه. اوطور که مو اَقَدَر نیسُم که بند کوشِشَه گُشُم.»



سوباش، عیسی سی تعمید پیش یوحنا ی تعمید دَهَنَدَه او مَه. یوحنا تا دِیدش گف: «ایان هَمو کُوه خُداس که گناها کَل دُئِنائَه بیور دارَه.»



یوحناى تعمید دهنده عيسانَ گف: «مو اَقدرَ نيسُم که توئه تعمید داهام. تو وا موئه تعمید ديهی.» اما عيسى گف: «موئه تعمید ده، چون کار صاف ایانه.» آخر سرى یوحنا عيسانَ تعمید دا آر چه عيسى اَته گناهی نداشت.



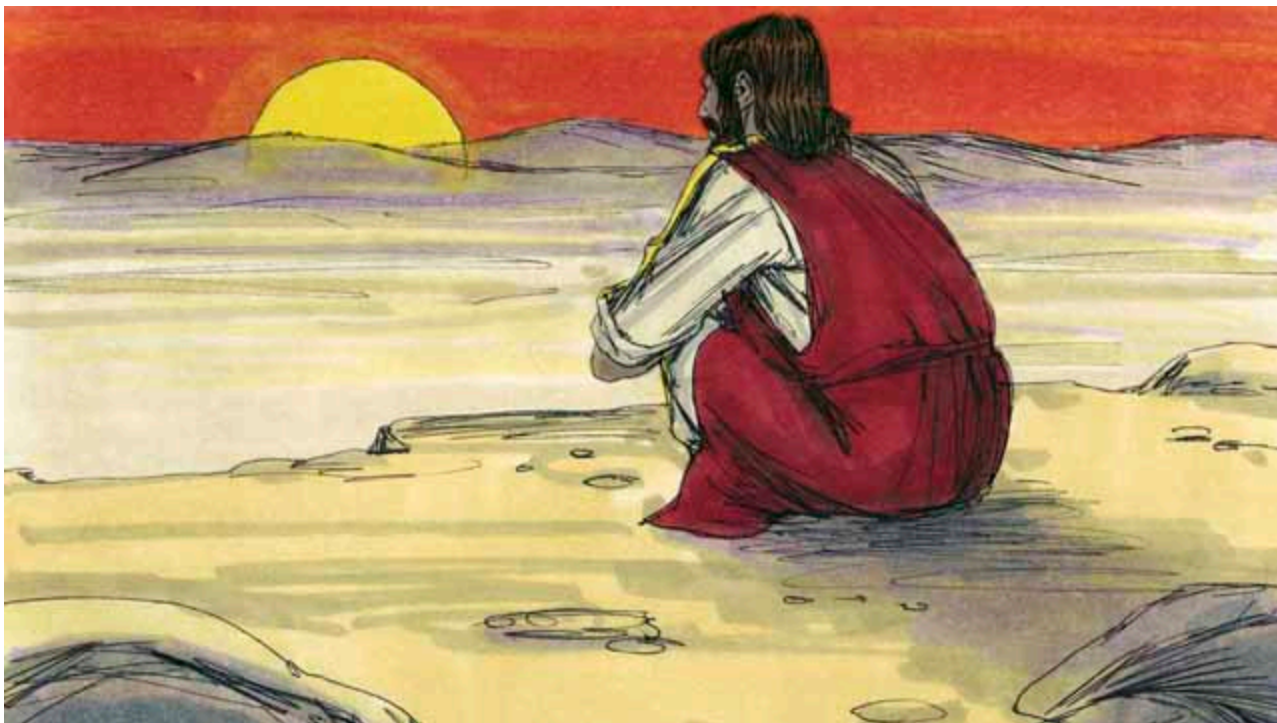
وَقَتی که عيسى بَعْد تعمید، اَ او اومَه در، روح خُدا چی کموثری خوشه دُوری دا و اومَه دومین و سَر عيسى نشیس و همو دَم خُدا آ آسمون بَنگ کورد که: «ایان پسر مونه که مَخومش و آزش روضیوم.»



خدا یوحنا گف بید: «روح القدس به گسی که تعمیدش دیهی نازل بووه، او شخص پسر خداس.» خدایکی به اما معادی که یوحنا عیسان تعمید دا، بنگ خدایی که بووه بید فهمید، خدای پسر یعنی عیسان دید و روح القدس هم ترس بیته.

متلی آ کتاب مقدس: انجیل متی فصل ۳، انجیل مرقس فصل ۱ آیه ۹ تا ۱۱، انجیل لوقا فصل ۳ آیه ۱ تا ۲۳

٢٥- شيطان عيساٰ وسوسه بكنه



بَعْدَ تَعْمِيْدِ عِيْسَى، رُوحَ خُدا هَمو دَمَ عِيْسَا آلا بِيَابُون بُورِد، جَايِي كِه چَل شو و روز، روزَه گِرُفَت. اوسون شيطان آلا عيسي اوَمّه و اوَو وسوسه گُورد تا گناهبار بُوَوّه.



شيطان عيسان وسوسه گُورد و گف: «أر تو پسر خُدايي، به اي بَرِدا گو كِه نون بُون تا تَرَسَه بُووي خُوري!»



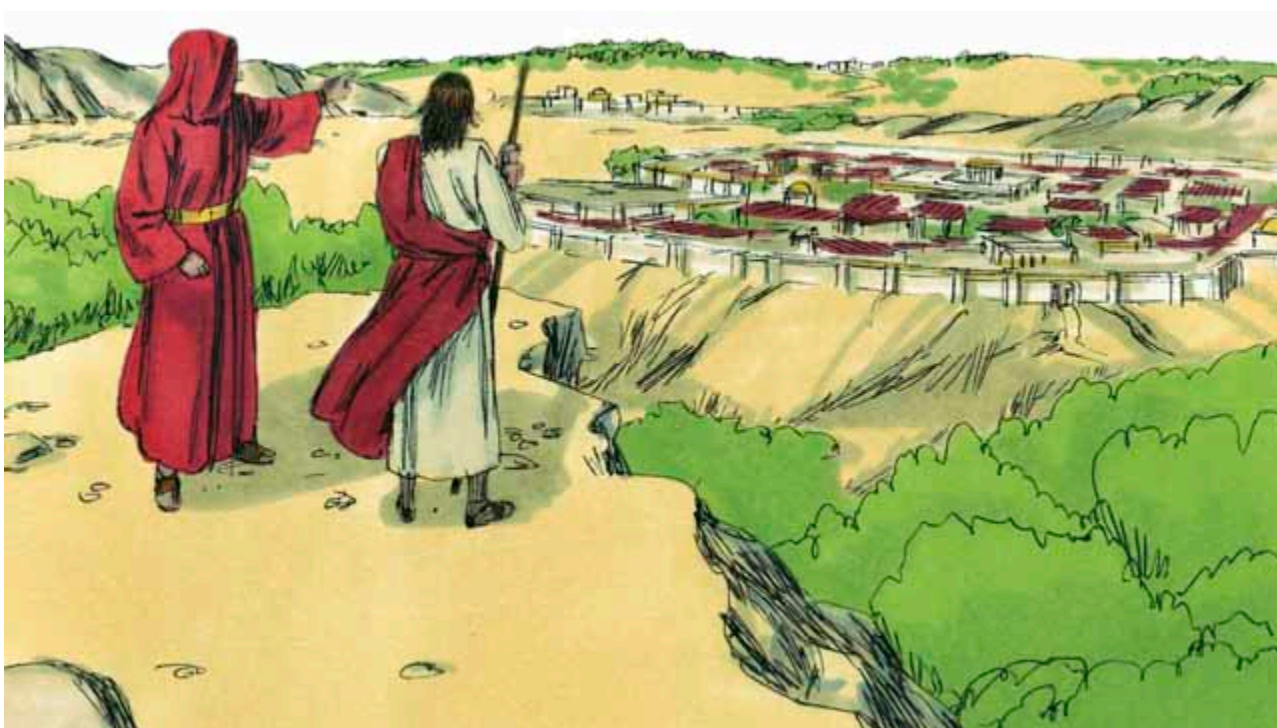
عیسی گف: «می کتابِ خُدا نوشته بیسته، «آدم سی زنده موندن تینا نون نَخو، بلکی به هر لَعَتی که آ دون خُدا میا در محتاجه!»



بعد شیطان عیسان به بِلندترین جا معبد بُورد و گف: «آر تو پسر خُدایی، خوئه آ اینجون بی زیر، چون کتابِ مقدس بفرمایه: «خُدا به ملاکون فرمون داس تا تونه گشتر گُزن، مبادا پات به بریدی زنی.»



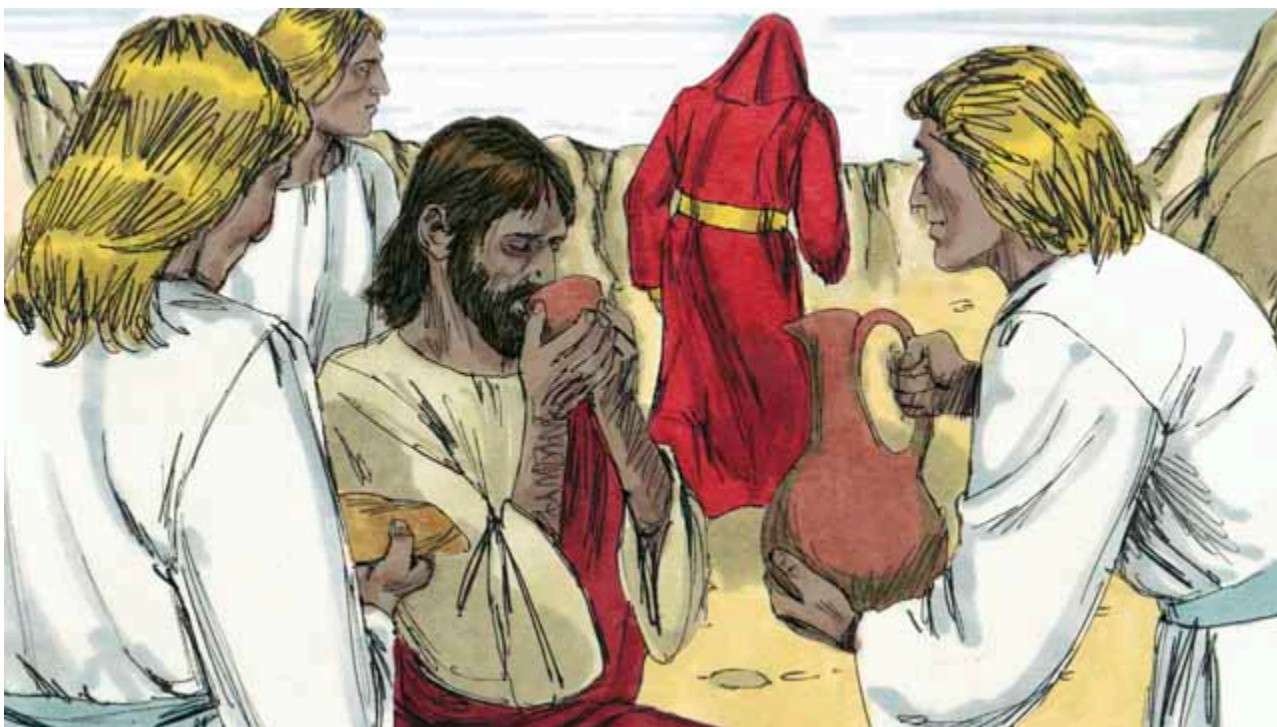
اما عیسی او چی یه که شیطان گف بیدُ عمل نَگورد و گف: «خدا می کلومش به قوم خودش فرمون داس:» خداوند! خداتونه امتحون مَکینه.»



بعد شیطان عیسان بالا کِه بُلندی بُورد و کل کشورا دُیانه و زور و سرمایشوئه نشونش دا. و گف: «آر سی مو زونی زنی و مونه پرستی، کل هِنونه په تو بدهام.»



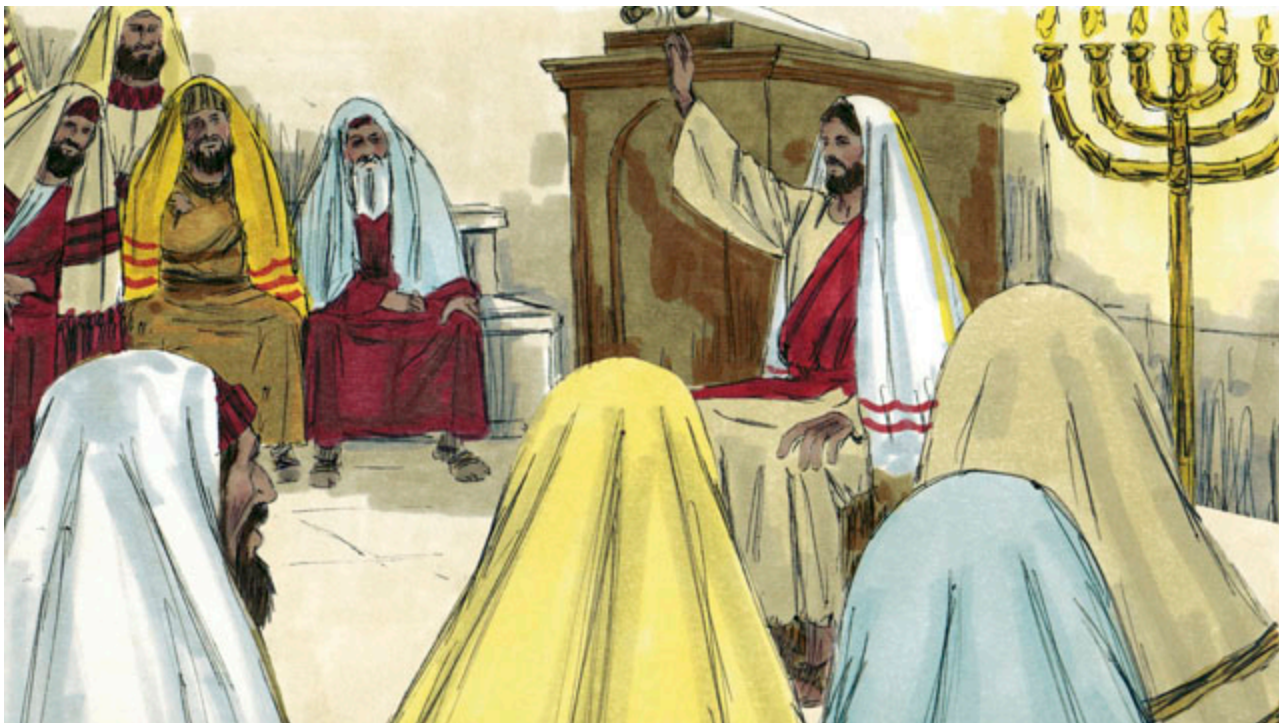
عیسی گفت: «أمو دیر بات، ای شیطان! می کلوم خدا، او به قومش فرمون داس که: «فقط خداوند، خدائه پرست و تینا او و خدمت کن.»»



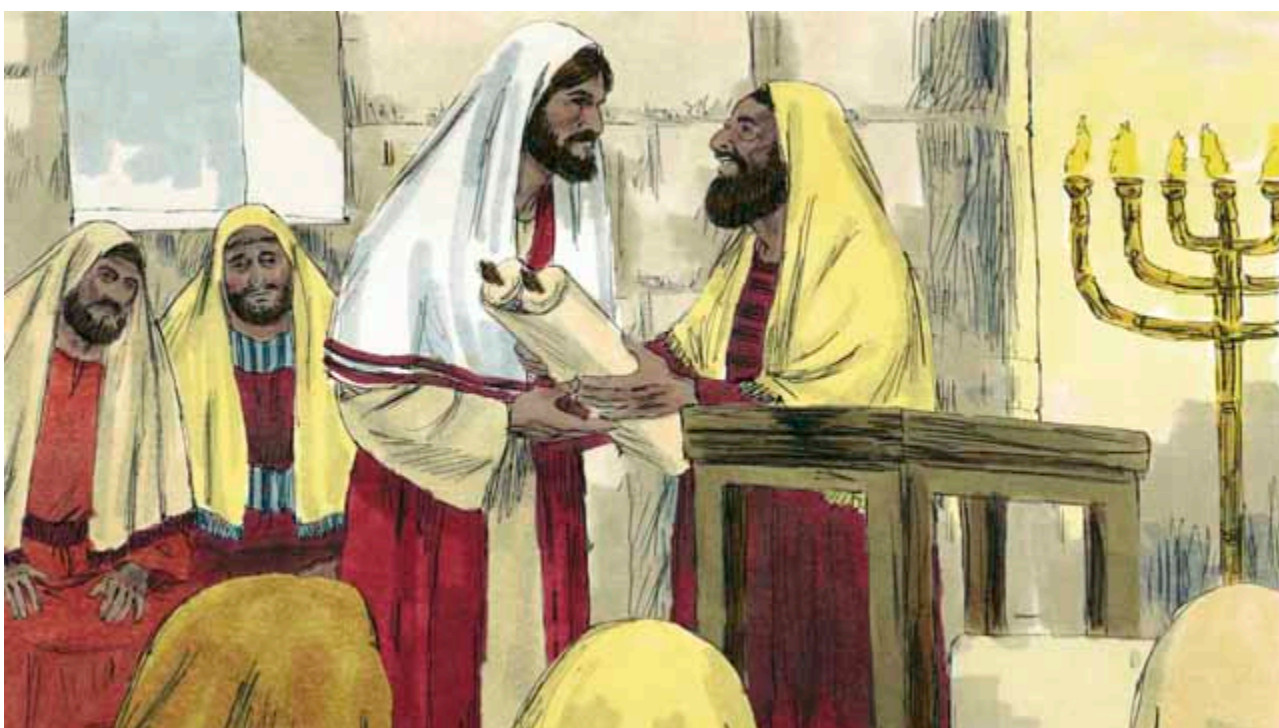
عیسی به تله وسوسا شیطان گیر ن اوفتید، په شیطان هشتیش و رفت و ملاکون او من و عیسان خدمت کورین.

متلی آ کتاب مقدس: انجیل متی فصل ۴ آیه ۱ تا ۱۱، انجیل مرقس فصل ۱ آیه ۱۲ و ۱۳، انجیل لوقا فصل ۴ آیه ۱ تا ۱۳

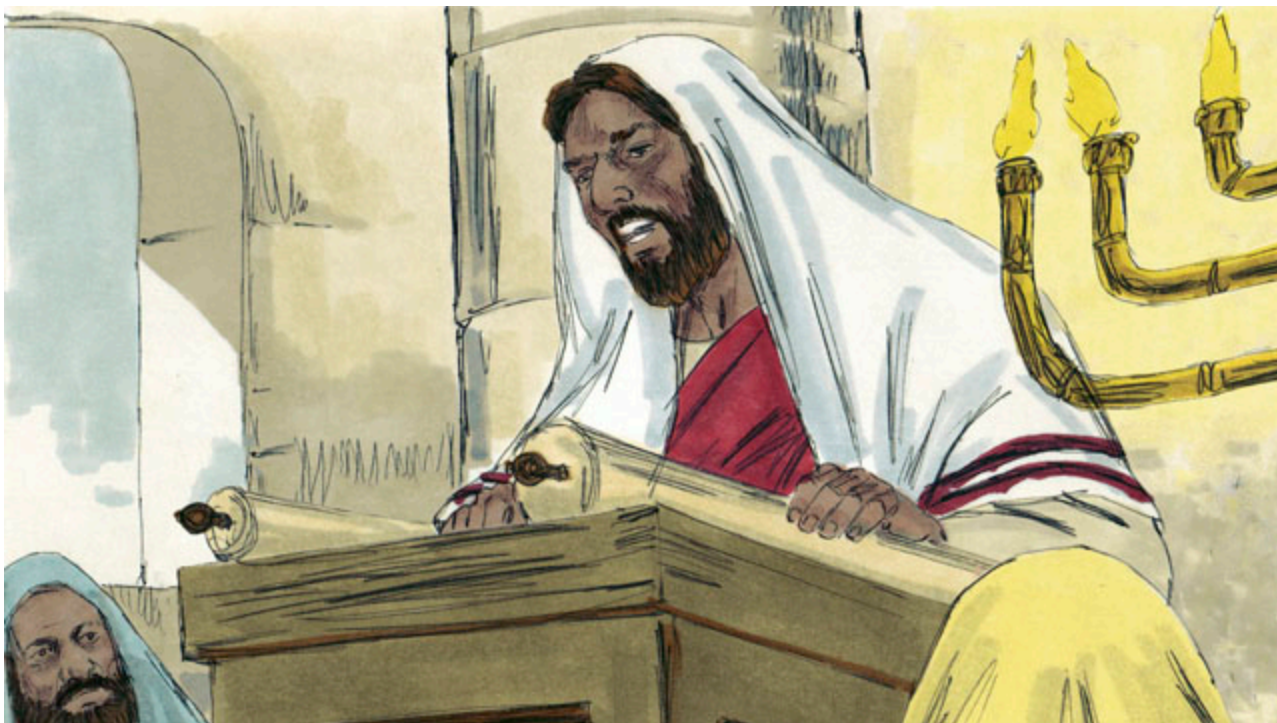
۲۶ - اول کار خدمتِ عیسی



بَعْدَ سَوَارِ بَيْسَن وَرِ سَوَسَا شَيْطَان، عِيسَى بِه جَا سَكُونَتِش يَئَنِي جَلِيلِ وَرِگِشْت. رُوحِ الْقُدُسُ قُوَّتِ زِيَادِي بِدَاش و او تَرَسَ آ جَایِ بِه جَایِ دِگِه رُووَه و مَرْدَمَه تَعْلِيمِ دَا و هَمَه هَم اَرَش بِه خُوبی یَا دِگُورِیَن.



عِيسَى به ناصره، دُهايتی كِه زَمُونِه بَچِي اَوَنجون بِيَد رَفت. مِي رُوزِ شَبَات، آلا پَرَسَتِشگَا رَفت. گِپُونِ دِیَنی نُسَخَه آ كِتَابِ اشعِیای نَبیِ يَه دَانِش تا آ رِيش خُونَه. عِيسَى طُومارَه گُشِيد و گُتِي اَرَش سِي مَرْدُم خُونَد.



او ایطور خوند: «خُدا روحشه می مو وَندَه تا بَرائی سی فقیرون آروم. او موئه فرسینده تا اسپروئه آزودی، گُروئه بینویی و جفاکشوئه خلوصی داهام. چون زَمون رَحمتِ خُدا به آدم رَسیده.»



بَعْدِش عیسی نِشِس. هَمَه پِی کنجکوی وَرَش سِیل گُورِدِن. گُل دویس سِن کِه اوچی کِه آ کِتَابِ مَقَدَّس خُونَدَه، وَر مَسِیح موعود اِشارَه بَیگَنَه. عیسی گف: «گَلوُمی کِه سیتون خوندُم، ایسون دازه ری بَبُوَوَه.» گُلِ مردم تعجب گُورِدِن و پُرسیدِن: «مَر ای گَس گُووک یوسف نی؟»



بعديش عیسی فرمایش گورد: «هموگری یه پیغمبره می وطنش قبول نمکین. سر بند ایلای نبی که مدت سو سال نیم بارون نزه، آر چه بیوه زنون زیادی می اسروئیل بید، اما خدا ایلان کماک زونه بیوه که می ولات دگه زندی بکورد، فرسید.»



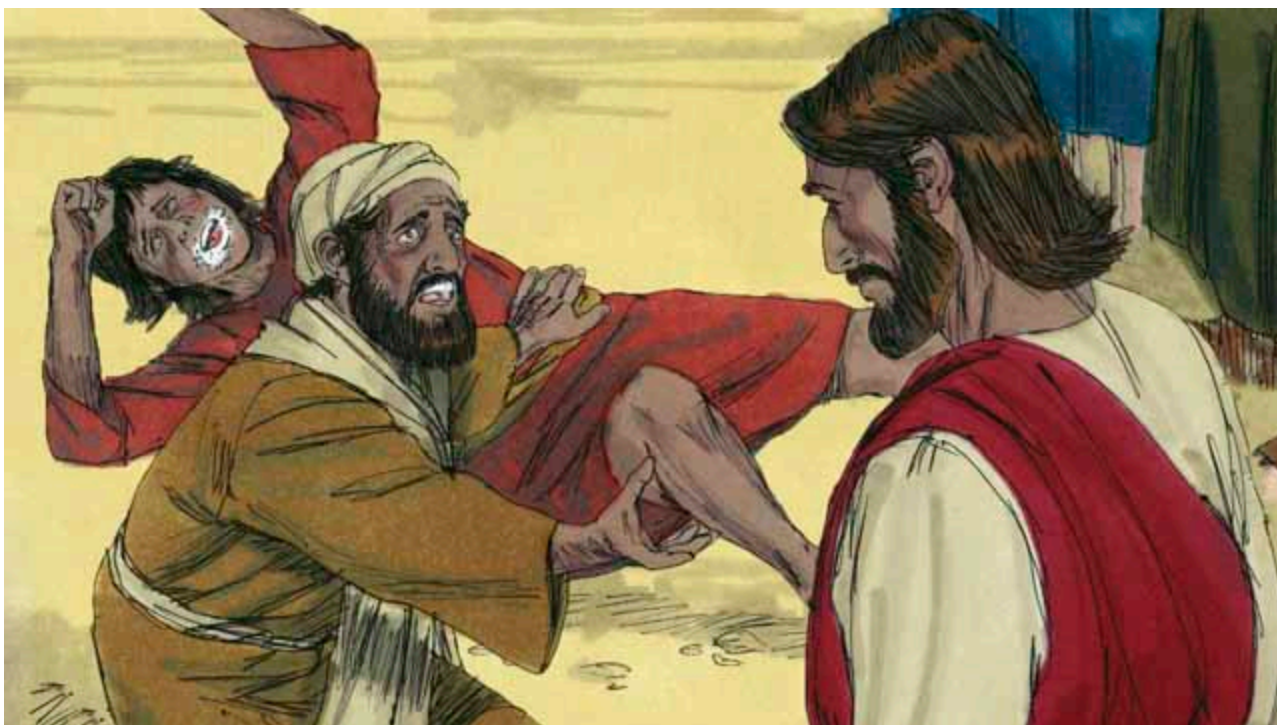
و ای طور ادامه دا: «می زمون البشع نبی، آدمون زیادی مریضی پوسی داشتن، اما البشع هیچ کونشونه شفا ندا. او تینا نَعمان سوری، فرمانده دشمن اسروئیله آ او مریضی شفا دا.» گسونی که ای قصانه گوش دان یهودی بیدن و وقتی ای قصانه قمیدن، آ دیش چر اوین.



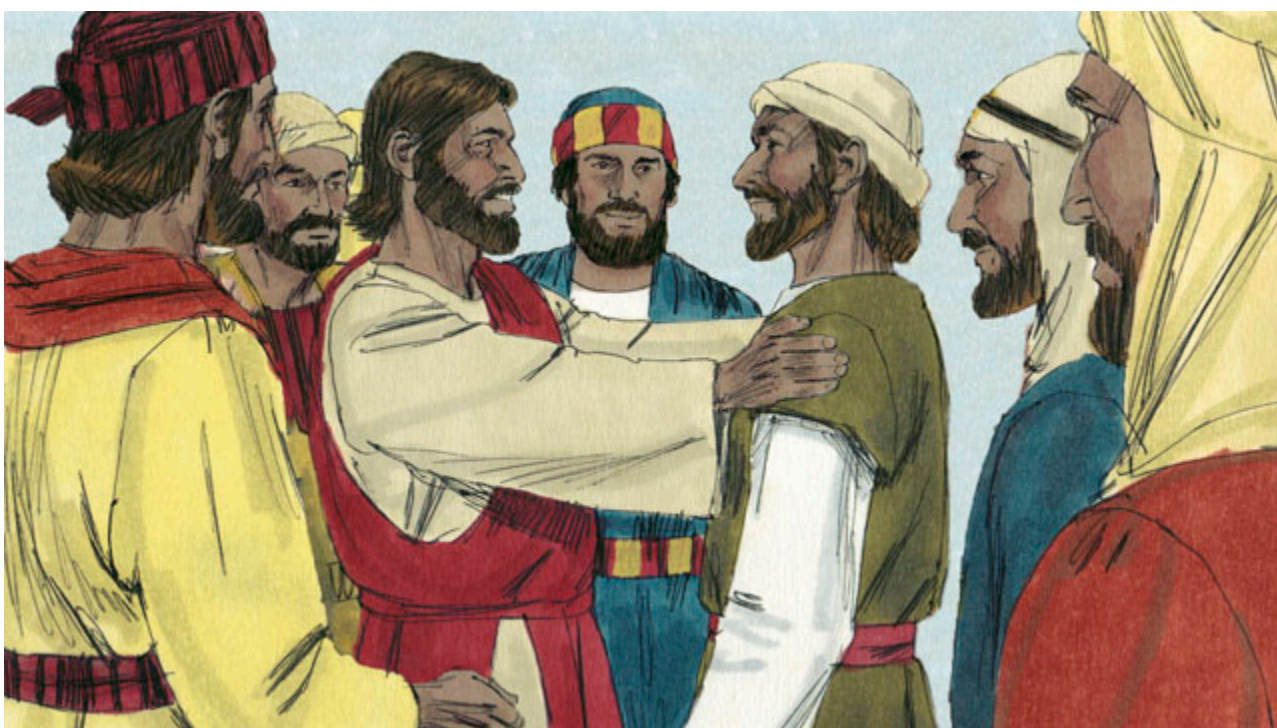
مردم ناصِرَه عيساَ آ می عبادتگاه گُوردين در، و رُو گمري بُوردين تا آ اونجون پهنش زير و کُشينش. اما عيسى آ مينشون گُذشت و شَر ناصِرته هشت و رَف.



بَعْد عيسى دور تا دور جليل گشت. جيلي آ مردم دُمَاش ميومَن و مريضون زيادي هَم پي خوشونه اُوووردين. مينشون تعدادي معلول، گُور و گر هَم بيد. ازشون هَم نَنرسين رَه رُوون و قصّه کُنين آما عيسى اوشونه شفا پدا.



همیطور خیلیانه که گرفتار روح پلید بیدن پیش عیسی به او ووردن. به دستور عیسی ارواح پلید آ می مردم بچسبن در. اوشون پگفتیش:
 «تو پسر خدایی!» و مردمی که متعجب بیسن بید خدانه ستایش گوردن.



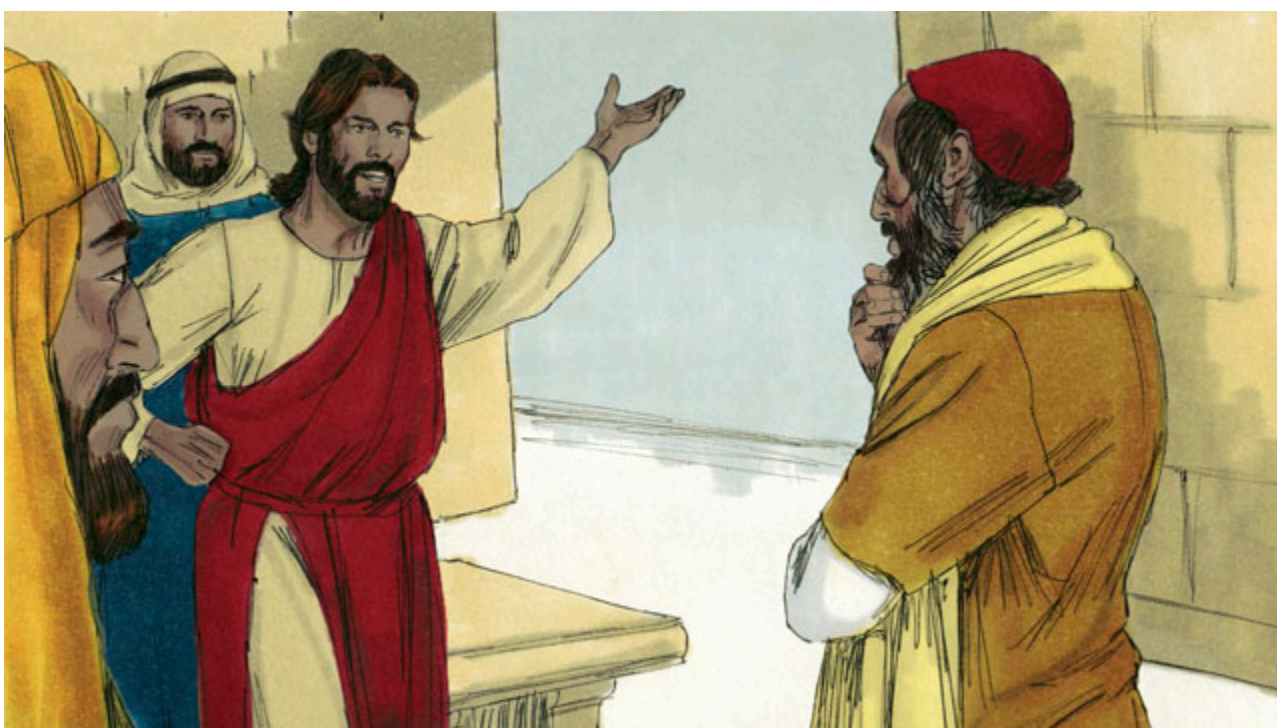
عیسی آ می شاگردونش دوزه نفره بزنید و نومشونه رسولون وند. ای رسولون پی عیسی به مسافرت رفتن و آرش چی بامختن.

متلی آ کتاب مقدس: انجیل متی فصل ۴ آیه های ۱۲ تا ۲۵، انجیل مرقس فصل های ۱ تا ۳، انجیل لوقا فصل ۴

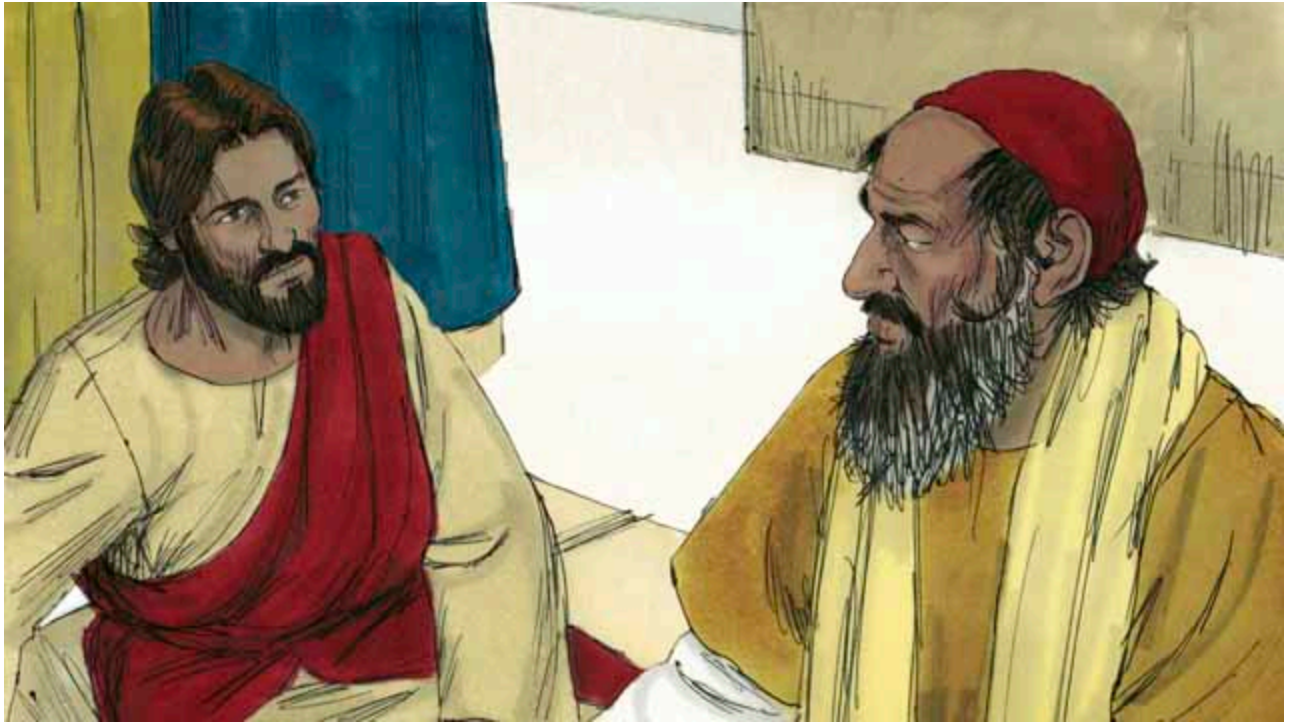
٢٧ - مَثَلِ سامِرِیِ خُوب



روزی پکی آڳوڻ دیني یهود پیش عیسی او مہ. او مخاس ثابت ګڼه ګه تعالیم عیسی غلطن. او پرسید: «أساء، آدم چه وا ګڼه ګه ممیر بُووه؟ عیسی جواب دا: «می کتاب تورات سی ایان چه نوشته بیسه؟»



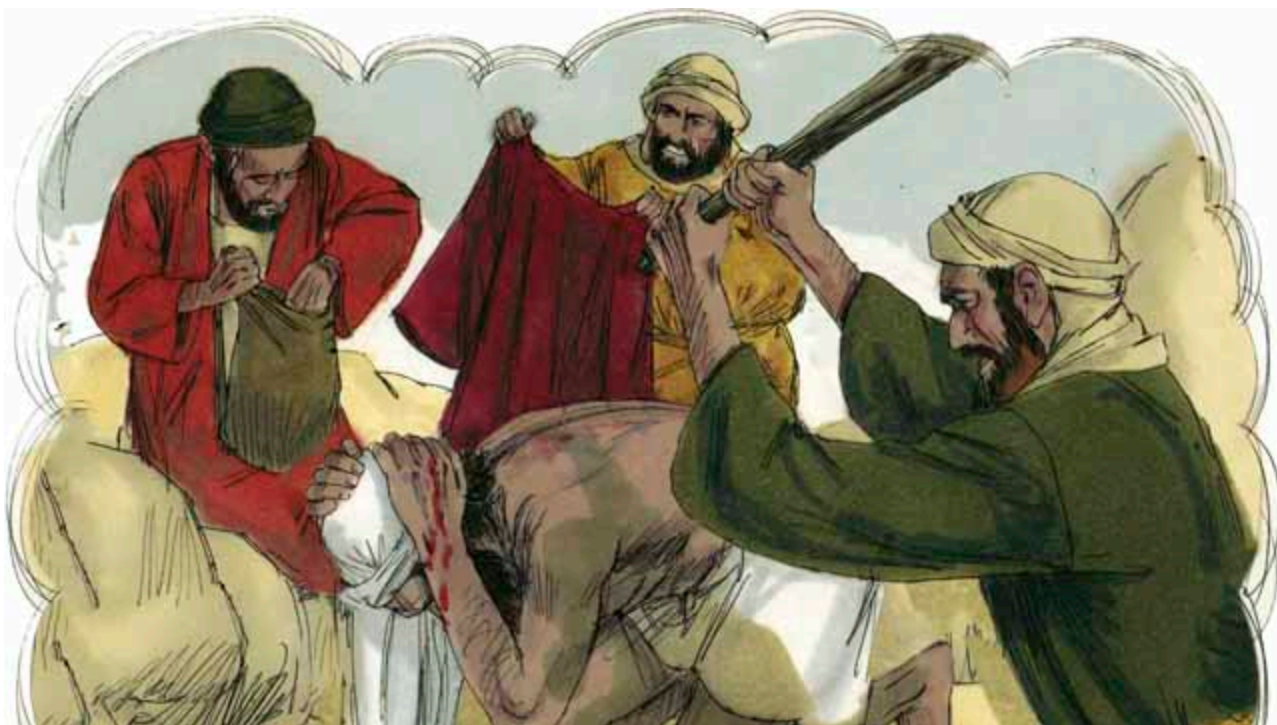
او پیا گف: «خدا! خداته په جون دل، په ګل وجودیت، په ګل زورت و ګل فکرت مخاسه باد. همساته هم ملنځ خودیت دوس داشته باد.» بعد عیسی فرمایش ګورد: «راسیه ګووی! تو هم ای طور ګن تا ممیر بُووی.»



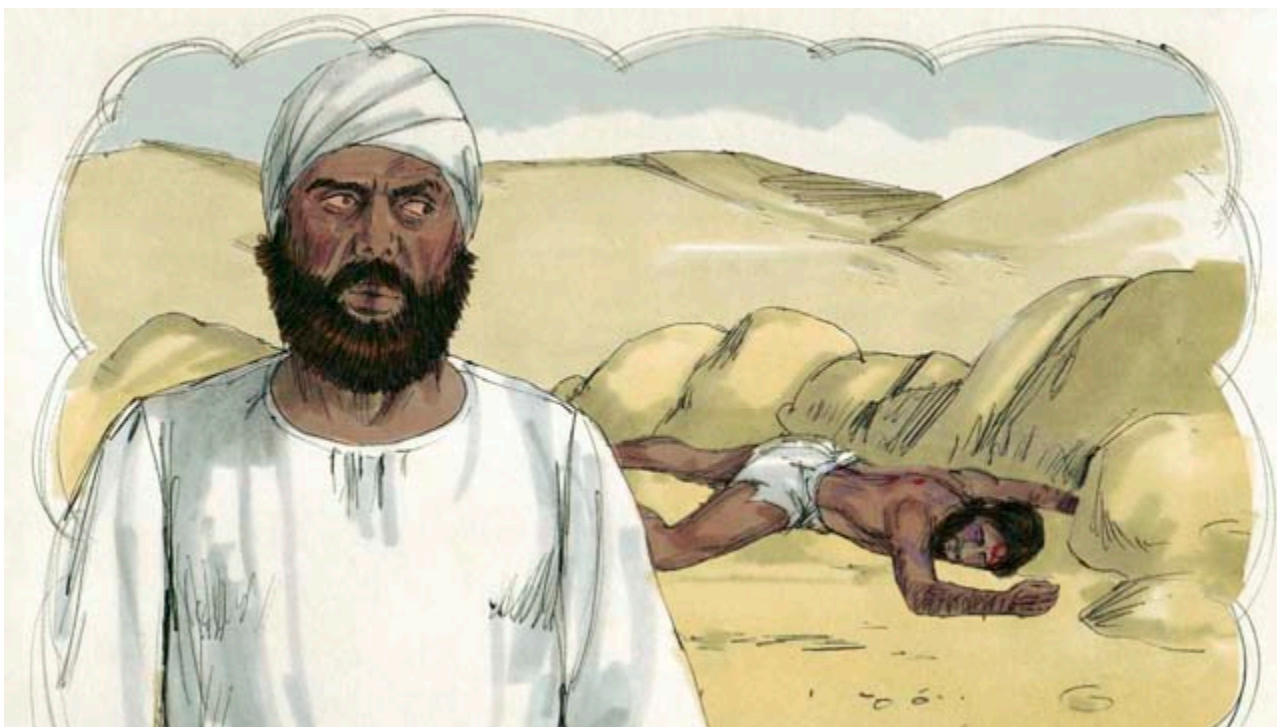
اما او گپ دینی که مخاس خوشه آدم خوبی نشون دَهه، آندو پرسید: «همسا مو کی یه؟»



عیسی پی متلی جواب او گپ مذهبی یه دا: «پیایی یهودی آ اورشلیم آلا اریحا می سفر بید.



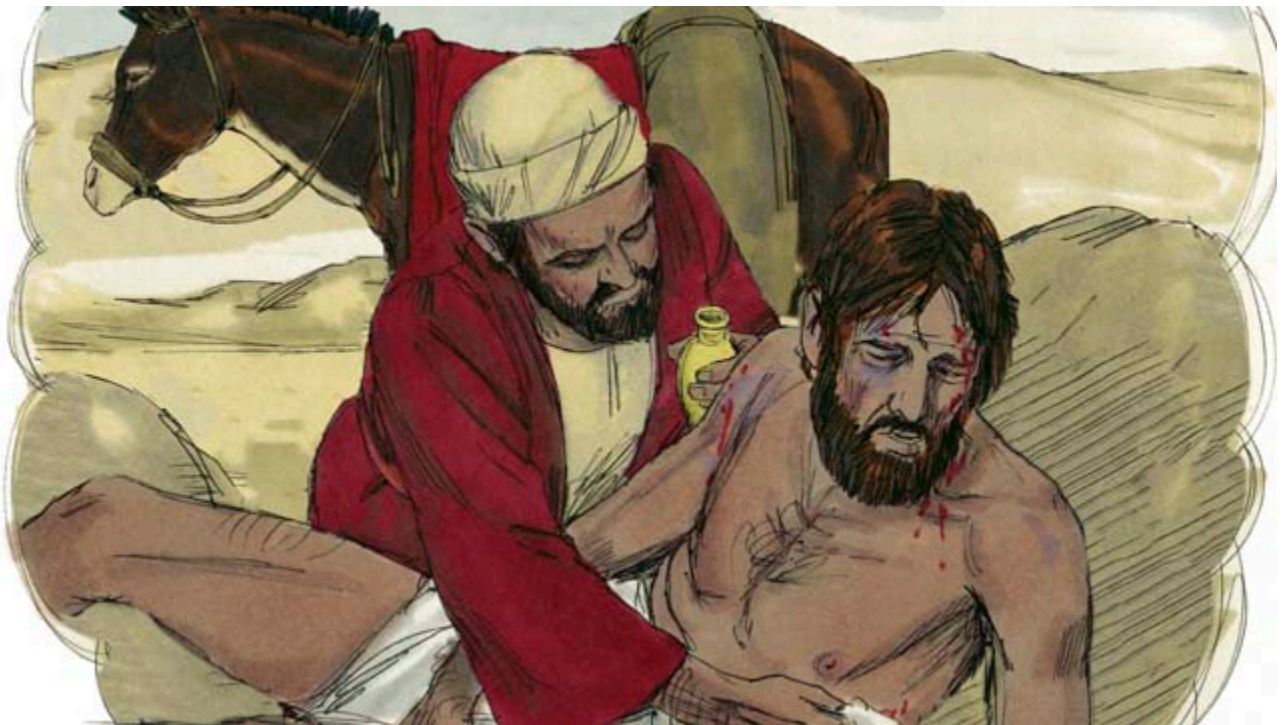
می ره دزون ورش هجیم اووورین و هر چی داشت آرش گِرُفتِن، رَندیش و نیمه جون نهنگ جعدَه ولش گُورِدِن.



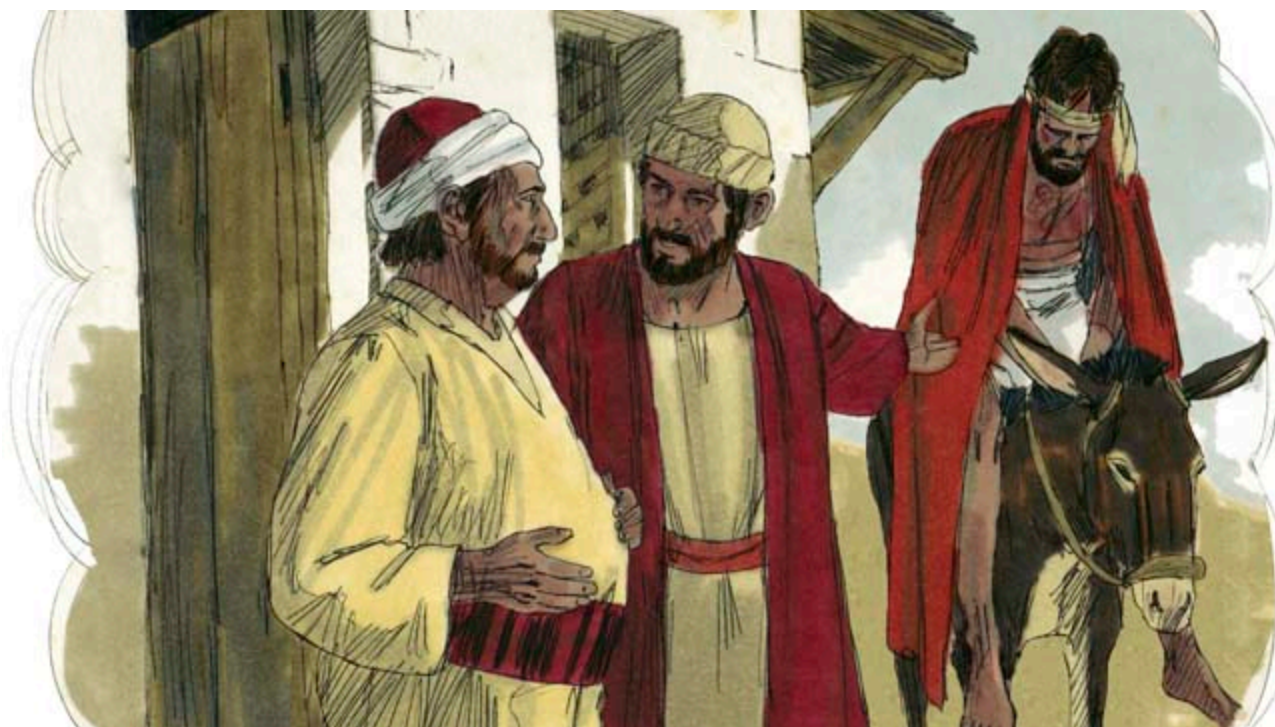
بعِد ای جریون، کاهِن یهودی آ اونجون گُذشت. وَقتی او میرنه می جعدَه دید که اُفتیده، آ اولاً جعدَه رَشه گِرُفت و رَفت و مَحَل وَر او پیا نَوَند.



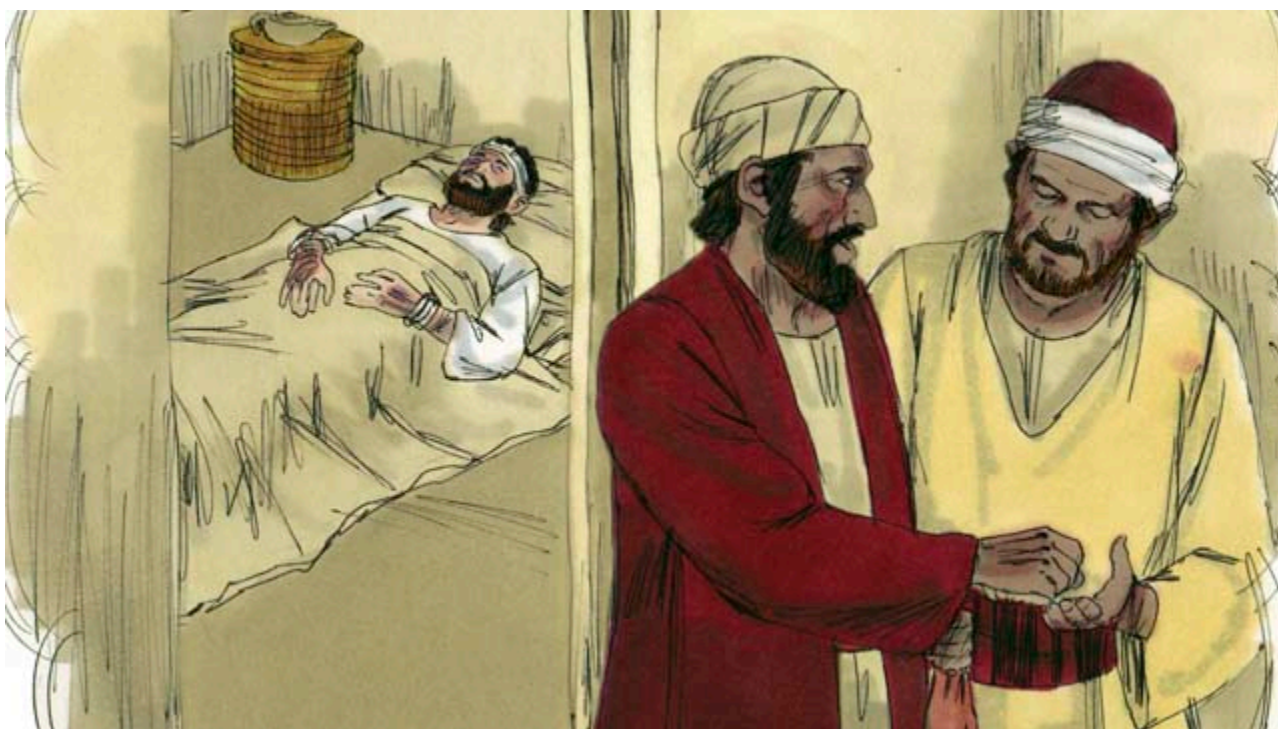
کُتی بَعْدِ یَہ لَای اَرَه رَسید. (لَویون، طائفَه اَ اسروئیل بیدن کِه کُمک حالِ کاهَنون مَعَبَد بیدن) او هَم، او سَبیت تَرَه کُرُفت و مَحَل وَر پیا نَوَند.



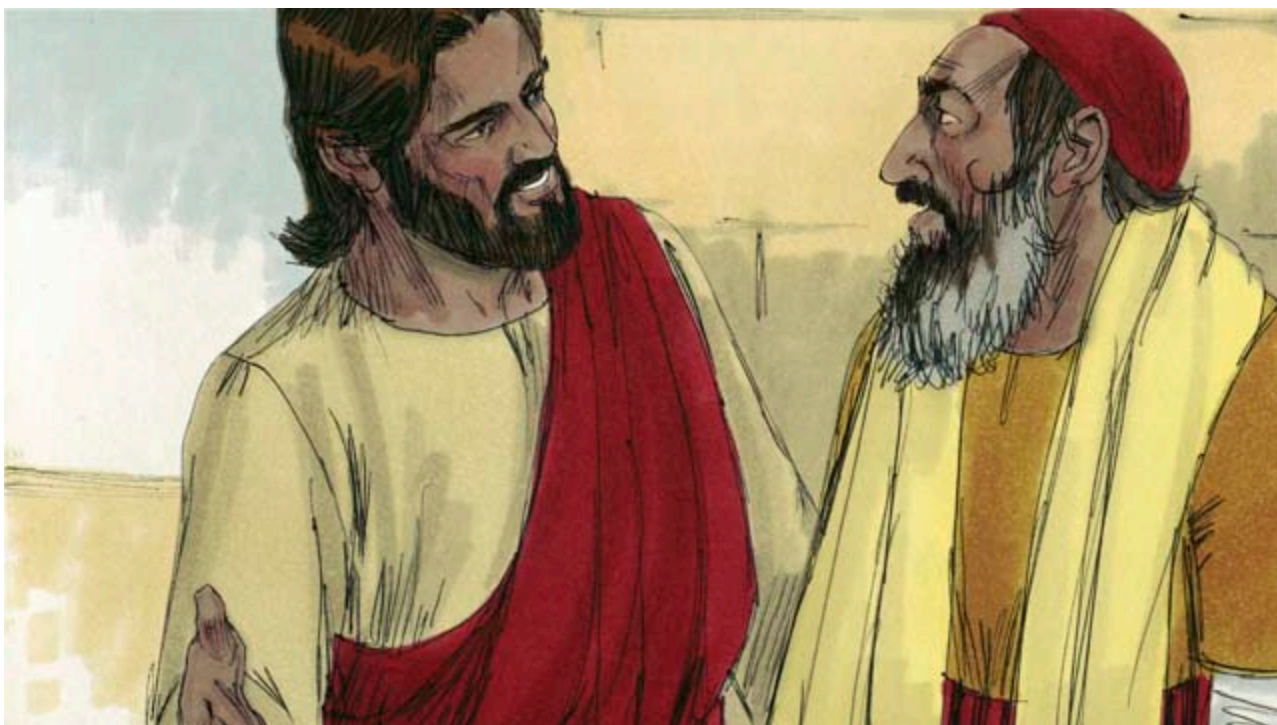
بَعْدِ پِیایی دِگَه کِه سامری بید او مَه. (سامریون و یهودیون پِی یَکدو تَک بیدن) وَقَتی دید کِه پیا زَخمی یَہ یَهُودی یَہ، اَمّا دِلش سی پیا سَخْت و زَخماشَه شُشت، مَرَحَم ز وَر شون و بَیش.



بَعْدِ پِیَا سَامِرِی اَو مِیْرَنَه سَوَارِ خَرَش گُورِد و آلا مِیْمُونْ خَوْنَه بُورِد و اَوْنَجُون هَم بیدارش بی‌پِس.



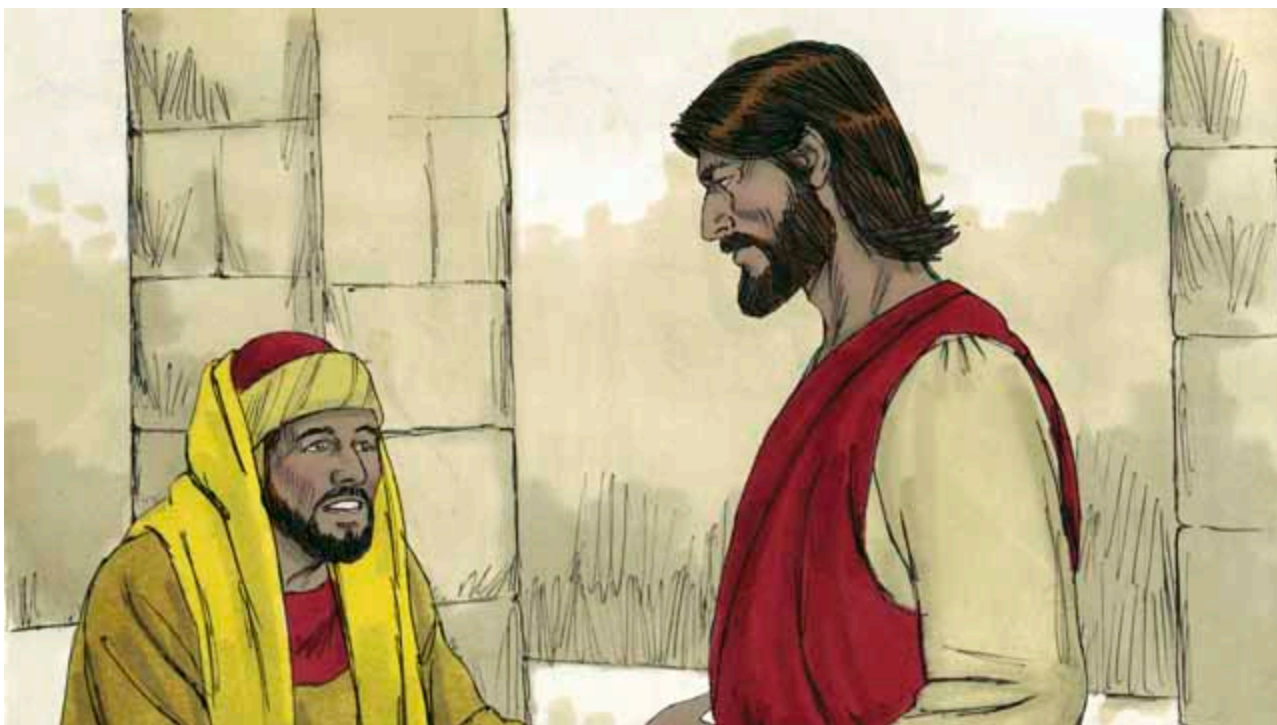
سَوَبَاش، اَو پِیَا سَامِرِی واسِکِی سَفَرْ شَه اَدَامَه دَهَه. کُتِی پِیل به صَاحِبِ مِیْمُونْ خَوْنَه دَا و گُف: "ای پِیَا نَه بیدار با و آر بَیْشْتَر خَرَش گُورِدِ، مُعَاذِی کِه وَرْگَشْتُم بِدَاهَمِت."»



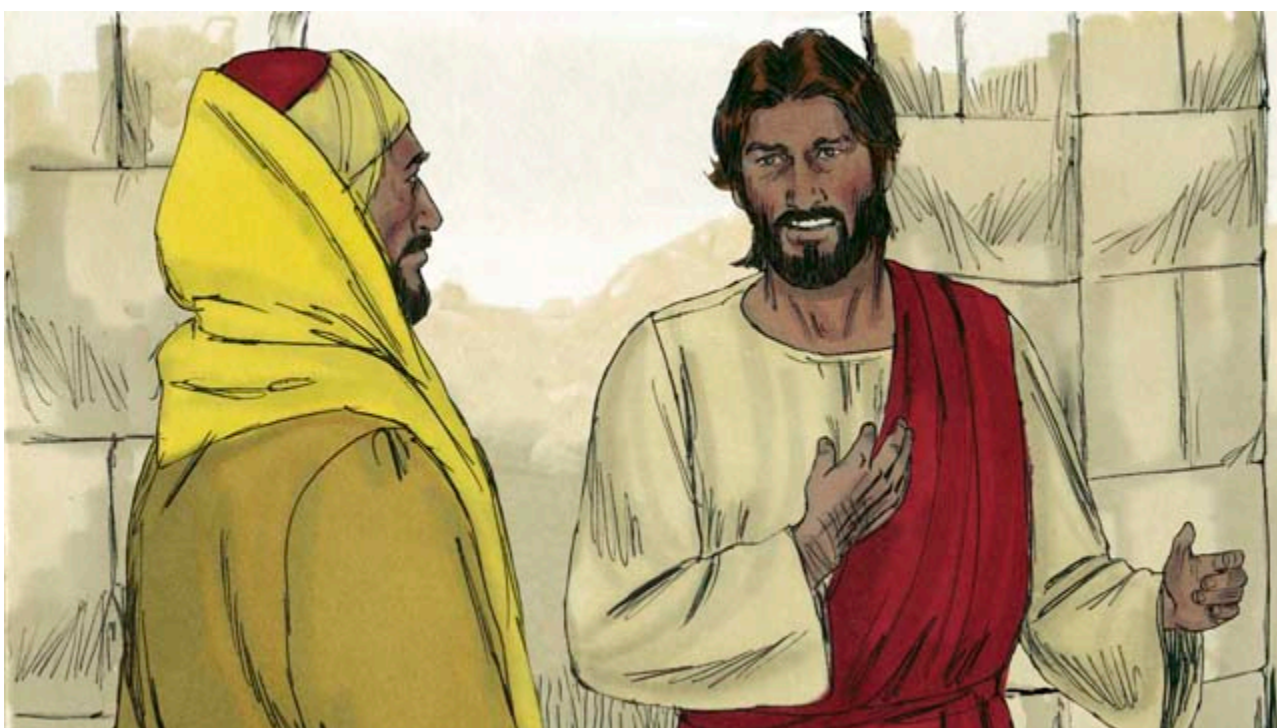
عیسی آ او گپ دینی پُرسید: «ایسون مری کونشون آ او سو نَفر، هَمسا او پیاپی بیدن که آزش دُزی بی‌پس بید و زَنش بید؟» او گپ دینی جُواب دا: «أوان که سی‌پش دِل بَسوزَنه.» عیسی جُواب دا: «تُم رو ای کاره کُن.»

مَتَلی آ کِتَابِ مَقَدَس: انجیل لوقا فصل ۱۰ آیه های ۲۵ تا ۳۷

٢٨ - جَوونِ مایہ دار



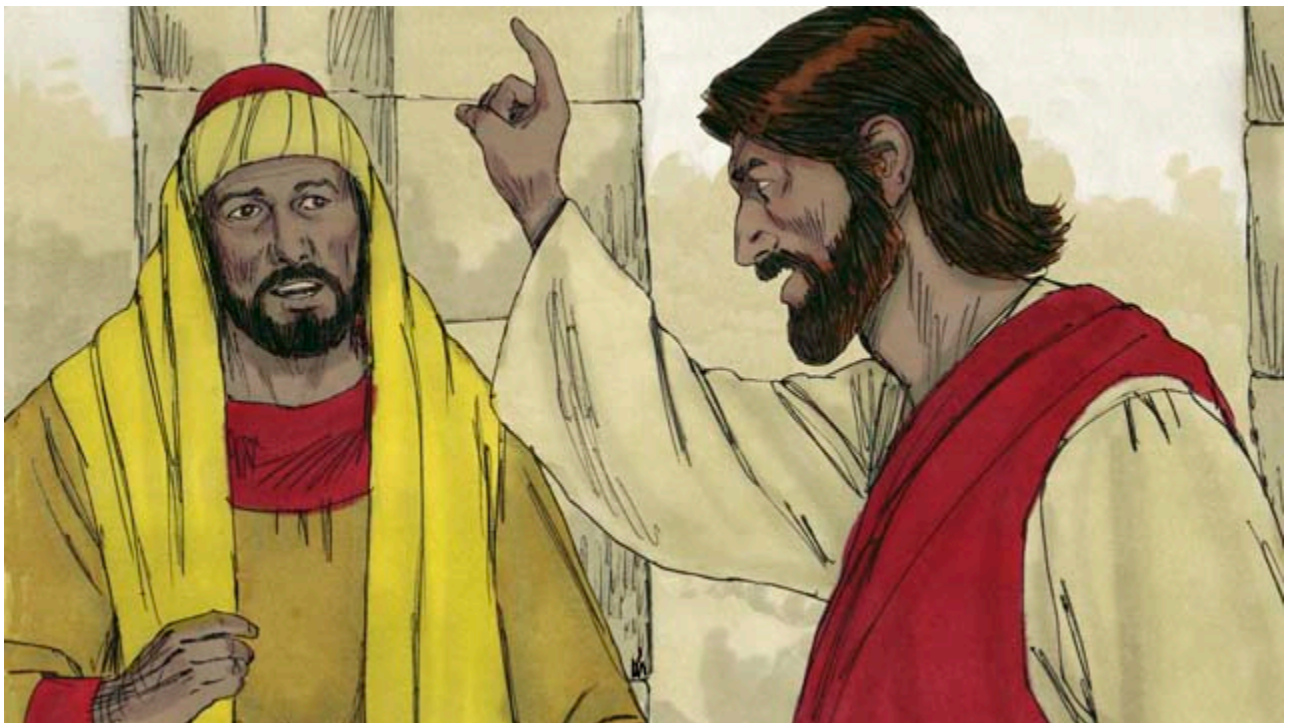
روزی پیکي آ گپون مایهدار پیش عیسی اوّمه و آرش پُرسید: «أسا خوب، چه وا گُئِم که زندی ابدیّه به دَس اَرُوم؟» عیسی فرمایش گُورد: «سی چه مونه پُگووی خوب؟ چون جز خدا کسی خوب نی. اَر مَخی زندی ابدی داشته بُوی، فرمونا خُداّنه وا عَمَل گُنی.»



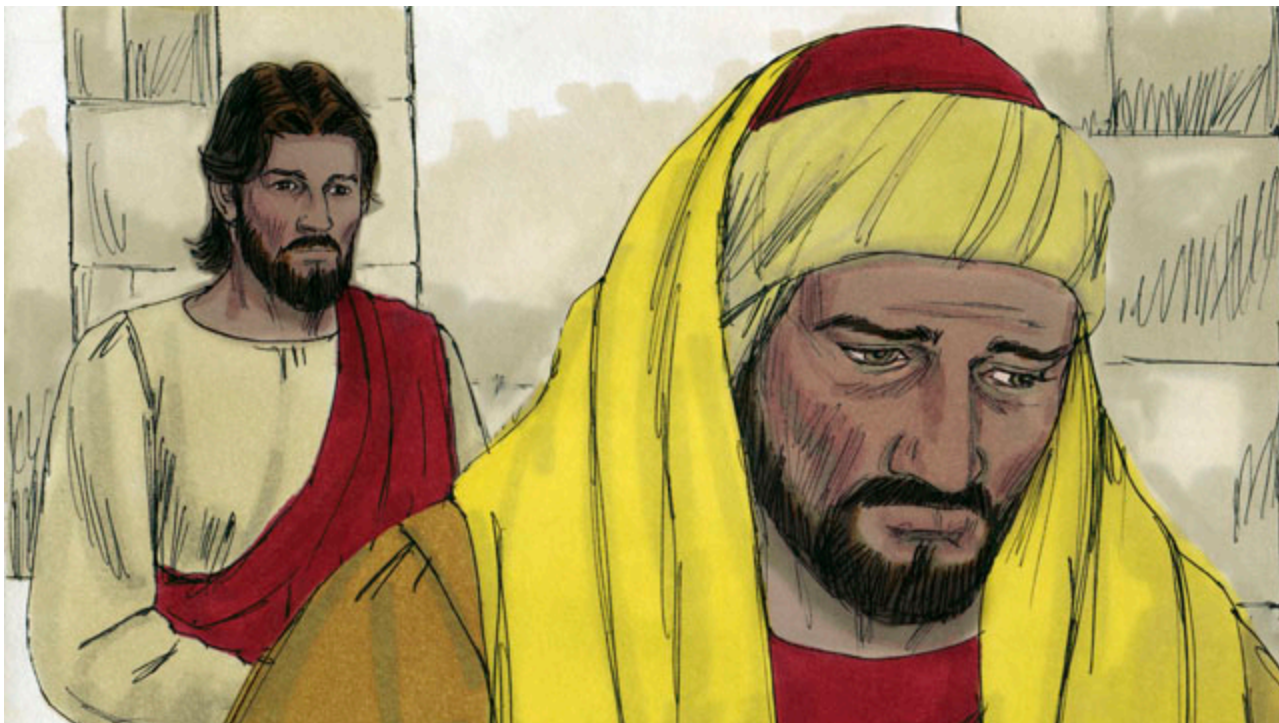
او پُرسید: «کو دَسْتوَره وا فرمونیری گُئِم؟» عیسی جُواب دا: «گَسِیّه مَکَش، زنا مَکَن، دُزی مَکَن، دُرو مَده، به بُووه و مارت احترام وَن و هَمساتّه مِلَتِ خودِت دوس داشته بات.»



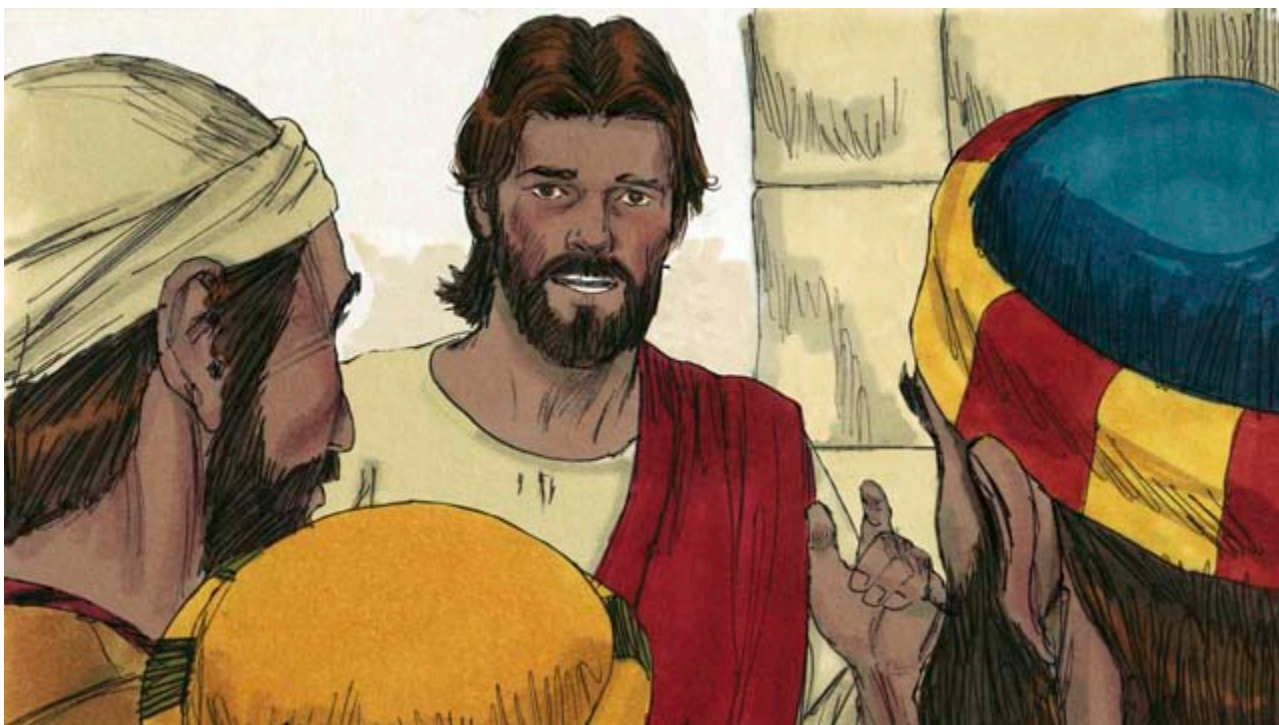
اما او پیا جَوون گف: «مو آ بچی کِلِ ای فرمونائِه آنجوم دامه، ایسون چه وا گنم تا زندی اَبدی داشته بوؤم؟» عیسی پی محبّت وِرش سیل کورد.



و جُواب دا: «آر مَخی خِیلی خوبی گنی، رو و هر چی دوری فروش و پیلشه په فقیرون ده تا گنجِت می آسمون بُووه نه ری زمین! اوسون بیو و آ مو فرمونبری گن.»



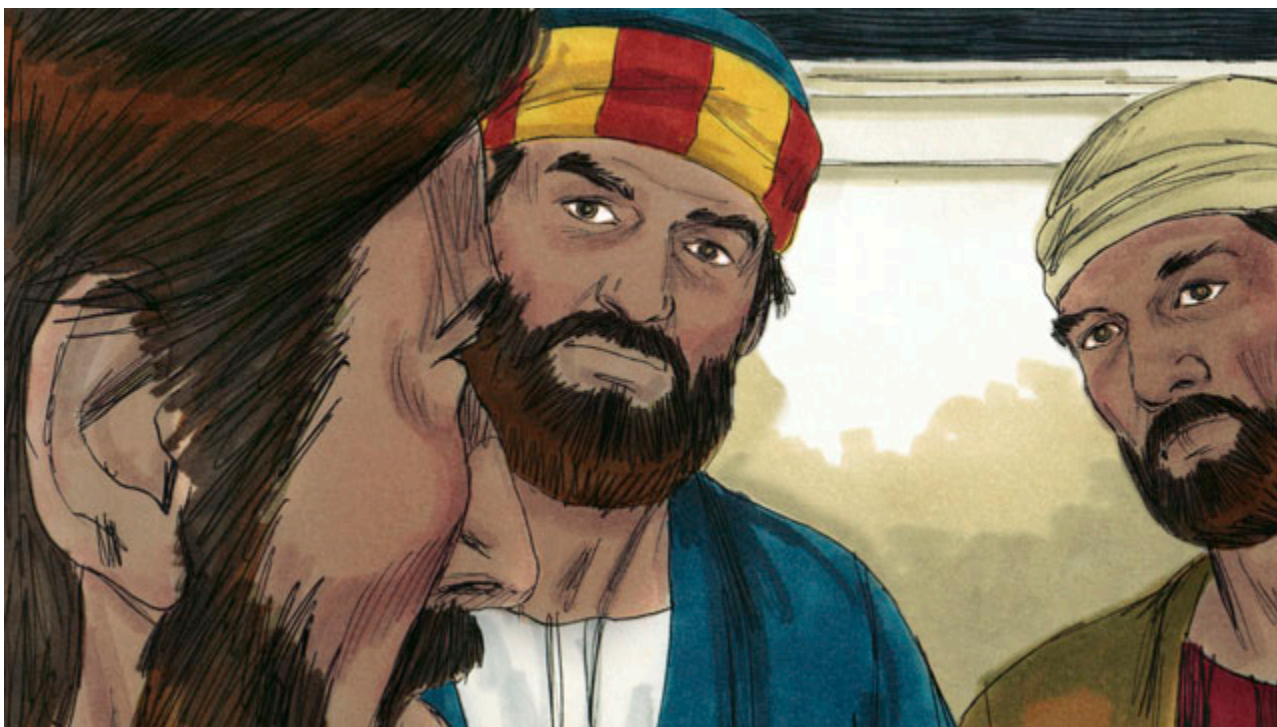
مُعادی کِه او پیا جَوون ای قِصّا عیساَن فَمید، خِیلی مَغْمِیَن بی پِس سی ایان کِه مایهدار بید و نَخاس هَر چی داره و گِرد گُورده آ دَس دَهه او ریشه اولا گُورد و آ پِیش عیسی رَفت.



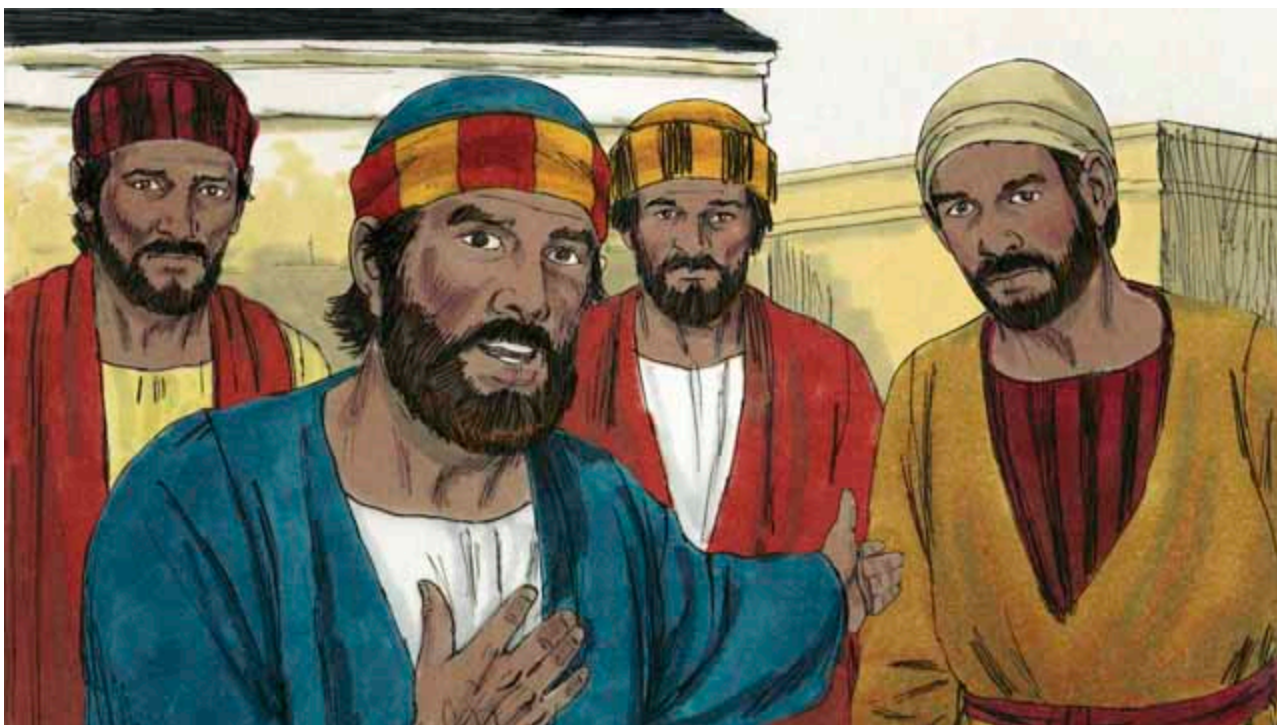
بَعْد عیسی بِه شاگِر دُونِش فرمود: «ایانه دُونِس سَه بایه کِه وارد بیسنِه یِه مایهدار می پاتِشو هی خُدا خِیلی سَخْتَه. آندو بَگووُم، گُذِشَن شَتِری آ می سیلا سیزَن راحت تَرَه تا گُذِشَن یِه آدم مایهدار می پاتِشو هی خُدا!»



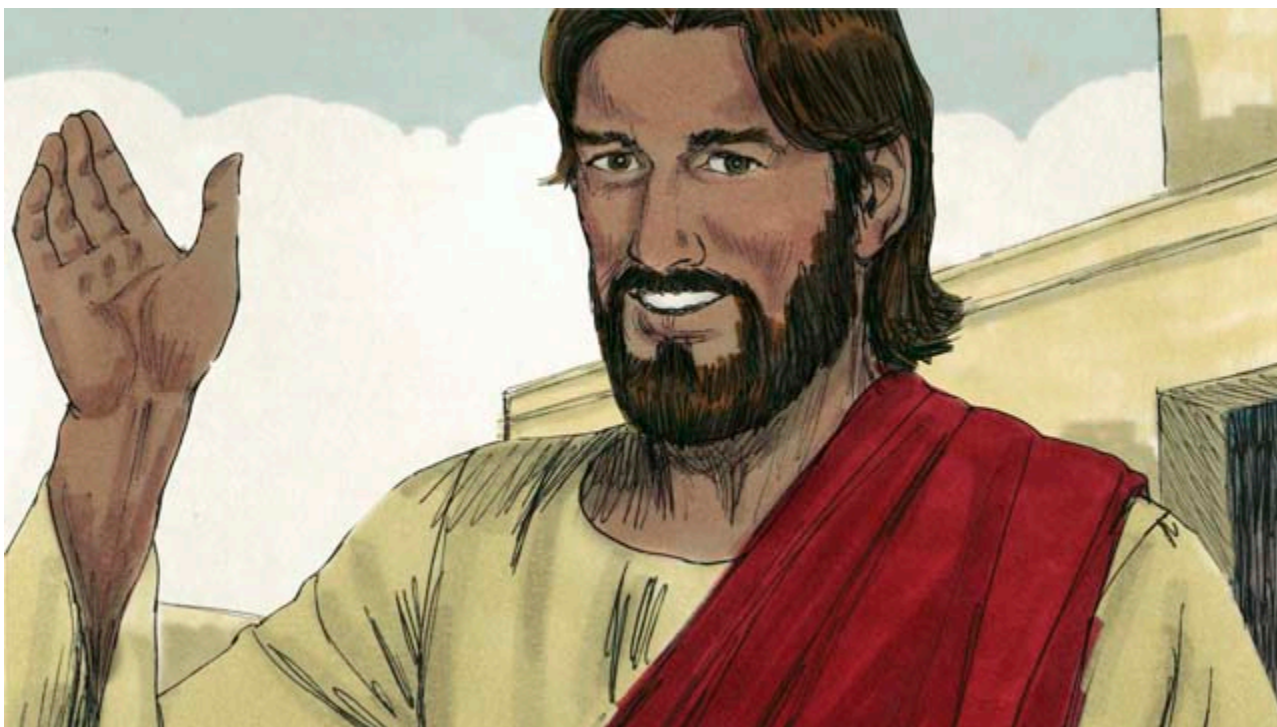
شاگردون اَ قَمِيدَن اِی قِصَّهٔ عِیْسٰی تَعَجُّب کُورِدِن و پُرسیدِن: «پَه کی تَرَه نجات پیدا کُنَه؟»



عِیْسٰی وَر شاگردونِش سیلی کُورِد و فرمایش کُورِد: «آدَم نَتَرَه خویشَه نجات دَهَه، اَمّا پِیش خُدا هَمَه چی مَمکِنَه.»



پتروس عيسان گُف: «امون همه چيمون هشتيمه تا دُماَت آييم، ايسون پاداشمون چه به بُووه؟»



عيسى جُواب دا: «هر كه سى مو ابرار و خار، اُبووه و مار و بَچش، اُخوئه و زمين گُذرده، صد مطابق بيشتر گيرشه ميا و زنده ابدى پيدا بگنه. اما خيليا كه اولن آخره بُوون و خيليا كه آخرن اوله بُوون.»

متلى آ كتاب مقدس: انجيل متى فصل ۱۹ آيه هاى ۱۶ تا ۳۰، انجيل مرقس فصل ۱۰ آيه هاى ۱۷ تا ۳۱، انجيل لوقا فصل ۱۸ آيه هاى

۱۸ تا ۳۰

۲۹ - داستان نوگرِ سِنگِدل



یہ روز پتروس آ عیسی پرسید: «اَسّاء، براریہ کہ بہ مو بدی گُئہ، چن رَہ وا بَخْشَم؟ ہَف رَہ؟» عیسی فرمایش گُورد: «ہَف کُئہ نہ، بَلِکی ہفتاد تا ہَف رَہ.» عیسی مَخاس قَموئش کہ اُمون وا ہَمیشہ یَکِدو بَخْشیم. بَعد ای داستانہ گف.



او فرمود: «پائشوہی خُدا حکایتِ پائشایی بہ کہ مَخاس پہ نوگروئش حساب کتاب گُئہ. بدہی پِکی آ نوگروئش مطابق ماْجِب دُویس ہزار سال کار بید.»



آ اونجون که نوگر نترس ای بدهی‌یه دهه، پاتشا فرمون دا مطابق او بدهی، او و زونه بچونش و کل دار ندارشه فروشین.



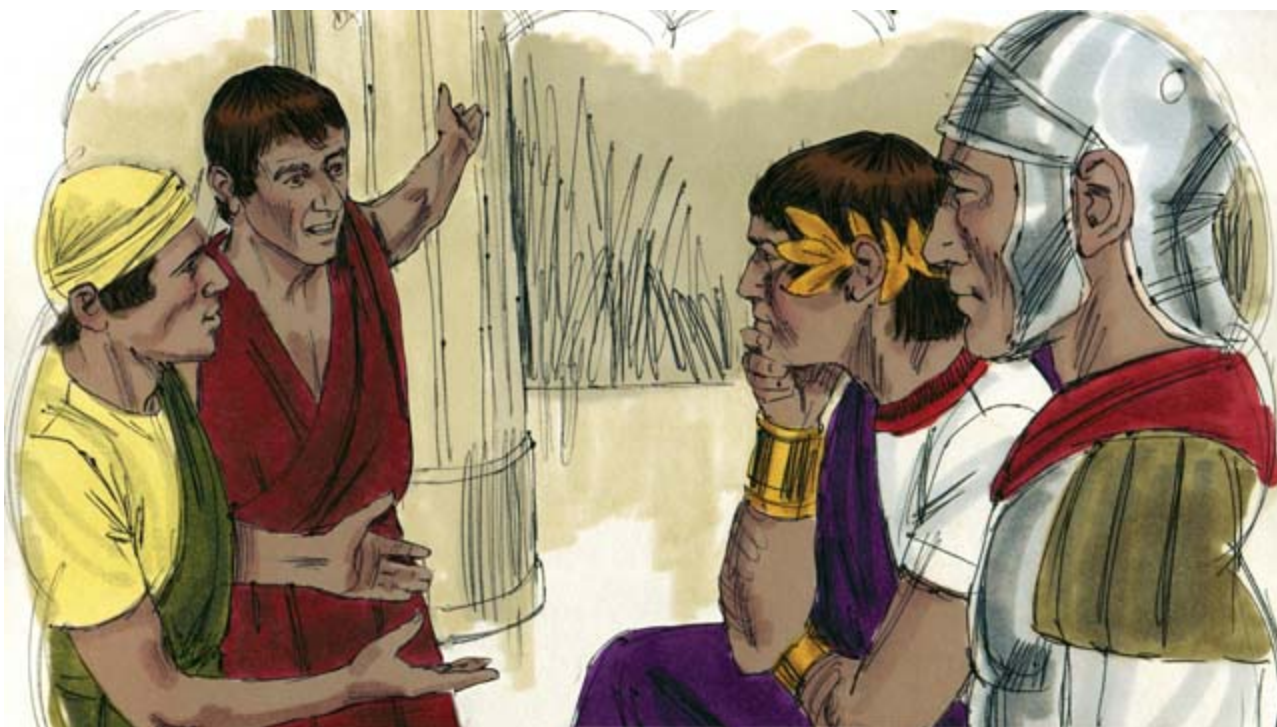
اما او پیا خوشه ری پا پاتشا بس و التماس گورد و گفت: «ای پاتشا، ازت مخم مونه وقت دیه‌ی تا کل بدهی‌مه تا آخر داهام.» پاتشا دلش سی‌پش سخت، په آزادش گورد و کل بدهی‌شه بخشید.



اما مُعادى كه او نوگر اَپیش پاتِشا اوْمَه در، پِكى اَ همكارون شَه ديد كه چَن مَز چار ماه بَدِهكارش بيد. پَه گُليشه كُزُفت و گُف: «بَدِهى تَ پَه موئَه، وا ديهِى»



رَفِيق بَدِهكارش سر پاهاش اوفتيد و گُف: «الْتَماسِيتَ كُئَم مولْتى دام تا كلِ بَدِهى مَه داهام.» اما طلبكار روضى نَبِى پَس و همكار شَه تا داينَه هِمَه بَدِهى پَس زَندون.



وَقَتَى رَفِيقُونَ أَوْ بِيَا أَيْ جَرِيوَنَه فَمِيدِن، خِيلَى عَاجِز بَيْسِن وَ پِيَش پَاتِشَا رَفَتِن وَ قَضِي يَنَه بِه گُوش پَاتِشَا رَسُونَدِن.



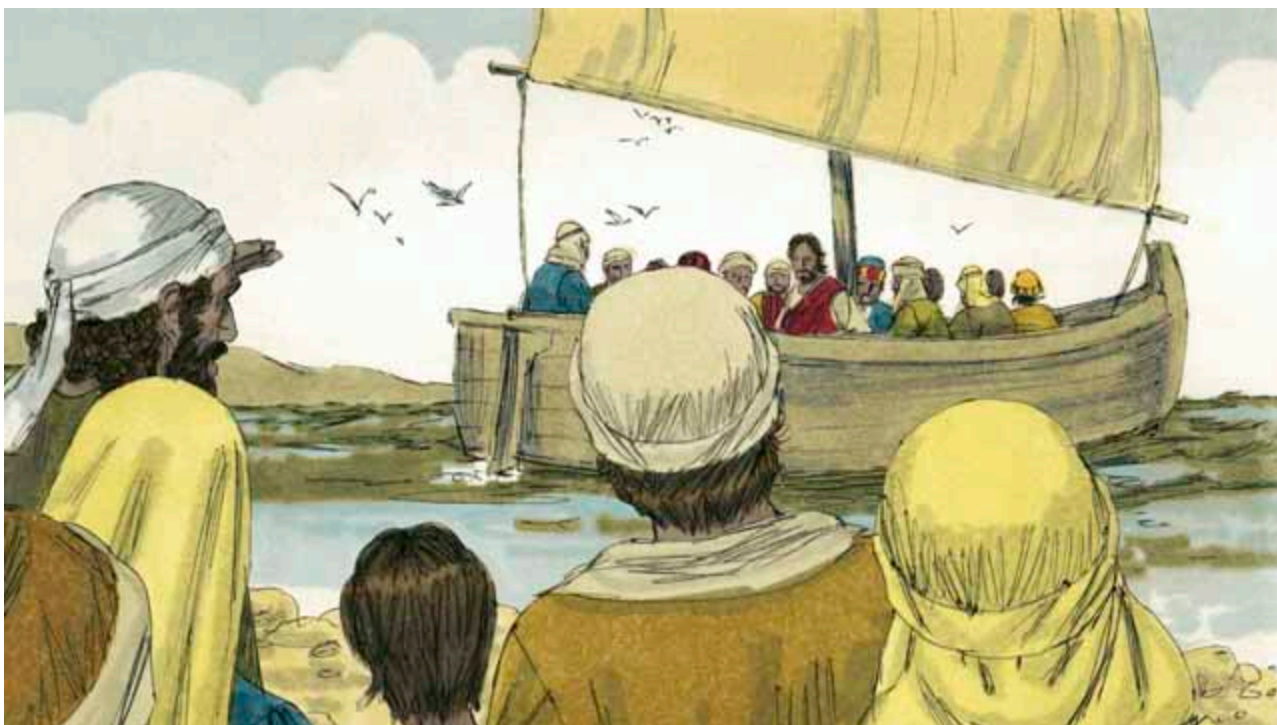
پَاتِشَا هُمُو دَم أَوْ پِيَانَه مَخَاس وَ گَف: «أَيْ خَادِم زَبِين! مَوْ سَى دِل خَاطِرَى الِیْمَاسِی کِه گُورْدِی أَوْ بَدَهی گَیَه وَرَثَ بَخْشِیدُوم. تَوْنَم وَاسِکِی هَمِی کَاَرَه پِی هَمْکَارَت بَکُورْدِی؟» پَاتِشَا جَرِ أَوْمَه وَ فَرْمُون دَا بَهْنِش زَنْدُون وَ تَا کَلِ بَدَهی یَه نَدَهَه وَلِش نَکْنِن.



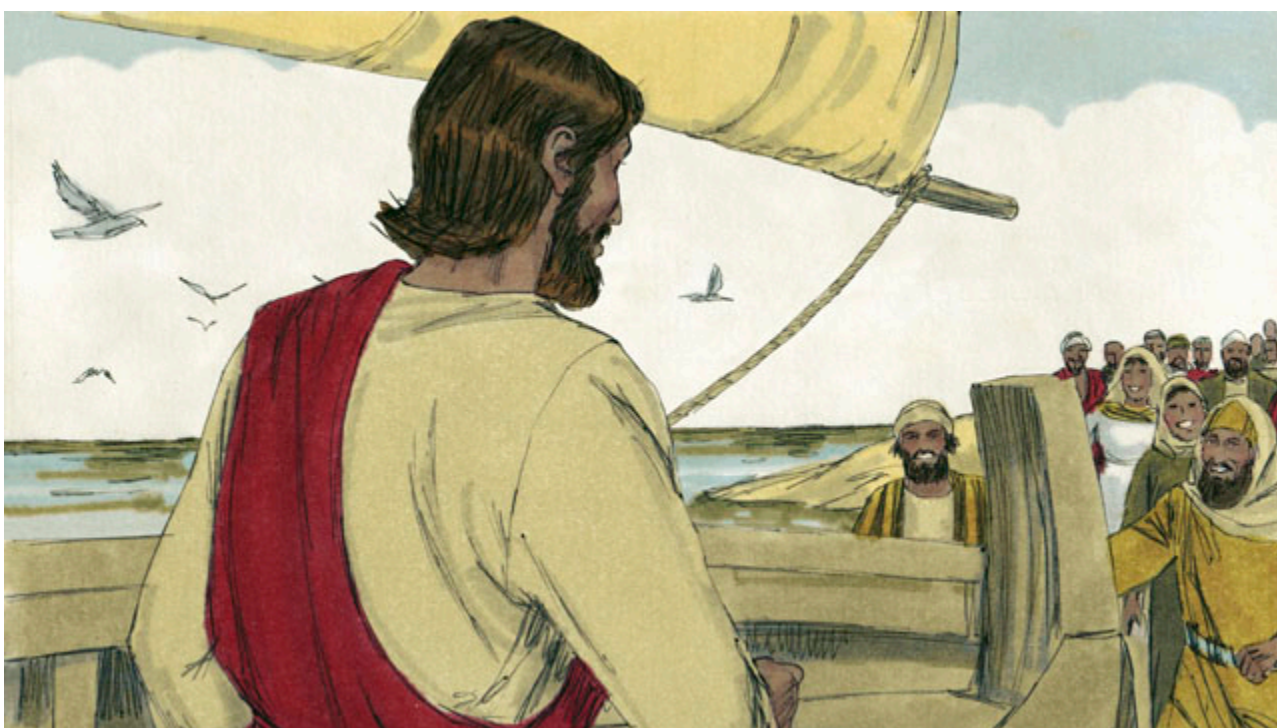
بَعْدِش عِيسَى فَرمود: «أَر شُمُونُ بَرار تَوَنَه أَ تَه دِلتون نَبَخَشِي، پَدَر آسْمُونِي موَنَم پِي شُمون اِي طَور بَر خورِدِ كُنَه.»

مَتَلِي أَ كِتَابِ مَقَدَس: انجیل متی فصل ۱۸ آیه های ۲۱ تا ۳۵

٣٠- عيسى مَسِيحٌ بِهِ يَنْ هَزار نَفَرٌ عَذا بَدَهه



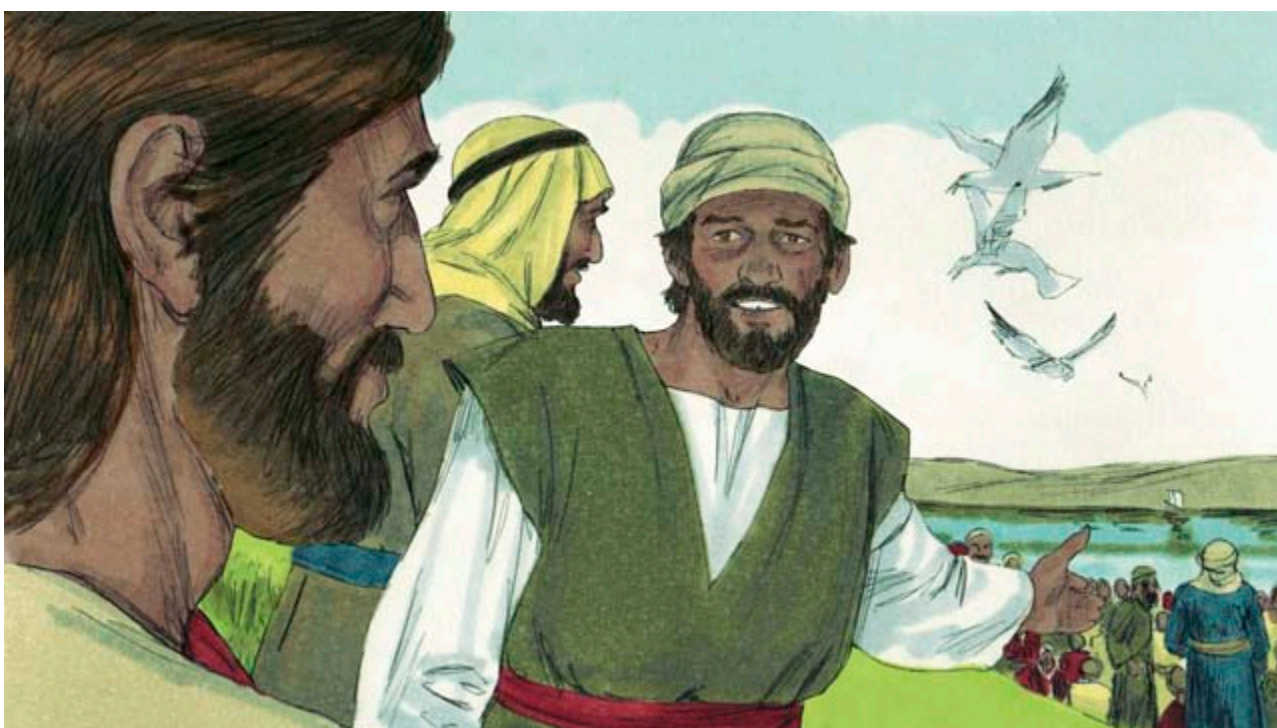
عیسی رسولونښته سی بشارت و یاد داین په داهاتا زیادی فرسید. بعد ورگشتن، اوشون عیسان ا کارایی که گوردن بید با خبر گوردن. بعد عیسی اوشونه جا خلوتی نهنگ دریاچه بُرد تا کمی مندی ون. په هَمهشون داخل په قایقی بیسن و آلا اودس روخونه رفتن.



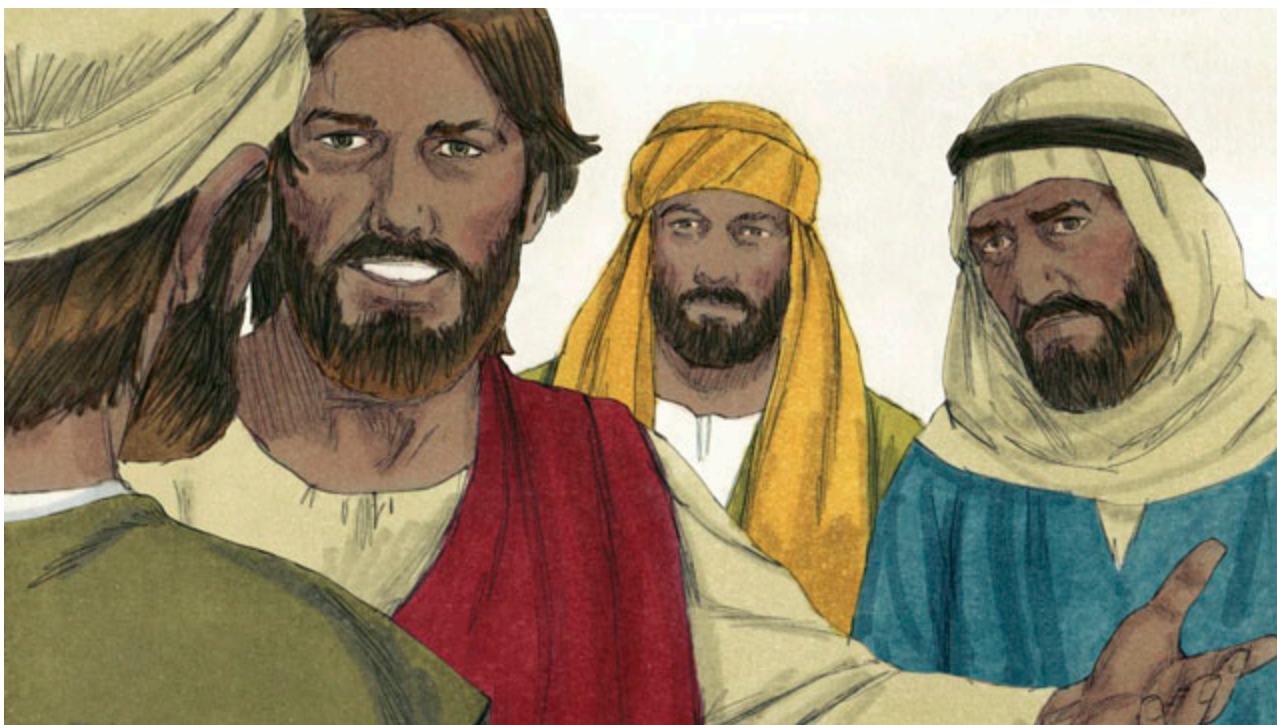
مُعادی که مردم دیدن عیسی و شاگردویش سوار قایق بیسنه و دارن بیروون، کنار دریا بنا په دووس سن ونډن تا ئها اوشون په او دس دریا رسن. هموگری وقتی که عیسی و شاگردویش اونجون رسیدن، جمی ا مردم اونجون بندیرشون بیدن و ازشون استقبال گوردن.



جَمْعِيَتَشون بجز زنون و بچون نهنگ پښ هزار پيا بيد. دل عيسى مسيح سيشون سخت، چون لف برون بي چوپون بيدن. په بنا په ياد دايښتون وند و گسونيه كه مريض بيدن، شفا دا.



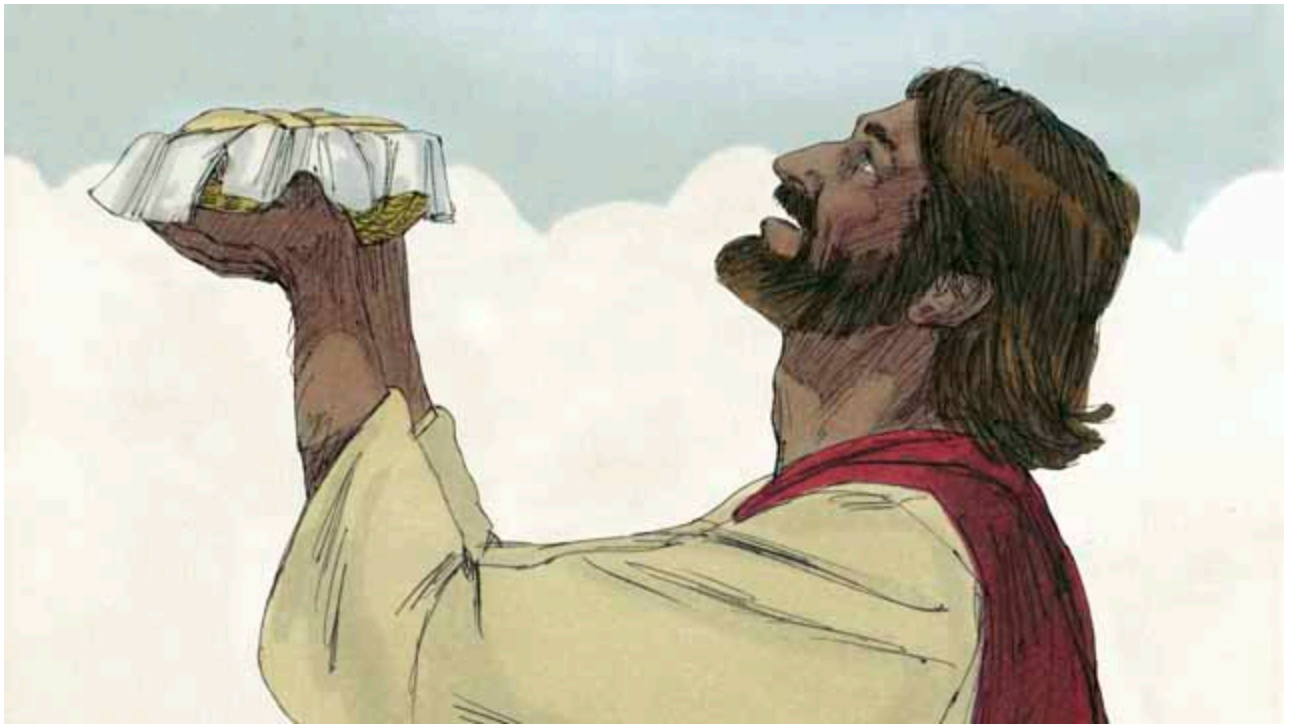
شو كه بيس، شاگردون پيش عيسى او من و گفتن: «اي اَسا، مردمه فرسيشون سي خوشون تهپي نون گزن، چون اينجون جا ديري يه و چي سي خورتن پيدا نمبووه.»



اما عیسیٰ بہ شاگردونش گف: «خوتون بہ ایشون نون دہی.» اوشون جواب دان: «چطور ترس سہ بُویم ای ہمہ مردُمہ سیر گنیم؟ امون تینا پن نون و دو موہی کُچک داریم و بس.»



عیسیٰ بہ شاگردونش فرمایش گورد تا بہ مردُم گون کہ می دسا پنجا نقری ری علفا نشین.



بَعد عیسا پڻ نون و دو موھی ٻہ می دَسِش گِرُفت، ٻہ آسمون سیل کُورد و خدائہ سی غذا شُکر کُورد و اوائہ بَرَکت دا.



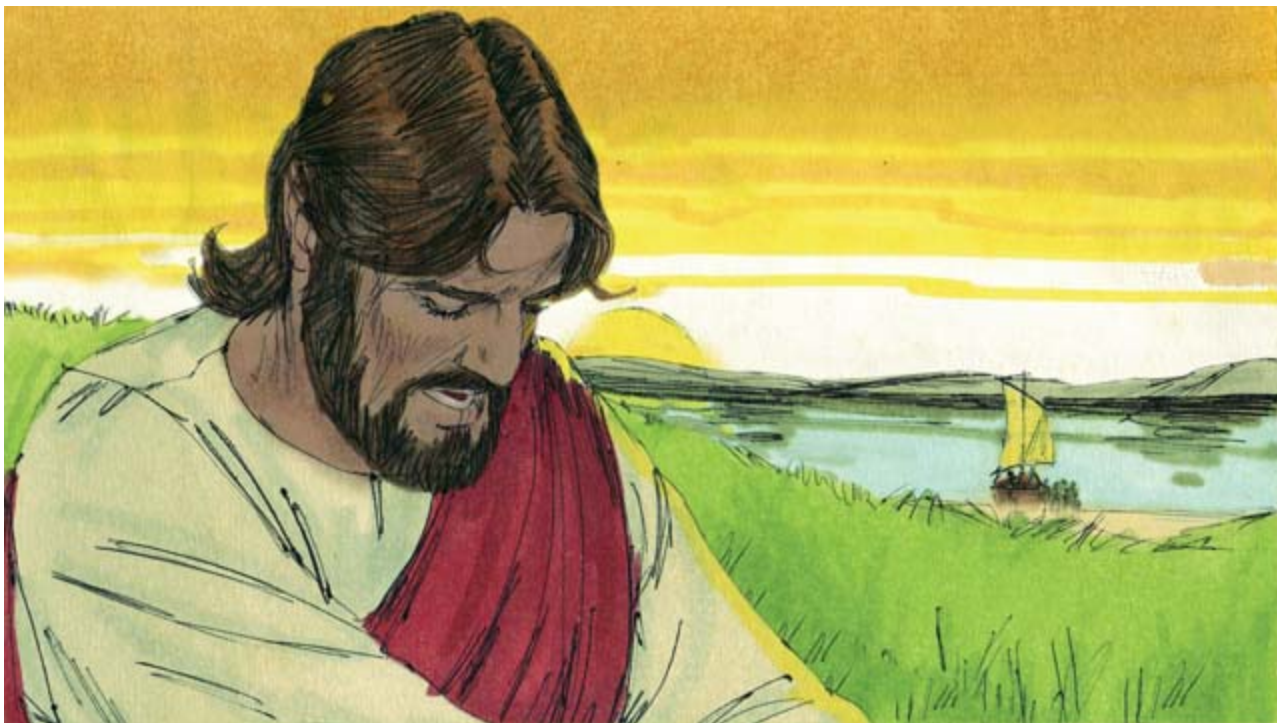
بَعد عیسا نونا و موھیونَ تیکہ تیکہ کورد و هُنونَ بِ شاگردونش دا تا بینِ مردمِ بَر بَخش کُئن. شاگردون بِ مردمِ چی پدان و هَم خُورِدن و سیرِ بیبِین، اما چی آ او غذاها کسرِ نَم بی پس.



بَعْدَ شَاكِرْدُونِ تَهْمُونِدِه غَذاهائِه گِرد گُورِدِن و اِیْ طُور اَ باقِیْ او پِن نون و دو موهِی، دَوَرَه سَلَه پُر بیِیس.

مَتّی اَ کِتابِ مقدس: انجیل متی فصل ۱۴ آیه های ۱۳ تا ۲۱ ، انجیل مرقس فصل ۶ آیه های ۳۱ تا ۴۴ ، انجیل لوقا فصل ۹ آیه های ۱۰ تا ۱۷ ، انجیل یوحنا فصل ۶ آیه های ۵ تا ۱۵

٣١- عيسى رى اُو رَه بِرَوَوَه



بَعْدَ اَيانَ كِه عيسی په جمعیت چی سی خُورَدَن دا، شاگردون شه گف کِه سوار قایق بُوون و رُوون اودس دریاچه، اما خودش سی مدت کمی اونجون موند. په شاگردون وَنَدِن رَه و عيسی هم بَعْدَ اَيان کِه مردمه فرسنيډ، بالا گهي رَفَت تا دعا گته. او اونجون تينا بيد و تا منجا شو دُعا بيکورد.



می ای مندو، شاگردون می قایق داشتن پارو پرندين اما بادی ا نهاشون میومه و تا منجا شو تينا ترس سين نصف دریاچه چلو رُوون.



ایسون بید که عیسی دُعاشته تَموم کُورد و دیار شاگردون رَف. او آلا قایقشون وند رَه و ری اُو رَه رَفَت.



تا شاگردون عیساَن دیدن خِیلی تَرسیدن، چون مَرسین روحی_یه. عیسی دویس که اوشون چگَرشون بُرس_سه، پَه ری کُورد الاشون و فرمود: «مَترسی موئوم!»



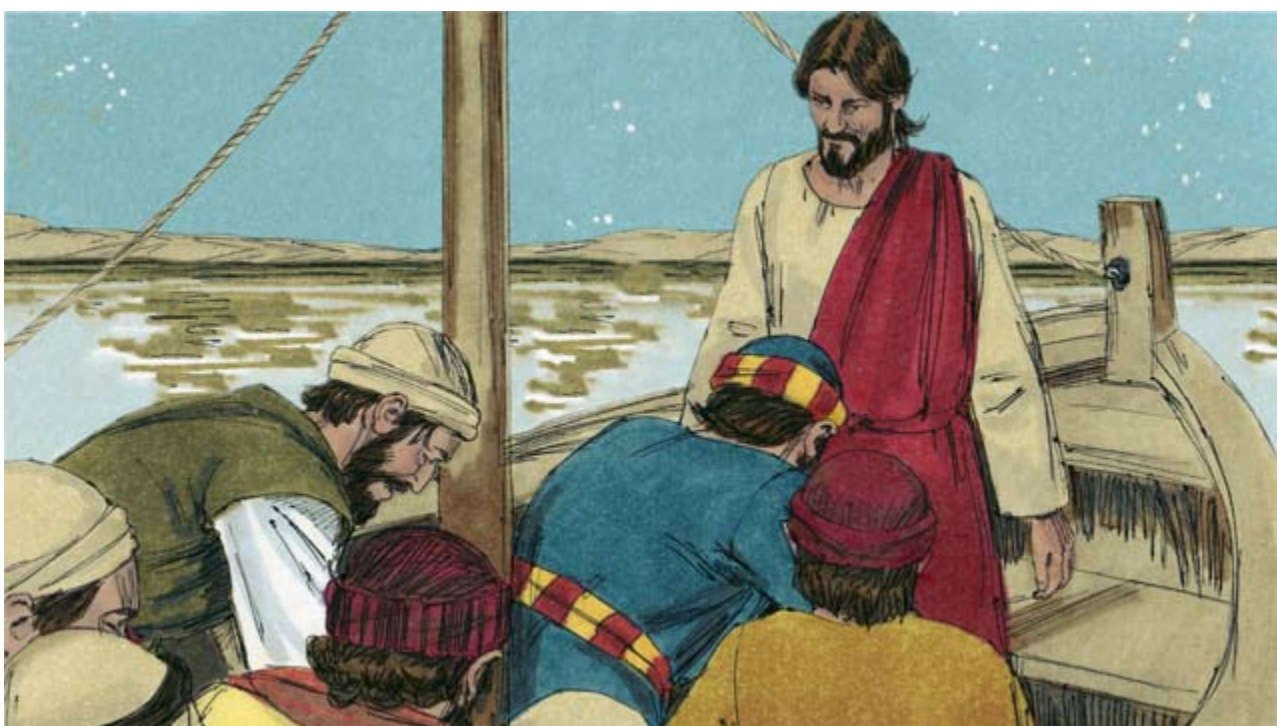
بَعْدِ پَتْرُس بِه عیسی گف: «آقا! آر تونی، فرما تا موئم ری او آیم پیشیت.» عیسی بِه پَتْرُس فرمایش گورد: «بیو»



بِه پَتْرُس آقایی او مَه در و ری او رَه رَفَت و آلا عیسی خَرگت گورد. اَمّا بَعْدِ ایان کِه کُتی رَه رَفَت، ریشَه آ عیسی ورگردونید و سیل طافا گپ گورد و زور باد گپَه جس گورد.



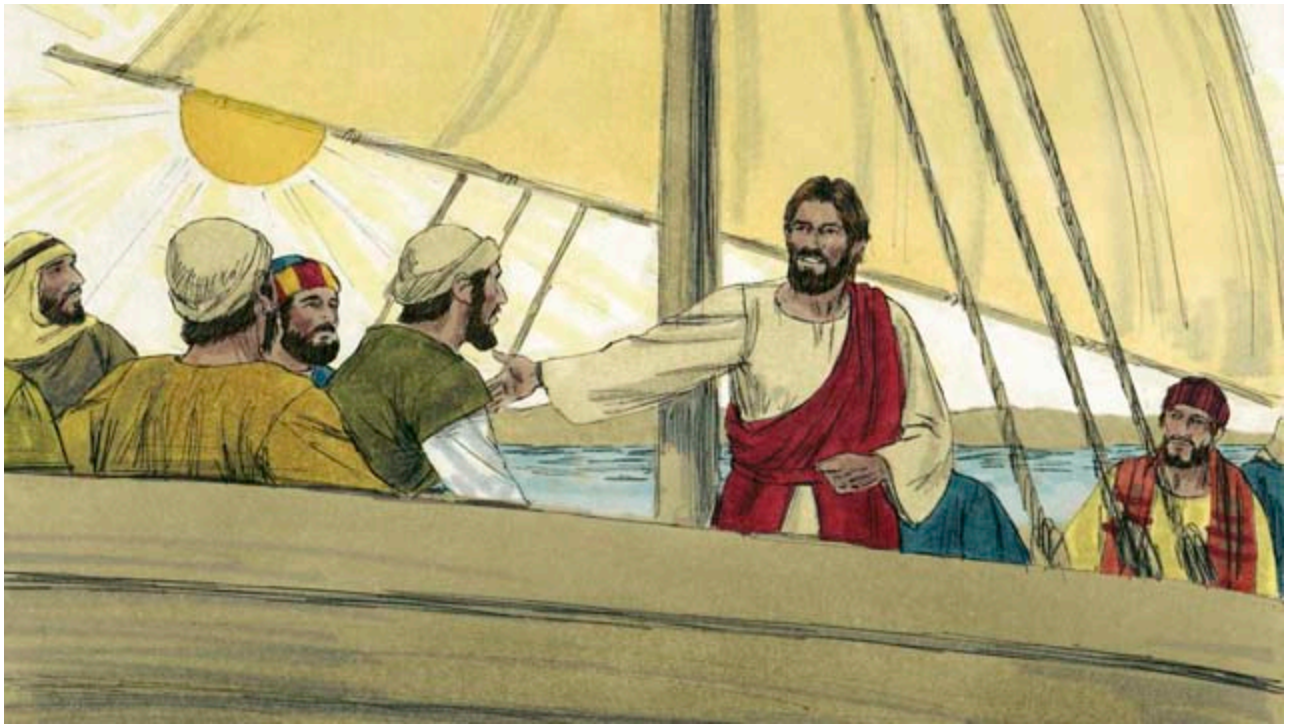
يکتی پٽرس ٿرسيد و می ای مندو که زیر او برفت، بُنگ گورد: «آقا، نجاتوم ده!» عیسی همو دم دسِشته دراز گورد و اوو آ او دروورد.
بعد عیسی به پٽرس فرمایش کورد: «ای کم ایمان، سی چه وروم اعتماد نگوردی تا سالوم منی؟»



مُعادی که عیسی و پٽرس سوار قایق ببین، یکتی باد ویسید و او بند او مّه. شاگردون که و مژشون بید، آ عیسی تعریف دان و گفتن: «تو
پسر اروسین خدوی.»

مَتَلّی اَکْتَابِ مقدس انجیل متی فصل ۱۴ آیه های ۲۲ تا ۳۳؛ انجیل مرقس فصل ۶ آیه های ۴۵ تا ۵۲؛ انجیل یوحنا فصل ۶ آیه های ۱۶ تا ۲۱

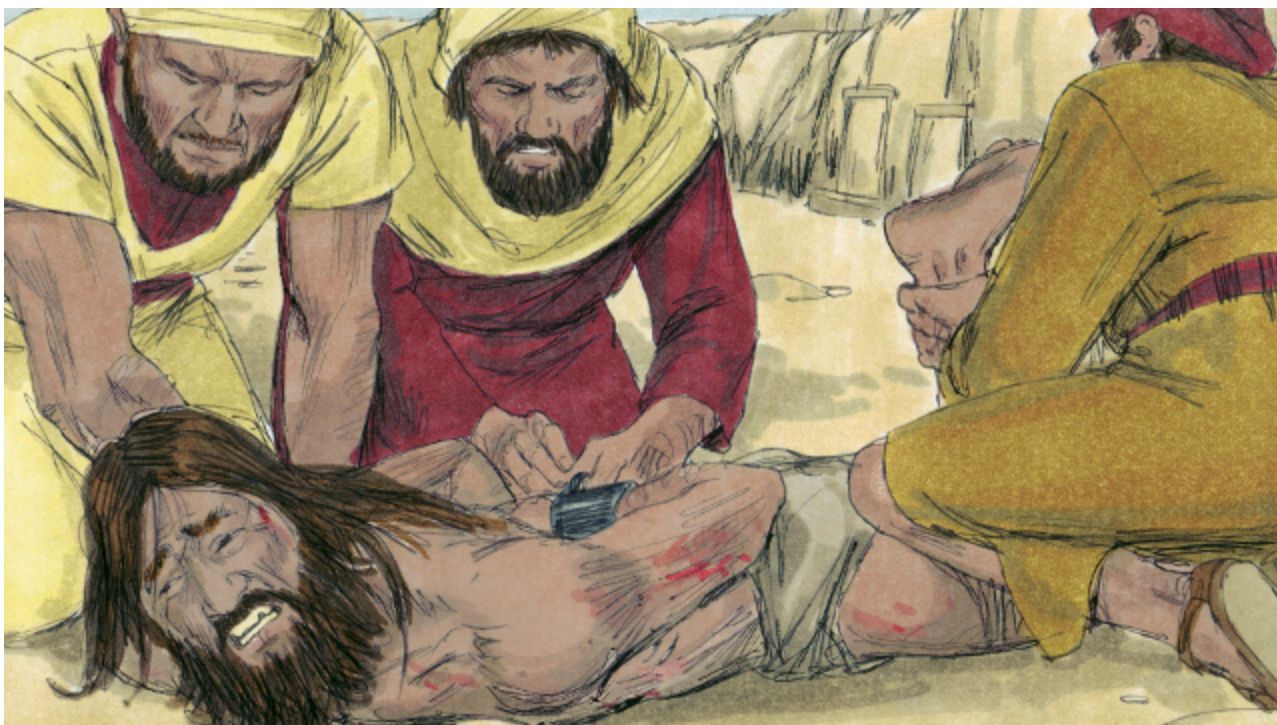
۳۲- عیسیٰ، یه پیا دیو زی یه و زونه مریضیه شفا بده



په روز عیسی و شاگردونش پی قایق اولا دریاچه په ولات جدریون رفتن. اوشون په خشکی رسیدن و آقایی او من در.



پدایې اونجون بید که آسیر ارواح گندی بید.



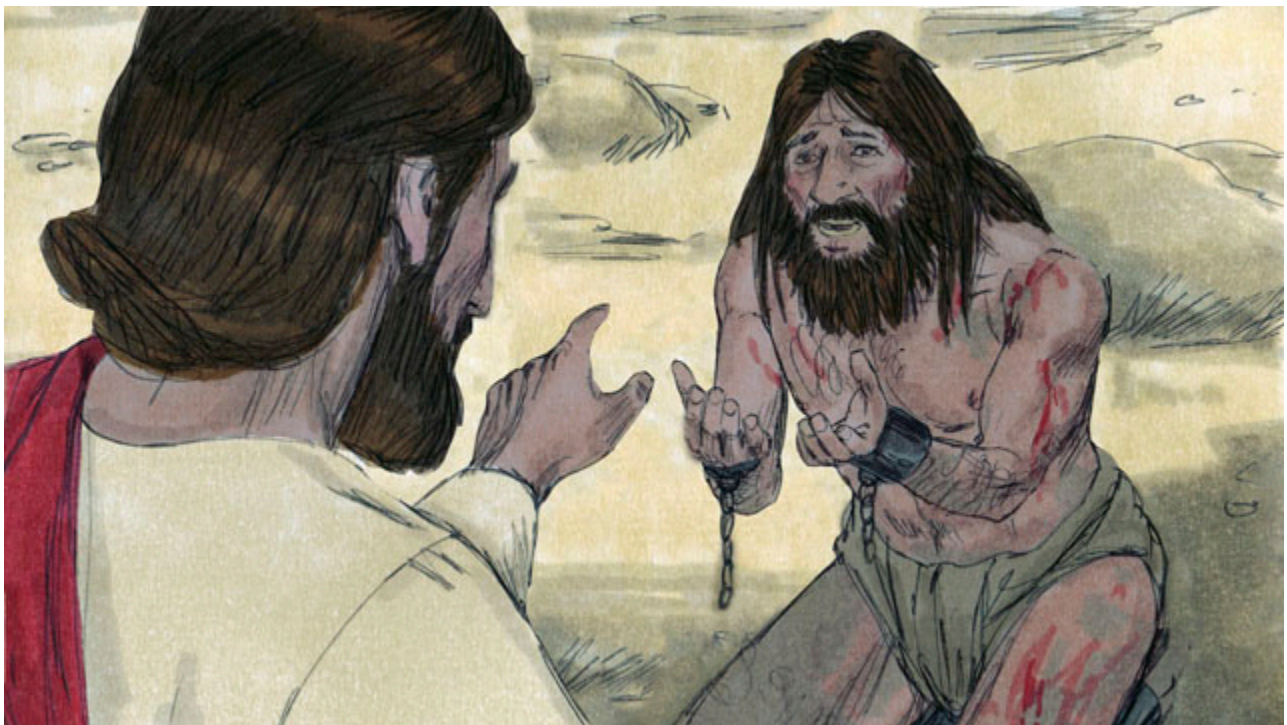
او پیا آقده زور داشت که هیچ‌گه نترس رومش گنه. چنره به رنجیر ب‌سینش بید، اما او رنجیرانه گت گت گورد بید.



او پیا می قبرسون او منطقه زندی ب‌کورد. او شو و روز چیک بزه. چی ورش نبید و خوشه پی بردا تیز زخمی ب‌کورد.



مُعادی که پیش عیسی رسید، ئها عیسی زونی زه. عیسی به او دیو فرمون دا: «آ ای پیا بیو در!»



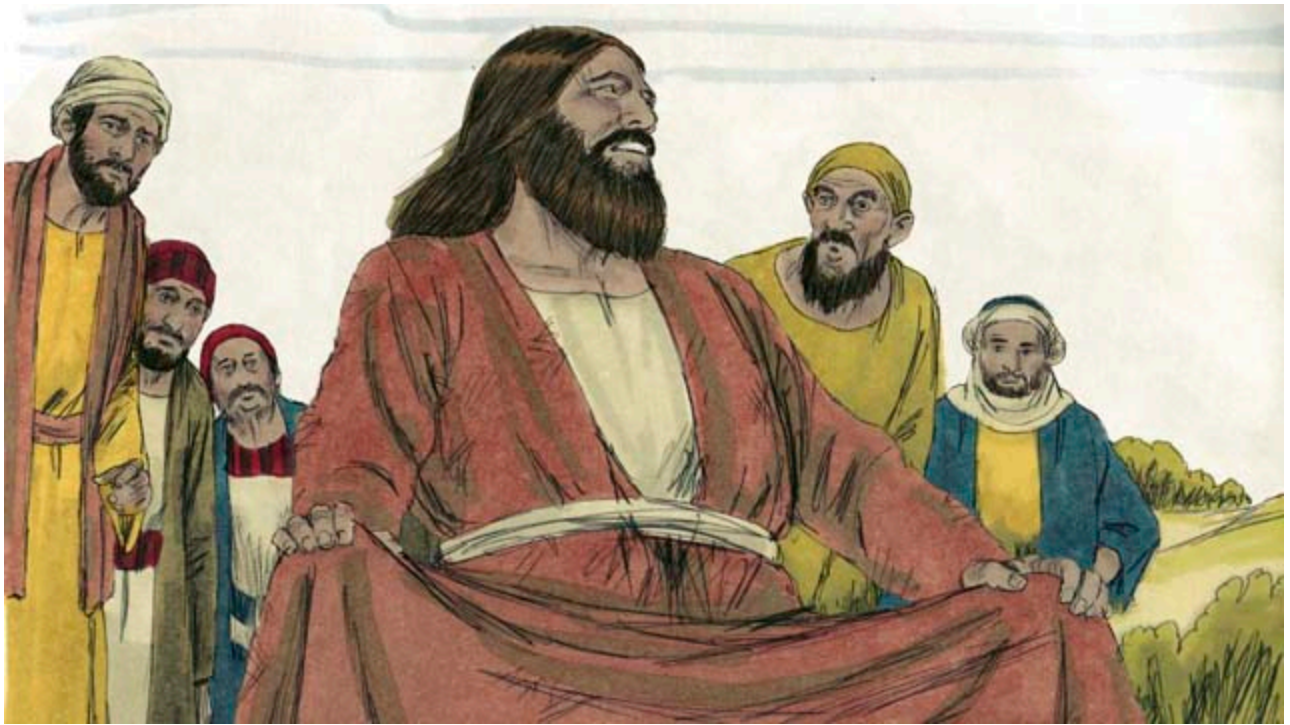
دیو چیک بِلندی کشید و گف: «ای عیسی، پسر خدای متعال، چه آ جُونُم مَخی؟ التماسِیته کُنُم مَنه عاجز مَکُن.» پَه عیسی آ دیو پرسید:
«نومت چیه؟» او جُواب دا: «نوموم لژیون، چون امون خیلی هیسیم.» (لژیون جرگه گپی شامل چن هزار سرباز می آرئش روم بید.)



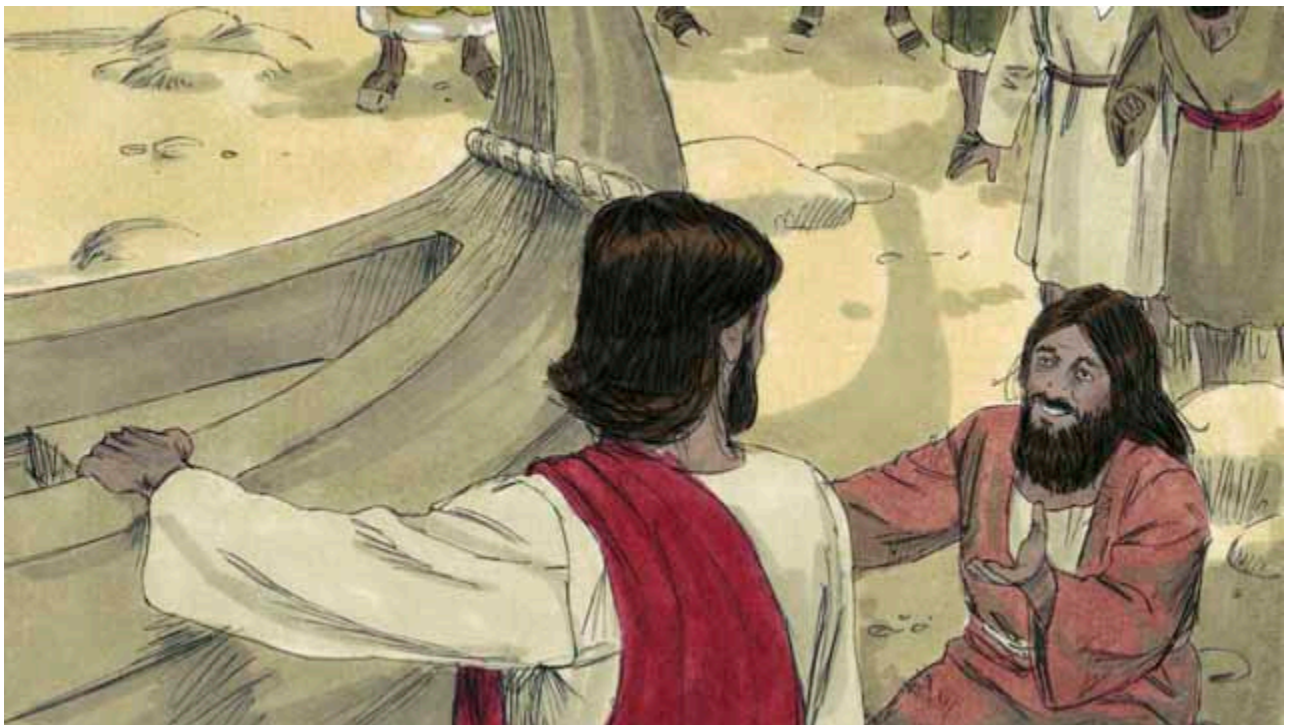
دیوا آ عیسی مَخاسین: «اوموئه آ ای ولانث مکن در» اونجون گلی آ گرازا سر تپه بیدن که او نهنگی داشتن چرا بگوردن. ارواح زبین به عیسی التماس گوردن و گفتن: «په اوموئه می ای خوکا فرسن.» عیسی هشتشون و فرمایش گورد: «رُوه».



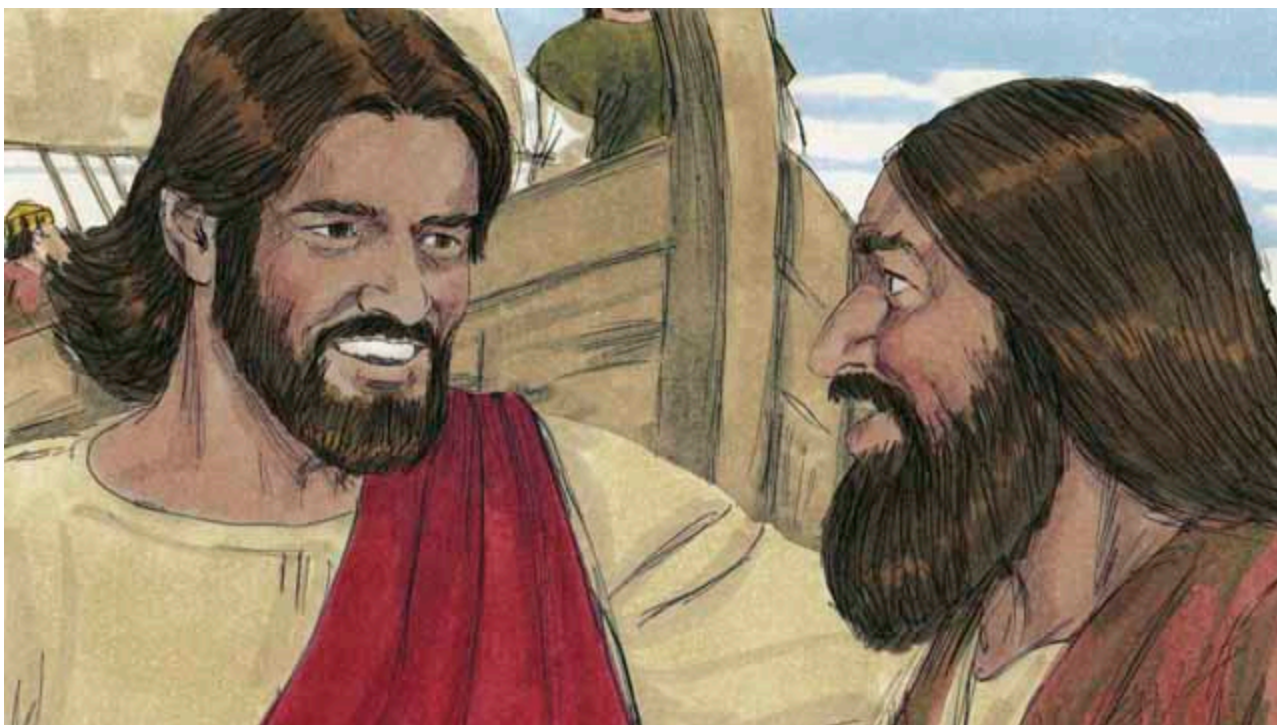
دیوا آ می او پیا اوَمَن در و می خوکا رفتن. همه او گله که نهنگ دوهزار تا خوک بیدن، آ سرزیری تپه می دریاچه پرسین و غرق بیسن.



خوکنپاهون که او گلگنه بپویدین، تا ای جریونه دیدن آلا شر رفتن و مردمه آکاری که عیسی گورد بید با خبر گورین. مردم شر او من و او پیا دیو زینه دیدن که آروم ویسیده، رخت ورش گورده و عاقل نیشسه.



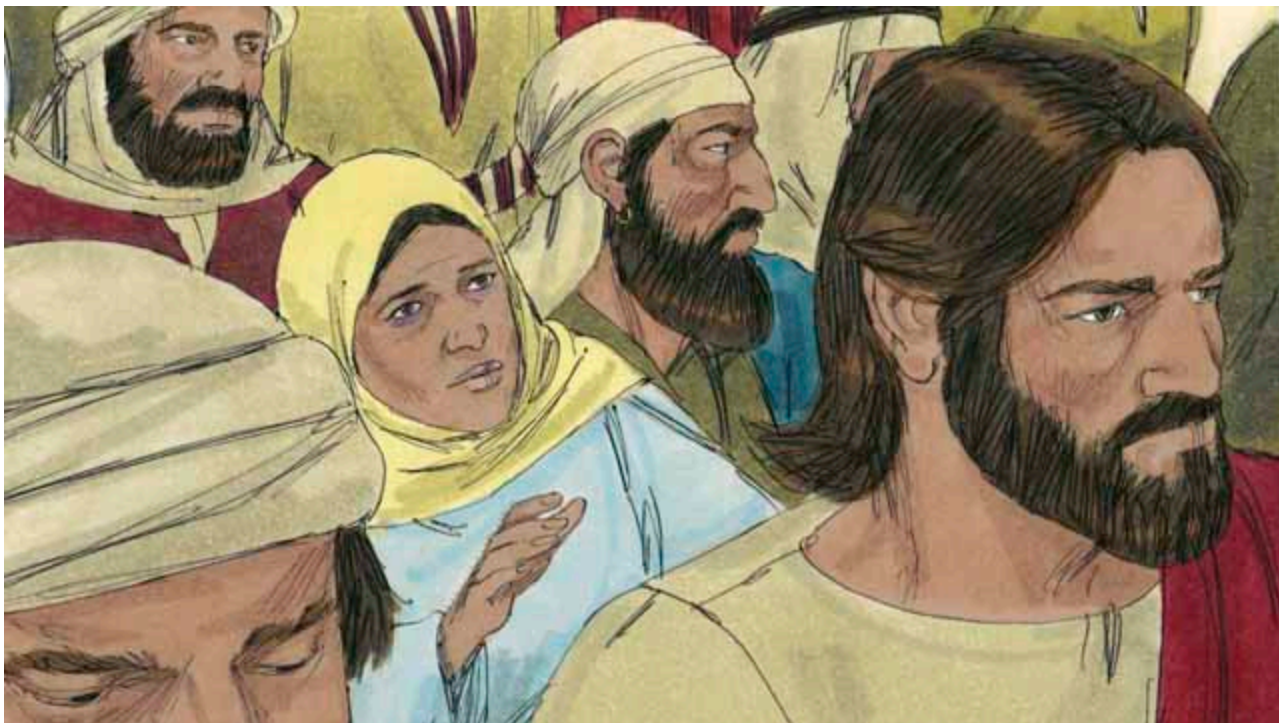
مردم که چگرشون بوس بید، آ عیسی مخاسین آ اونجون روه به عیسی سوار قایق بیس. اما او پیا که نهاتر اسیر دیو بید آ عیسی مخاس که پیش آیه.



اما عیسی گفتش: «ورگرد خونتون و همنه گو که خدا چه سیپت گورده و چطور خدا ورت رحم گورده.»



په او پیا رفت و هر گنه بیدید بگفت که عیسی سیپش چه گورده. هر گه که مثل ای پیانه بفمید، تعجب گورد.



عیسی اولاً دریاچه وِ رگشت. بَعْدِ ایانِ که رَسید اوانجون، جَرگه گپی دورش جَعْم بیسن و هُلک دَلکِش بیکوردن. می او جمعیت، رُونه بید که دوزَه سال خینِ ریزی عاجزش گُورد بید. او کُل دار نَدار شَه سی دَر مون خُودش بَه حَکیمون دا بید، اما حالش بَتَرَم بیس بید.



او فَمید بید که عیسی خِیلی اَ مَرِضوَنَه شَفا داس، پَه پی خُودش گَف: «بُور داروم که آر تینا دسام وَر رَختا عیسی رَسین، مونم شَفا پیدا بَکُنم.» او رُونه خوشَه اَ مَنجا مَرْدُم بَه پِشت عیسی رَسوند و قَبَا عیسان گِرَفَت. تاکِه جُومَه عیسان گِرَفَت، خینِ ریزی وِش وِیسید.



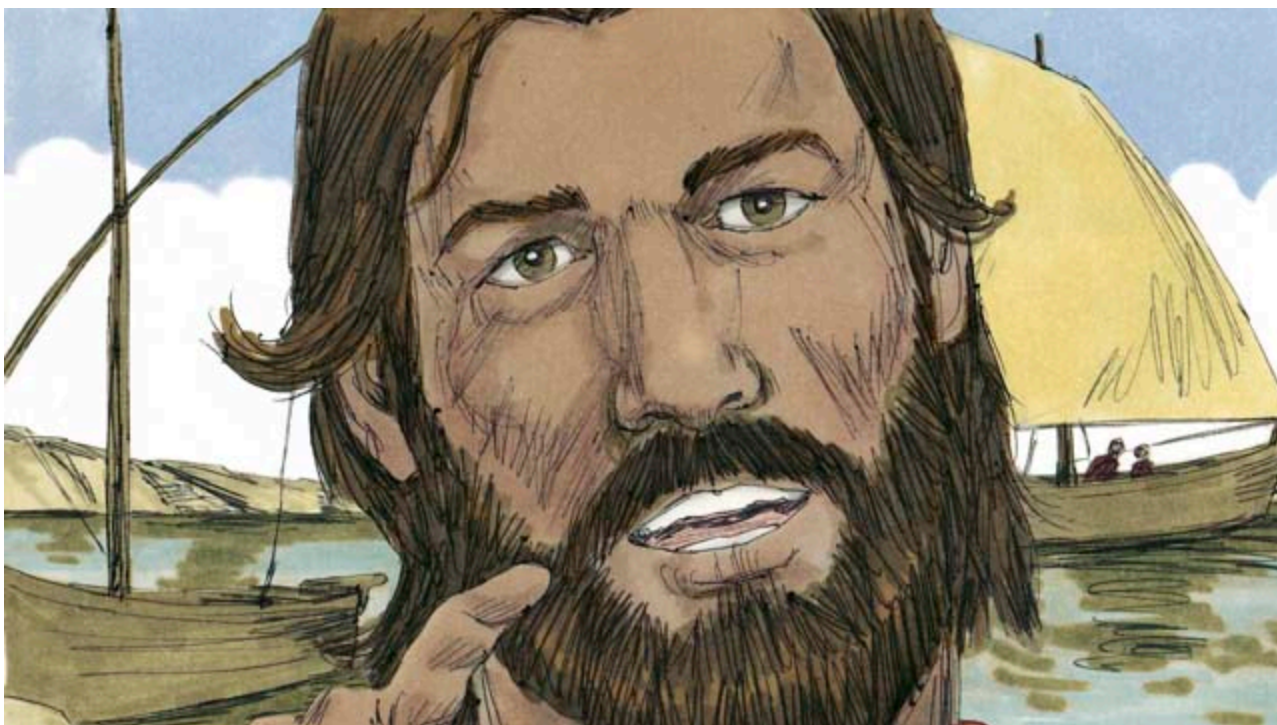
همو دم عیسی قمید که گئی آ فووتش رفته در. په ورگشت و پرسید: «کی رخت موئه گزفته؟» شاگردون جواب دان: «خیلی آ مردم آ ایلا
اولا ورت زور اوووردنه، سیچه بیپرسی «کی ورم دس رس؟»



او زوئه می حال ترس لرز، نها عیسی زونی ره. بعد په او گف که چه گورده و چطور شفا گزفته. عیسی گفتش: «ایمانی که دوستی تونه
شفا دا! رو په خیریت.»

مَتَّى أ كِتَابِ مَقْدَسِ انجیل متی فصل ۸ آیه های ۲۸ تا ۳۴؛ فصل ۹: آیه های ۲۰ تا ۲۲؛ انجیل مرقس فصل ۵؛ انجیل لوقا فصل ۸ آیه های ۲۶ تا ۴۸

۳۳- مَثَلِ زِرَاعَتِ کَارِ



یہ روز عیسیٰ نہنگ دریاچہ سرگرم یاد داین بہ جرگہ گپی اَ مردم بید. تعدادشون اَندر زیاد بید کہ عیسیٰ جا مناسپی سی قصہ گُردن پیشون نداشت. پَہ سوار قایقی نزدیک اُو بی‌پس و اونجون نیش تا مردُمہ چی یاد دَہہ.



عیسیٰ ای مَنگہ سی مردم گف: «زراعتکاری سی کاشتن دُون در رفت بید. وَقتی کہ داشت دوانان اِیلا اولا پُوشنید کُتی اَ دونا می رَہ اُفتید و باهندون اومَن و هَمشونہ خُورین.



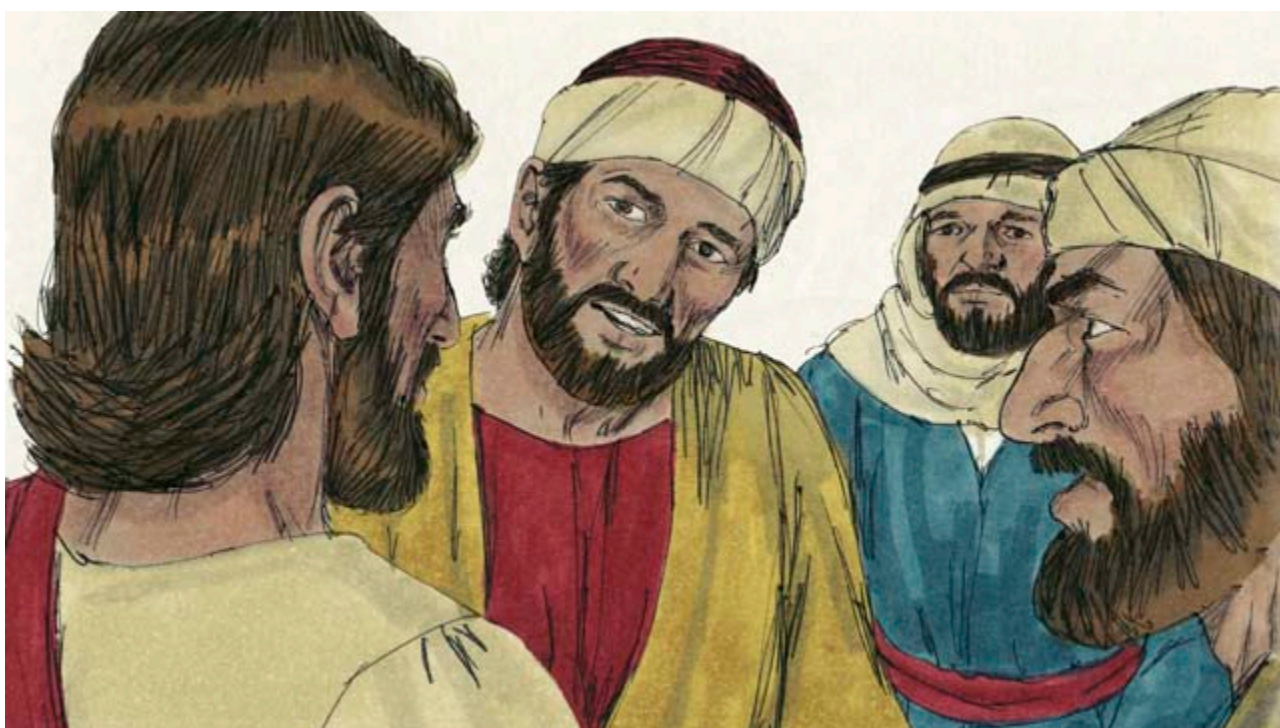
کُتیی آدونا ری بردا اُفتید بید که کمی خاک هم سرشون بید. دونا ری او خاک تئک، خیلی گه تک زن. اما ریشاشون نترسین می خاک رُون. په مُعادی که عفتو زورداري ورشون ره، گل سختین و آبین رفتن.



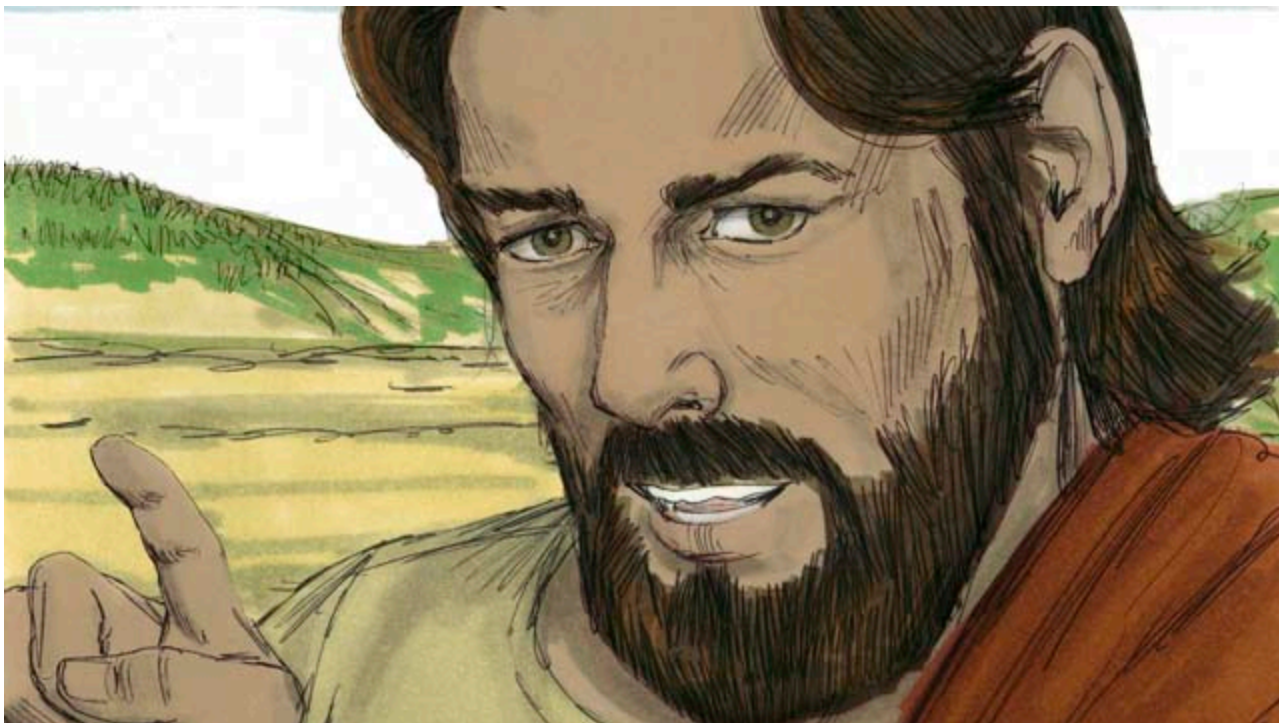
کُتیی آدونا هم منجا خارا اُفتیدن. خارا و دونا پی یک بالا او مین و ساقا نوو علفا، زیر زور خارا خفه بیسن و هیچ زراعتی عمل ناووردن.



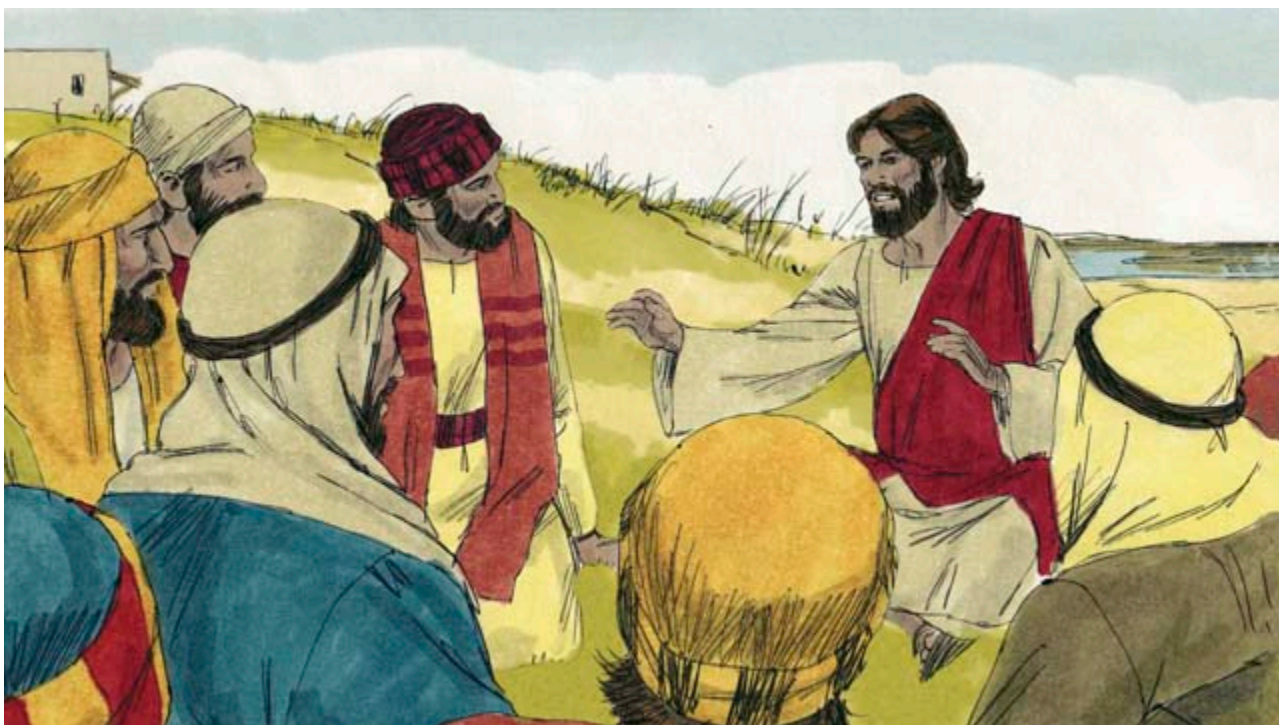
گُتی آ او دونا هَم ری خاکِ خوبی اُفتیدن، و اَهر دونه سی، شص، و یا صد مطابق بَر دان. پِه هرگه مَخو آ خُدا فرمونبری گُنه بِه قِصّا
مو گوش دَهه.»



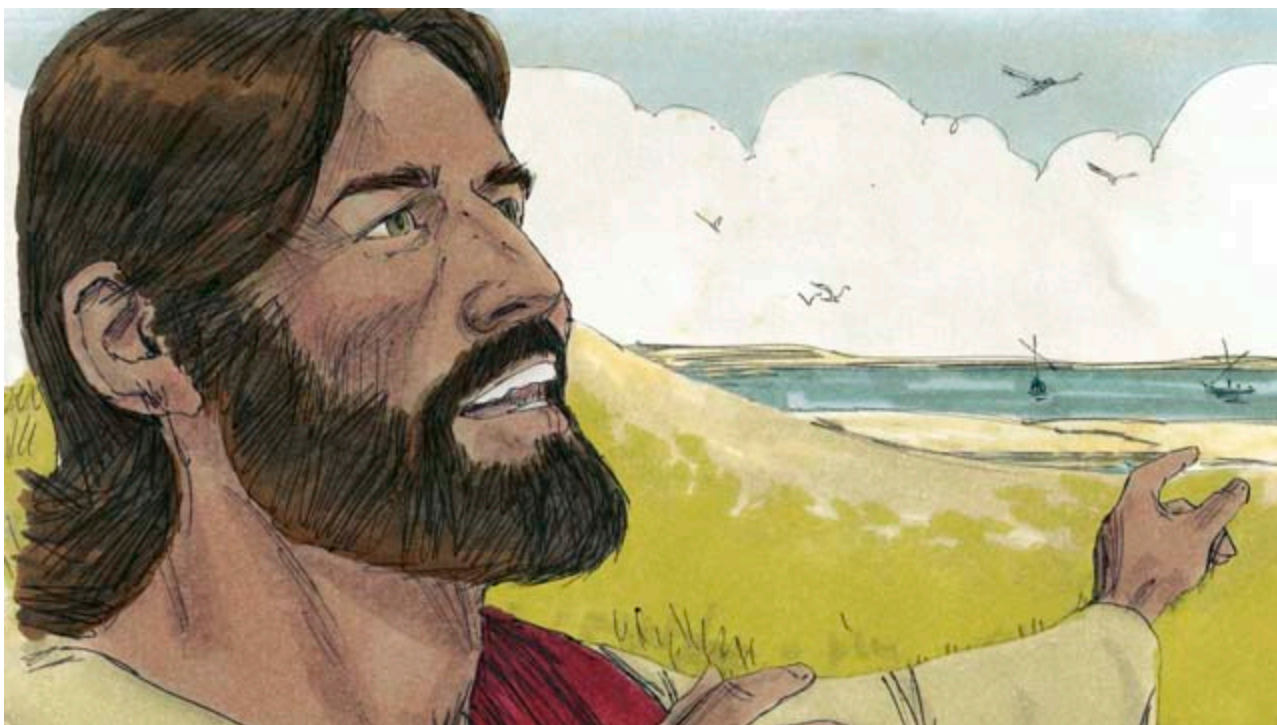
شاگردون اَقمیدن ای داستان گیز بیسین. پِه عیسی هَم بِه اوشون ای طور گف: «دون، کلوم خُدا س. ثَره رَه، او کسی یِه کِه کلوم خُدا نه بَقَمه
ولی حولی پش نَمبُووه و شیطان کلومه آرش پَنزَه. هَموگری شیطان اوو نَمهله تا کلوم خُدا نه قَمه.



زمین پُر برد، آدمیه که تا پیغوم خُدانه بَقَمه پی شودی قبولشِه کُنه، اما می تنگی یا مُعادى که مردم عاجزشِه کُنین، اَ خُدا په ورگردِه. یعنی اَ اعتماد وَر خُدا په ورگردِه.



زمینی که اَ خارا پوشنیدس، کسی یه که پیغامه بَقَمه اما فکر ژوئه و مَخاسن پیل و به دَس اوووردن چیا دِگه، بَعِد مدتی اوو اَ دوس داشتن خُدا مانعِه بووه. په او چه که اَ کلام خُدا قِمس بید، په او زور نَمَدَه تا خُدانه روضی کُنه. او لِف گُئمی یه که بَر نَمَدَه.



أما زمين خوب، آدمی‌یه که پیغوم خُداانه بِقَمّه، با وَرْشِه کُنه و بَر دَهه.»

مَتّی اَکتابِ مقدس: انجیل متی فصل ۱۳ آیه های ۱ تا ۸؛ فصل ۱۳ آیه های ۱۸ تا ۲۳؛ انجیل مرقس فصل ۴ آیه های ۱ تا ۸؛ فصل ۴:

آیه های ۱۳ تا ۲۰؛ انجیل لوقا فصل ۸ آیه های ۴ تا ۱۵

۳۴- عیسیٰ مَثَلًا دِگَہ یَادِہ دَہَہ



عیسی مَثَلًا زیاد دِگه هَم سی پاتشو هی خدا گف. سی نمونه ای طور گف: «پاتشو هی خدا مِلَت دُون خَرَدَلِ یَه که گبی می زمینش کاشته. شُمون خُوب دُونه که دُون خَرَدَل اَکُچَکترین دونا س.



اما مُعادِی که دونه خَرَدَل رُشد کُنَه، اَکُل عُلُفا دِگه گفتره بُوَه. اَقَدَر که باهندون می شاخاش مَندی بیوین.»



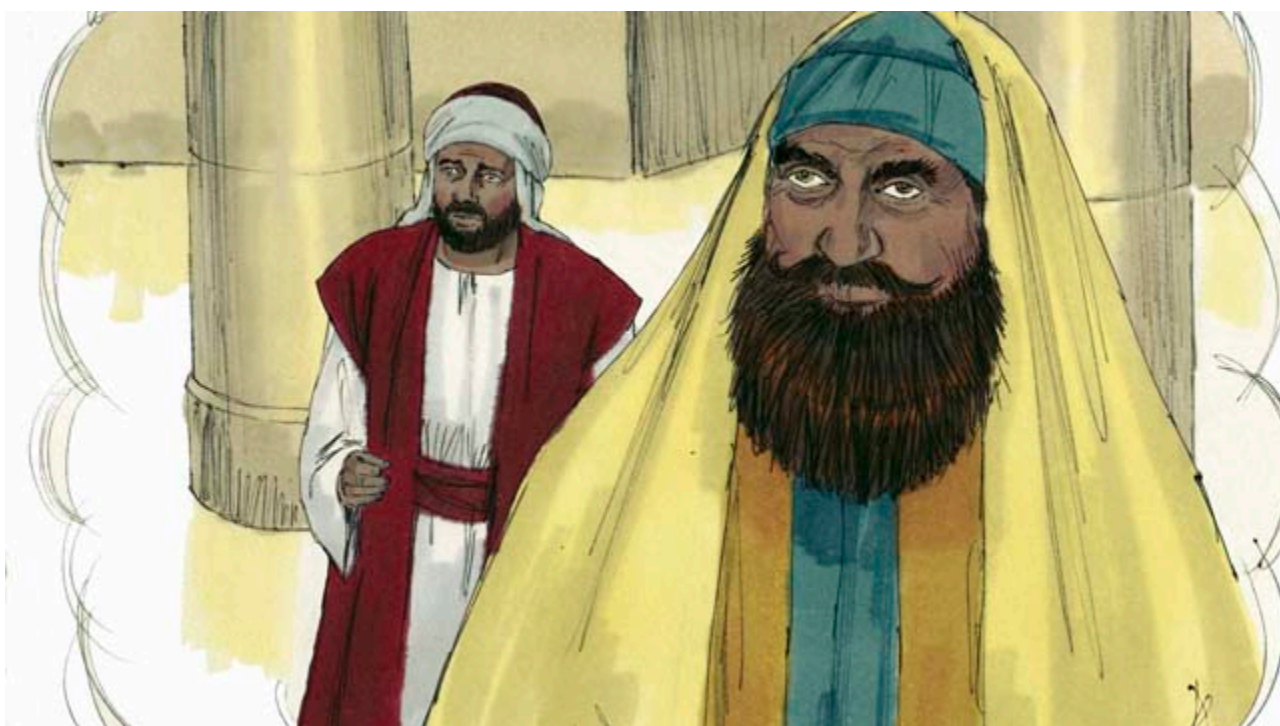
عیسی مثله دیگه ذکر کُورد و گف: «پاتشو هی خدا لِفِه خَمیر مایِیه که زُونه اُوانه په آرد یَکشه زَنه تا می گلِ خَمیر قوطی بُووه.



پاتشو هی خُدا لِفِ گنجِیه که گسی اُوانه می صحرایی ورداشته. گسی دیگه اُوانه جُس و آندو زیرِ خاکا ورداشتش و آذوقش هر چی داشت
فُرخت تا بیلِ مناسبی گیرش آیه و او صحرایی که گنج مینشه، خزّه.



پاتشو هی خدا، لَفِ مروارید خِیلی قَشَنگیه که خِیلی بَارَزَه و پیا تاچری او مُرواریدَه بَجورَه و هَر چی داشت، فُرخت تا پی پیلش اُوانه خَرَه.»



اونجون گسونی بیدن که مَرَسین سی کارای خویشون خُدا قبولشون دارَه. اوشون باقی‌یه که کار خوب نَمکورین کُچک دونسین. پَه عیسی سیشون ای مَثَلَه تَعریف کُورد: «دو نَفَر زَفَتِن مَعَبَد تا دعا کُنین. پِکیشون گِبِ مذهبی‌یه بید و او پِکی باجگر بید.



او گپ مذهبی و یسید و ای طور دُعا کورد: "ای خدا! تونه شکر کُئِم که لف باقی مردم، گناهکار، دُز، ظالم، زناکار و حتا لف ایان باجگر نیسُم.



می هفتَه دو کتَه روزَه بگِرم و ا کُل پِیلا و ماجُبُم، یَه دَیْشَه به تو بَداهام."



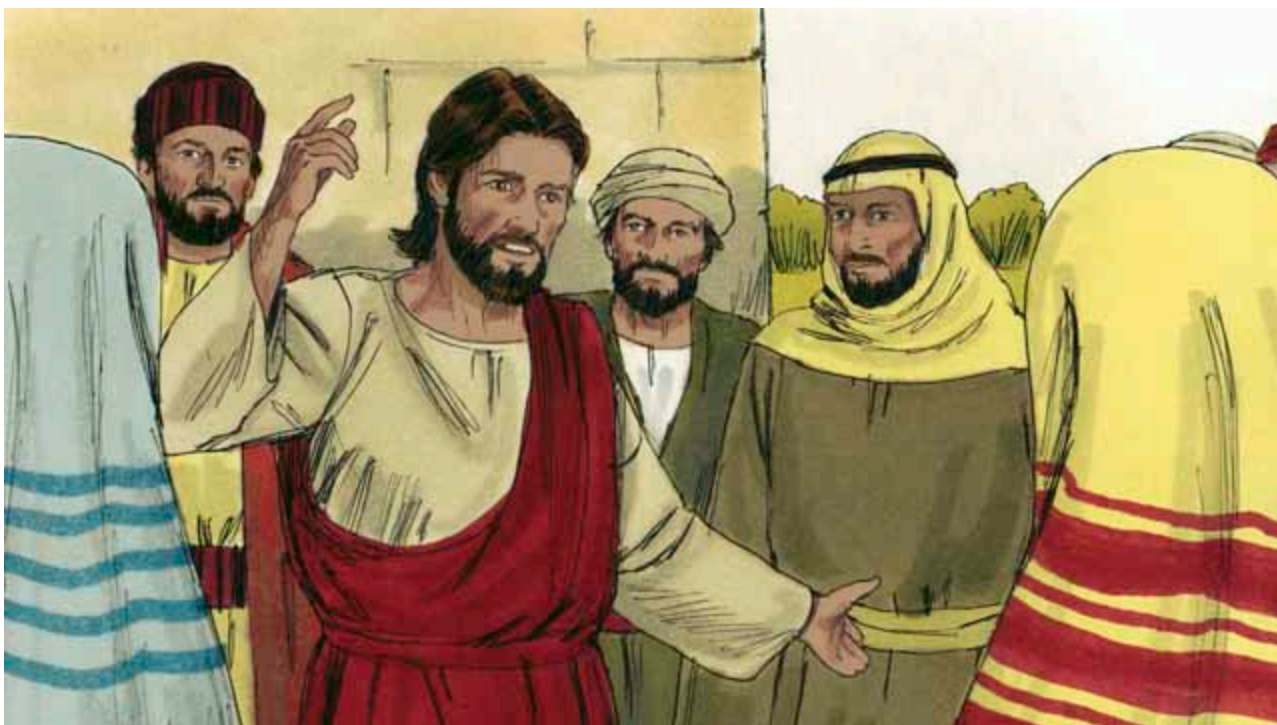
اما او باجگر دیرتر آ او گپ مذهبی و بسید و مُعاد دعا، سرّشه به آسمون بِلند ن‌کورد، بَلکی پی گُرمُچ به سینش رَه، و گُف: "خُدایا وَرُم رَحِم کُن، آ گم ایان که گناه بارُم."»



بَعْدِش عیسی ادامه دا: «راسیته به شُمون گووم؛ خُدا دُعا او باجگره قَمید و اوو آدم مُنصِیفی دونِس. خُدا هَر گَنه که خودپسند بُووه زَبینش گَنه و هَر گَنه که خوشه افتاده‌تر گِزه، سر بِلنده گَنه.»

مَتَلِّیْ أَکْتَابِ مَقْدَس: انجیل متی فصل ۱۳ آیه های ۳۱ تا ۴۶؛ انجیل مرقس فصل ۴ آیه های ۲۶ تا ۳۴؛ انجیل لوقا فصل ۱۳ آیه های ۱۸ تا ۲۱؛ فصل ۱۸ آیه های ۹ تا ۱۴

۳۵- مَتَلِ بُوْه دِلْسوز



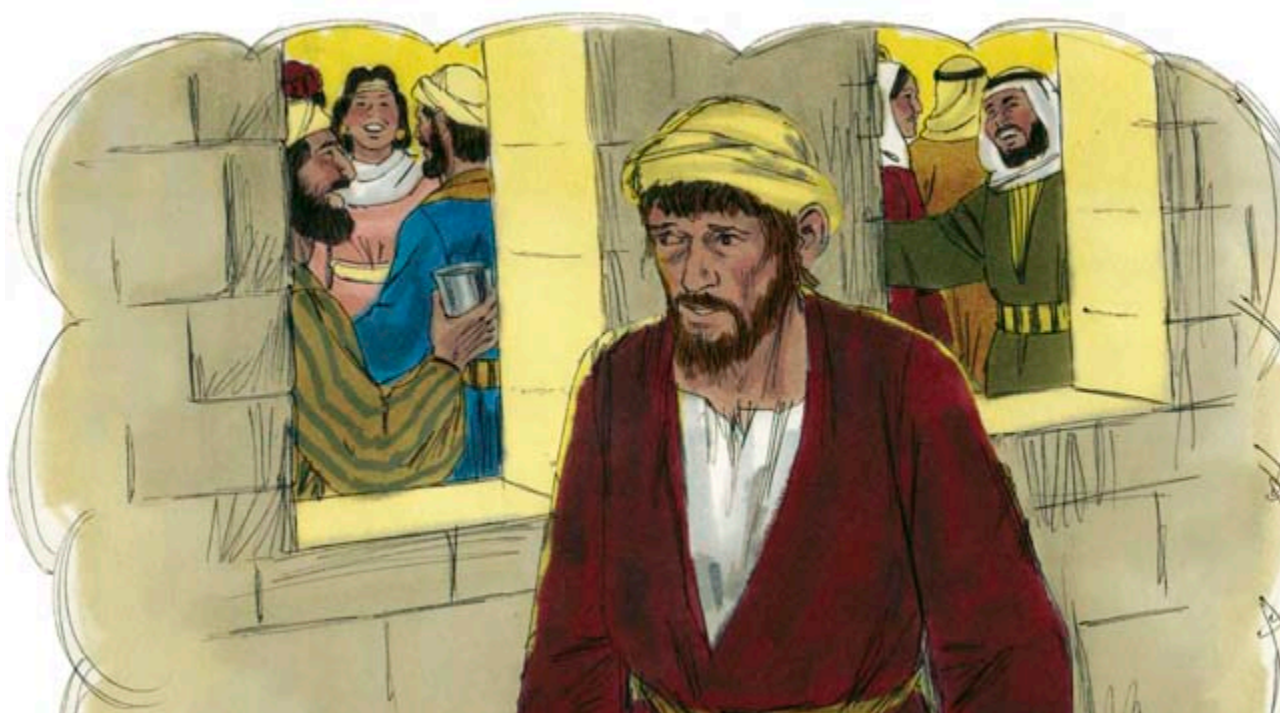
روزی عیسی خیلی آ مردمه که دورش گرد بیسن بید تا آرش چه فمین، چه یاد دا. دوبرشون باجگرون و مردمی بیدن که نخاسین شریعت موسان فرمونبری گنن.



اما گیون دینی که اونجون بیدن، بیدین که عیسی چطور په گناهکارون لف رفیقون نزیک طا بگنه. په به یکدو بیگفتن که عیسی کار غلطی بگنه. معادی که عیسی قصاشونه فمید، ای متله سیشون گف.



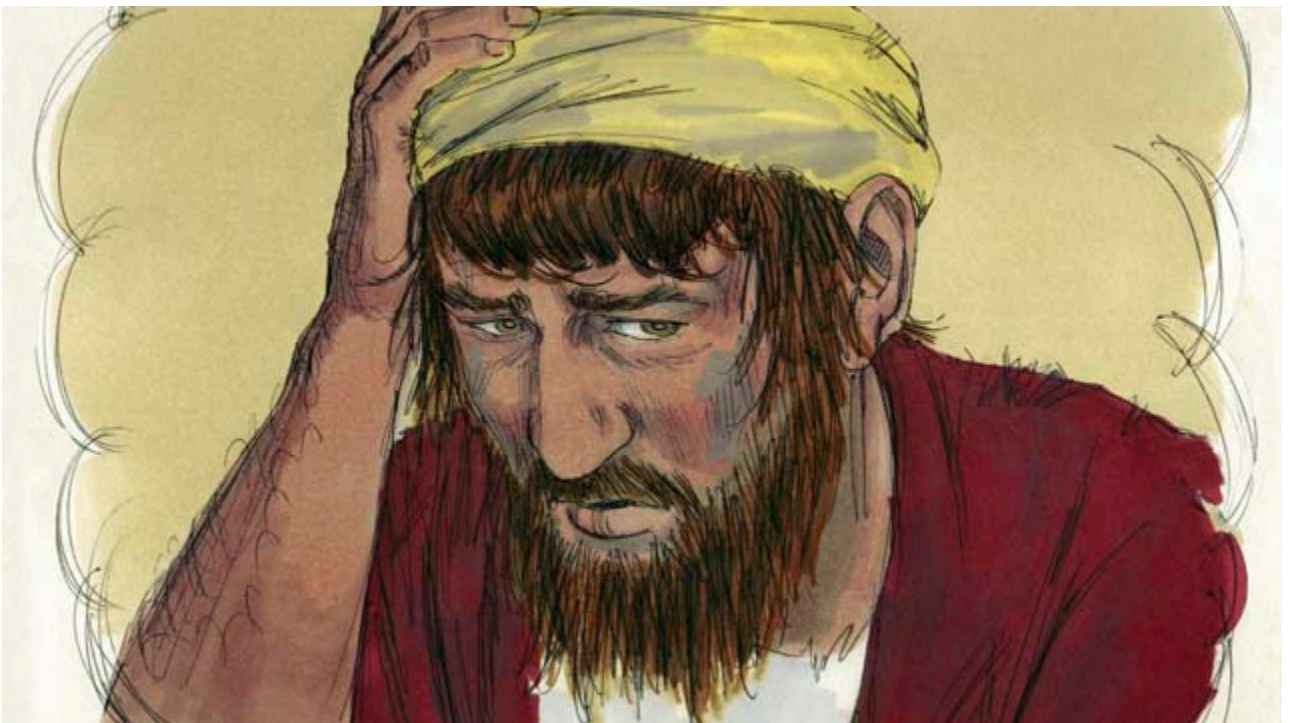
«پیاپی بید که دو گُووک داشت. یه روز کووک کُچکتری به بُوّه گف: "بُوّه! مو ارثومه الان مخوم!" به بُوّه آ مالش سهْمِشه دا.



خیلی نَگذشت که کووک کُچکتری هر چی داشت گرد گورد و به ولات دیری رَفت و اونجون کل مالِشه می زندگی به گناهباری آ بین بُورد.



خیلی نَگذشت که قحطی سختی می جایی که او گاو و اونجون بیذ او مه طوری که دگه چی هم سی خور دن نداشت. په آ سر مجبوری په
تینا کاری که آرش عمل میومه یعنی پویدن خوکا مشغول بی پس و آقدر بخسخته و گسسته بید که پی غذا خوکا إشکمشه سیر گورد.



آجر سر روزی گاو و گاوچی پی خودش گف: "مو اینجون چه بگنم؟ کل نوگرون بوم نون زیادی سی خور دن دارن، اما مو اینجون آ
گسنی دارم بمیرم. په پیش بوم بورگردوم و آرش مخوم که یکی آ نوگرونش بوم."



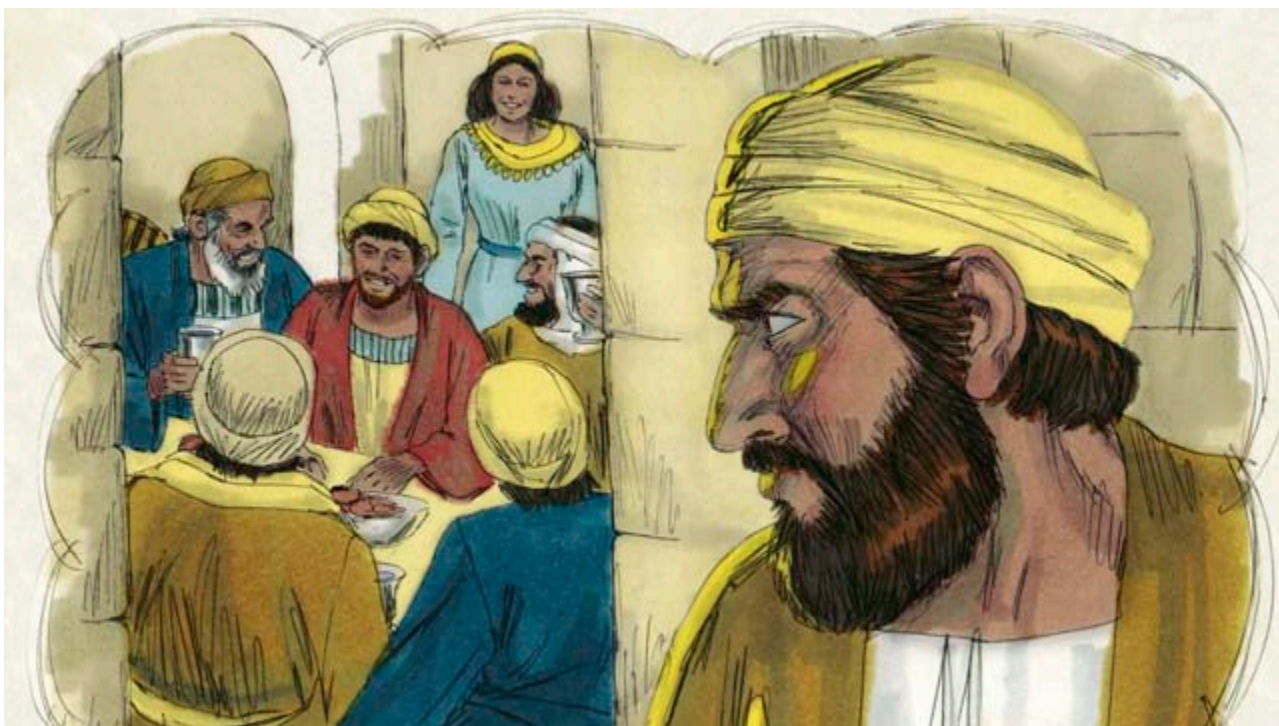
بَعْدَ أَلَا خُونِه بُوُوش حَرَكَت كُورد. هَنَى أ خُونَه دِير بید کِه بُوُوش دیدش و دِلش سَییش سَخَت و پِی دُو آلاش رَف، و بَعْلِش کُورد و بوسیدش.



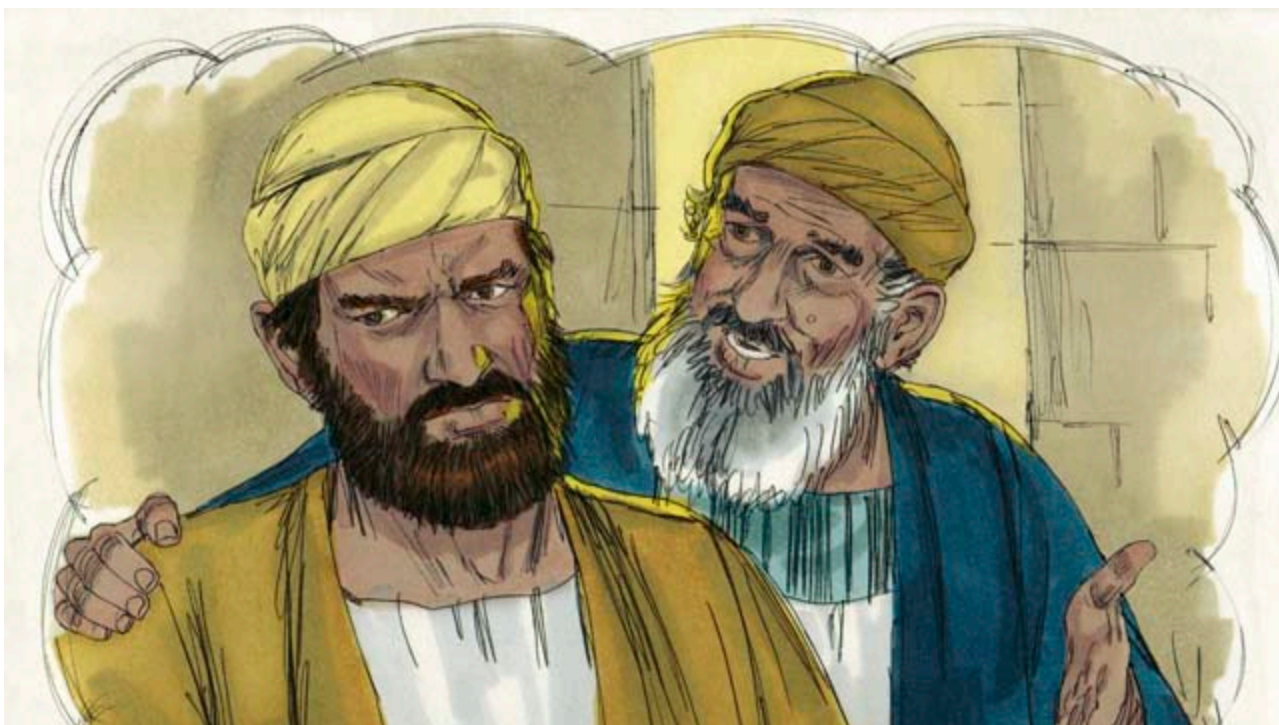
کُووک بُوُونَه گف: "بُوه! مو دَر حق تو و خُدا گناه کُوردُمه، و دِگه لاقُمَنی کِه کُووکِت بُوُوم."



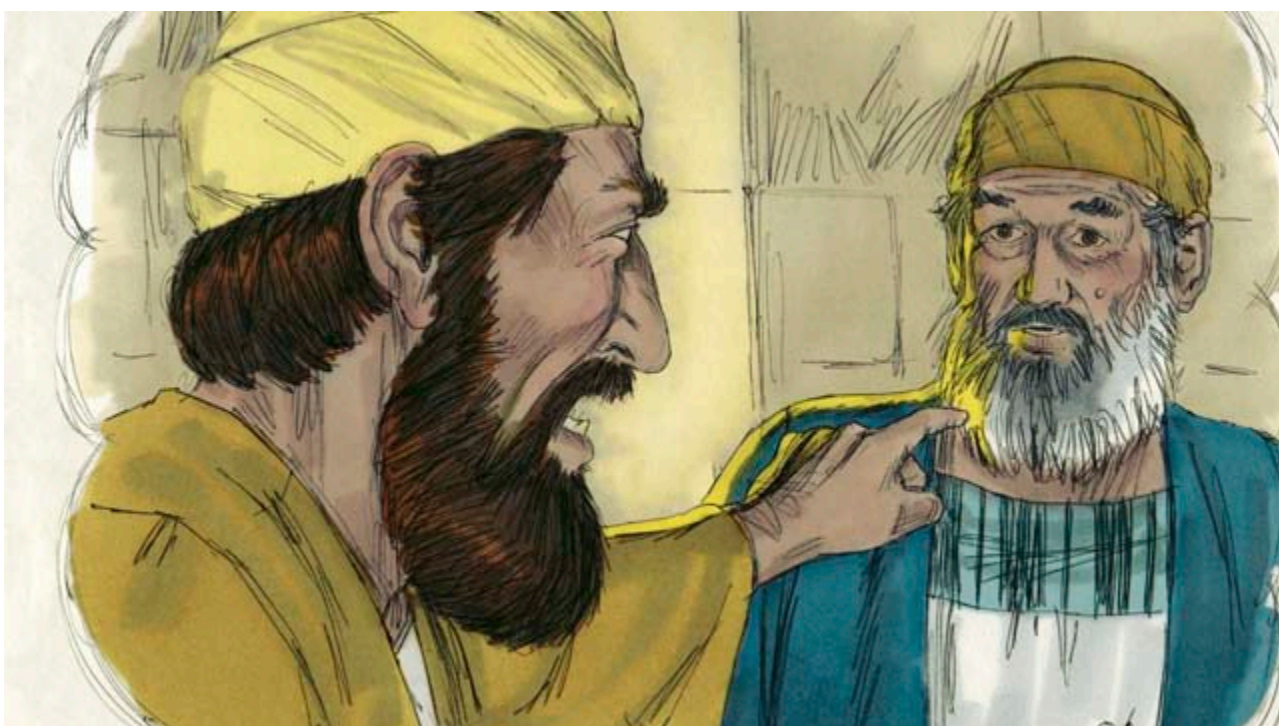
اما بُوُش به یکی آنوگرون گف: "یلا رُوه و جومه خوبی آ خونه بیاری و ور گُوگم گنی. انگشتی ونه می دسش و کوشی هم پاش گنه و گوسال خوبی بیاری سر بُره تا جشنی گریم و شودی گنیم. چون ای کوک مُرده بید و ایسون زنده بیسه. ول بی پس بید و ایسون آندو پیداش گُردمه."



به همه شون جشن گپی سی پیش گُرفتن. هنی خیلی ن گشت بید که گُوگ گفتری که آ کار می صَرا بورگشت صدا دنگ دال و چیک چرنه فمید و فضولی گُرد تا بینه که چه خَبَره. مُعادی که گُوگ گپ فمید ای چیک چرنه سی ورگشتن برارش به خونس، چر او مه و نخاس که می خونه رُوه. بُوُش او مه در و آرش مخاس که آیه خونه و می میمونی و بیسته بُوه، اما او خاست بُوُنه رد گُرد.



مُعادی کِ کووک گپ فہمید ای چیک چرنہ سی ورگشتن برارش بِ خوئس، چر اوم مہ و نخاس کِ می خوئہ رووہ. بووش اوم مہ در و آرش مخاس کِ آہہ خوئہ و می میمونی ویستہ بووہ، اما او خاست بوئہ رد کورد.



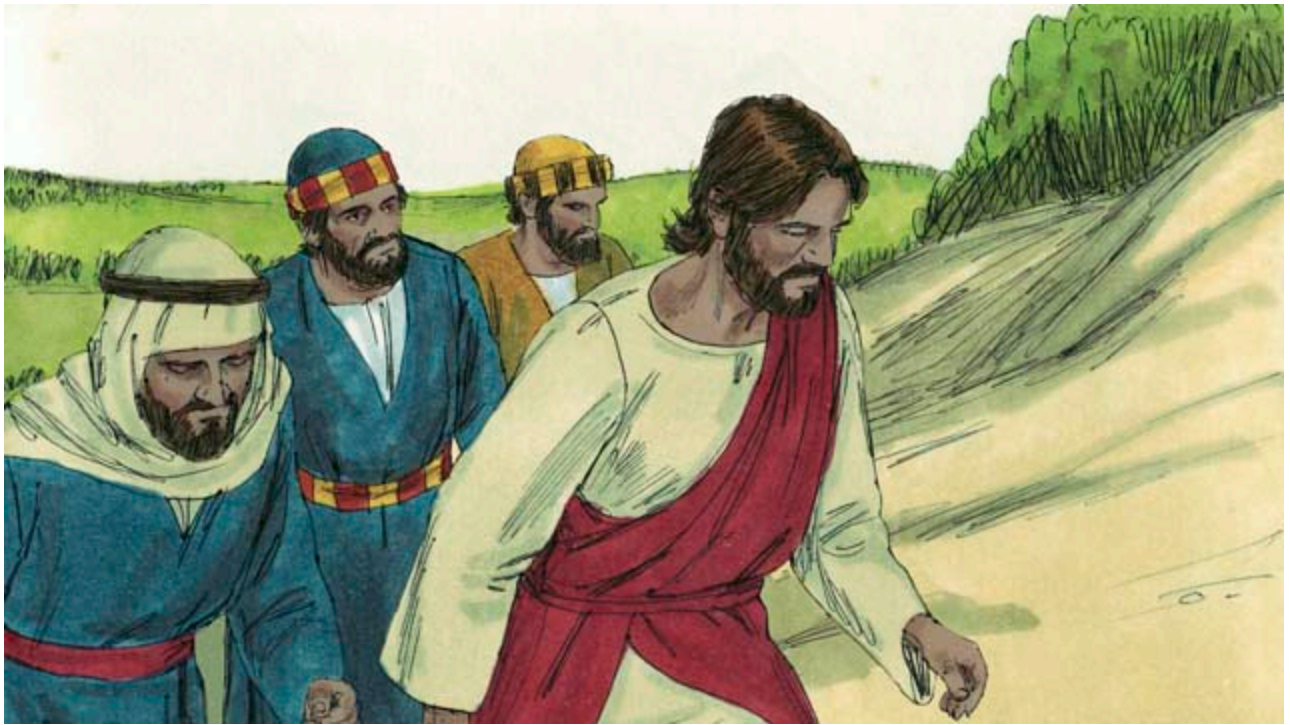
کووک گفتَر بہ بووش گف: "کل ای سالا پی وفادوری ورت خدمت گوردُمہ. اَنہ اَقِصات نافرمونی نَگوردُمہ و می کل ای مدت، حتا یہ بَز ہم بہ مو ندویی یہ تا ترس سہ بووم پی رفیقوئم جَشنی گِرم. اما ای کووکِت، دار نَدارتہ می رَہ گندی ہدر داس و ایسون ورگشتہ خوئہ، بَخترین گوسالہ سی پش سر بُریدی یہ تا جَشنی گِری."



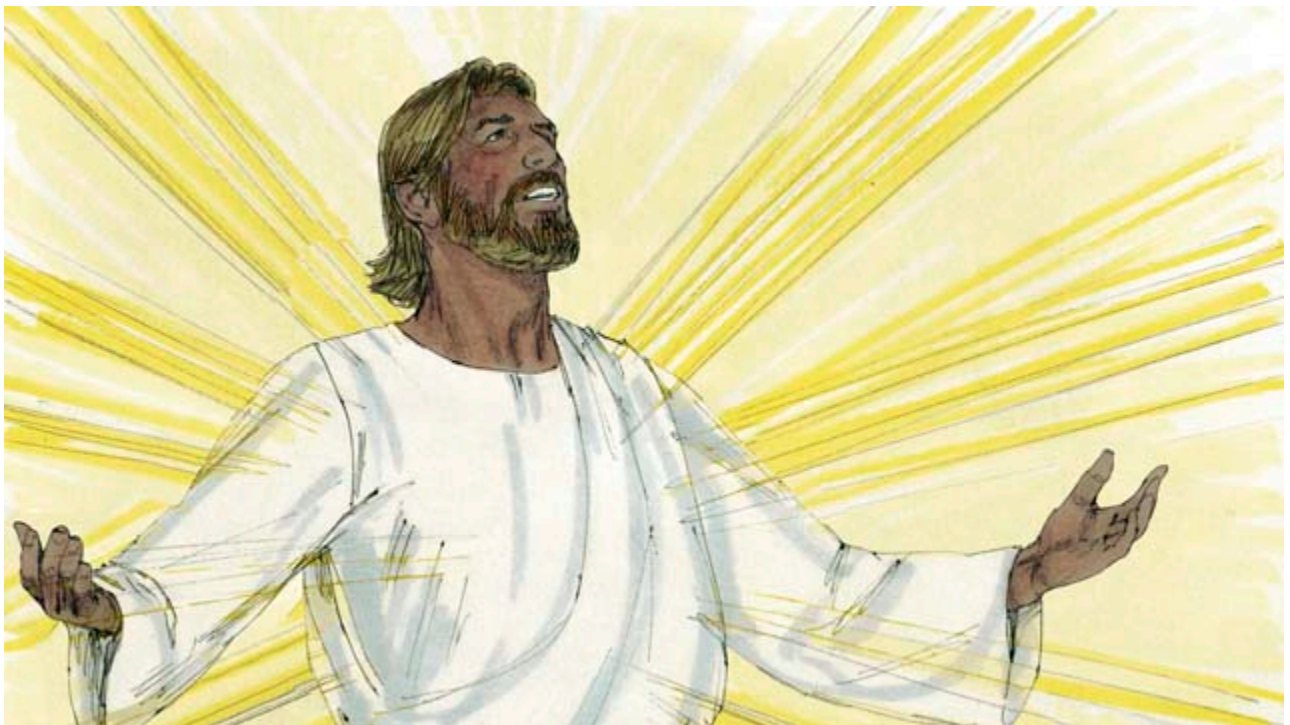
بُووش گف: "رولّه! تو هّی پِیشم ویستی و هَر چی دارم سی تّنه. اما بختَرین کار ایائِه کِه ایسون جَشنی گَریم و شُودی گَنیم، سی ایان کِه برارت مُورده بیدّه و ایسون زنده بیسه. ول بَییس بید و ایسون پیداش داس."»

مَتَلّی آ کِتَابِ مَقَدَس: انجیل لوقا فصل ۱۵ آیه های ۱۱ تا ۳۲

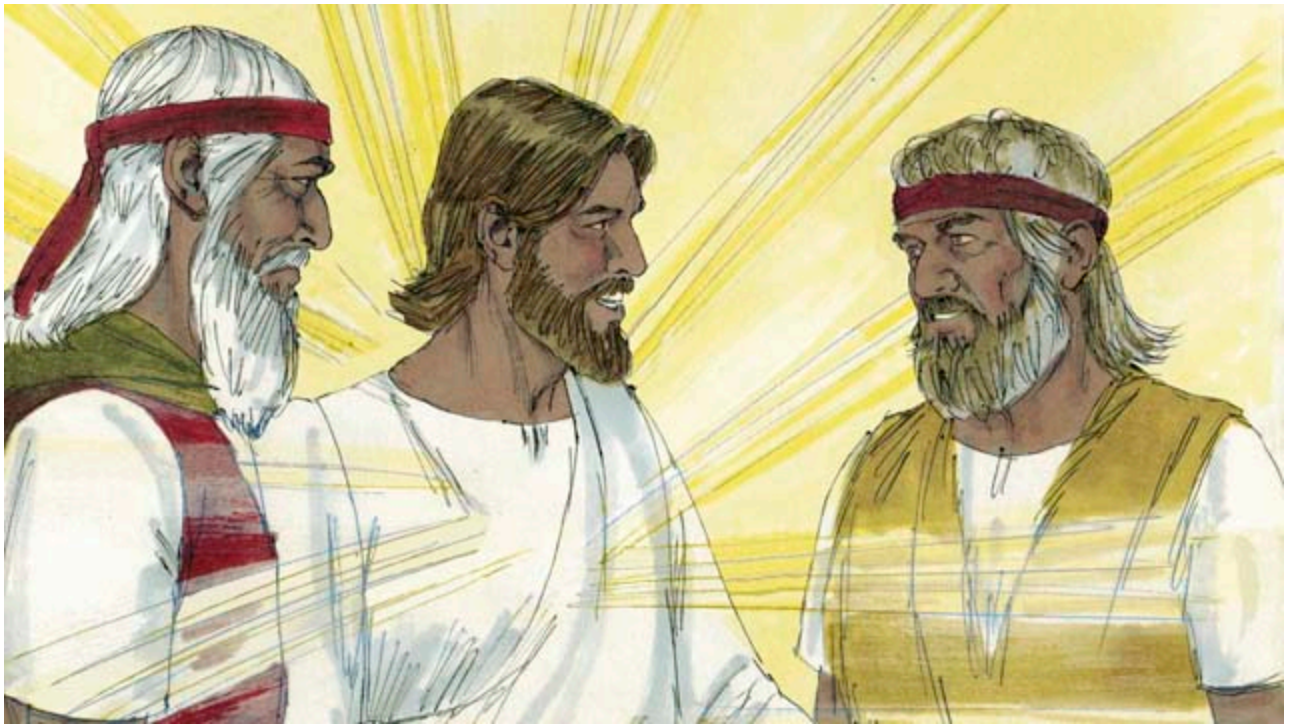
۳۶- چپهری بیسنِ ریِ مسیح



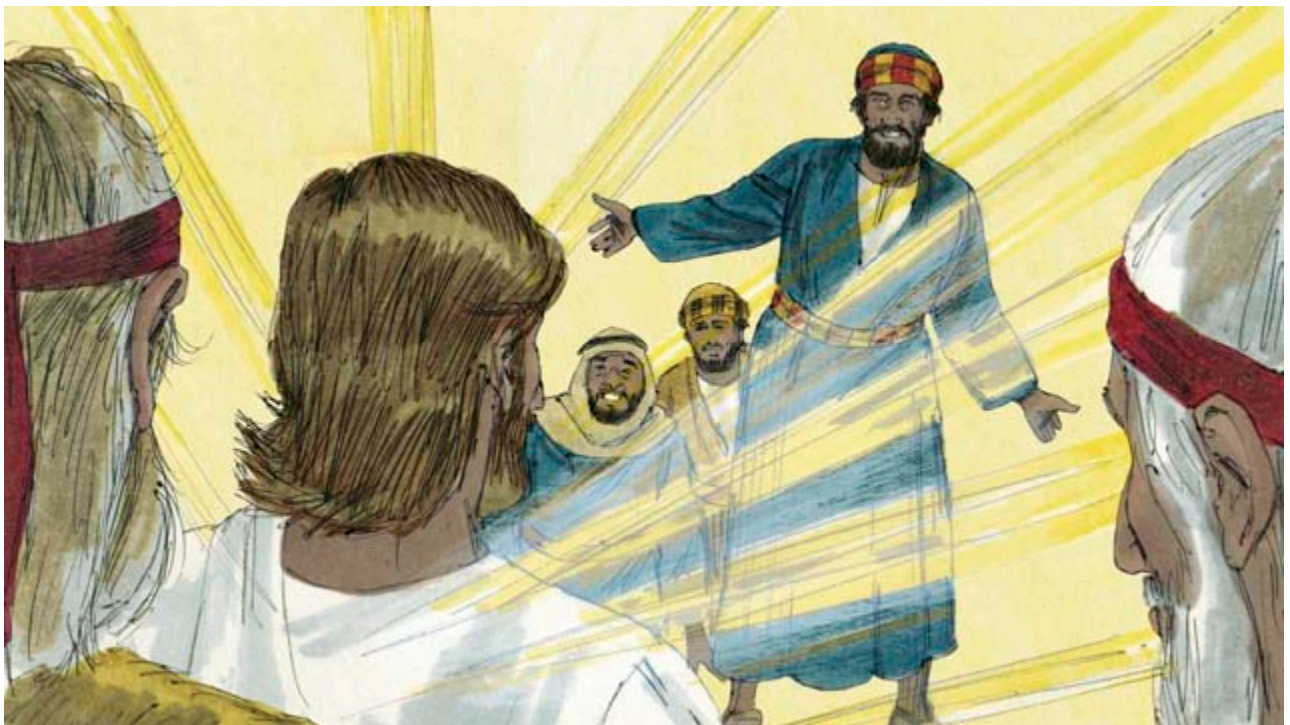
یہ روز، عیسیٰ سُو تا آ شاگردونِش یعنی پتروس، یعقوب و یوحنا وِرداشت و بُورد سَر تَکِ کُہ گَی کہ پَہ ہم دعا کُنن. (یوحنا کہ عیسانِ تعمید دا کسی دِگس).



سَر موقعِ دعا، ری عیسیٰ لِفِ اَفَتو بِرچہ دا وُ جُومَش لِفِ نورِ اِسپیدی بیس، طوری اِسپیدِ بیس کہ ری زمینِ لِفِش پیدا نَمدا .



او سون موسیٰ و ایلایا نبی ظاهر بیسین. ای پیاہون، صدها سال ئہا ای جریون ری زمین زندی بگوردن . هُنون پی عیسیٰ آموردن
او کہ زیتری می اورشلیم پیش میا قصہ بگوردن .



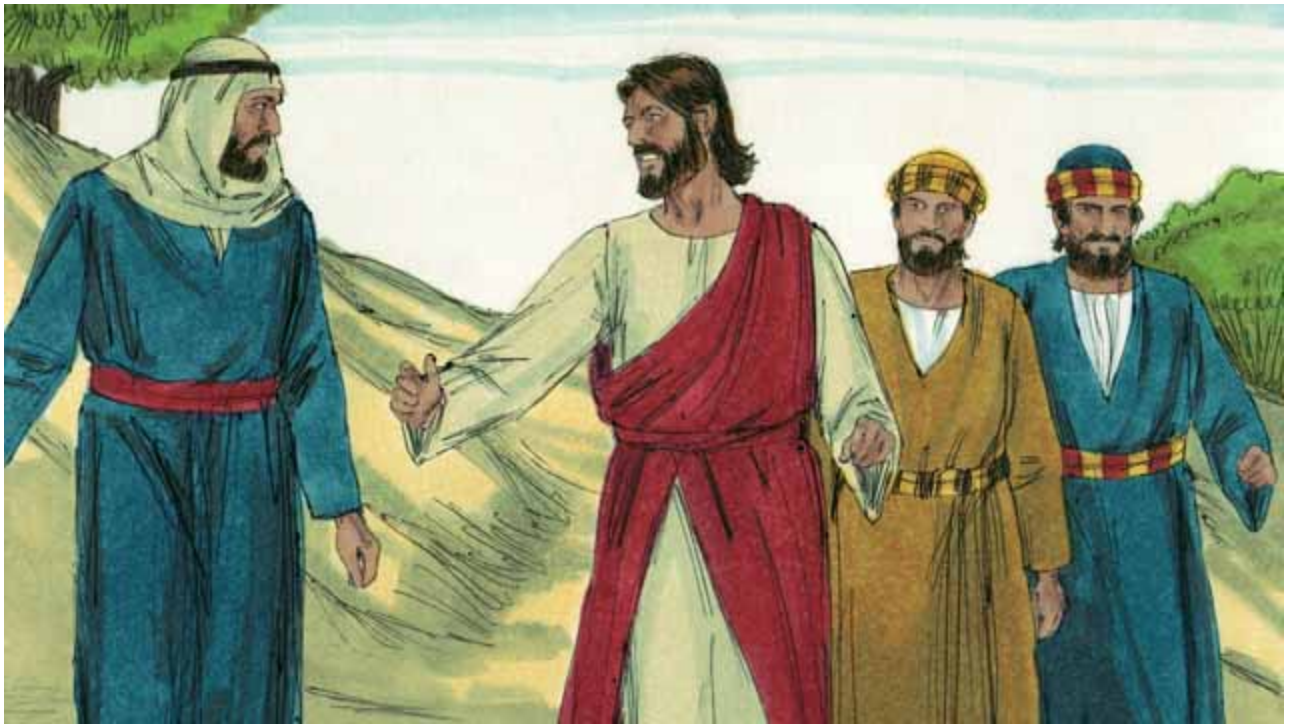
اوسون کہ موسیٰ و ایلایا پہ عیسیٰ قصہ بگوردن ،پترس پہ عیسیٰ گف: «چقرہ خوبہ کہ اُمون اینجون هیسیم. هل امون سُو تا سایہبون
سازیم؛ یکی سی تو، یکی سی موسیٰ و یکی هم سی ایلایا.» پترس ندونیس کہ چه پگووہ.



هَنی قِصه پتروس تموم نَبِیس بید اوری که برقه دا اومه زیر و دُور شونه گُرفت و صدایی اَمی اوان گف که: «ایان کووک عزیز منارمه که آرش روضیوم. وَر قِصهش گوش دِهی.» سُو شاگرد آ ترس ری زمین اُفتیدن.



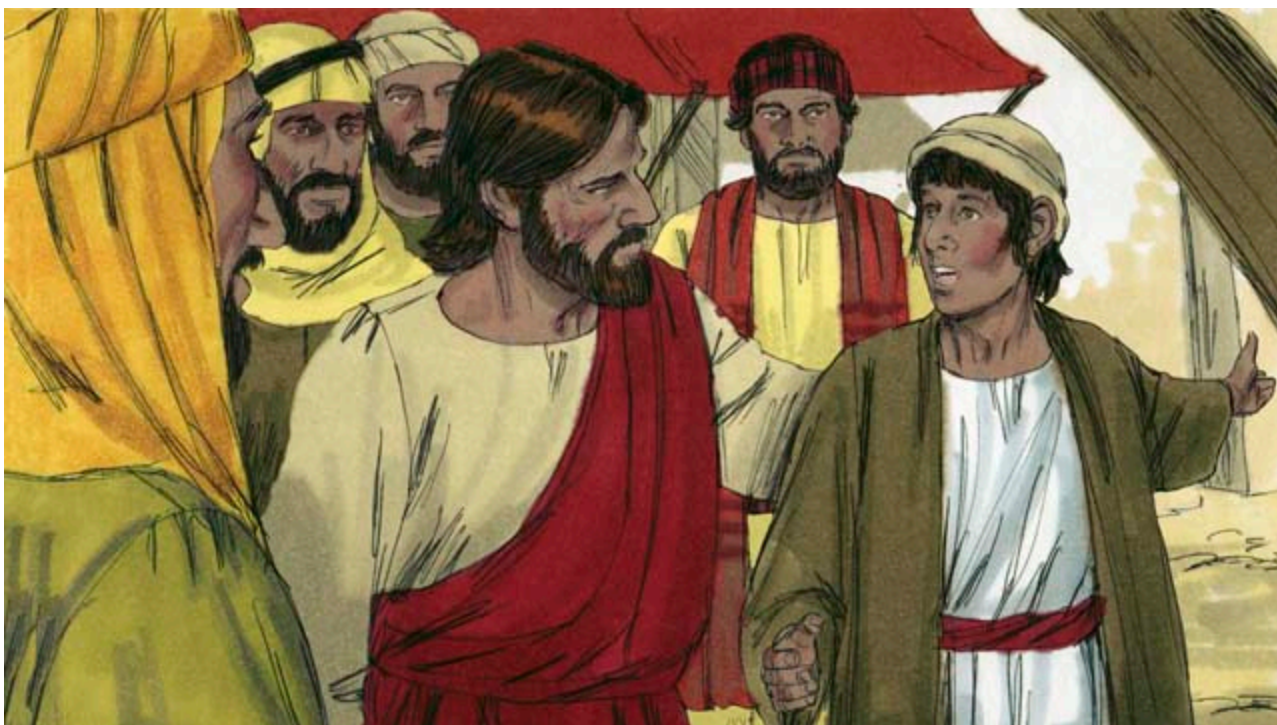
عیسی دَس زه وَرشون و گُف: «ورسی و مَلرزی.» اوسون که اوشون ایلا اولاشونه سیل گورین، غَیر عیسی گِسی دِگه اونجون نَدیدن.



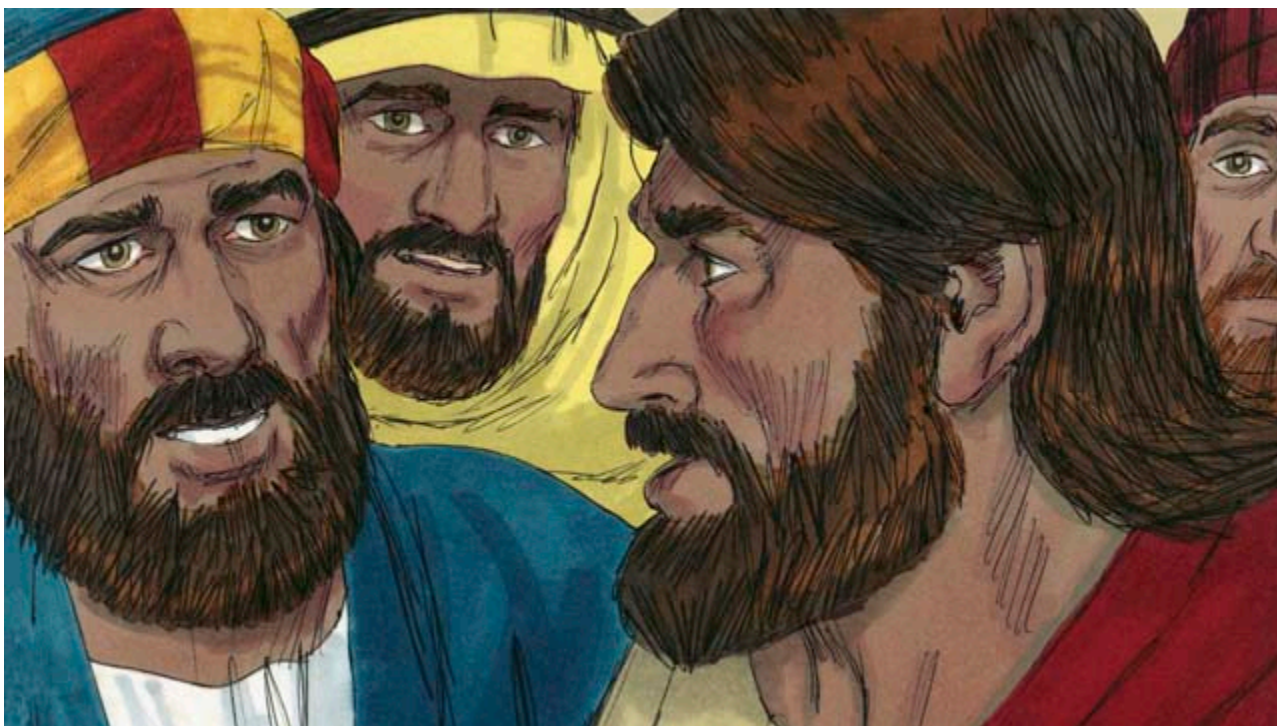
عیسی و او سُو شاگرد ورگشتن زیر گه. اوسون عیسی به اوشون فرمود: «ایسون آچی که دیدی یه به کسی دی مدیهی. مو زیتری ب میزم و آندو زنده ببوم. بعد اوان تره به بقیه گوه که چه دیدی یه.»

متلی آ کتاب مقدس: انجیل متی فصل ۱۷ آیه های ۱ تا ۹، انجیل مرقس فصل ۹ آیه های ۲ تا ۸، انجیل لوقا فصل ۹ آیه های ۲۸ تا ۳۶

٣٧- عيسى ايلعازر زنده بكن



بپای بید به ئوم ایلعازر، که خوش و دو خارش، مریم و مرتا آ دوسون نزیک و جور عیسی بیدن. به روز، عیسی فمید که ایلعازر خیلی مریض بیسه. موقع که ای خبر به گوشش رسید، گف: «پی مریضی باعث موردنش نمووه، بلکه گپی و جلال خدا سی باقی، مینش دیاره دهه.»



عیسی آر چه اوشونه دوس داشت، دو روز دگه هم اونجون موند. بعد دو روز عیسی به شاگردونش گف: «بپایه ورگردیم یهودیه.» اما شاگردونش گفین: «ای آسا، همی چن روز نهاتر بید که مردم یهودیه مخاسن تنه کشین!» عیسی سی جوابشون گف: «رفیقمون ایلعازر خفتیده و مو وای بیارش گنم.»



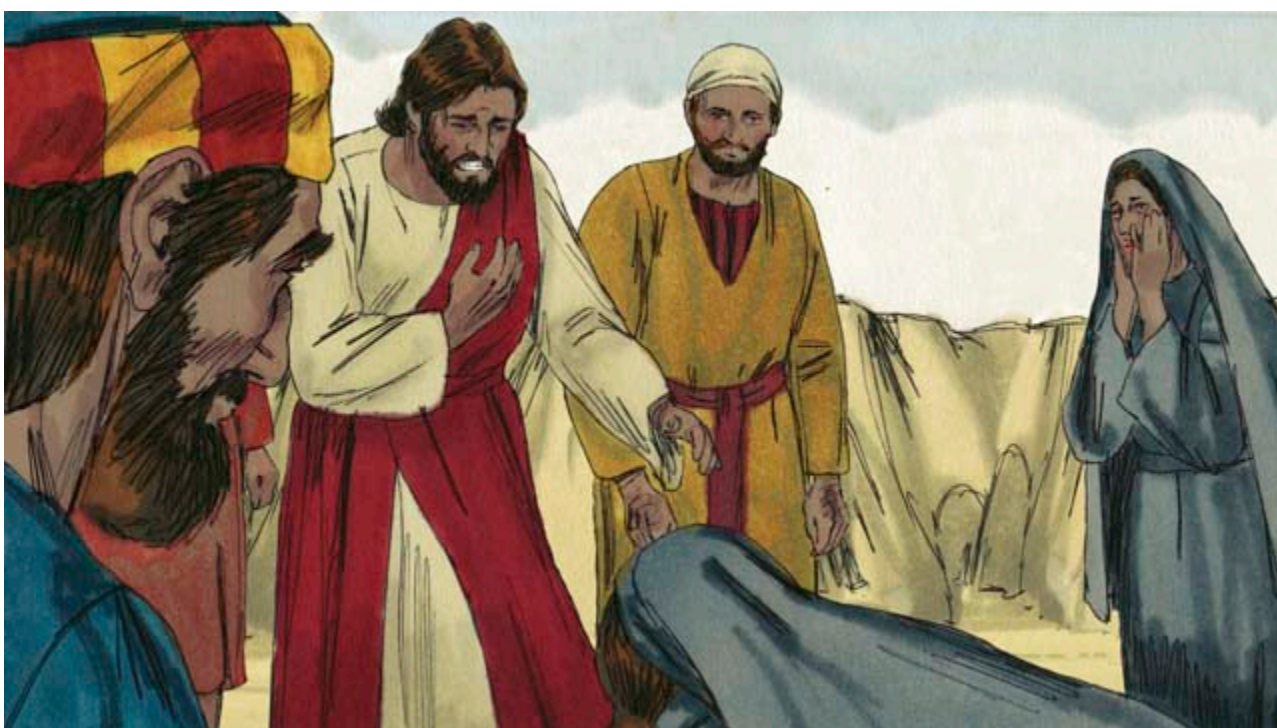
شاگردون عیسی گُفتن: «خداوندا! ار او خُفتیډه خوږه بُووه.» اوسون عیسی خیلی ساده گفت: «ایلعازر مُورده. زوق زُئِم که اونجون نیبیم تا شمون ترسسه بُووی وُرم ایمان آره.»



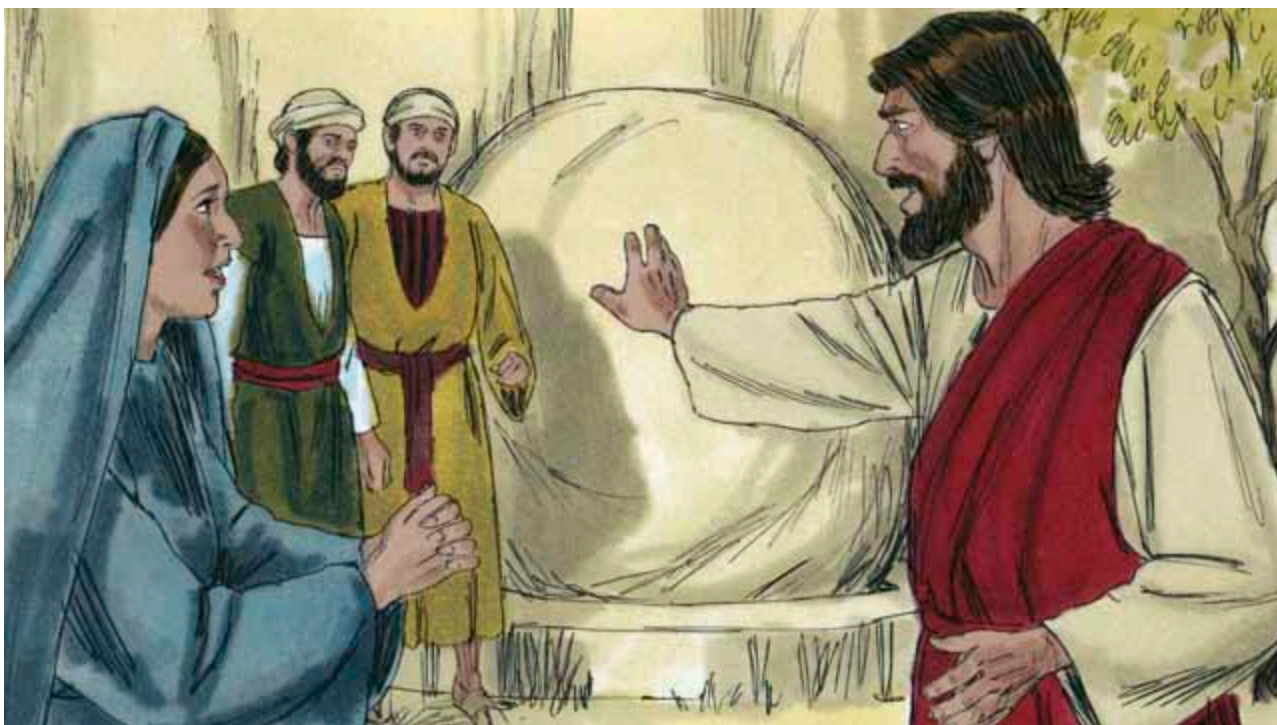
مُعادی که عیسی رَسید به شهری که الیعازر مینش زندی بیکورد، ا مُورِدَن الیعازر چار روز گُذشته بید. مرتا نُها عیسی رفت و گف: «آقام! آر اینجون بیدی، براؤم نَمُورد. اما مو ایمان دارم که تو هر چی آ خدا خاسه بُووی، بیدهت.»



عیسی جواب دا: «مو قیامت و حیاتم. هر گه وَم ایمان آرِه، حتا آر میرِه، زندہ بَبُووَه. هر گه وَم ایمان آرِه هیچوخت نَمیرِه. شمون وَر ای قصّه مو ایمان داری؟» مرتا جواب دا: «آ اُسا! مو ایمان دارم که تو مسیح پسر خدویی.»



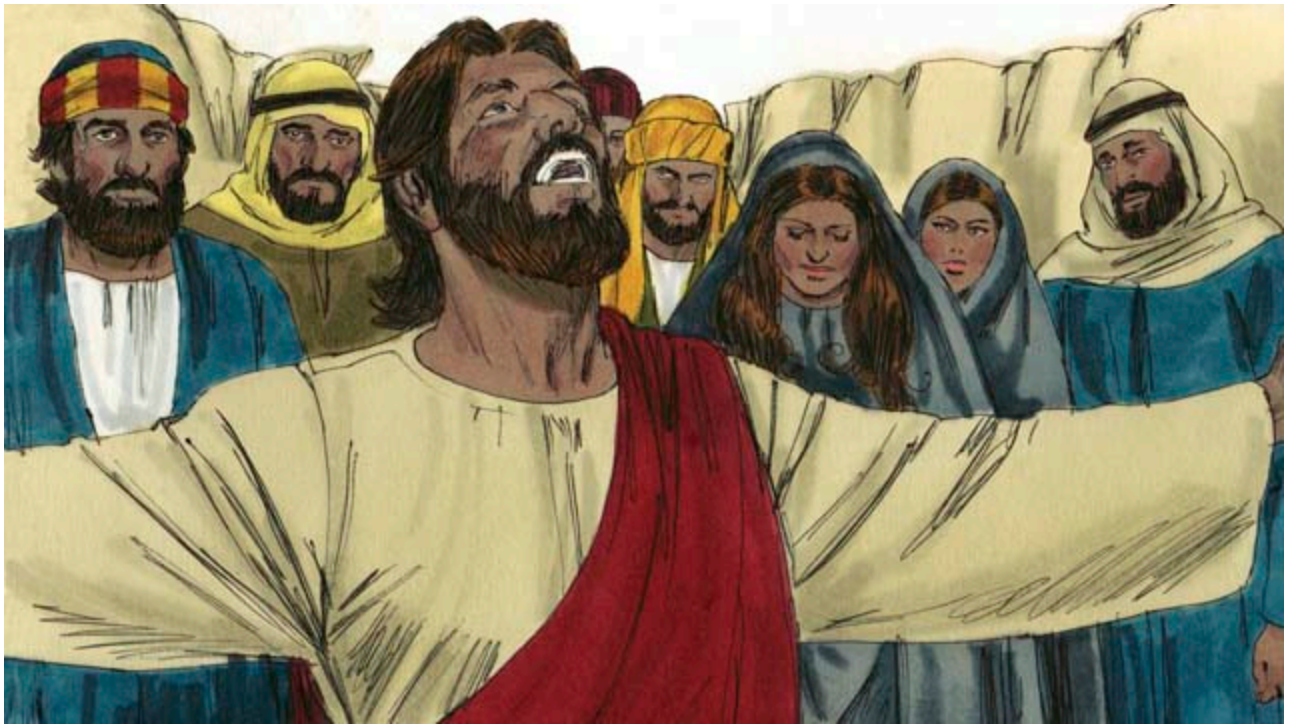
بعدش مریم اوّمه پیش عیسی، خُودشه پَس سَر پاهاش و گفتش: «آقام! آر اینجون بیدی، براژم نَمورد.» عیسی ازشون پرسید: «کجا خاکش گوردی یِه؟» اوشون جواب دان: «می یِه قبری. بیو بینش.» اوسون عیسی گریوس .



قبر ایلعازر کتی بید که برد گپی دم درش وندن بید. مُعادِی که عیسی به مقبره رسید به اوشون گفت: «برده ورداری.» اما مرتا گفت: «چار روز اُمُردنیش گذشته. ایسون دگه جسدش بو گِرُفته.»



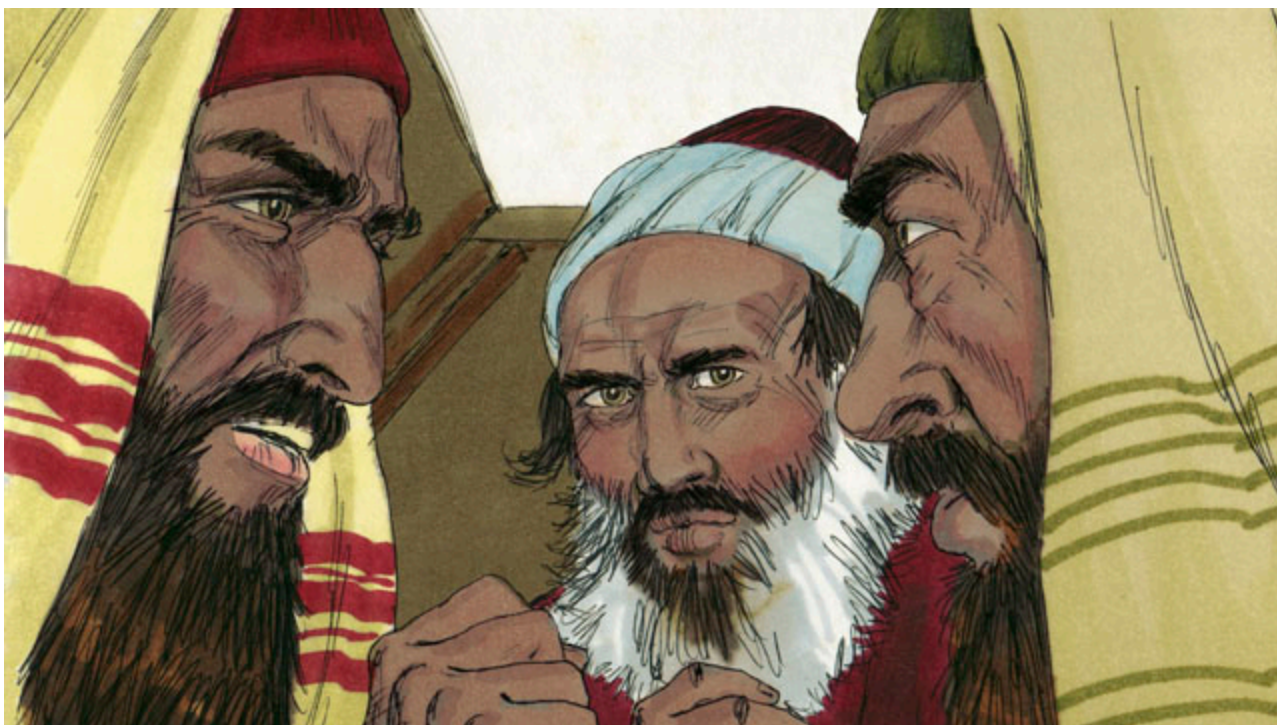
عیسی جواب دا: «مَر نگفتم آر وَر مو ایمان آره جلاله بَینه؟» پَه اوشون برده ورداشتن.



اَسون عیسی به آسمون سیل گُورد و گف: «پدر! تونه شکر کُنم که صدامه یَقَمی.» دونم که هی به مو گوش دیهی، اما ایانه سی دل کسونی گفتم که اینجونن، تا ایمان آرن که تو مونه فرسندی.یه.» اوسون بُنگ گُورد و پی صدا بُلند فرمود: «ایلعازر، بیو در!»



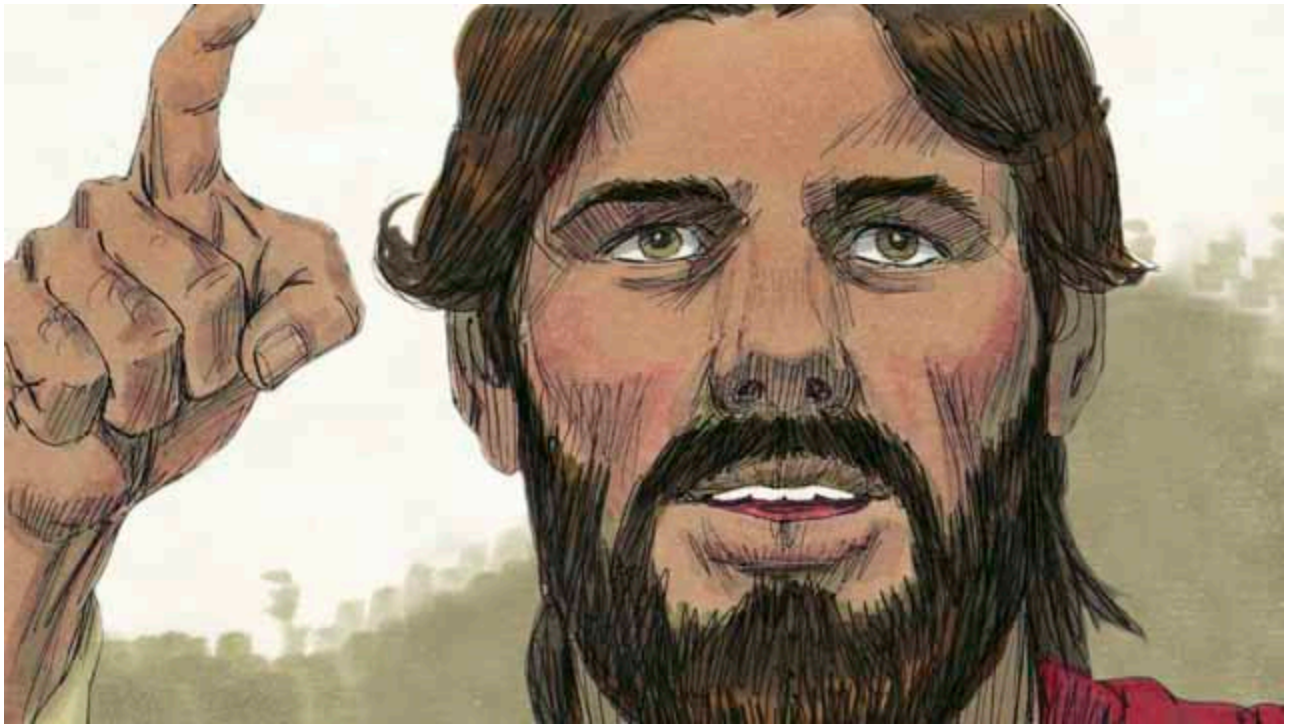
ایلعازر، می وَضعی که لارش پی کفن لَیفَنیدَه بید، اَقبر اوْمَه در. عیسی به اوشون گف: «گُشی پش که ترس سَه بُوَه رَه رُوَه.» خیلی اَ یهودیون که ای مُعْجَزَه دیدن، وَر عیسی ایمان اوووردن.



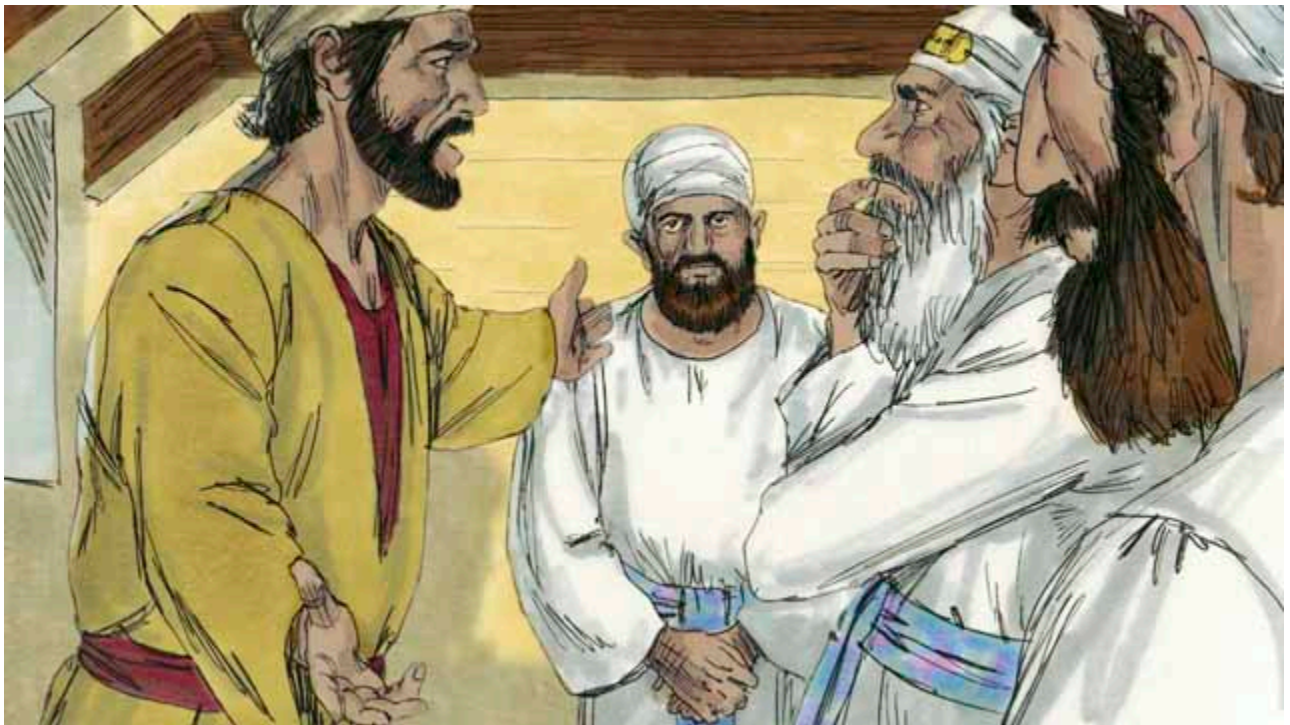
اما گپون دینی یهود حسیدیشون بی‌س، بعدش یه‌گر گوردن تا نقشیه گشتن عیسی و الیعازر گشتن.

متلی آ کتاب مقدس: انجیل یوحنا فصل ۱۱ آیه های ۱ تا ۴۶

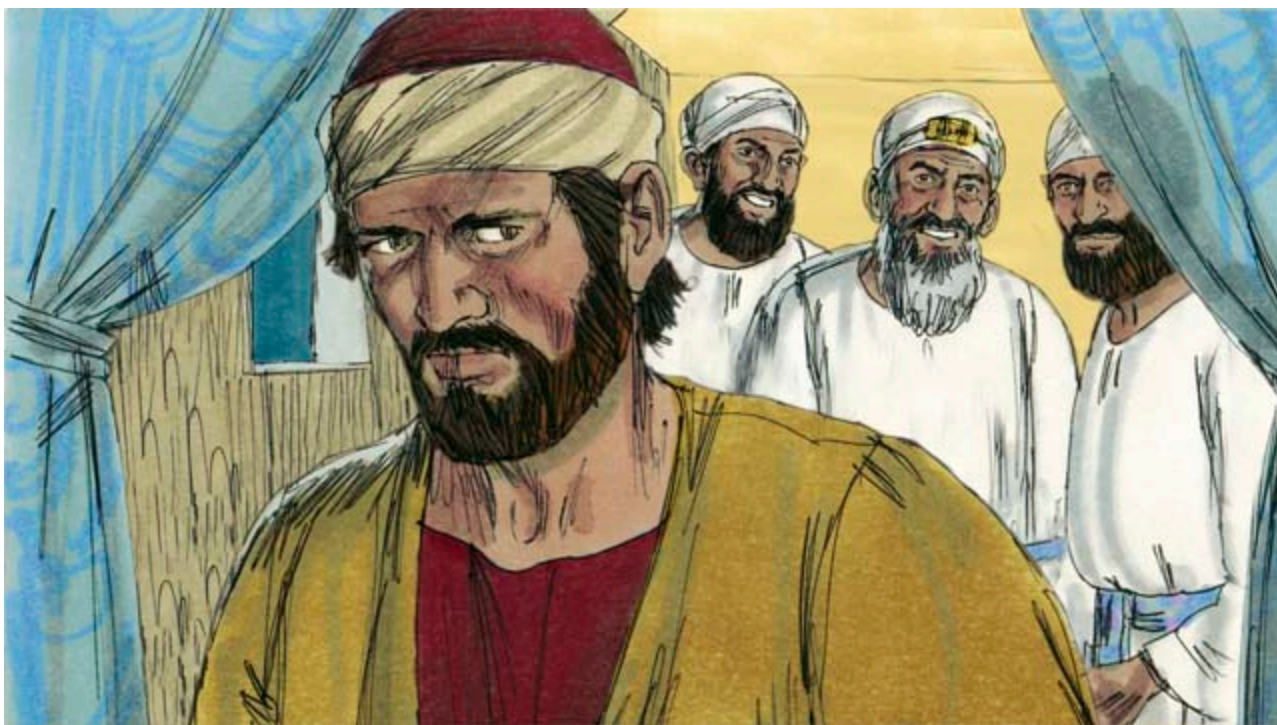
۳۸- خیانت ور عیسیٰ



یہودیوں ہر سال عیدِ پَسَحَ جشنِ گِرُفَتِنِ ای جشن سی ایان بید کہ فَمِنَ چطور خدا صدسال پیش اجدادشونہ ا نوگری مصر نجات دا بید۔
 نہنگ سو سال بعد ایان کہ عیسیٰ موعظہ و یاد داین هَمَنہ بَنَا وَند، بہ شاگردوئش گف کہ مخو عیدِ پَسَحِ پی ایشون می اورشلیم جشنِ گِرَہ۔
 ہمی طور گف کہ می اونجون کشتہ بیوؤہ۔



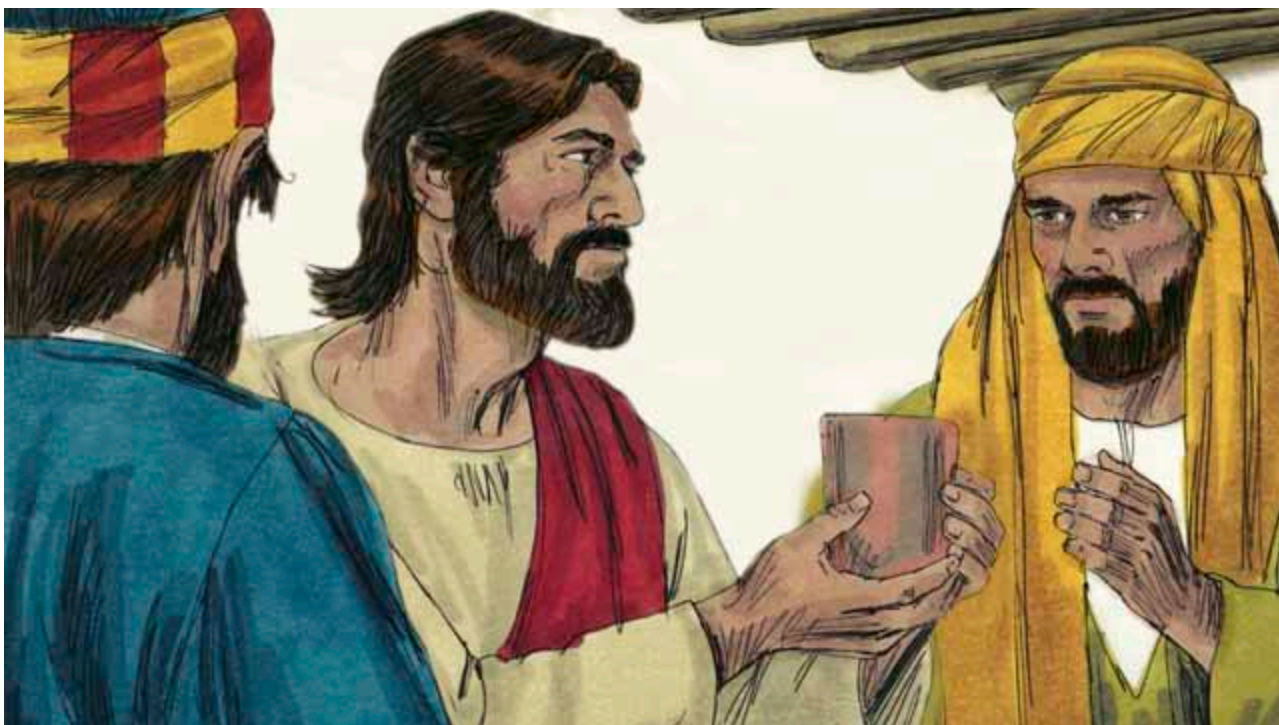
یہودا یکی ا شاگردونِ عیسیٰ و خزینہ دارِ جَرِگہ شاگردونِ بید۔ خیلی وقتا هَم ا او پیل بَدُزید۔ بعدِ ایان کہ عیسیٰ و شاگردوئش بہ اورشلیم
 رَسیدن، یہودا پیش گپِ کاهنونِ اعظمِ یہود رفت و پیشنہادِ فُرختنِ عیسان ا جا گِرُفتنِ پیل بہ اوشون دا۔ او دونس کہ گپونِ یہود، مسیح
 بیدنِ عیسان قبولِ ندارن و مَخِن کہ او کشتہ بوؤہ۔



گپون دینی یهود به کاپدی ی کاهن گپ، سی خیانت یهودا و تحویل داین عیسی به اوشون، سی سگه نقره دانش. مطابق چی که پیغمبرون پیش بینی کوردن بید. یهودا قبول کورد و پیل گرفت و رفت. اوسون دما وقتی بید تا عیسان به ایشون تحویل دهه.



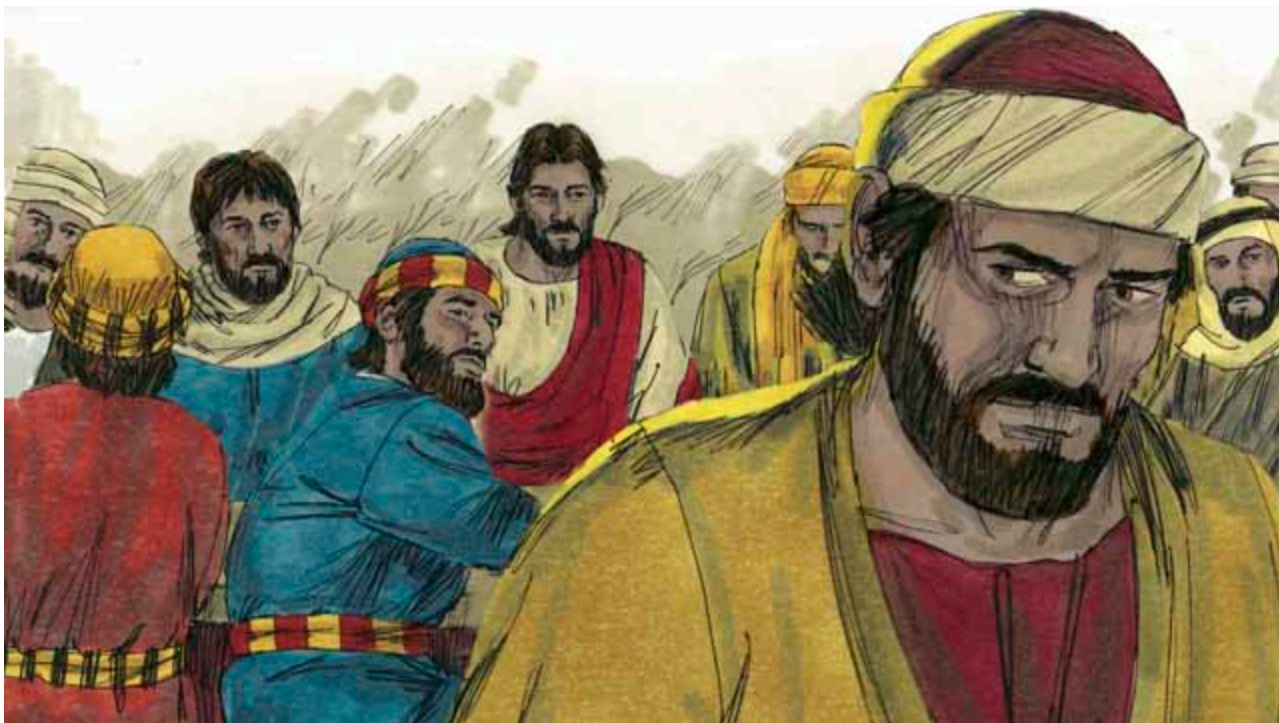
عیسی می اورشلیم، عید پسخ پی شاگردونش جشن گرفت. معاد خوردن شوم پسخ، عیسی نون گرفت، قلیش کورد و گف: «گره خوره، ایان لار منه که سی شمون دایه ببووه. ایانه به یاد مو انجوم دهی.» همی طور، عیسی گف که سی شون جونشه بدهه و لارش سی دل اوشون قربانی ببووه.



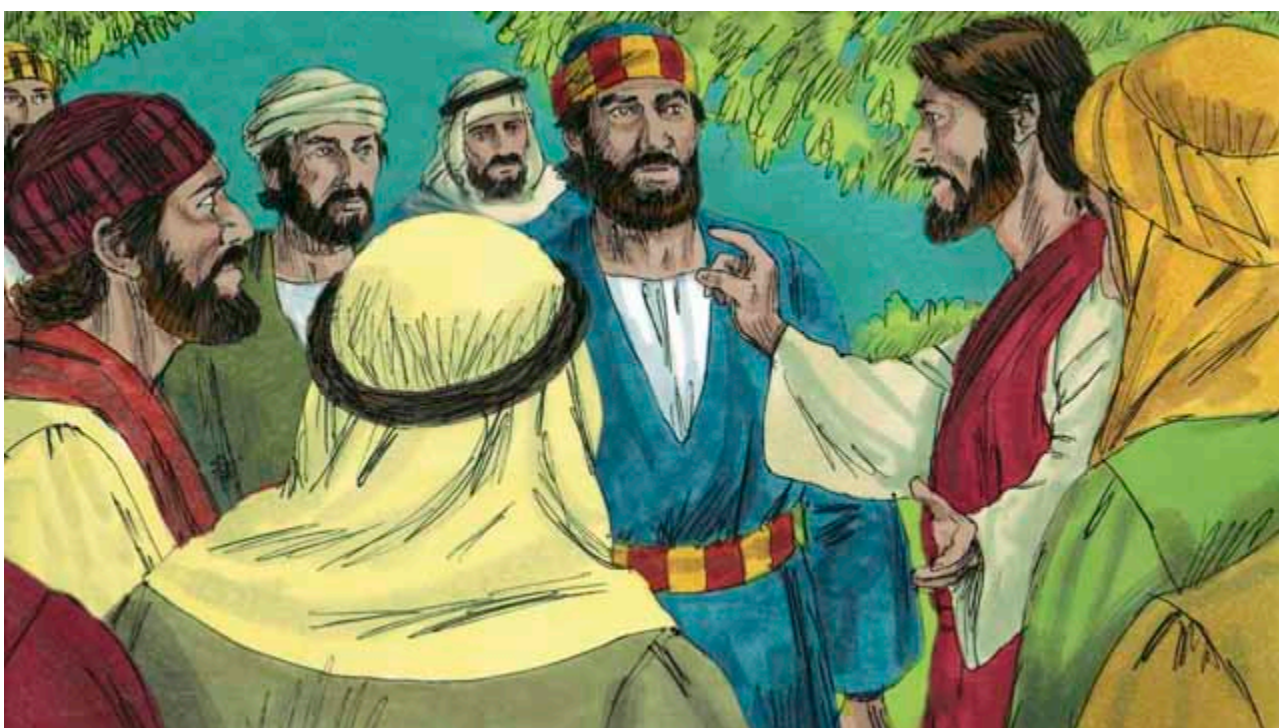
بعد ايان عیسی جو شرابہ گزُفت و گفتشون: «ایائنه خین مو می ای عہد جدیدہ کہ سی بخشیدن گناہاتون رختہ ببُووہ، آرش سرگشہ. و ای کارہ بعدا بہ یاد مو انجوم دہی.»



بعدش عیسی بہ شاگردونش گف: «یکی آ شمون بہ مو خیانت کُنہ.» شاگردون تعجب کُورین و پُرسیدن کی ہمچہ کاری بکُنہ؟ عیسی گف: «اوان کہ ای تیگنہ آ مو بگِزہ، خائنه.» بعد نُون بہ یہودا دا.



بعد ايان که يهودا نوَن وِرداشت، شيطان مي چلش رَفَت. او پيش گپون يهود رفت تا اوشونه سي گِرَفَتَن عيسي کَمک گَنه. اي جريونا هَمَشون مي شو پيش اوَمه.



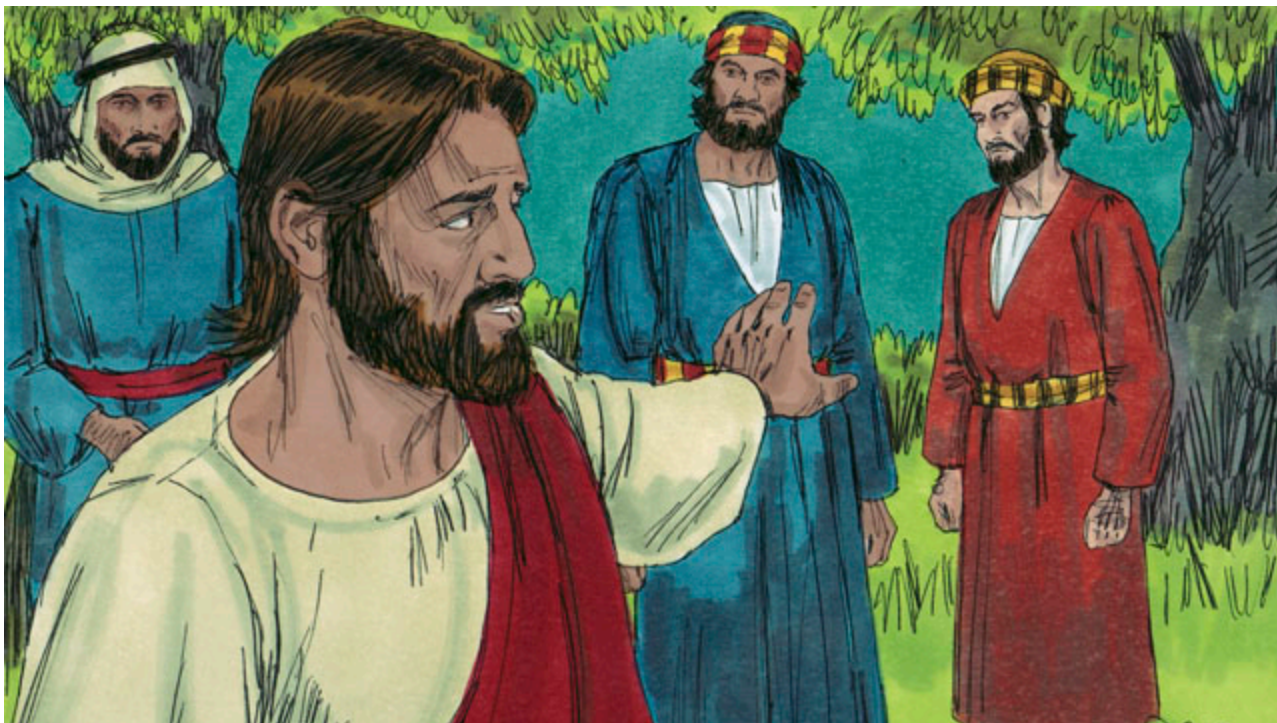
بعد خورَدن غذا، عيسي و شاگردونش اَلا گِه زيتون رفتِن. عيسي گَف: «امشو همه شُمون مَنه تينا بَهله. سي ايان که نوشته بيسه: «چوپونه بَزَنم و همه برون تيج تاج بُون.»»



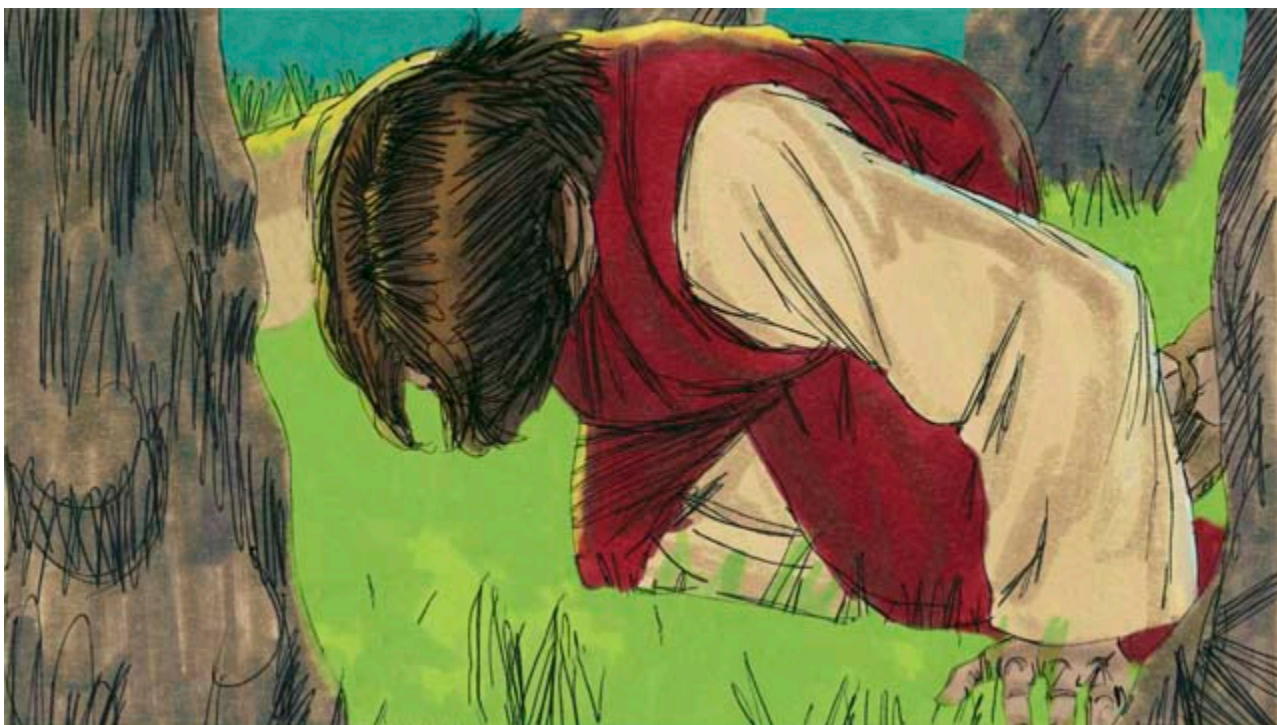
پتروس گف: «آر همه تئه ول کنن، مو ای کاره نم گنم.» عیسی گفیش: «شیطان مخوه همه شموئه آخویش گنه اما موسی تو دعا گوردمه تا ایمانت آ بین نرووه. اما، امشو، ئها بنگ خروس، تو سو کته حاشا بکنی که مونه بایشنوسی.»



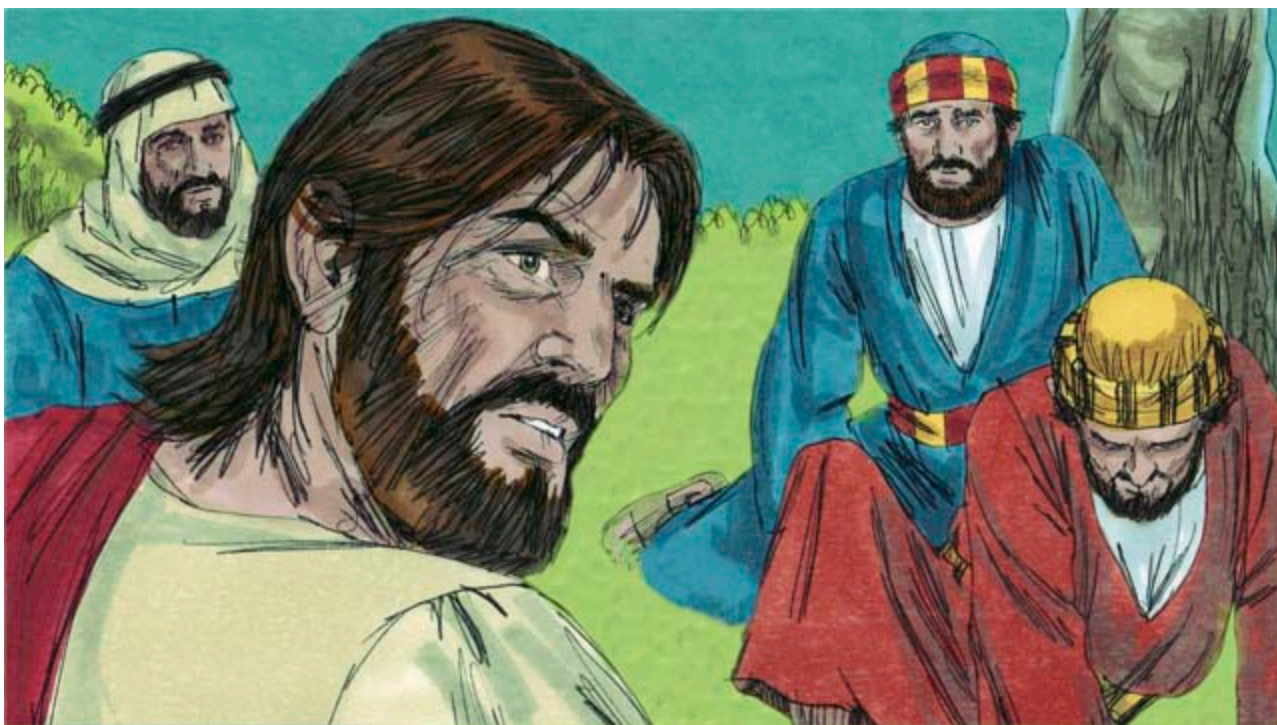
پتروس به عیسی گف: «آر میژم، تئه انکار نمکنم.» باقی شاگردونم همی یانه گفین.



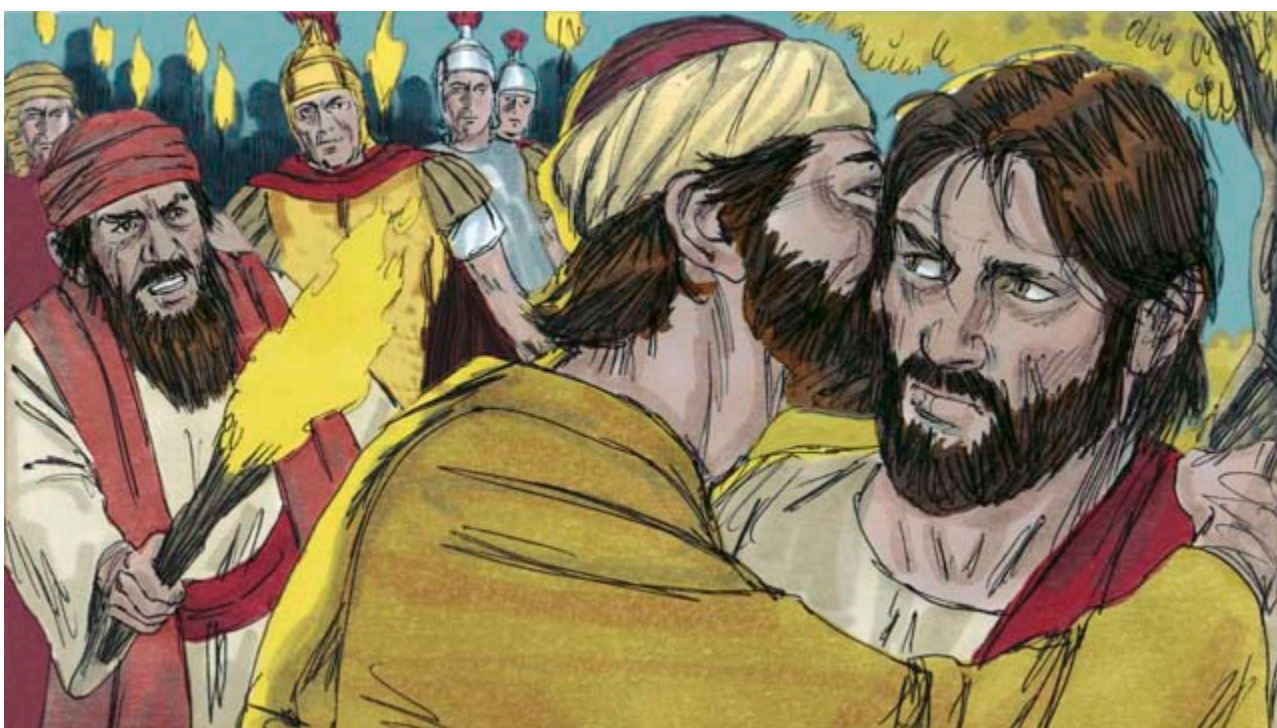
بعدش عیسی و شاگردونش می باغ جتسیمانی رفتن. عیسی گفتشون دعا کنن تا شیطان نترسسه بُوّه ایشونه وسوسه کنه. بیه ایشونه هشت و به خلوت رفت تا دعا کنه.



عیسی سو کته ای طور دعا کورد. «ای پدر مو، آر بیبُووه، به مو اجازه ده تا آ ای جوم رنج نَخورُم. اما آر رهی دگه سی بخشش گناها بشر نی، په هر چه تو اراده کنی سر گِره.» عیسی اِقْده دِلش اَسَر رَف بید که عرقش مِت تُکْکا خین بید. خدا ملاکِه فرسَنید که اُوو قُوّه دَهه.



دُما هر کټه دعا، عیسی پېش شاگردونش بږگشت. اما اوشونه می خو ږدېد. کټی سوؤم که ورگشت، گف: «ورسبه، او شاگرد خیانت کار اینجونس.»



یهودا پی گپون یهود، قشون و جماعت گپی اوښه. اوشون پېشون شمشیل و گرز داشتن. یهودا اومه پېش عیسی و گف: «سلام اُسا» و اوو بوسید. ایان تیرنشونی بید تا عیسان په گپون یهود، سی گزفتیش نشون دمه. عیسی گفیش: «یهودا! چا پی بوسی په مو خیانت گنی؟»

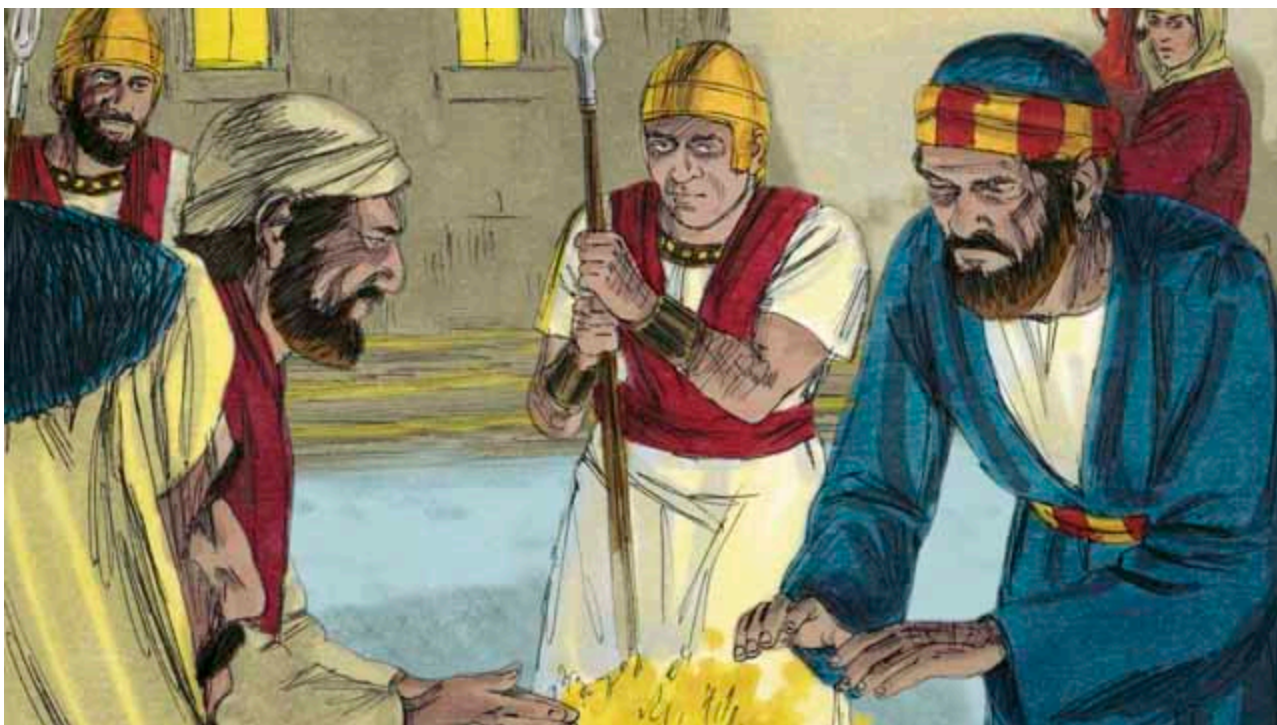


مُعادی که سربازون عیسانَ کِرُفَتِن، پترس شِمشِیلِش کَشید و گوش نوکر کاهن گِپِه بُرید. عیسی گُفَتِش: «شِمشِیلَنه غلاف کُن. مو ترم آ پدِرم خاسه بُوم که دَسِیه آ ملاکون فرسنه کمکم. اما وا آ پدِرم اطاعت کُئِم.» بعدش عیسی گوش او پیانه شفا دا و کل شاگردونش جس سین.

متلی آ کتاب مقدس : انجیل متی فصل ۲۶ آیه های ۱۴ تا ۵۶، انجیل لوقا فصل ۲۲ آیه های ۱ تا ۵۳، انجیل یوحنا فصل ۱۸ آیه های ۱

تا ۱۱

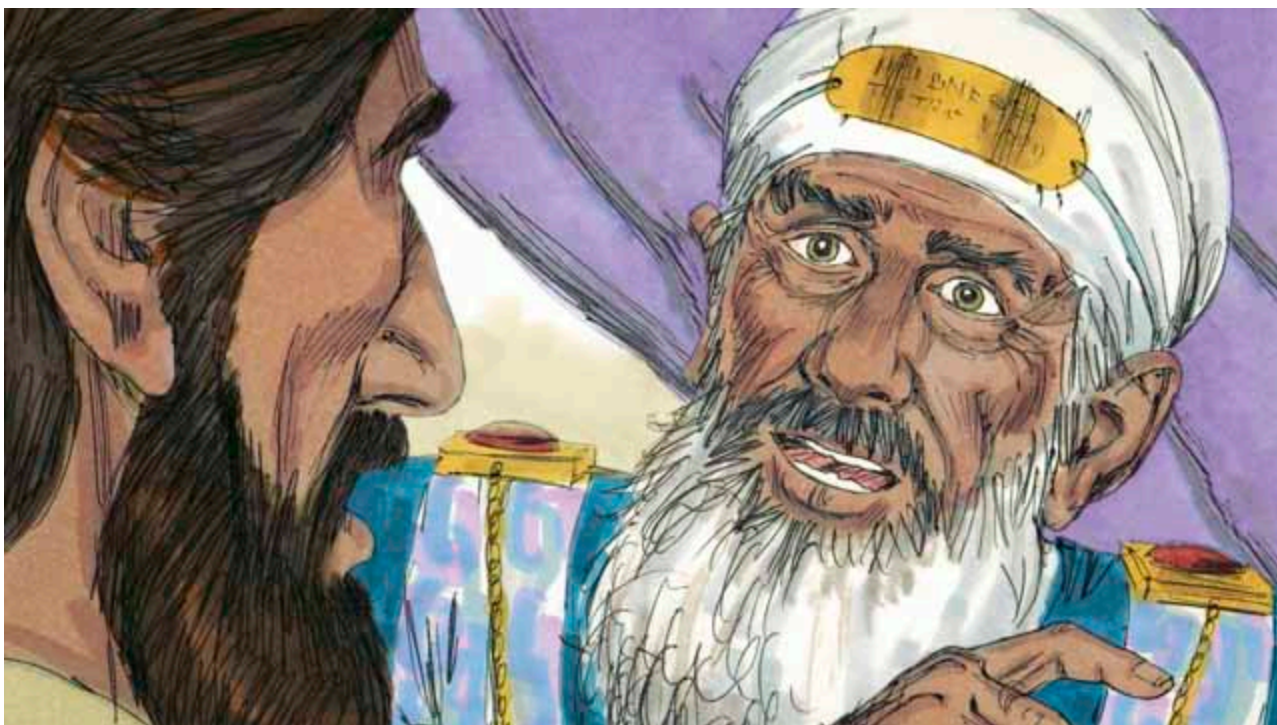
۳۹- محاکمه عیسی



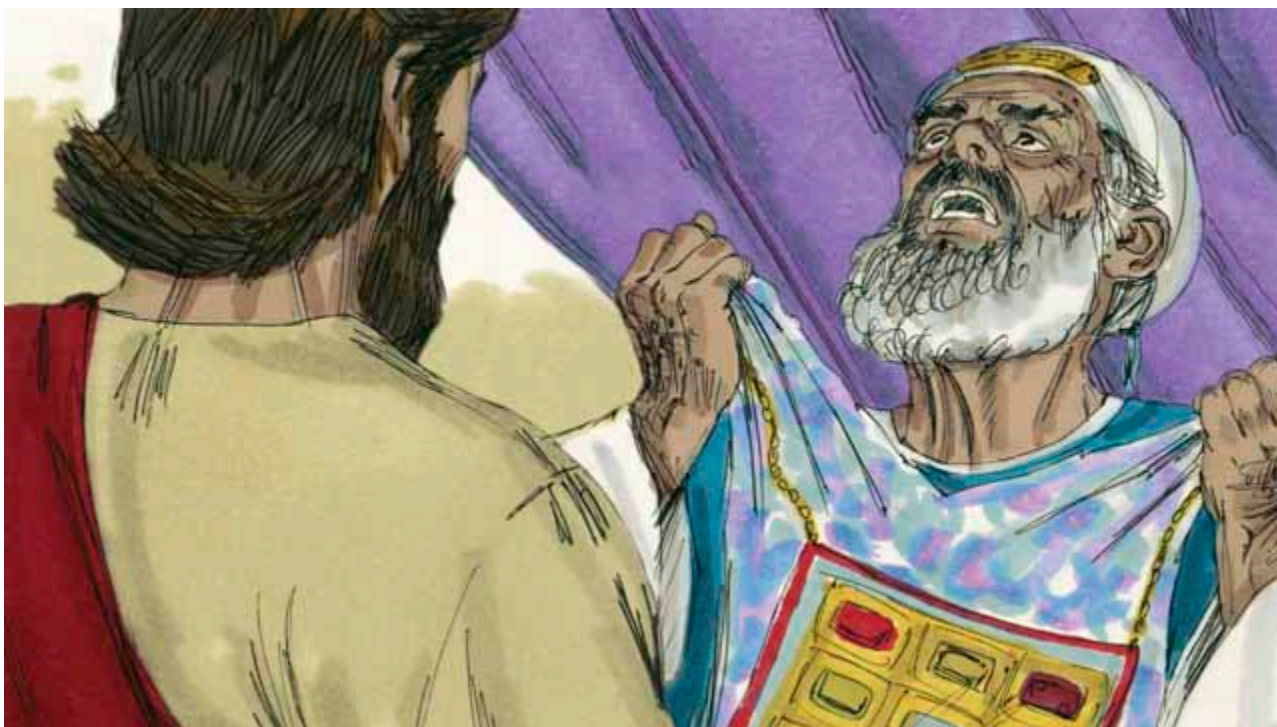
می منجا شو، سربازون عیسان بُورِدِن خونه کاهن گپ تا آرش بازجویی کُنین. پترسم آ دیر دُماشونه میومه. اوسون که عیسان می خونه بُورِدِن، پتروس دم در پیش تش ویسید تا گرم بُووه.



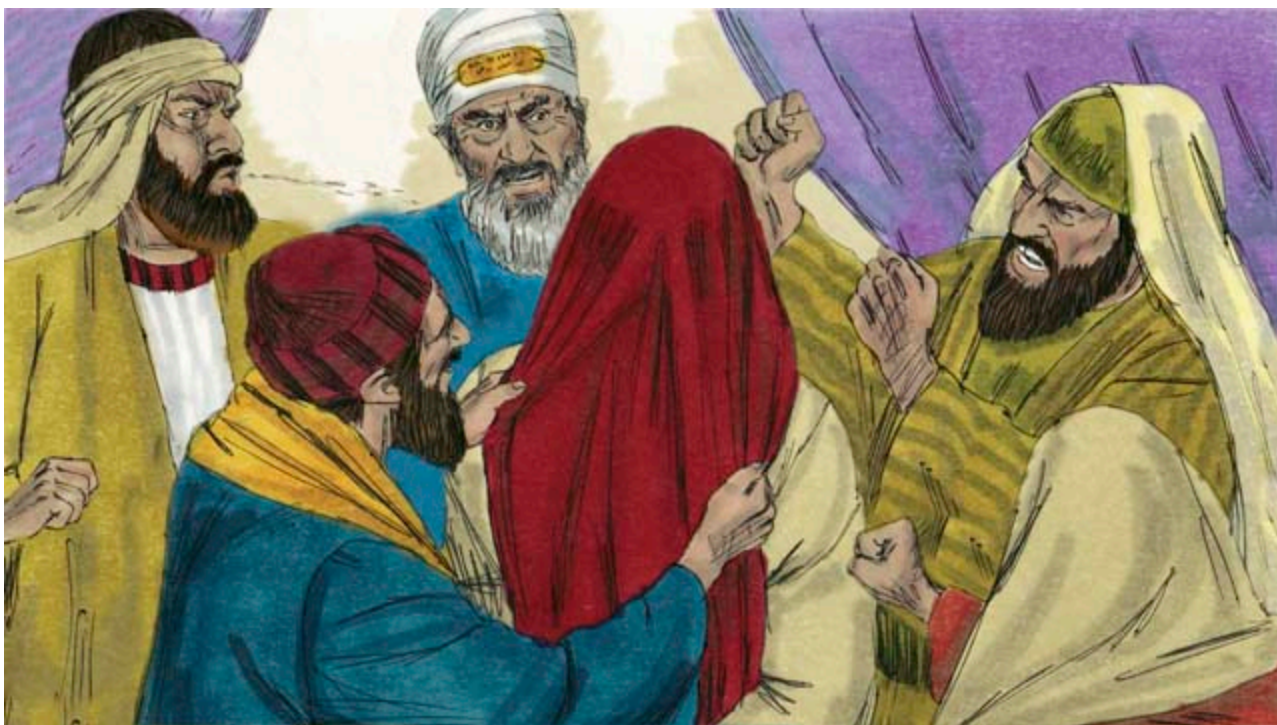
می خونه، گپون یهود آ عیسی بازجویی کُورِدِن. اوشون خیلی شاهدون دُرودِه اُووُورِدِن که تومه الکی به عیسی زَین. اما قصاشون پی یک جور نبید، سی دل ایان گپون یهود ن ترسین گناهی ورش ثابت کُنین. عیسی هم هیچ قصه ن کُورد.



بعدش، کاهن گپ به عیسی سیل گورد. گف: «به امون گو، تو مسیح پسر خدای زنده هیسی؟»



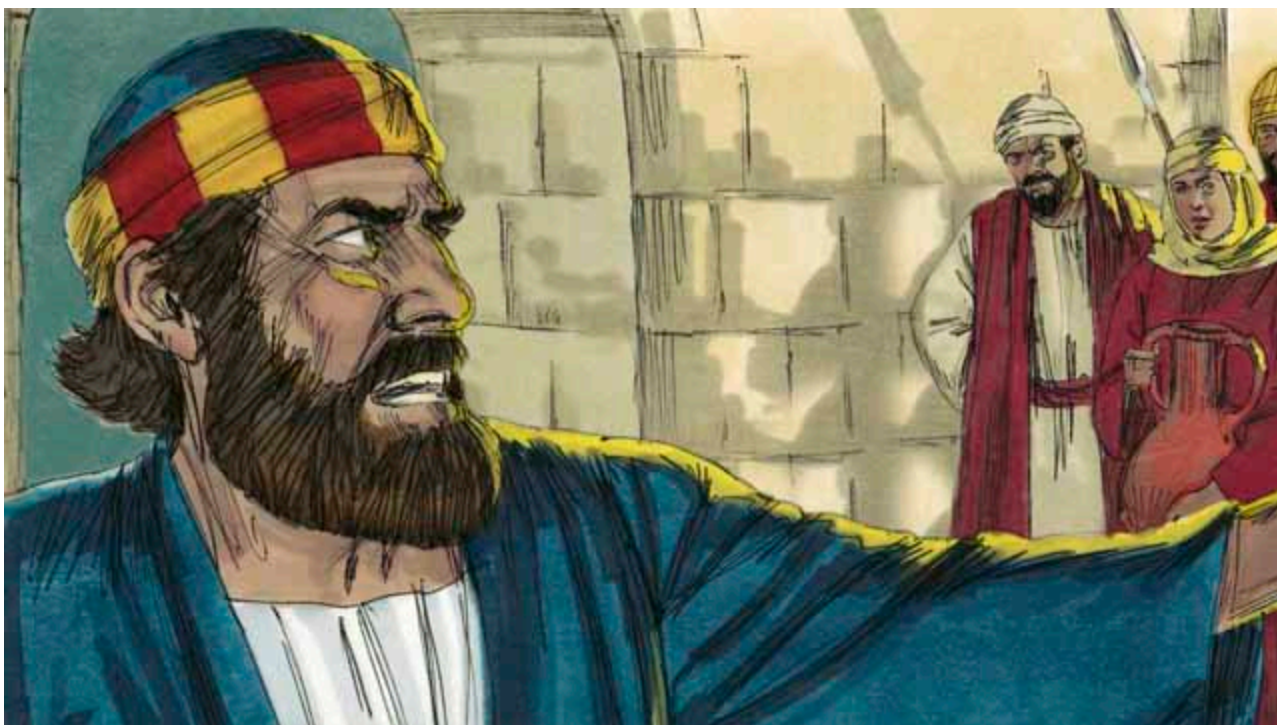
عیسی گف: «آ هیسُم، و یه روز موئه بیبینی که دس راس خدا یشسومه و آ آسمون به زمین بیورگردُم.» کاهن گپ، که آقضا عیسی چر اومه بید، جومه خوشه درد و پی هو و قی به باقی گپون مذهبی گف: «امون شاهدون دِگه نَخیم. کُل فمیدی که گف مو پسر خدا هیسُم. چه حُکمی بدِه؟»



گپون یهود گل در جواب کاهن گپ گفتن: «او لاق مُوردنّه» اودم تیا عيسان بسين، می ری پش ثف پس سين، رَنديش و وَرش دنگ درووردين.



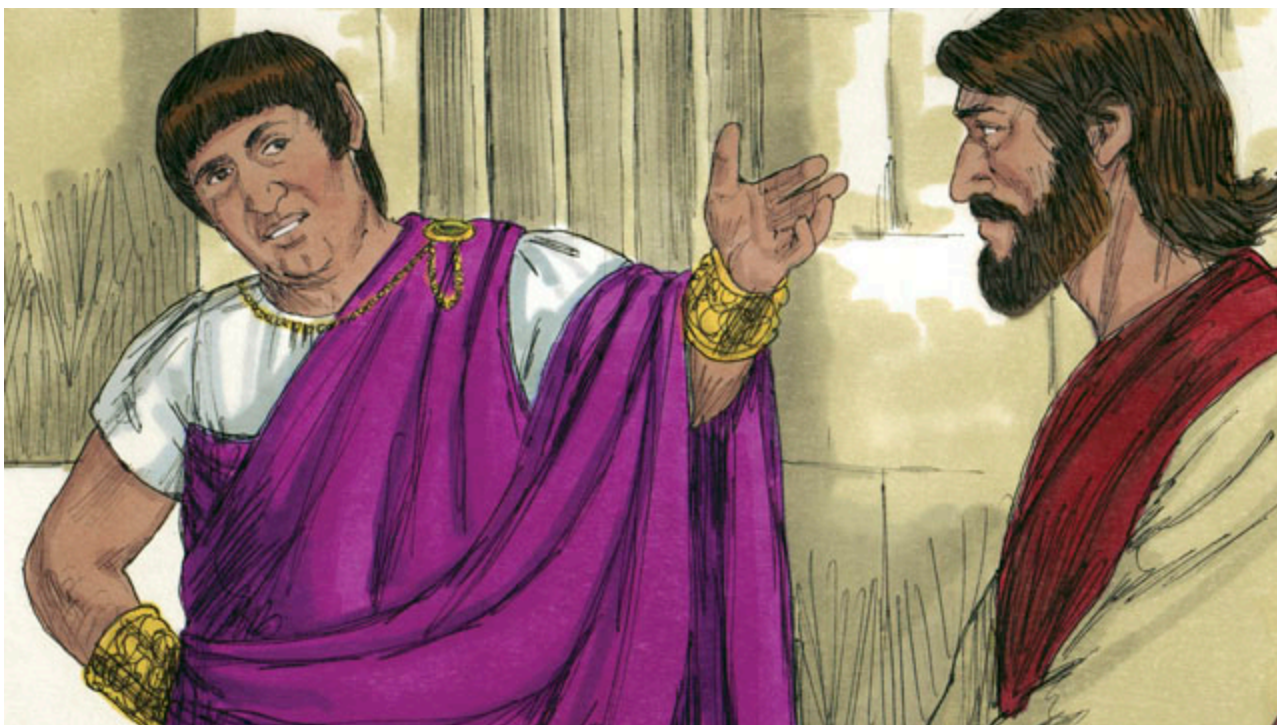
پترس در خونه ويسته بيد. كنيزي ديدش گفتش: «تئم پي عيسي بيدي.» پترس منكر بي پس. گتي بعد كنيزي دگه همو قصصنه وَرش كورد.
پترس اندو منكر بي پس. بعدش، گسوني كه اونجون ويسته بيدن گفتش: «دُونيم كه تو يكي ا شاگردون عيسي هيسي، سي ايان كه توئم جليلي هيسي.»



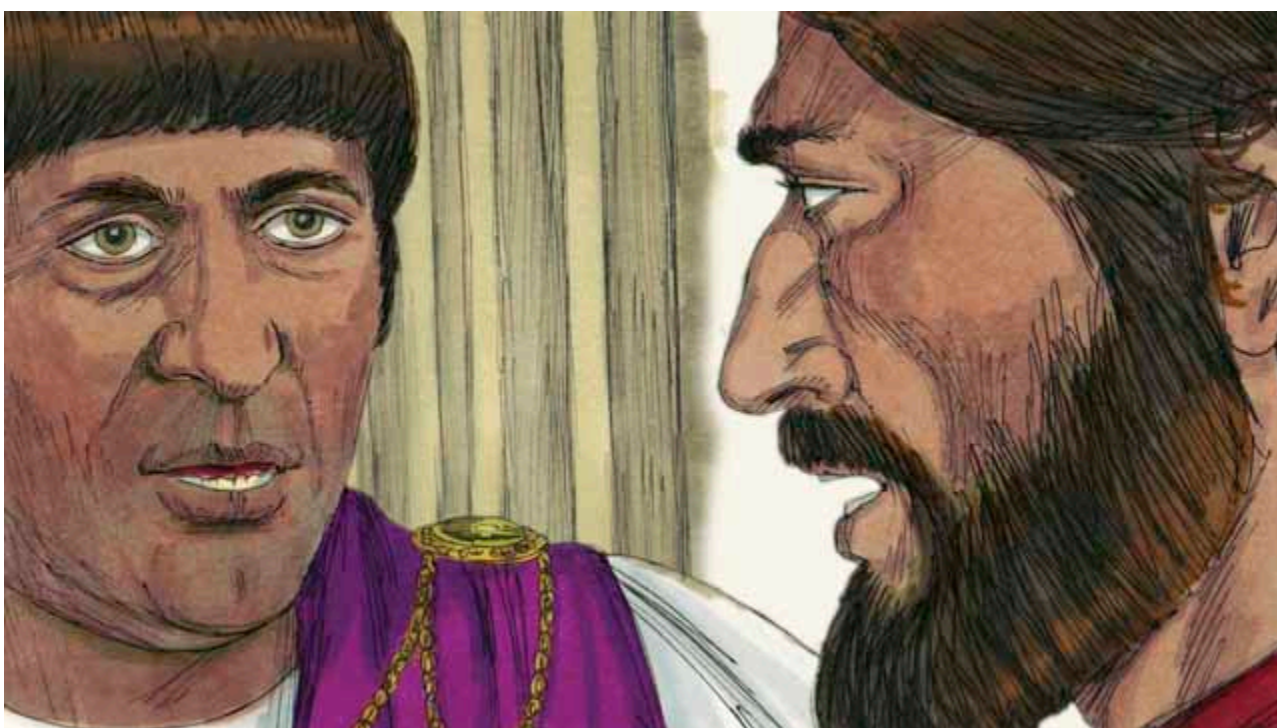
اوسون پترس قسم خُورد و گف: «خدا مَنه لعنت کُنه آر مو ای پیانه اِشناسوم.» هَمو دَم خروس بُنگ کُورد و عیسی ورگشت و به پترس سیل کُورد.



پترس رفت و خیلی گریوس. می هَمو دَم، یهودای خائن دید که گپون یهود عیسان به مرگ محکوم کُوردِنه. خیلی مغمین بی‌پس، و رفت تا خودکشی کُنه.



می ای روزا پیلاتس فرمانده رومی ور یهودا حکومت گورد. گپون یهود عیسان بُوردن پیشش. خاسته‌شون ایان بید که پیلاتس عیسان به مُوردن محکوم کنه. پیلاتس آ عیسی پرسید: «تو پاتشاه یهود هیسی؟»



عیسی فرمود: «راس گویی. اما پاتشو هی مُو زمینی نی. آر ای طور بید، پیروائِم سی مُو بـجـنگـیدن. اما مُو به این دُنْیا اوَمَمَه تا حقیقتِ خدانه به کُل گُوم. هر که حقیقتَه دوس داشته بُوَه وُرم گوش دَهه.» پیلاتس گُفت: «حقیقت چیَه؟»



پیلاتس بعد قصه گوردن پی عیسی پیش جمعیت رفت و گفت: «مُو گناهی می ای پیا ندیدُم که سزاوار مُوردن بُوَه.» اما گپون یهود و جمعیت داد زدن: «مصلوبش کن.» پیلاتس گفت: «او گناهکار نی.» اما اوشون ای ره پی صدا یلندتری داد زدن. بعدش پیلاتس سی ره سُبِم گفت: «او گناهکار نی.»



پیلاتس اُتس ایان که شورش نَبُوَه، قبول گورد و عیسان دا به سربازونش تا به صلیب کشیش. سربازون رومی عیسان ترکه زدن و عبا سلطنتی ورش گوردن و تاجی اُ خار وندن سرش. اوسون به مسخره بیگفتن: «زنده با پاتشاه یهود.»

مَتَلَى أ كِتَابِ مَقْدَس: انجيل متى فصل ٢٤ آيه ٥٧ و فصل ٢٧ آيه ٢٦، انجيل مرقس فصل ١٤ آيه ٥٣ و فصل ١٥، انجيل لوقا فصل ٢٢ آيه ٥٤ و فصل ٢٣ آيه ٢٥، انجيل يوحنا فصل ١٨ آيه ١٢ و فصل ١٩ آيه ١٦

۴۰- عیسیٰ مصلوب بی‌پس



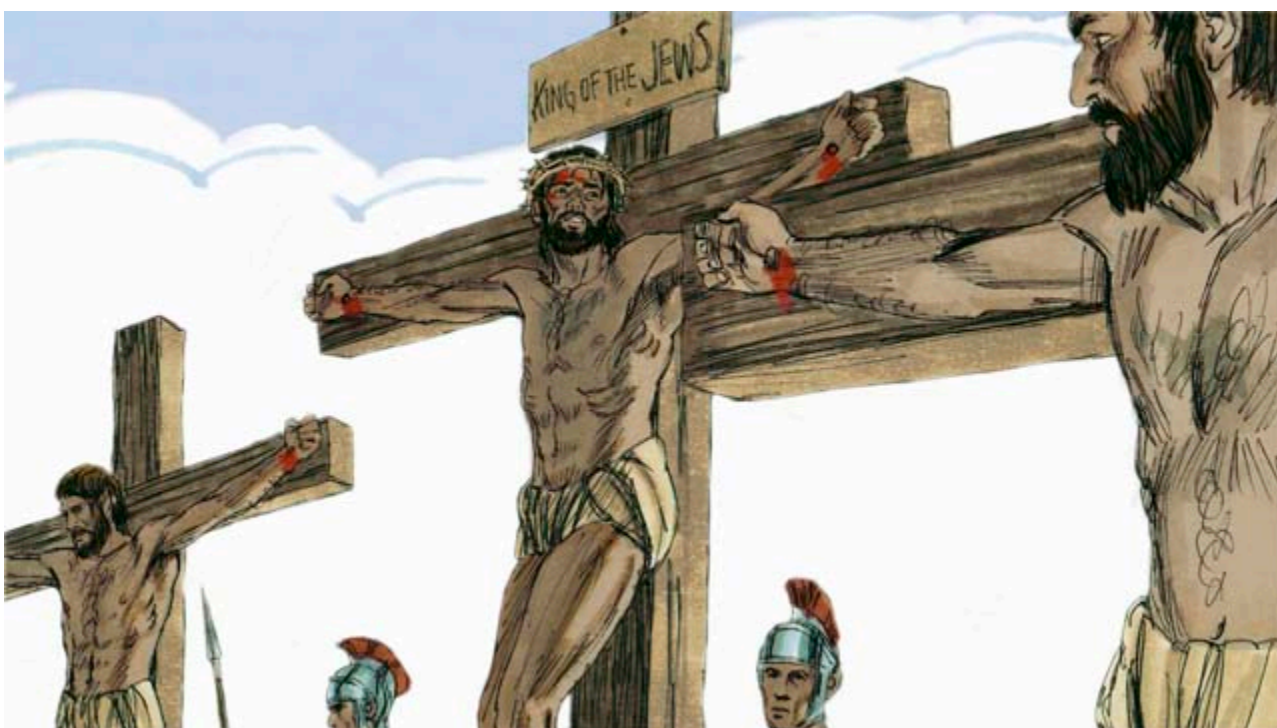
بعد ايان که سربازون عيسائ مسخره گوردن، بُردنیش در، تا به صلیب گشیش. اوشون مجبورش گوردن تا صلیبش پی خودش بَرَه.



سربازون عيسائ بُردن جایی که جُلُجُتَا (یعنی جمجمه سر) بِگُفتیش. دَس پاشه ور صلیب پی میخ گُفتن. اما عیسی فرمود: «ای پدر! پی مردمه بخش، سی ایان که ندوین چه بیگن». به فرمون پیلاتس بالا سرش کتیبه وندین که ری پش نوشته بید: ایانه پاتشاه یهوده.



بعدش سربازون سر جومه عیسی شرط بښن. پی ای کار پیش بینی کتاب مقدس جور درومه که پښت: «جومامه بین خوشون بر گڼن و سر عباى مو شرط بښن».



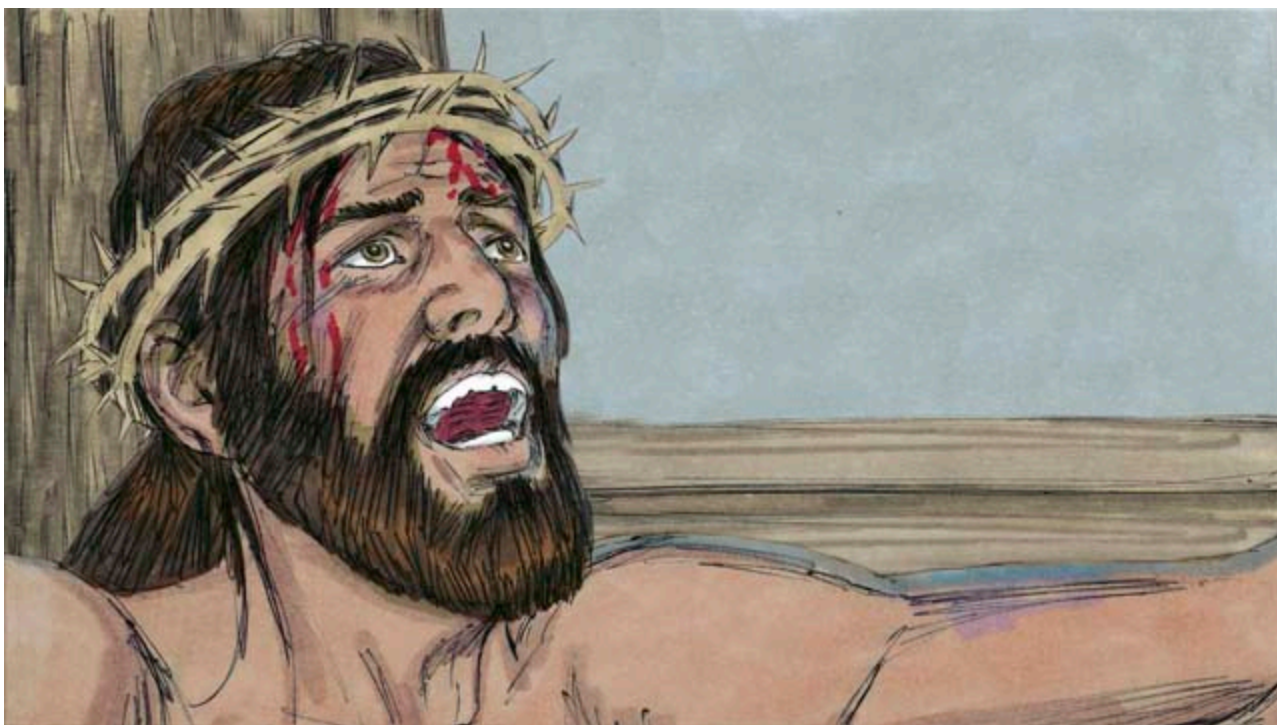
سربازون همو دم دو دز هم مصلوب کورډن و عيسان پی صلیب منجاشون وښن. یکیشون ور عیسی دنگ دروورد، اما او یکی گف: «تو آ خدا نم ترسی؟ اومون گناهکاریم اما ای پیا پی گناهه.» اوسون به عیسی گف: ای عیسی! موئه می پاتشو هی پت یاد بیار.» عیسی جواب داش: «تو همی امروز پی مو می بهشت میوی.»



گپون دینی یهود و مردمی که اونجون بیدن عیسان مسخره گوردن و بگفتن: «آر تو پسر خدوی آ صلیب بیو زیر و خوئه نجات ده! اوسون امون ورت ایمان میاریم.»



آر چه ظور بید، اما آسمون گل او محل توریک بی‌پس. ای توریکی چن سو ساعت طول کشید.



بعدش عیسی داد رَند: «تموم بی‌پس. ای پدر، روح خومه به دَس تو بدهام.» اوسون سر خوشه اووورد زیر و روحشه تسلیم گورد. او دم که چون دا زمین به لرزه افتید و پرده گپ معبد، که مردمه آ حضور خدا جدا بیکورد (قدس القداس)، آ بالا تا زیر دو قل بی‌پس.



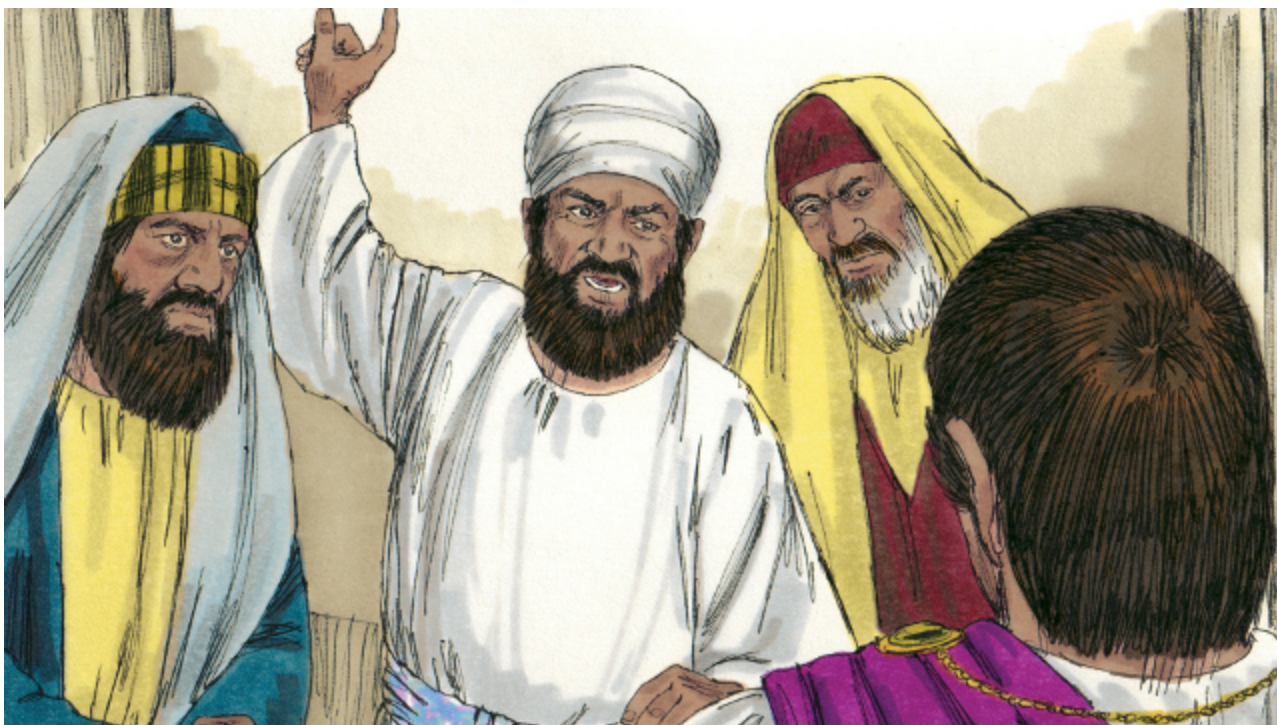
عیسی پی مُوردیش رَهی گُشید تا مردم ترسه بُون پیش خدا آین. مُعادِی که پاسبون رومی ای جریوناته دید گف: «آراسین که ای پیا بی گناه بید. او پسر خدا بید.»



بعدش دو تا آگپون یهود، نيقوديموس و يوسف که ايمان داشتن عيسى همو مسيح موعوده، پيش پيلاتس رفتن و مخاين جسد عيسان تحويل گرن. اوشون جسد پی پارچه کتون پیچنیدن و می مقبره سنگی وندنش و بر د گپی دم در قبر وندن تا بسه بووه.

مَتّی اَکتابِ مقدّس: کتاب انجیل متی باب ۲۷ آیه‌های ۲۷ تا ۶۱، کتاب انجیل مرقس باب ۱۵ آیه‌های ۱۶ تا ۴۷، کتاب انجیل لوقا باب ۲۳ آیه‌های ۲۶ تا ۵۶، کتاب انجیل یوحنا باب ۱۹ آیه‌های ۱۷ تا ۴۲

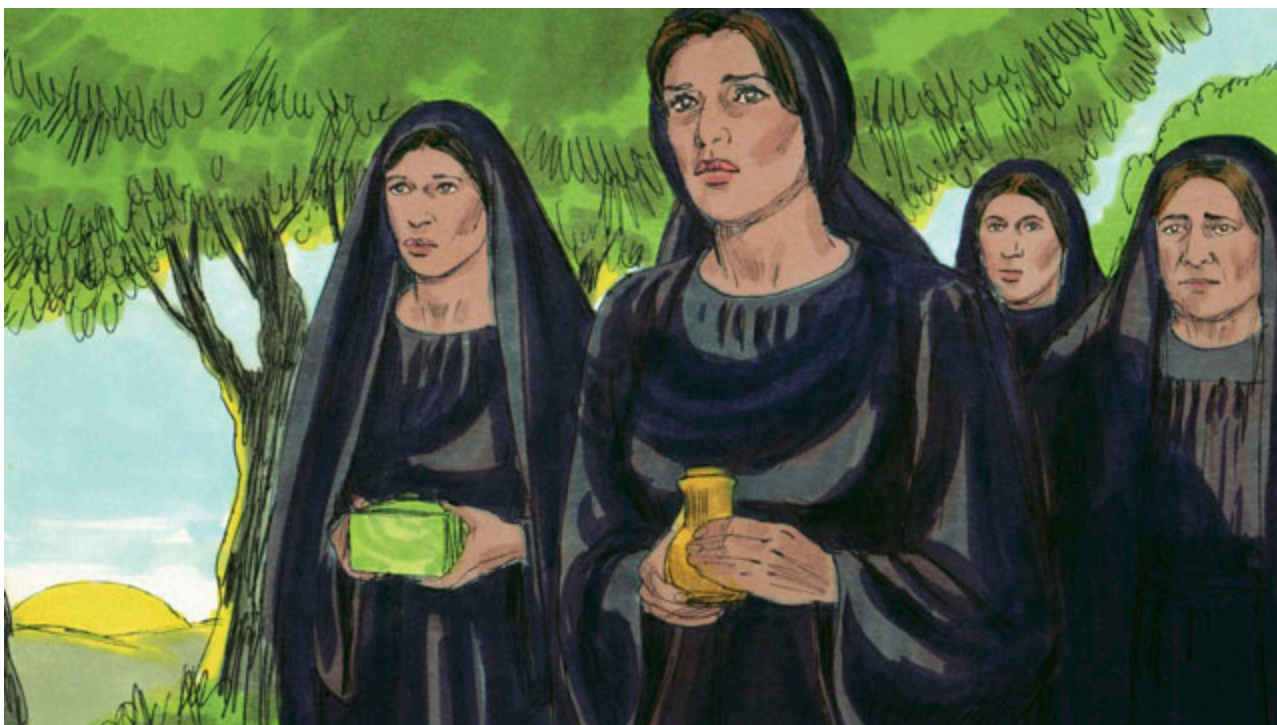
٤١- ﺧﺪا ﻋﯿﺴﺎﻥ ﺁﻣﯩﻢ ﻣﯘﺭﺩﻭﻥ ﺭﺍﺳﯩﻪ ﻛﯘﻧﻪ



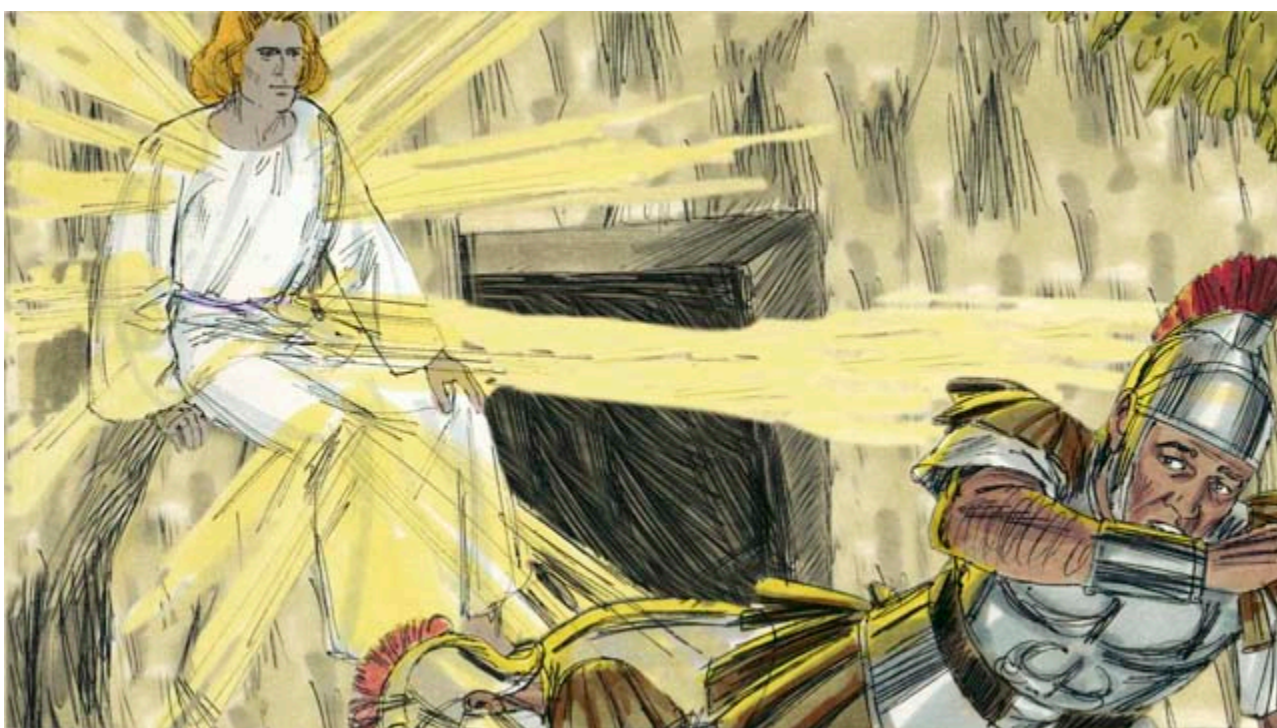
بعد ایاں که سربازون عیسان مصلوب گُردن، گپون قوم یهود پیش پیلاتس رفتن و گفتن: «عیسی اُذرو گف که بعد سو روز ا می مُردون بیورسه. سی ایاں که شاگردونش نترسه بوون جسده دُزن، وا گسیه ونیم تا سو روز ا قبر پاسبونی گنه. ار ترسین جسده دُزن، اوسون ترن ادعا گنن که ا می مُردون ورسیده.»



پیلاتس گف: «سربازونی پی خُتون بره و تا جایی که تره قبره حفظ گنه.» په اوشون برِد در قبره مُر موم گُردن و سربازونی می اونجون سی پاسبونی وندن، تا گسی نترسه بووه جسده دُزه.



سی‌ایان‌که روز بعد دفن عیسی، یعنی روز شبات کار گوردن ممنوع بید، هیچ‌گو آ ر‌فیعون عیسی ن‌ت‌رس‌ین سر قبر ر‌وون. اما دم س‌کر روز بعد، چندتا آ‌زنون آماده بیس‌ین تا سر قبر عیسی ر‌وون و ج‌سد عیسان خوشبو ک‌نن.



ن‌ها ایان‌که ز‌نون اونجون ر‌سین، و‌ر قبر زمین‌ج‌مبه گ‌پی او‌مه. ملاک‌ه آ‌سمون زیر او‌مه، سنگ در قبر ه‌لک‌ه دا کنار و س‌رش ن‌ش‌س. او ملاک‌ه م‌ث‌ش‌پ‌ر‌ق آ‌سمون روش‌نا بید. پاس‌بونون پی دید‌ش آ‌قره ت‌رسیدن که مل‌ث‌م‌ورده س‌ر زمین آ‌فتیدن.



وختی که زَنون سَرِ قَبْرِ رَسیدن، ملاکه به اوشون گف: «نترسی! عیسی اینجون نی. او همو طور که قول دا بیذُ آمی مُوردون ورسیده. می قَبْرِ سیل گئی بینه.» زَنون می قَبْرِ سیل گوردن و جایی که جسدِ عیسانِ مینش وَندن بید دیدن، اما جسدی پیدا نَگوردن.



اوسون ملاکه به زنون گف: «رُوه به شاگردون گُوه که عیسی آمی مُوردون ورسیده وَ نَها شمون به جلیل بَرُوه.»



زَنُونُ ای‌طور که خوشحال و وَمَزِیَّه بیدن، آلا شاگردون رَفَتِن تا خَبَر خُوشَه به اوشون رَسونین.



زَمونِی که زَنُونُ بیدووسِین که ای خَبر خوشَه به شاگردون دِهِن، یِکَتی عیسی وَرِشون ظاهر بی‌پس. اوشون تُهَاش زونی زن. عیسی به اوشون گف: «نَترِسی! رُوه و شاگردوئمه گُوه که په جلیل رُوون و مَنه می اونجون بینن.»

مَتَلِی آ کِتَابِ مَقَدَس: کتاب انجیل متی باب ۲۷ آیه ۶۲ تا باب ۲۸ آیه ۱۵؛ کتاب انجیل مرقس باب ۱۶ آیه‌های ۱ تا ۱۱؛ کتاب انجیل لوقا باب ۲۴ آیه‌های ۱ تا ۱۲؛ کتاب انجیل یوحنا باب ۲۰ آیه‌های ۱ تا ۱۸

۴۲- ورگشتنِ عیسیٰ به آسمون



روزی کہ خدا عیسانَ آمی مُوردون راس گُورد، دو تا اَشاگردونش مُعادِ رَفَتَن بہ یکی اَشرایِ نَزیک، اَچیایی کہ سرِ عیسی اومہ بید قصہ بیکورِ دِن. اوشون امید داشتن کہ عیسی ہمو مسیح موعود بُوہ، اما او گُشتہ بی پِس بیڈ. ایسون زَنونُ بیگُون اَندو زندہ بی پِس سہ، اما شاگردون نَدونِس سِن چہ قبول کُنین.



عیسی بہ شاگردون نَزیک بی پِس و پیشون قصہ گُورد اما اوشون نَ اِشناختِش. عیسی ازشون پرسید اَ چہ چی قصہ بَکُنین؟ بہ عیسی گَفَتَن کہ قصاشون اَچیایی کہ می ای چنُ روز، سی عیسی اتفاق اُفتید. اوشون فکر گُورِ دِن کہ عیسی غریبی بہ کہ اَ جریونا اورشلیم بی خَبَرہ.



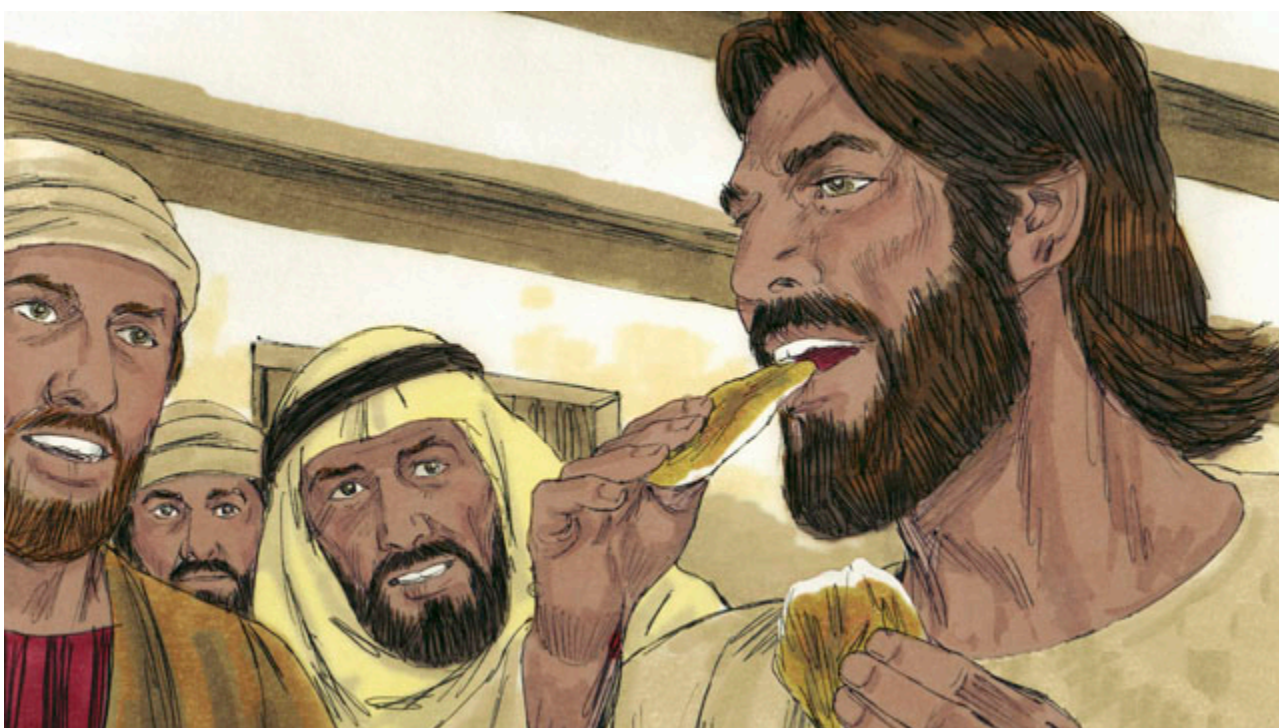
بعديش عیسی سیشون گف که کلام خدا سی مسیح چه گفته. خیلی نهاتر پیغمبرون گفتن بید که بدکارون مسیح عشق ولا بدین و بکشیش، اما او می روز سویم زنده بیووه.



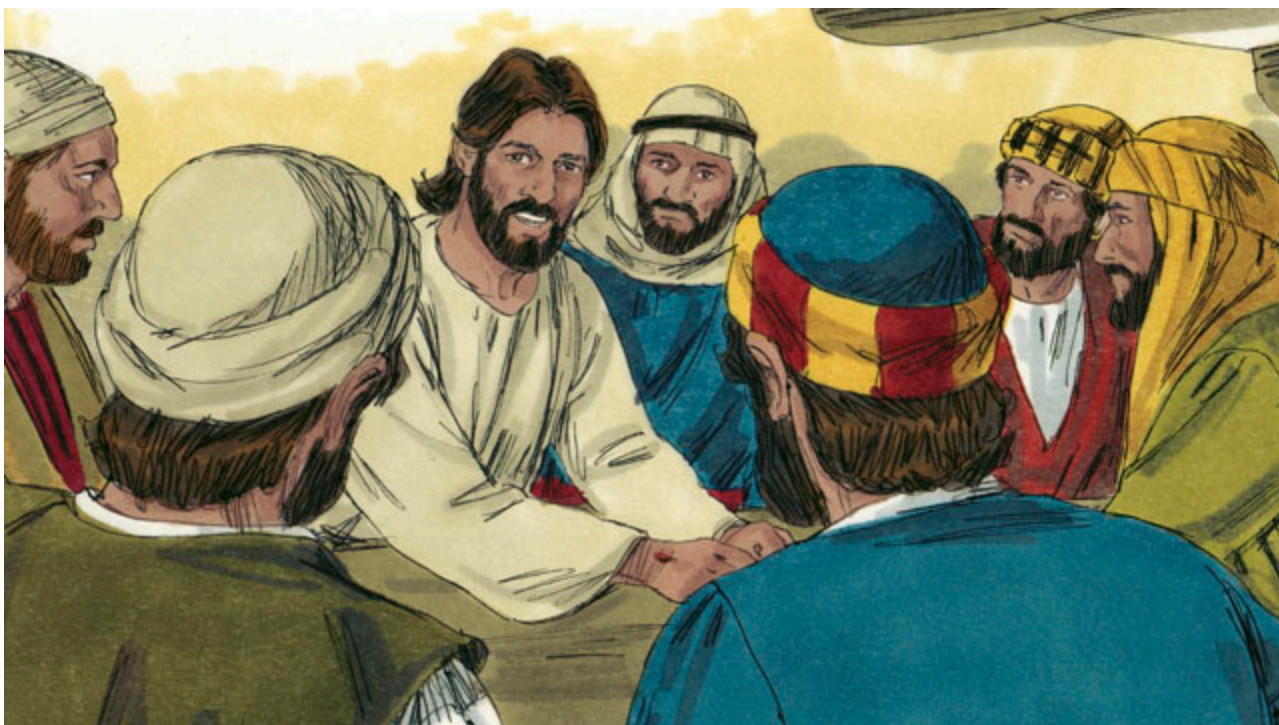
موقع که او دو پیا به جایی که مخاسن رسیدن، تقریب شو بی پس بید. اوشون آ عیسی دعوت گورین که شو پیششون مئه، اووم پیشون وارد خونه بی پس. معادی که ستر سفره شوم نشیسین، عیسی نوئه ورداشت و شکر گورد و نوئه تیکه تیکه گورد. یکتی نییاشون گئیسین و همو دم اوو شناختن. اما عیسی همو دم آ نهاشون غیب بی پس.



دوتاشون به يکډو گڻتن: «ايان عيسى بيد، سي ايان بيد مُعادى که مطالب کتاب مقدسه سيمون توضيح بډا، دل مي دلمون نبيد.» بعد
همو دم به اورشليم ورگستن و وقتي رسيدن، به شاگردون گڻتن: «عيسى زندس! امون اوو ديديمه.»



مي همون موقع که مشغول قصه بيدن، يکتي عيسى منجاشون ظاهر بي پس و فرمود: «سالم بابه!» شاگردون فکر گوردين روجي ببينن،
اما عيسى گف: «اچه ترسيدى يه! شک داري که مو عيسى هيسوم؟ به دس پام سيل گنه، ارواح ملت مو لار ندارن.» و سي ايان که
ورشون نشون دهه که روح ني، ازشون مخاس چي دهنش تا خوره. اوشون تیکه موهي دانش و عيسى اوانه خورد.



عیسی گف: «مو به شمون گفتم که هر چی می کلوم خدا سی مُو گفته بیسه، وا پیش آیه.» اوسون عیسی گمکشون گورد که کلوم خدائه بختَر فَمِن. او فرمود: «اَ زَمونا خیلی دیر می کتابا پیغمبرون نوشته بی پس بید که مسیح موعود وا درد و عذابه بینه، میره و روز سُیوم آ می مُوردون راس کُنه.»



پیغمبرون همیطور نوشتنه که شاگردوئم کلوم خدائه اعلوم کُنین و به همه پگوون که وا توبه کُنین. هر که توبه کُنه، خدا گناهاته ببخشه. شاگردون مو اعلوم ای پیامه آ اورشلیم شروع کُنین، بعدش می همه اقوام و می همه جا بیروون. شمون شاهدِ قِصّام، رفتار و کل چپایی هیسی که سَروم اومّه.»



عیسی می چل روز بعد آ زنده بیسن آ می مُردون، چن کته خوشه به شاگردونش نشون دا. او حتا به ره خوشه می یه وخت به بیشتر ۵۰۰ نفر ظاهر گورد. او پی رها مختلفی به شاگردونش ثابت گورد که زندس و به اوشون آ پاتشاهی خدا چی یاد دا .



عیسی به شاگردونش فرمود: «خدا کل اختیارات زمین و آسمونه به مو داس. په رووه و کل اقوامه شاگرد مو گنه و ایشونه به نوم پدر، پسر و روح القدس تعمید دیهی و به اوشون یاد دیهی که چطوری کل دستوراتی یه که به شمون دامه اطاعت کتن. یادتون بووه که مو هه په شمونم.»



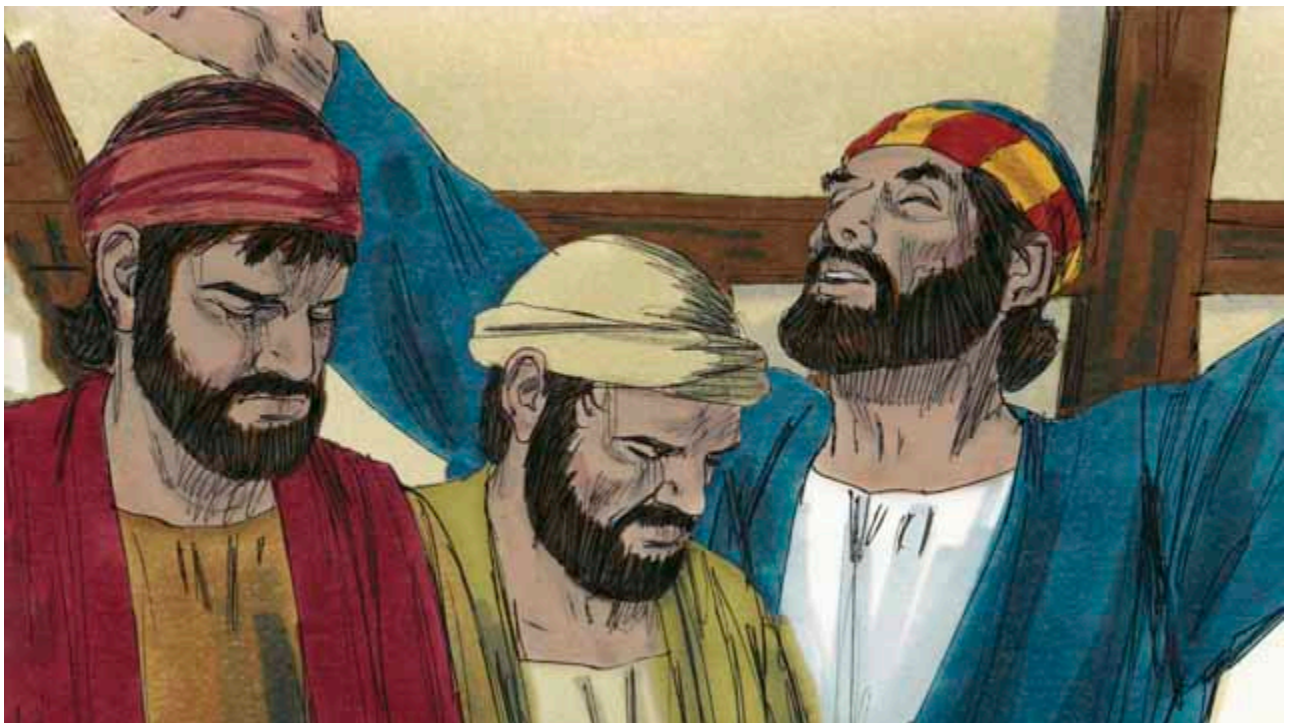
چل روز بعد ایان که عیسی آمی مُوردون ورسید به شاگردونش ای طور فرمود: «می اورشلیم منہ تا پدر مو پی فرسنیدن روح القدس به شمون قدرت دہہ.» بعد اوان، عیسی ئھا تیا ایشون آلا آسمون بالا رفت و می اوری ول بی پس. عیسی دس راس خدا نشس تا ور همہ چی حکومت کُئہ.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب متی باب ۲۸ آیه های ۱۶ تا ۲۰؛ کتاب مرقس باب ۱۶ آیه های ۱۲ تا ۲۰؛ کتاب لوقا باب ۲۴ آیه های ۱۳ تا ۵۳؛ کتاب یوحنا باب ۲۰ آیه های ۱۹ تا ۲۳؛ کتاب اعمال باب ۱ آیه های ۱ تا ۱۱

٤٣ - بَنَونَدَنِ كَلِيسَا



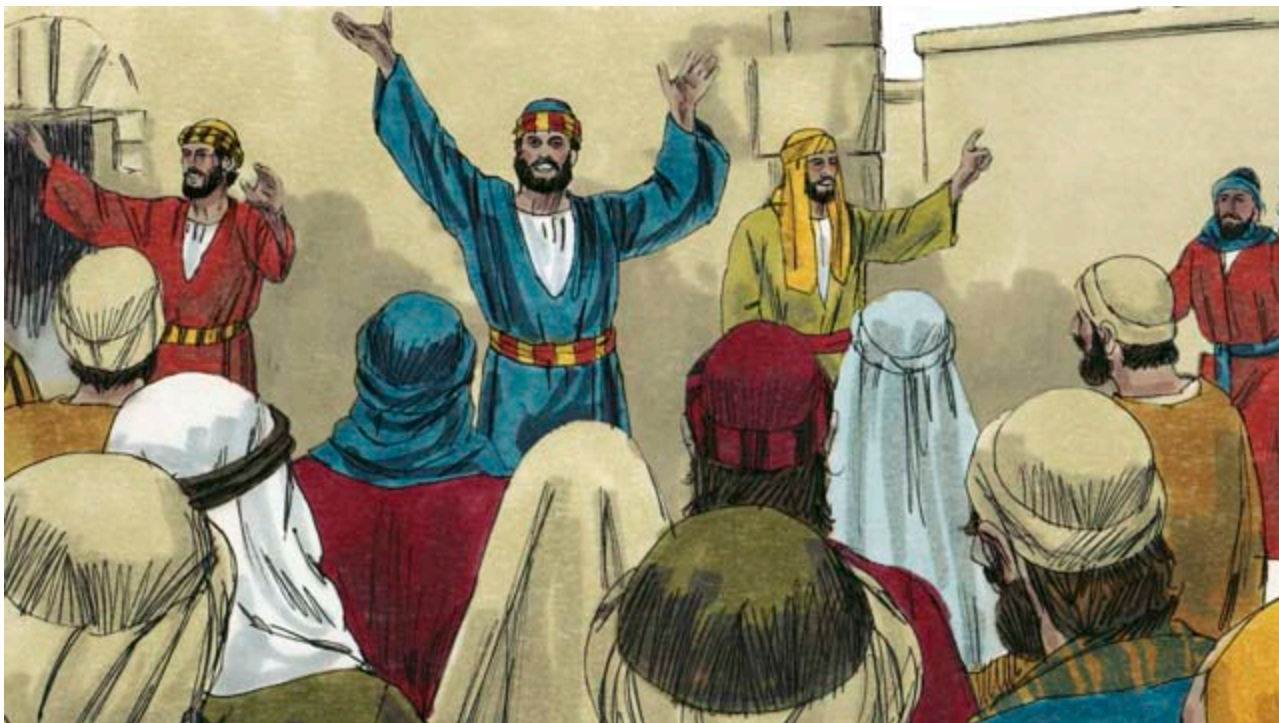
بعد ايان ڪه عيسى ٻه آسمون ورگشت، شاگردون همجوري ڪه عيسى فرمون دا بيد، مي اورشليم موندن. ايمان دارون ٻه طور مرتب
 پي هم گرد بيسن تا دعا ڪن.



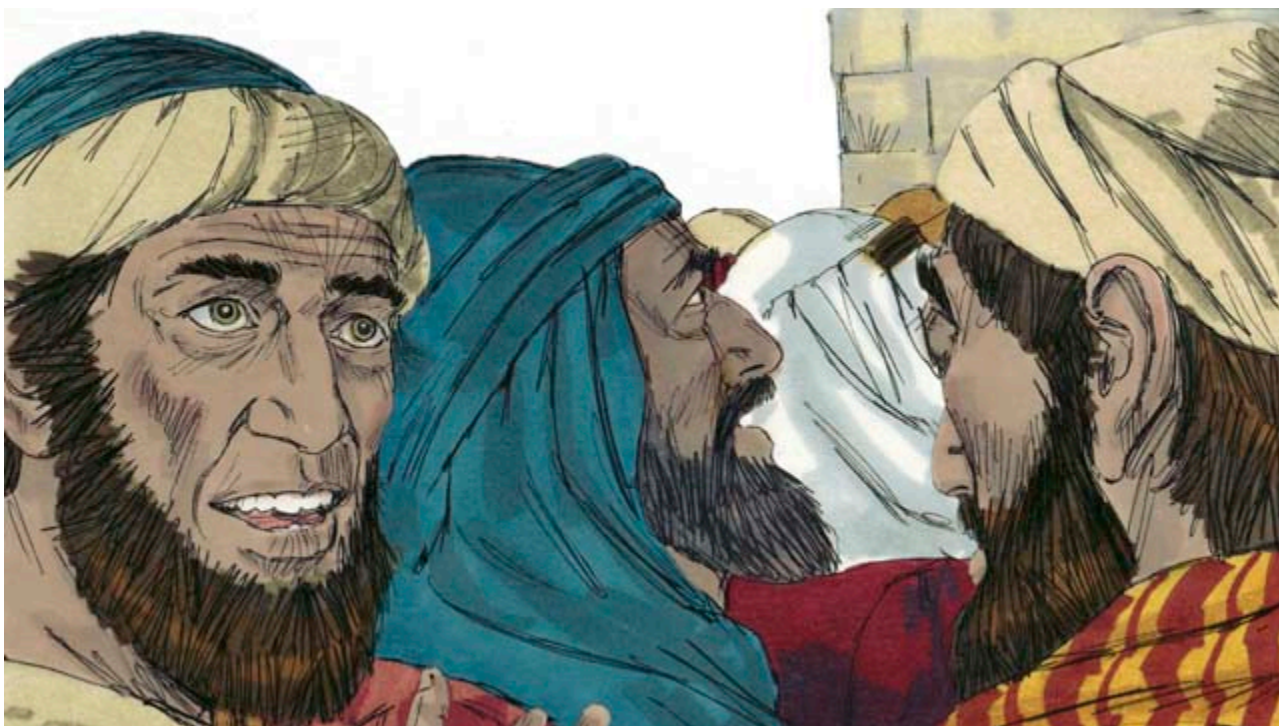
يهوديون هر سال روز مهمي به نوم پنتيڪاست جشن بيگرفتڻ ڪه برابر بيد پي پنجاهمين روز بعد عيد پسخ. پنتيڪاست جشن يهوديون سي
 درو زراعت ڪنم بيد. اوشون اڪل دينا ٻه اورشليم ميومن تا اي جشنه پي هم ڪرن. مي او سال، جشن پنتيڪاست، حدود ٻه هفته بعد آ رفتن
 عيسى ٻه آسمون بيد.



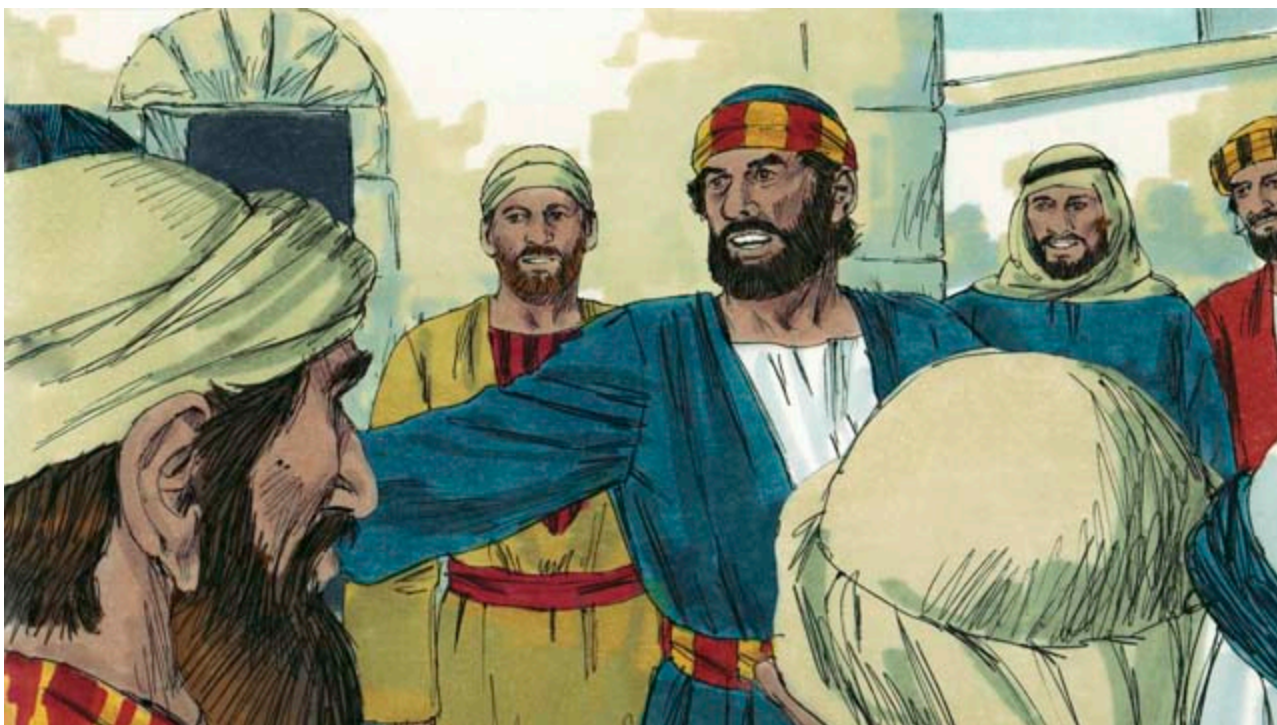
معادی که کل ایماندارون دور هم جمع بیسین بید، یِکتی صدایی ملت صدای وزّه باد تند فَمیدن. بعدش یه چی ملت گله تش سر کل هنون گُیس. اوسون کلشون ا روح القدس پُر بیسین و خدائه به زبوناپی که نَدونِسین پرستش کُردن. روح القدس قدرت قصه کُردنه به اوشون دا بید.



مُعادی که آدمونی که به اورشلیم اومَن بید، ای صدائِه فمیدِن، دور هم گرد پَیْسِین که بینن چ بیسَه. اوشون فمیدِن که ایماندارون کارا گپِ خدائِه اعلوم کُئن. اوشون آ ای جریون و مَزْشُون بید، سی ایان که تَرَسِین قصاشونَه حولی بُون. می کشور اوشون مردم زیون دِگه داشتن. شاگردون آ اسروئیل بیدن و تَرَسِین فقط به زیونا آرامی، عبرانی و یا یونانی قصه کُئن. اما هنون فمیدِن که شاگردون به زیون مادری شون کارا خدائِه اعلوم کُئن.



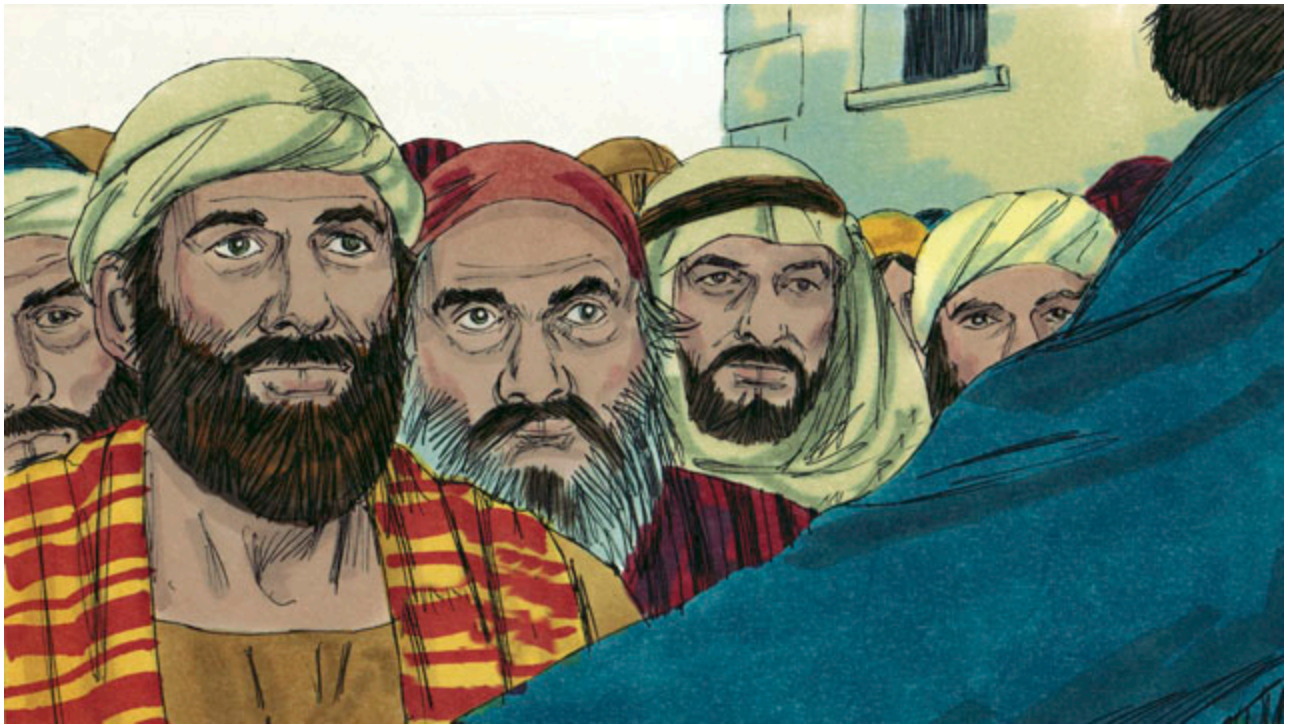
بعضیا هم گفتن که شاگردون مَسْ بیسَه. اما پتْرُس ویسید و به اوشون کُف: «گوش کُنه! ای مردم مَس نیسِن! بلیکی ایانه همو پیشگوی یوئیل نبی به که خدا کُف بید: "می روزا آخر، مَو روح خودم وَر کل آدمون به ریژوم."»



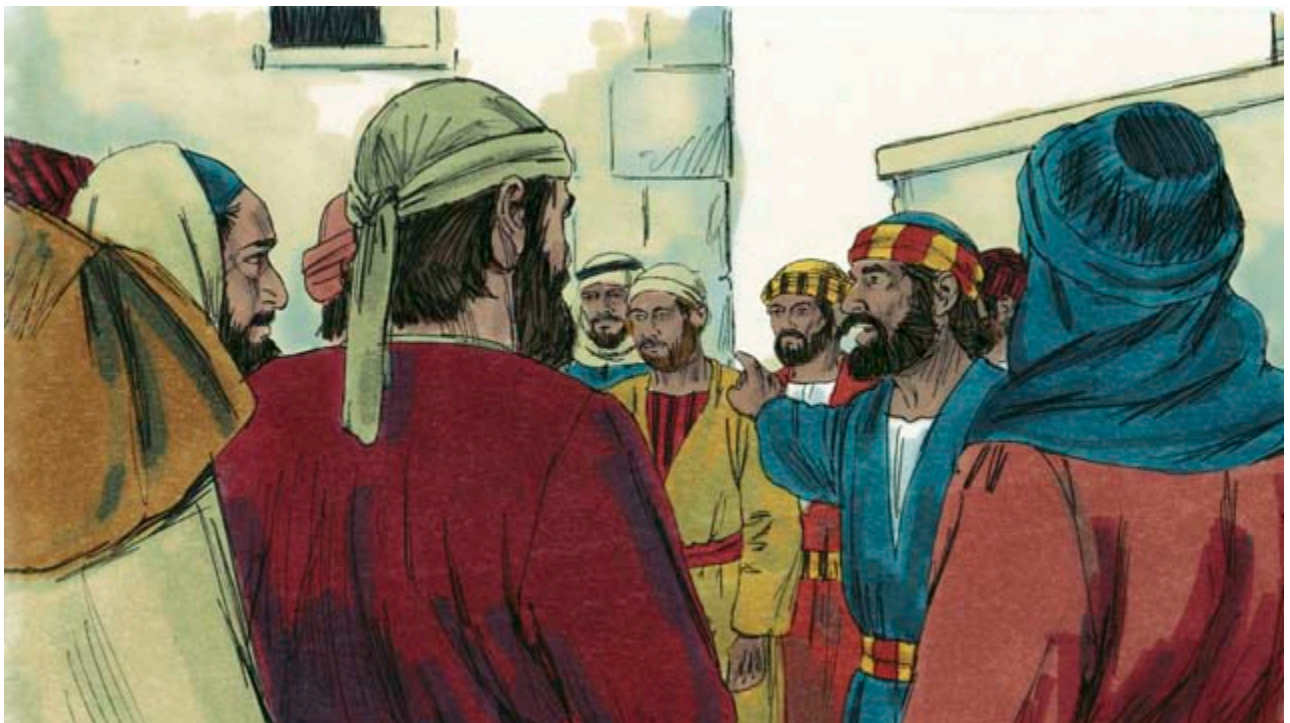
ای قوم اسروئیل، عیسی آدمی بید که کارا عجیبی بگورد تا خوشه ور اومون شناسونه. او پی قدرت خدا کارا عجیب غریبی بگورد. شومون ایانه دونی، سی ایان که شاهد کارا او بیدی یه. اما اوو به صلیب کشیدی.



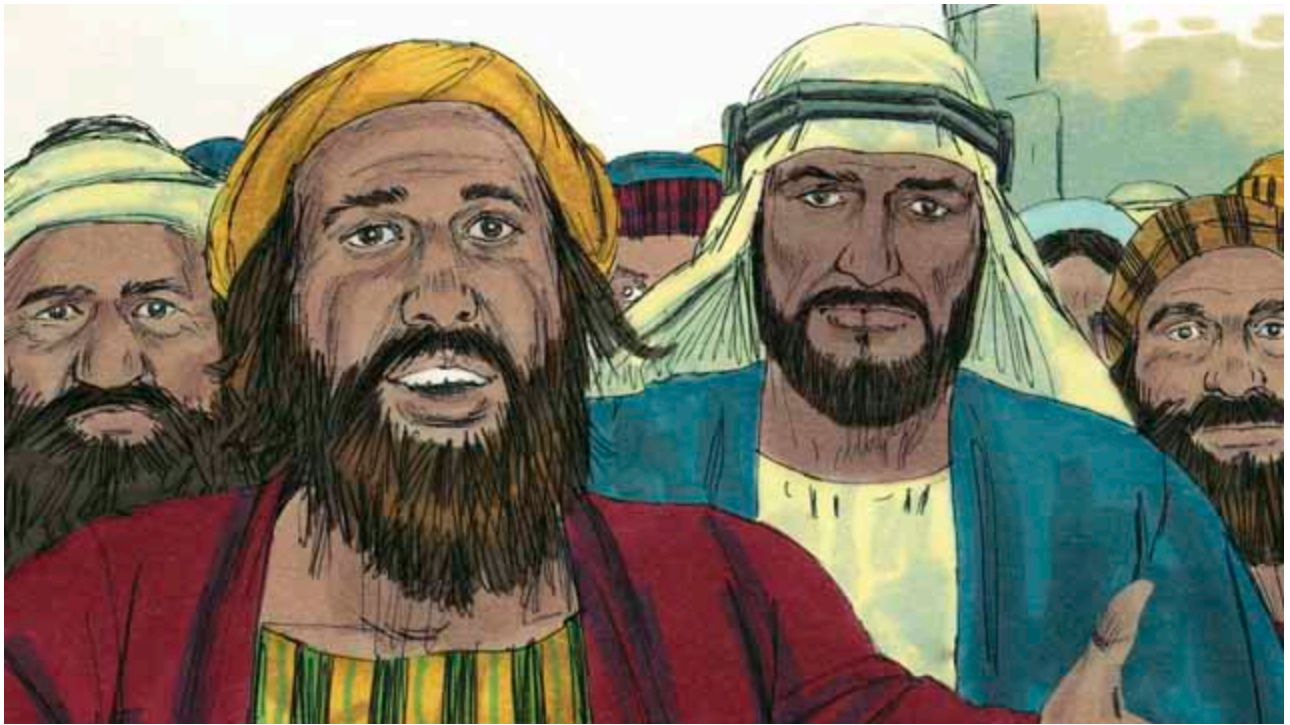
عیسی مۇرد، اما خدا اوو آ می مۇردون ورسونید. ایانه راس بیدن پیشگوی او پیغمبر که گفت: تو نم هلی که لار بچه مقدست می قبر گنده بووه. اومون شاهد ایان هیسیم که خدا عیسان آ مین مۇردون ورسونید.



خدای پدر، ایسوں عیسانِ می بُلندترین جا آسمون یعنی دس راس خودش نشوندہ. عیسی همطور کہ وعدہ دا بید روح القدس سی اُمون فرسئید. ای کارا کہ امروز ببینی و بقی روح القدس انجوم دہہ.



شمون عیسانِ مصلوب گوردی، اما باور گئی کہ خدا اوو، خداوند و مسیح، تعیین فرمودہ.»



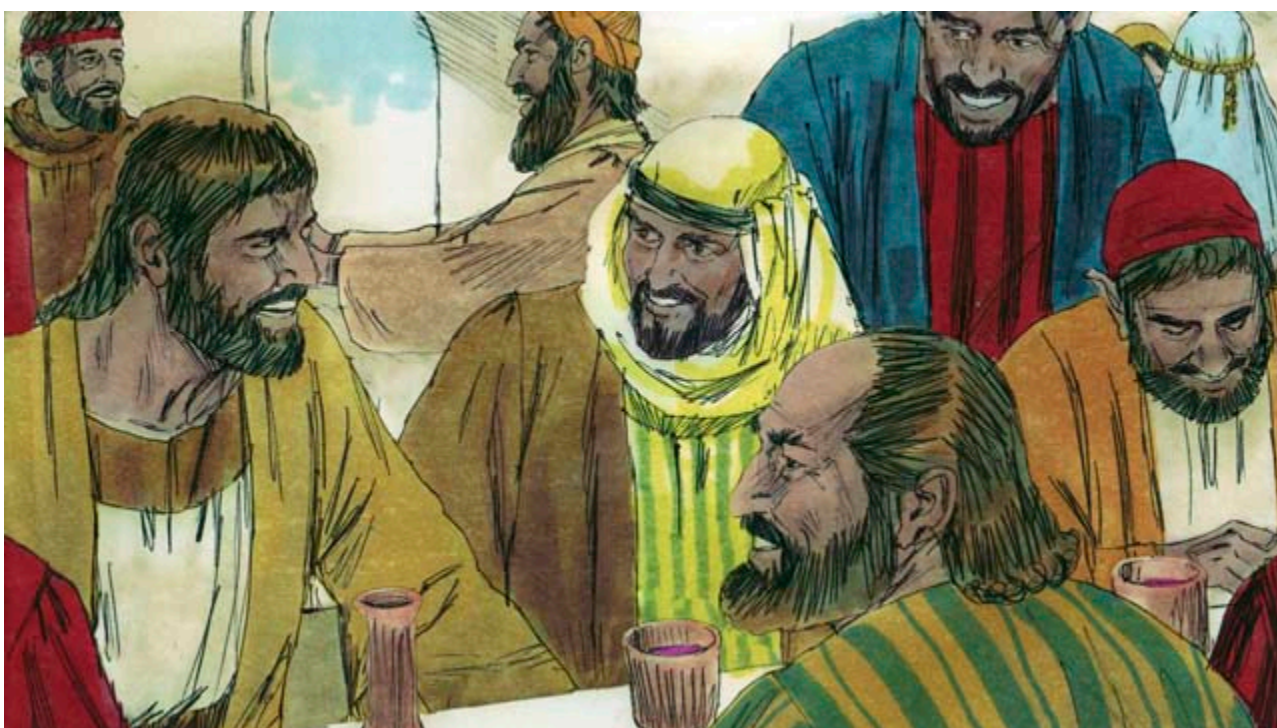
قصا پترس خیلی سَر مردم اَثر وُند. سی‌ایانه آ و و شاگردونه دِگه پرسیدن: «اِ برارون، ایسون تکلیف چیه؟»



پتروس جُواب دا: «کَلتون به آمرزش اَ گناهان نیاز داری. پِه توبه کُنی و به نوم عیسی مَسیح تعمید گِری. اوسون خدا پیش‌کش روح‌القدسَه هَم به شمون به دَهه.»



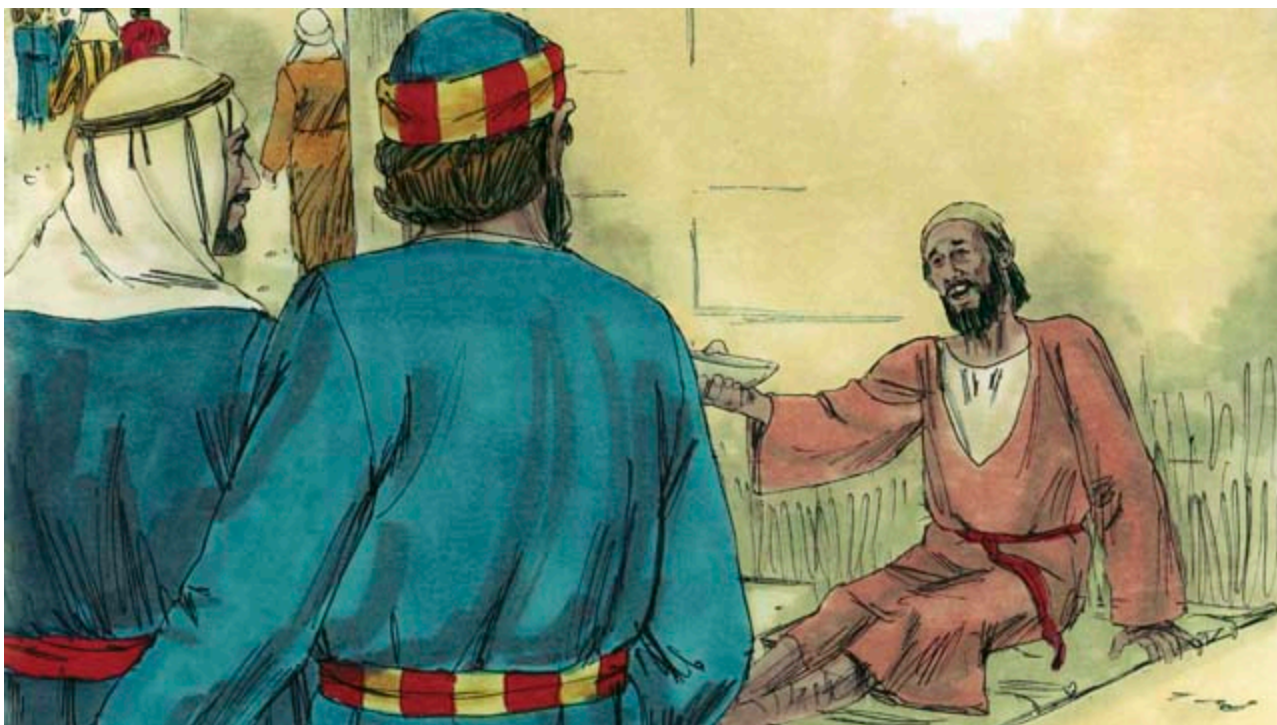
حدود ۳۰۰۰ نفر به قسا پترس ایمان اوووردن و شاگرد عیسی بیسن. اوشون تعمید او گزفتن و به جرگه ایماندارون می کلیسا اورشلیم درومن.



ایماندارون مرتب به تعلیمات رسولون گوش بیدان. دور یکدو گرد بیسن، پی یک غذا بیخورین و دعا بیگورین. اوشون می جمع خدانه بیپرستین و هر چی داشتن سر هم و نین. مردم ازشون به خوبی یاد گورین و هر روز تعداد بیشتتری ایمان به اوووردن.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب اعمال رسولان فصل ۱ آیه ۱۲ تا ۱۴ و فصل ۲

۴۴- شفای پیا گدا به دسِ پتروس و یوحنا



یه روز پترس و یوحنا آلا عبادتگاه بیرفتن. جفت دروازه پیا لسمی‌یه دیدن که گدویی بکورد.



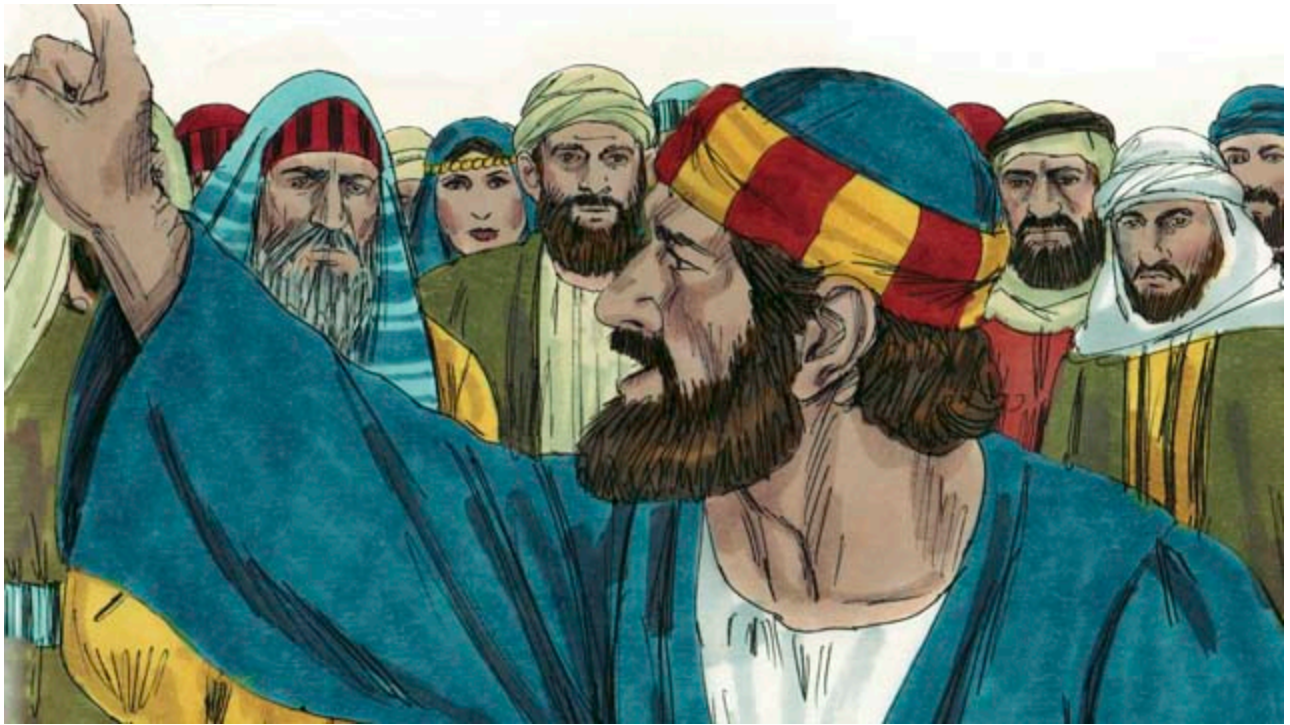
پترس به او پیا لسم سیلی کورد و گف: «مو هیچ پیلی ندارم که به تو داهام. اما هر چی دارم، به تو بیداهام. به ئوم عیسی وری ره رو.»



خدا هَمو دَم او پيائه شفا دا و او بَنا په ره رفتن وند و دورشون شُودی بیکورد و خدانه بپَرستید. آدمونی که می خُوش پرستشگاه بیدن وَمَزشون.



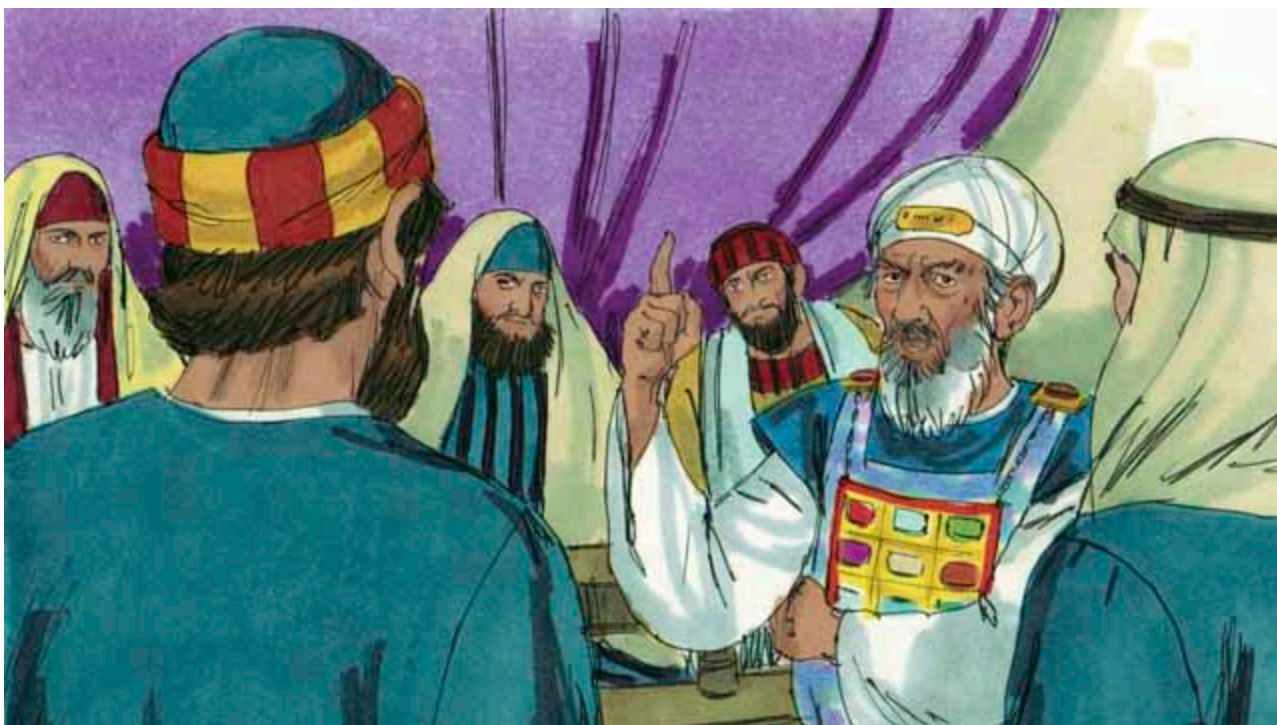
جماعت زیادی تُندی گُرد بیسن تا او پيائه که شَفا دید بید بینن. پترس به او جماعت گف: «أ دیدن شفا ای پیا و مزی یه مَبایه. اُمون ای پيائه پی قدرت یا سی دل دیندوری خومون شفا نَدایمه، بَلِکی ایان قدرت عیسی بیده که اوو شفا داس، سی دل ایان که وَش ایمان داریم.



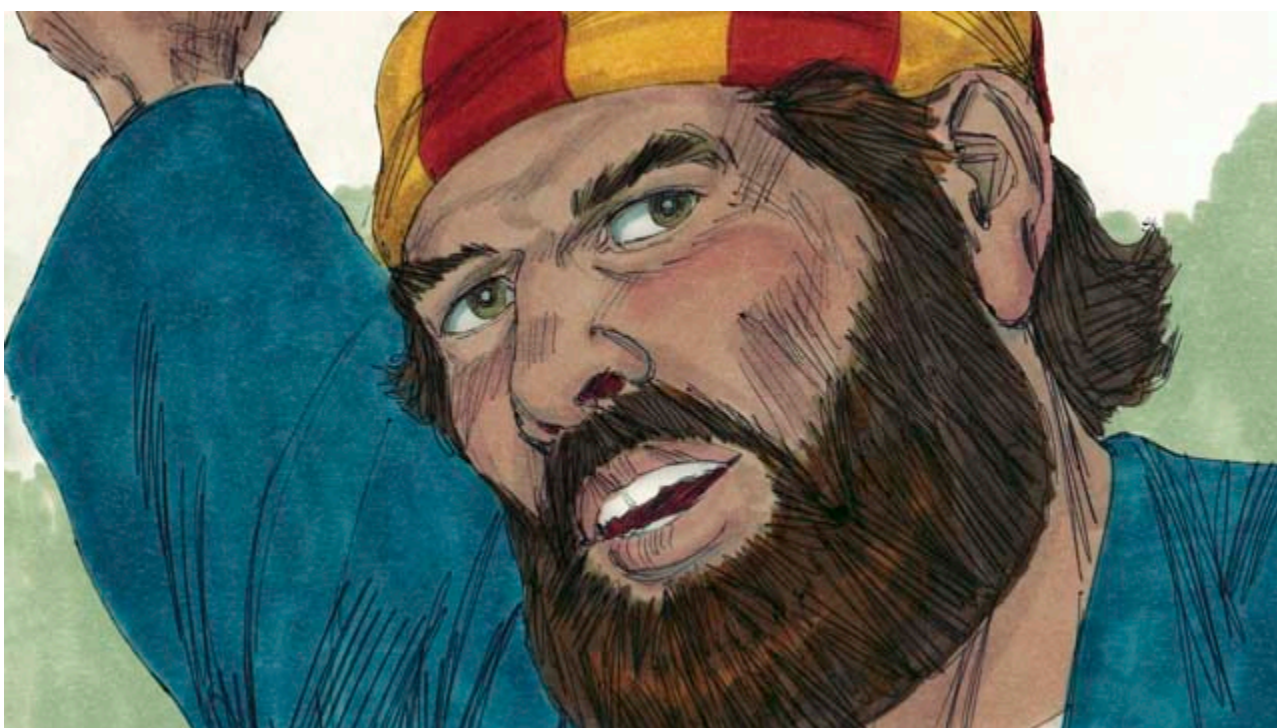
شُمون کسونی هیسی که آ فرموندار رومی مَخاسی که عیسان گُشته. شمون گسییه که به کُل جوئه دا گُشتی، اما خدا اوو آ می مُردون زنده گُرد. آر چه شُمون ندونسیی چه بگنی، اما پیشگوی پیغمبرونه عملی گُردی که گفتن بیڈ مسیح وا غشق ولا بُوّه و میره. خدا مخاس که ای طور بُوّه. په توبه کُنه و ری به خدا ورگرده تا اووم گناهاتونه پاک کُنه.»



موقعی که گپون پرستشگاه قِصا پتروس و یوحنا فَمیدن خِلی چر اوَمِن. په اوشونه گِرفتن و زندون پسین شون. اما خِلی آ اوشون که پیغوم پتروس فَمیدن، ایمان اوووردن و تعداد ایماندارون به پِن هزار نَفَر رسید.



سوباش، گپون يهود، پترس و يوحنا پي پيا لسم به خدمتِ كاھن گپ و گپون مذهبي اووردن. اوشون ا پترس و يوحنا پرسيدن: «پي چه قدرتي اي پيا لسمه شفا دايي به؟»



پترس جواب دا: «اي پيا كه نهاتون ويستس به قدرتِ عيسي مسيح شفا پيدا كورده. شمون عيسان به صليب كشيده، اما خدا اوو آندو زنده كورد! شمون اوو رد كورده، اما ره نجات ديگه ني، بغيرِ قدرتِ عيسي!»



گپون دینی دلجرات پتروس و یوحنا که دیدن و مزشون، سیدلایان که اوشون آدمونی بیسواد و عادی بیدن. اُسون یادشون اوته که ای پیاھون پی عیسی بیدنه. په به اوشون گفتن: «آر آندو پی مردم آ عیسی قصه گُیه شموئه بدجوری عشق دھیم.» اوشون بعد ایان که پتروس و یوحنا ترسوندن و لشون گورین.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب اعمال رسولان فصل ۳ و فصل ۴ آیه ۲۲

۴۵- استيفان و فيليپس



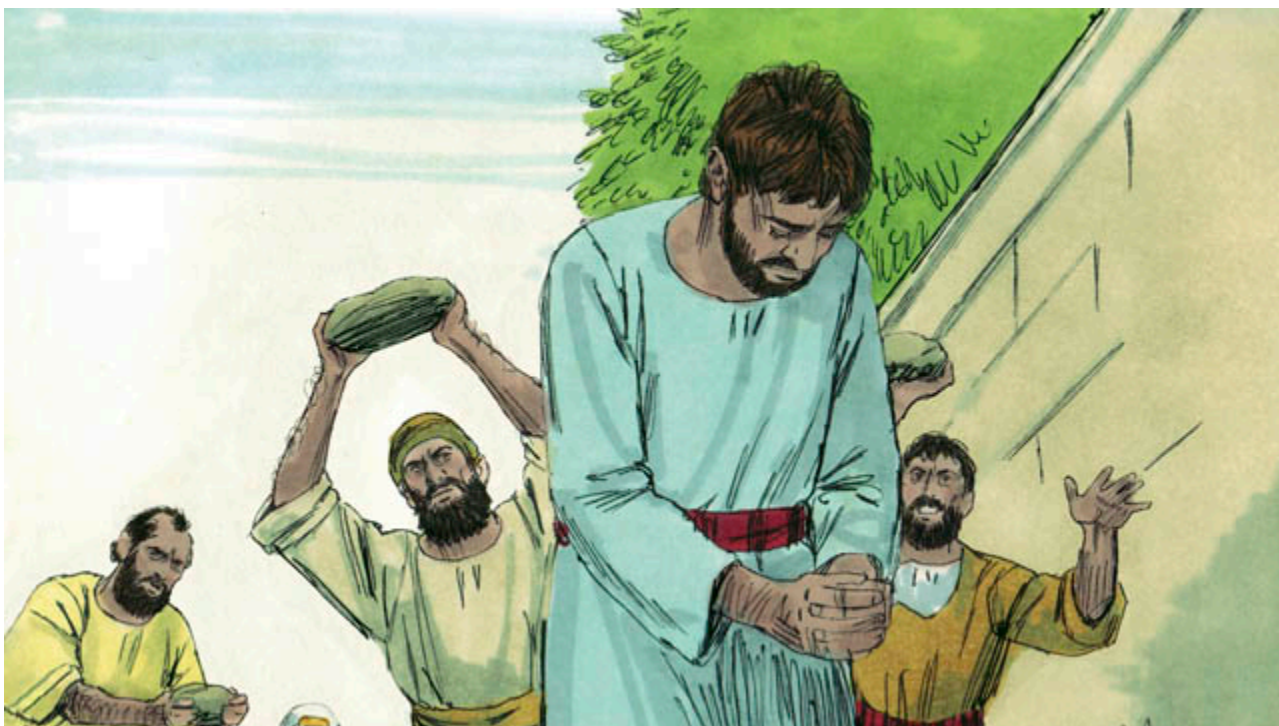
يکى آ گپون کليسا اوليه، گسى به نوم استيفان بيد که گل وړش احترام وندن. روح القدس به او قدرت بدنې و دوئويى دا بيد. استيفان معجزا زيادى نشونه دا و خيليا پي قصا او به عيسى ايمان اوووردن.



به روز که استيفان مشغول ياد داين آ عيسى بيد، بعضى آ يهوديون که به عيسى ايمان نداشتن، شروع به جر پي استيفان کوردين. اوشون خيلى چر اوين و به گپون دينى آ استيفان الکی گفتن: «امون قميديمه که او آ موسى و خدا، قصا گندی بگف.» په گپون دينى، استيفان گرفتن و اوو پيش کاهن گپ و بقيه گپون يهودى بوردن. بعدش شاهدون الکی زيادى اوين و آ او درو گفتن.



کاهن گپ آ استیفان پرسید: «هرچی ای آدمون درمورد تو بگویی حقیقت داره؟» استیفان سی جواب به ای سؤال، قصا زیادی به کاهن گپ گف. او گف که خدا آ زمون ابراهیم تا دوره عیسی، کارا گپ زیادی سی یهودیون گورده، اما پی قوم هر دم آ او نافرmoni گورده. استیفان به اوشون گفت: «شمون قومی هبسی که سخت ناها خدا نافرmoni بگویی. شمون هی روح القدسه رد گورده، دقین همطور که اجدادمون هی خدانه رد گورده و پیغمبرونشه کشته. اما شمون کاری بتر آ اوان گورده، شمون مسیح کشته!»



معدای که گپون دینی ای قصان فهمیدن خیلی چر او من، گوشاشونه گرفتن و داد زدن. اوشون استیفان آ شر به در بُورین و سنگسارش گورین تا میره.



استیفان می حالی که داشت جونّه گند، داد رّه : «ای عیسی! روح مُوئه گر.» اوسون سر زونی ویسید و اندو داد رّه: «ای خدا! ای گناهه پا ایشون حساب مکن.» و بَعدش جون دا.



او روز خیلی آ مردم اورشلیم شروع به اذیت و آزار پیروان عیسی گورین و ایماندارون به ولاتا دِگه گُرختن. اما پی همه ای چیا، اوشون به هرجا که بیرفتن آ عیسی قصّه بگورین.



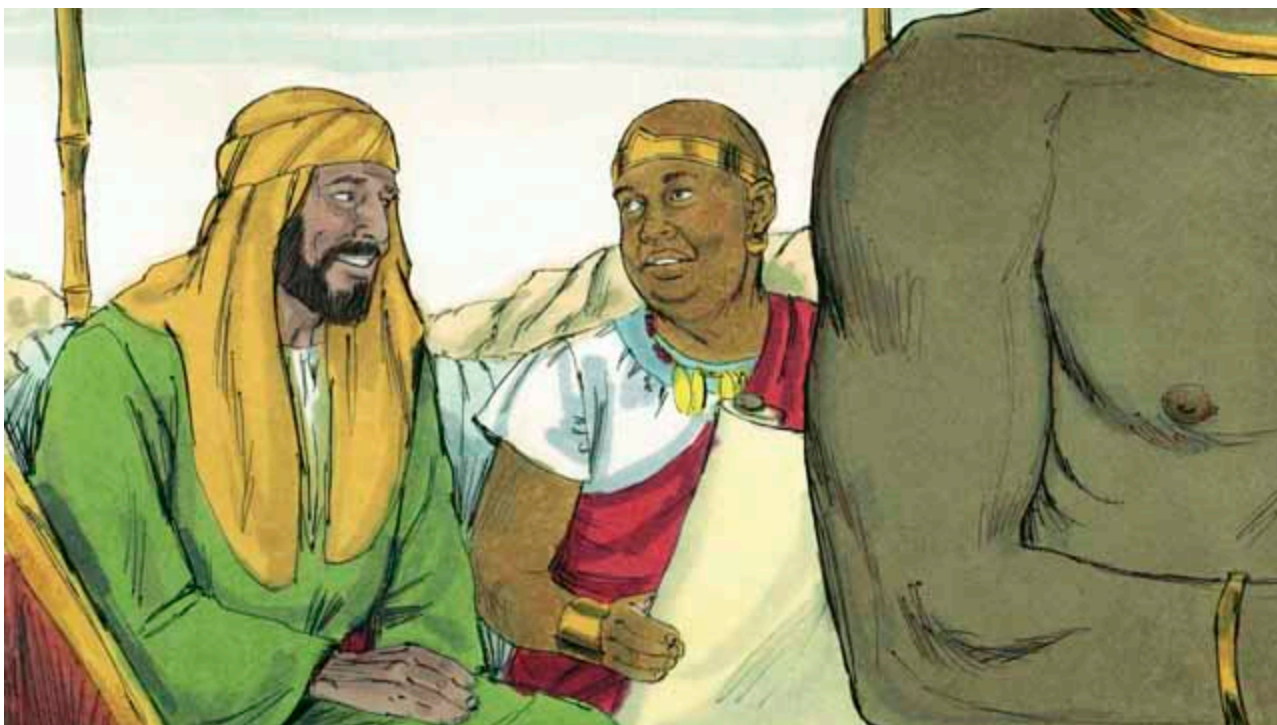
یکی آ شاگردون عیسی به نوم فیلیپس پی خیلی دگه آ ایماندارون، می وقت سختی آ اورشلیم گُرختن بید. او آلا سامره رف بید، می اونجون سی عیسی موعظه کُورد و خیلی آ مرڈم اونجون نجات یافتن. بعدش یه روز، ملاکه آ طرف خدا به فیلیپس فرمون دا تا به جعدی می بیابون رووه. مُعادِی که او می او جعدَه بید، یکی آ گپون مهم حبشه‌نه دید که پی درشکش مسافرت کُورد. روح‌القدس به فیلیپس فرمایش کُورد تا پیش او بیا رووه و پیش قصّه کنه.



مُعادی که فیلیپس به درشکه نزدیک بی‌پس، قَمید که او پیا حبشی قسمتی آ کتاب اشعیای نبی‌یه بخوئه. اونجونی که بی‌گووه: «لف گووه که سی قربانی بَرن و بره که پیش پشم چنون ساکنه، هیچ قصّه نگف. پیش ناعادلانه رفتار گورین و وش احترام نَوَندن. اوشون جَونشه گِرُفتن.»



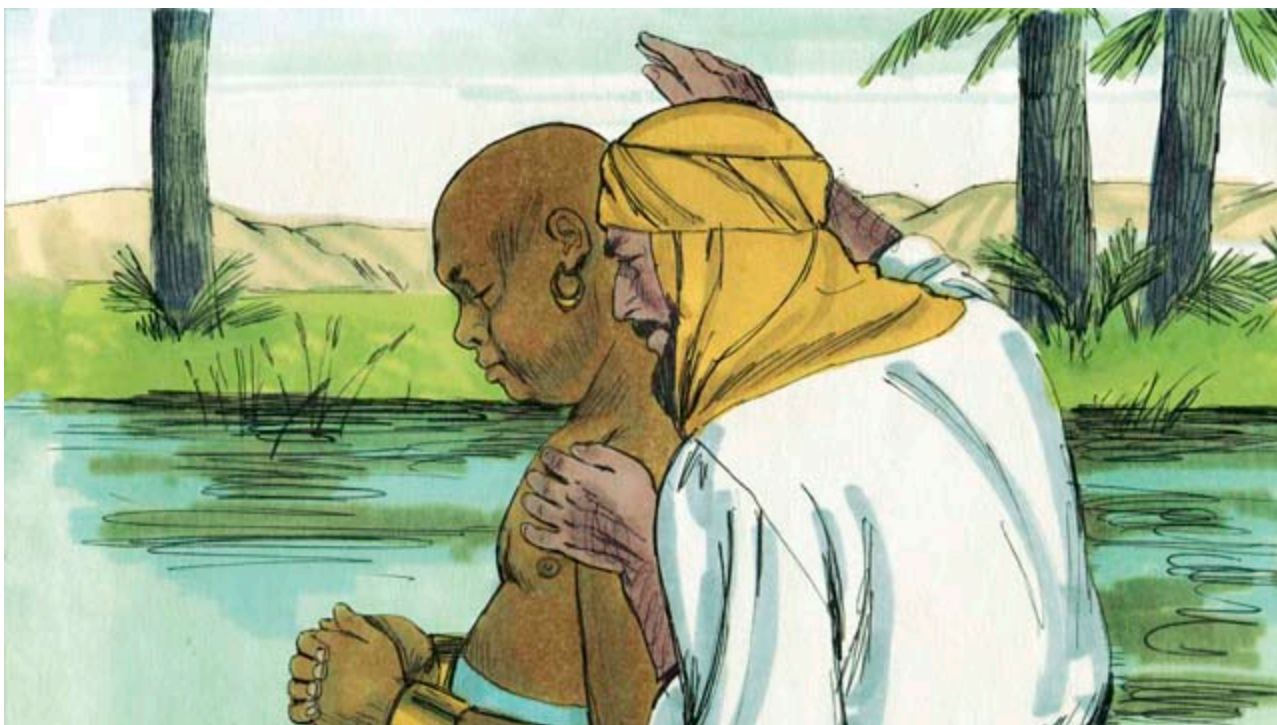
فیلیپس آ پیا حبشی پرسید: «تری قَمی او چی که بخونی چه معنی‌یه بَدَهه؟» حبشی جواب دا: «نه. مو نترم قَمم مگر کسی سیوم توضیح دهه. بی رَحمت بیو جُفت مو نشین. اشعیا ایانه آ خودش یا کسی دگه بی‌گووه؟»



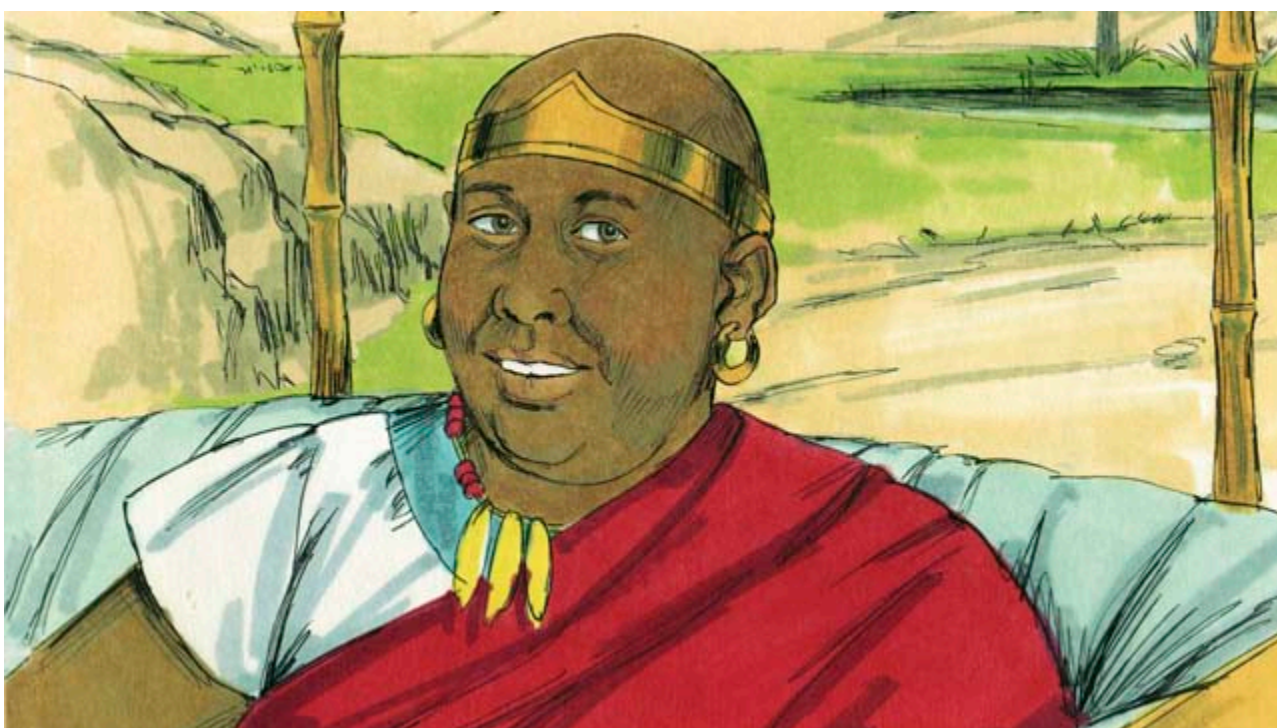
فیلیپس می دُرِشگه رفت و جفتش نیش، بعد سی حبشی توضیح دا که اشعیا او تیگه‌نه سی عیسی نوشته. فیلیپس خیلی ا قسما کُوم خدانه سی او شرح دا و پیغوم انجیل عیسان ورش رسوند.



می وضعی که فیلیپس و پیا حبشی داشتن جلو برفتن، به یه استخر اووی رسیدن. پیا حبشی گفت: «سیل کُن اینجون او هی! مُمکنه مو تعمید گِرم؟» و به نوکر خودش فرمون دا که درشگنه وادونه.



په اوشون می او رفتن و فیلیپس پیا حبشی په تعمید دا. مُعادى که او درومن در، یکتی روح القدس فیلیپس می جایی دگه بُورد. فیلیپس می اونجون په موعظه آ عیسی ادامه دا.



پیا حبشی به سفر خودش آلا خوئنهش ادامه دا. او آ ایان که عیسان اشناخت بید خوشحال بید.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب اعمال رسولان باب ۶ تا ۸

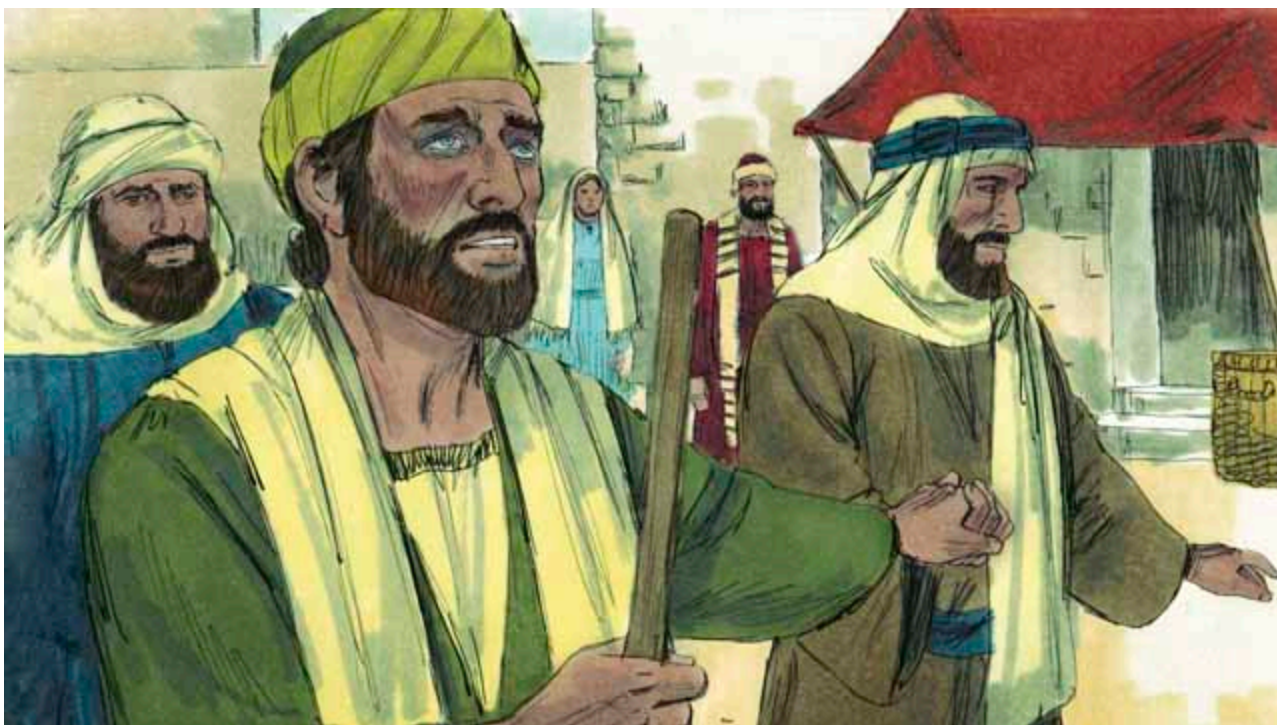
٤٦- پولس مسیحی بَبُوَوَه



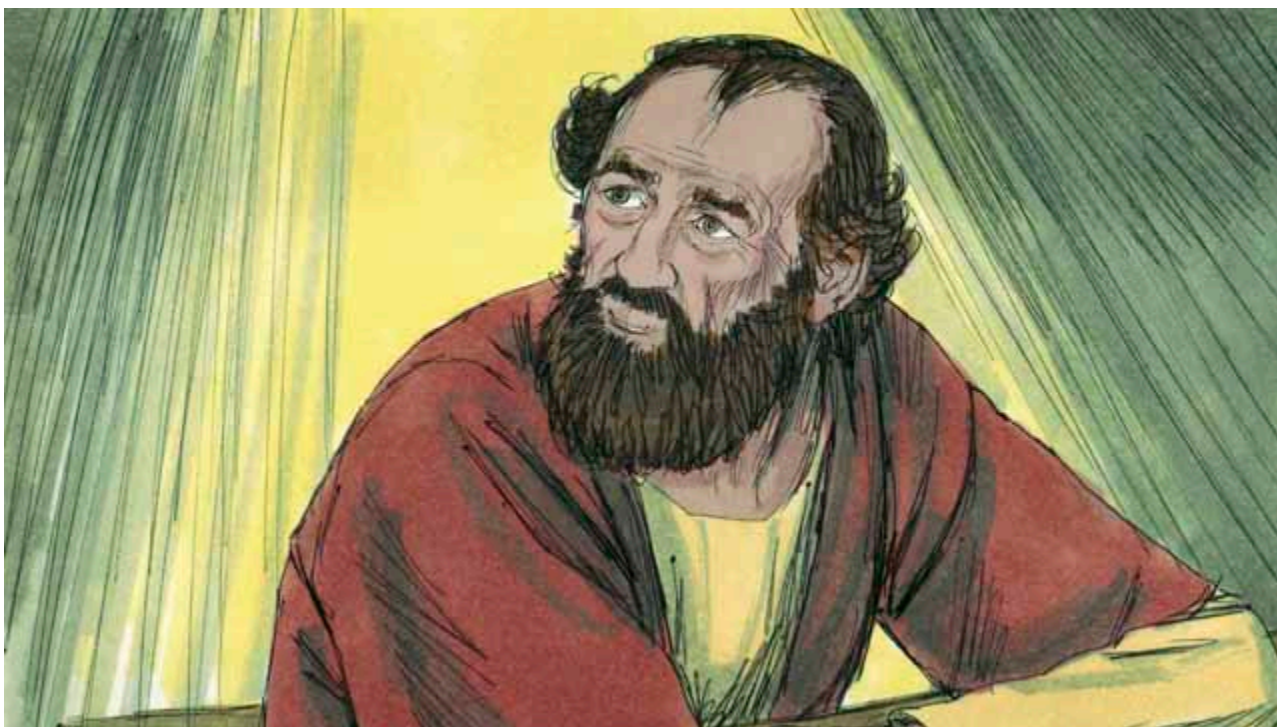
پيایي بيد به نوم سولس که می جؤونی معاد گشتن استيفان، رختا يهوديوئه بپوييد و ور عیسی ایمان نداشت. او مسیحیوئه آزار دا و می اورشليم آ ای حوش به او حوش بیرفت تا میرون و رنونه گره و می زندون به. کاهن گپ گفتش که به شر دمشق رووه تا مسیحیون اونجونه گره و به اورشليم ورگردونه.



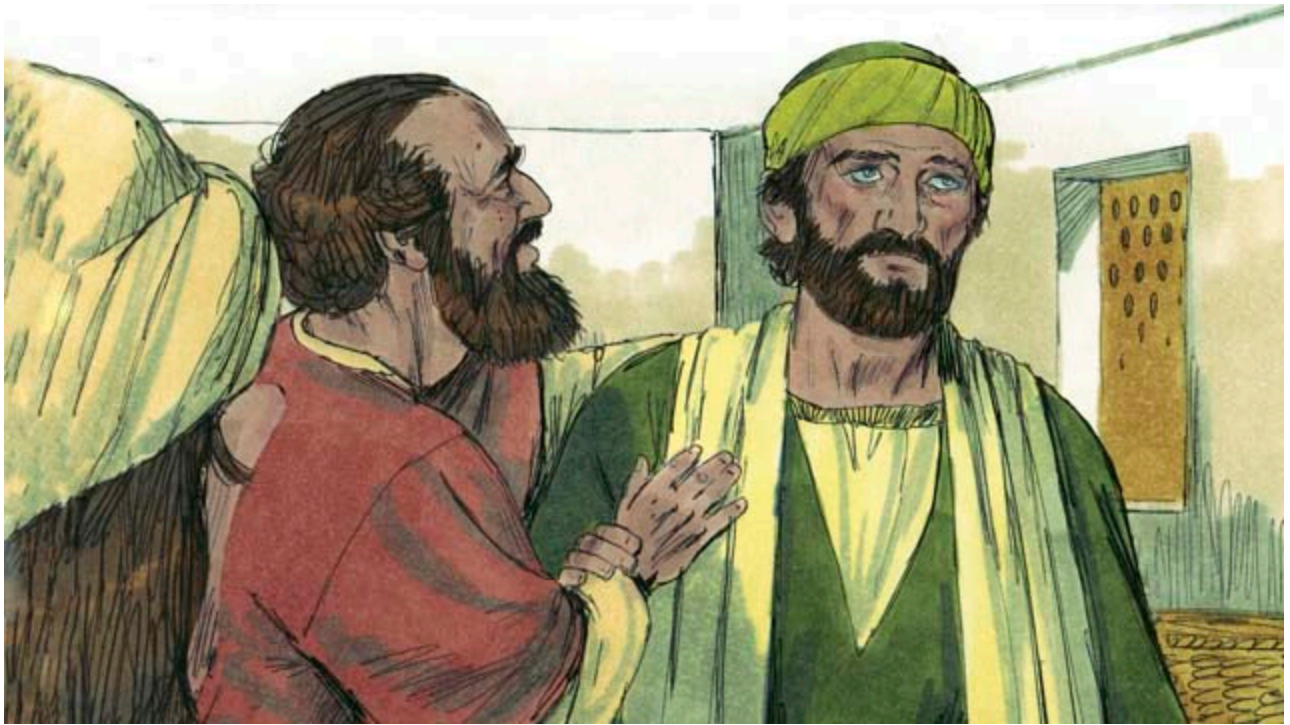
به سیایان سولس آلا دمشق رفت. ئها رسیدن به اونجون، نور براقی آ آسمون ایلا اولاشنه گرفت و به زمین افتید. سولس صدایی فمید که گفتش: شائول، شائول، سی چه ور مو آزار رسونی؟ سولس پرسید: «آقا، تو کی هیسی؟» عیسی به او جواب دا: «مو عیسی هیسوم. هموان که عاجزش بیگنی!»



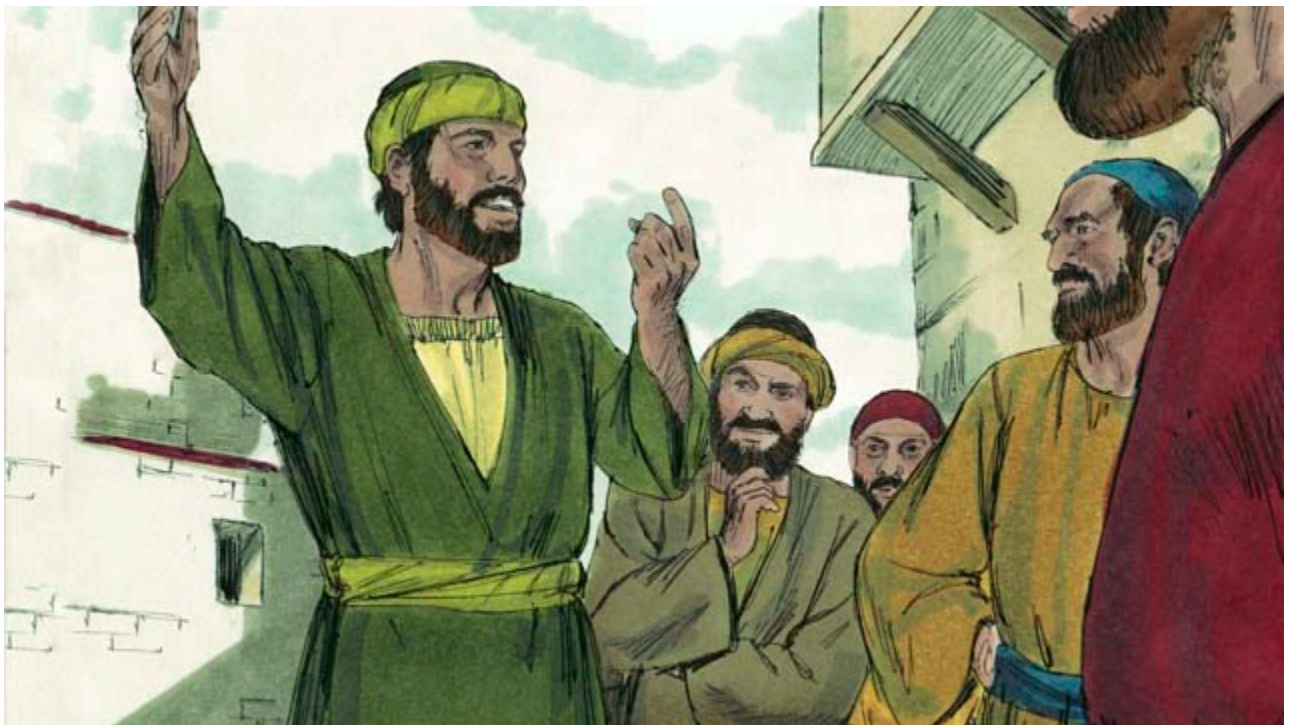
مُعادی گه سولس آ جاش ورسید، تیاش نَمَیدِن. رَفیقونش اوو آلا دمشق رَهْنُمونی گُورِدِن. سولس مدت سو روز، غذا و او نَخُورِد.



می ولات دمشق، شاگردی به نوم حنانيا زندی بیکُورد. خدا به او فرمود: می حوشی رو که سولس مینش ویستس. دسا خوئه ون ورش تا آندو تیاش روشنا بُون.» اما حنانيا گفت: «خداوندا! مُو فَمیدُمه که ای پیا چطور ور ایماندارون آزار رَسوئه.» خدا در جُوابش گف: «رو! مو ایانه پزنیدُمه تا نوم مونه به یهودیون و قبیلا دِگه اعلوم کُنه. او سی دل نوم مو، خیلی عَشق ولا بیبُووه.»



په حنانیا پیش سولس رفت و دساننه وړش وند و گف: «همو عیسی که می ره ورت ظاهر بی پس، مونه فرسندید تا روشنویی تیاڼه آندو بدس اوری و آ روح القدس پُر بووی.» سولس یکتی ترس آندو بینه و حنانیا اوو تعمید دا. اوسون سولس چی خورد و زورش ورگشت.



سولس تندى، موعظه سی یهودیون دمشق شروع کورد و بیگفت: «عیسی پسر خداست!» یهودیون و مژشون بید، سی ایان که پیایی که مخاس ایماندارونه آ بین بره، ایسون خودش به عیسی ایمان اووورده! سولس پی یهودیون یکدو گورد. او ثابت گورد که عیسی همو مسیحه.



بعد چن روز، يهوديون کمر به گشتن سولس بسين. اوشون گسونيه فرسنيدين تا او و مي دروازا شر جورن و گشين. اما سولس آ برنامه شون با خبر بي پس و رفيقونش کمکش گوردين تا گروزه. يه شو و ندينش مي سلی و آ ديوارا شهر فرسنيدينش زير. بعد ايان کي سولس آ دمشق گزخت، به موعظه آ عيسي ادامه دا.



سولس به اورشليم رف تا پي رسولون ديدار گنه، اما اوشون آرش ترسيدين. اوسون يه ايماندار به نوم برنابا، سولس پيش رسولون بُورد. او سيشون گف که چطوري سولس، پي شجاعت مي دمشق موعظه گورد بيد. بعد ايان بيد که رسولون، سولس قبول گوردين.



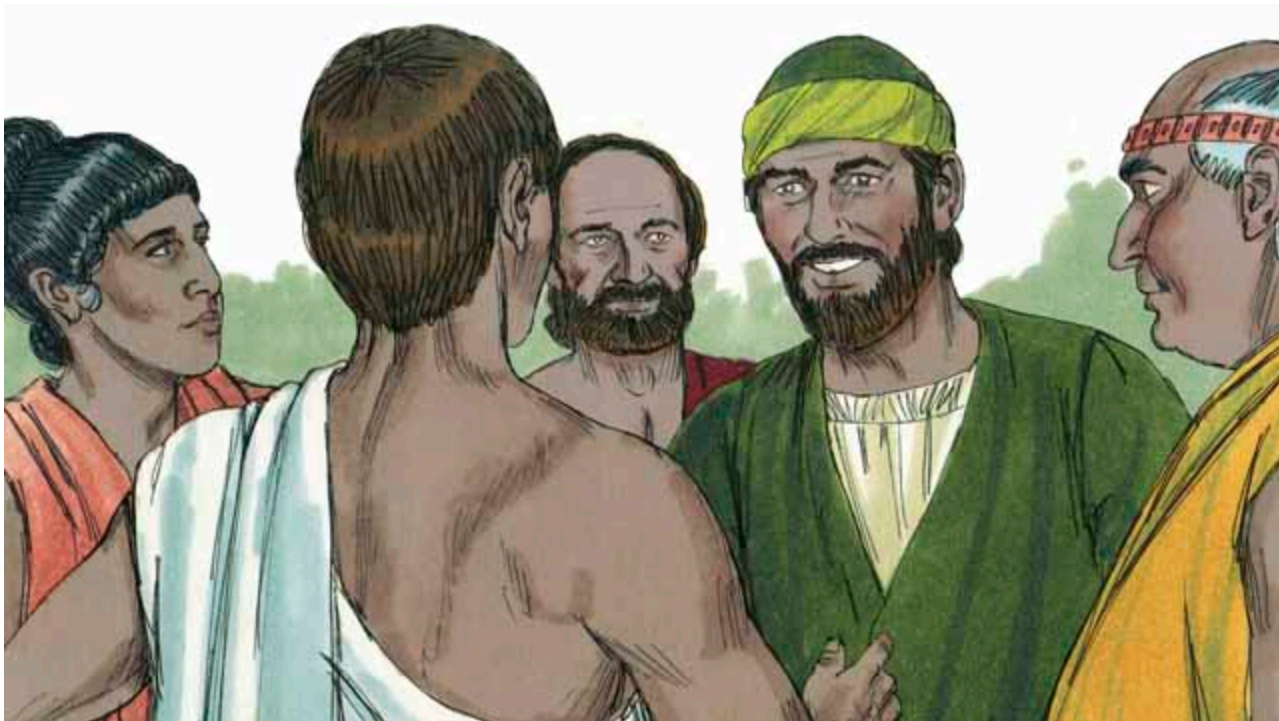
بعضی آ ایماندارون که آ سَتَم شَر اورشلیم گُرخَتین بید، به شَری دیر به نوم انطاکیه رفتن و آ عیسی موعظه بگُورِدِن. خیلی آ مرَدُم انطاکیه یهودی نیبِدِن، اما سی رَه اول ایمان اووُورِدِن. برنابا و سولُس به اونجون رَفَتَن تا به ایماندارون جدید، آ عیسی بیشتر یاد دهن و کلیسائَه تقویت کُئن. می انطاکیه بید که ایماندارون به مسیح، سی رَه اول «مسیحی» نومدار بیسِن.



یه روز مسیحیون انطاکیه مَشغُولِ دعا و روزَه بیدن که روح القدس وَرَشون فرمود: «برنابا و سولُس سی کاری که اوشوئَه سی انجوش خُونَدَمَه، جداکُنی.» اوسون کلیسا انطاکیه دسا خوشوئَه ری برنابا و سولُس وَنِدِن و سیشون دعا گُورِدِن. بَعْدِش اوشوئَه فرسَنیدِن تا براتِ (خبر خوش) عیسائِ می جاها دِگِه موعظه کُئن. برنابا و سولُس به مردم زیادی آ طائِفا دِگِه یاد دان و خیلِیا وَر عیسی ایمان اووُورِدِن.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب اعمال رسولان باب ۸ آیه ۳؛ باب ۹ آیه ۱ تا ۱۳؛ باب ۱۱ آیه‌های ۱۹ تا ۲۶؛ باب ۱۳ آیه‌های ۱ تا ۳

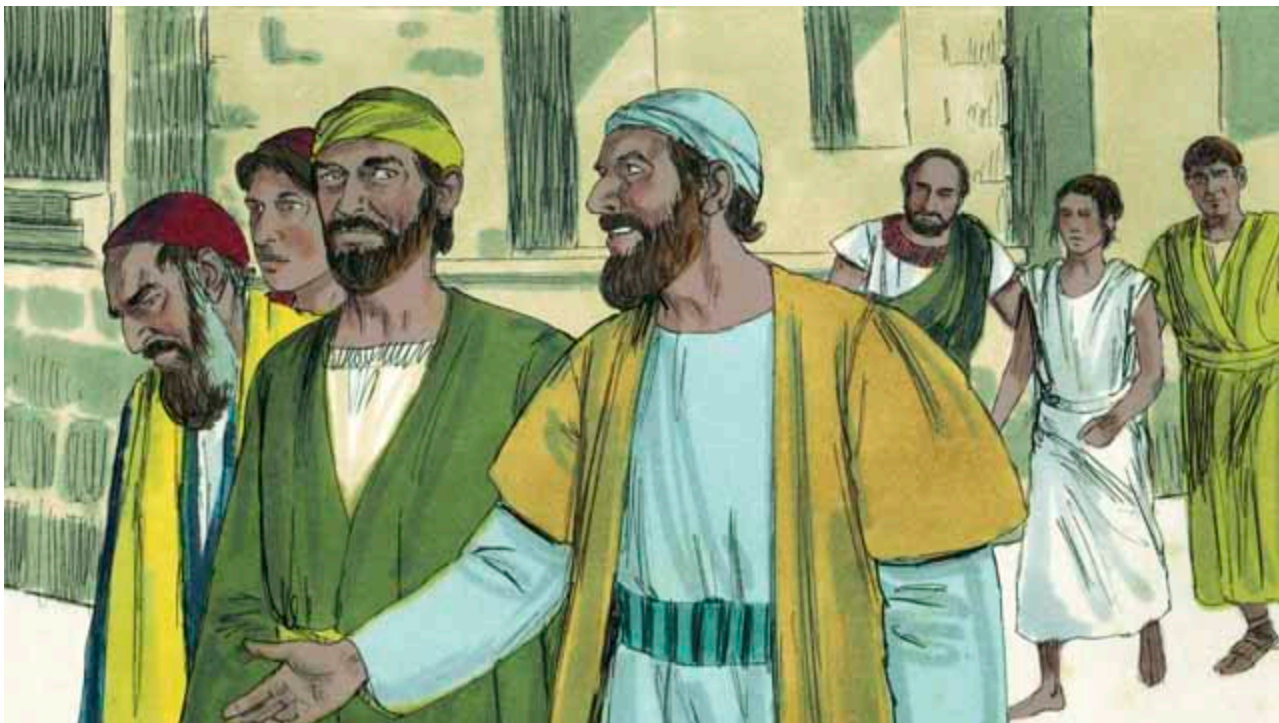
۴۷- پولس و سیلاس می فیلیپی



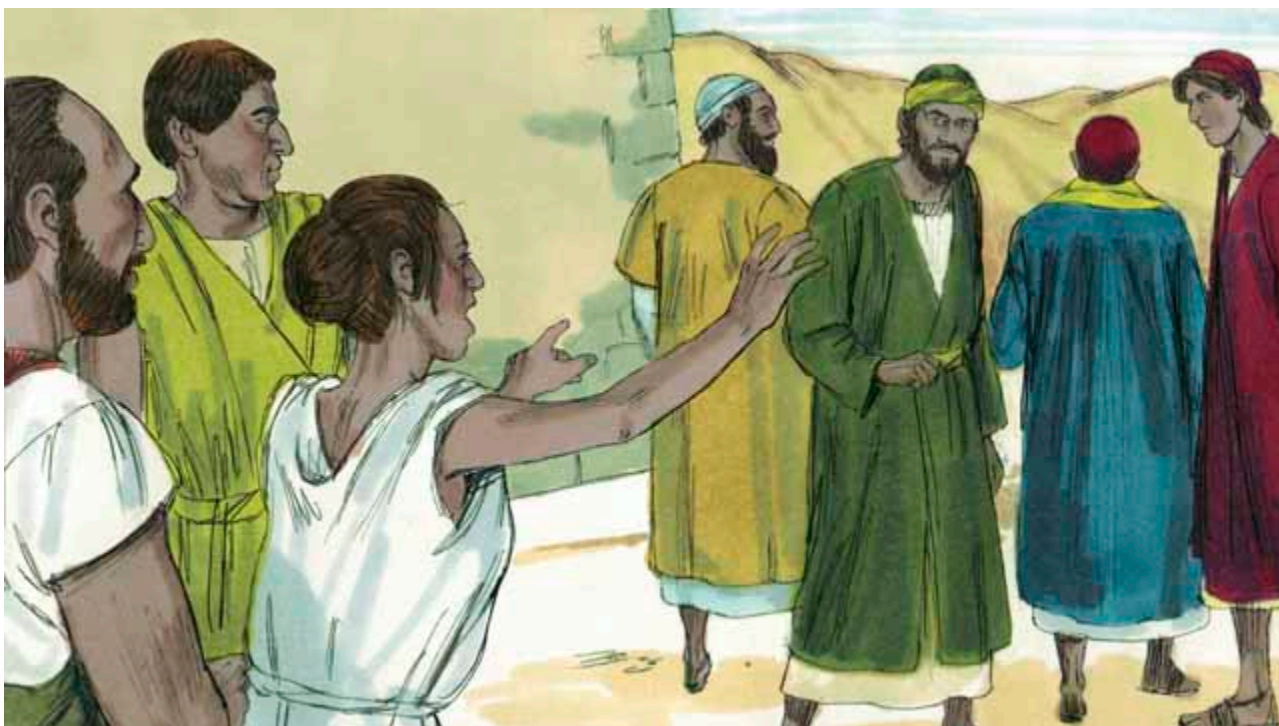
سولس مُعادى كه مى دور تا دور امپراتورى روم مسافرت كُرد، بنا وند كه اُتوم رومى خودش كه پولس بيد، استفاده كُنه. يه روز پولس و رفيقتش سيلاس آلا شهر فيليپي رَفتن تا خبر خوش عيسان اعلوم كُنين. اوشون به كنار روخونه كه آشهر در بيد رَفتن. مردم مى اونجون گرد بيسن بيد تا دعا كُنين. اوشون اونجون يه زونه به نوم ليديئنه ديين، كه تاچرى بيد. او خدائه دوس داشت و اوو بپرستيد.



خدا ليديان قوت دا تا به عيسى ايمان آره. پولس و سيلاس اوو پي خوناوش تعميد دان. بعدش او، پولس و سيلاس دعوت كُرد تا مى خونهش منن و اوشون هم پيشش مُوندين.



پولس و سیلاس خیلی آ وختا می جای که یهودیون دعا بُکوردن بیدین مردم بیرفتن. اونجون کنیزی بید که روح گندی داشت و هر روز دُماشون میومه. او پی کمک ای روح گند، آینده‌نه سی مردم پیش بینی بیکورد و ای‌طور بید که به نوم غیبگو، سود گپی نصیب سرورونش بیکورد.



او کنیز مُعادی که هُنون ره بیرفتن پی غرغو بیگف: «ای پباهون نوکرون خدای متعال هیسین. ایشون ره نجاته به شُمون نشون دهن.» او روزا زیادی ای‌طور گُورد تا ایان‌که حوصله پولس سر رفت.



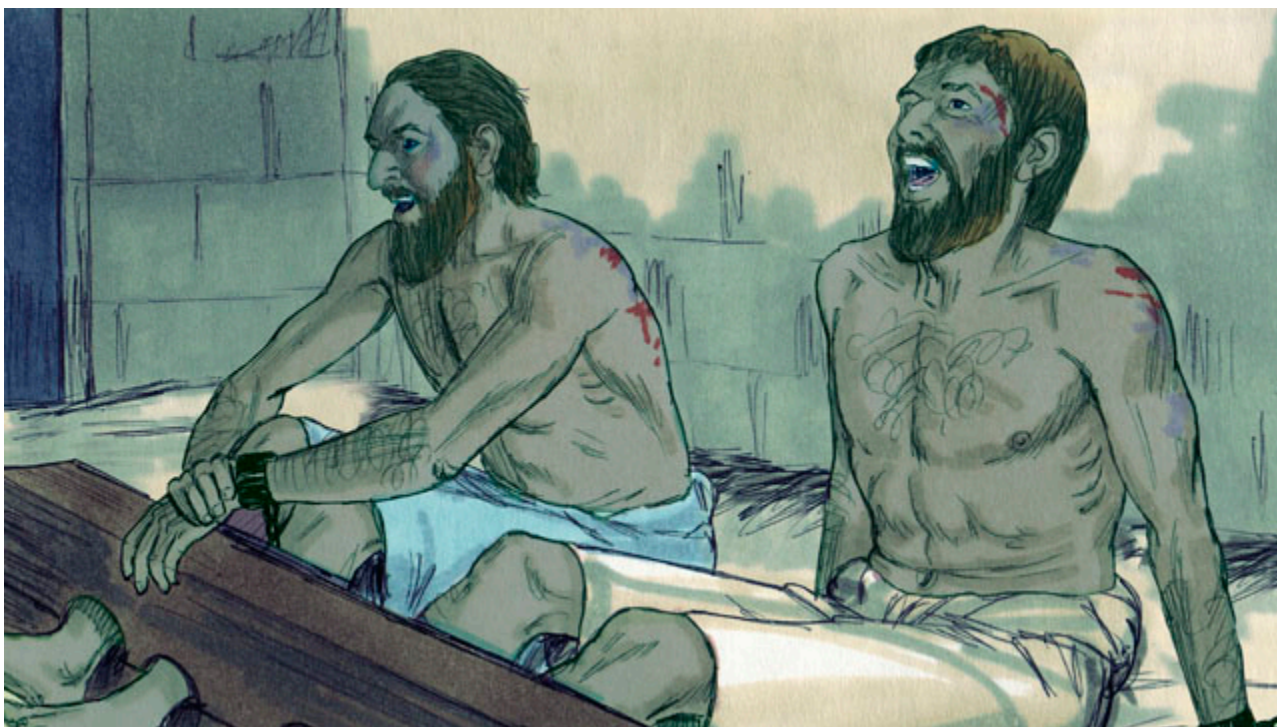
آخِر سَر يَه روز مُعادى كِه او كنيز داد بَرَه، پوئس يَه او رى كُورد و يَه روح گندى كِه مِينش بيد گف: «يَه ئوم عيسى اَ جلد اى موهينه بيو در.» روح گند هَمو دم اوو ول كُورد.



مُعادى كِه اربابون كنيز، ديدن چه پيش او مَسَه، خيلى چر او من. ايان نشون دا كِه مردم دِگه يَه اربابون او دختر پيل نَم دهن. سى ايان كِه فَميدن بيد كِه بى او روح گند، كنيز دِگه نَرَه پيش گويى كُنَه.



په اربابون او کنیز، پولس و سيلاس پيش مقامات رومي بُوردين. اوشون پولس و سيلاس گتک زندن و په زندون پس سين.



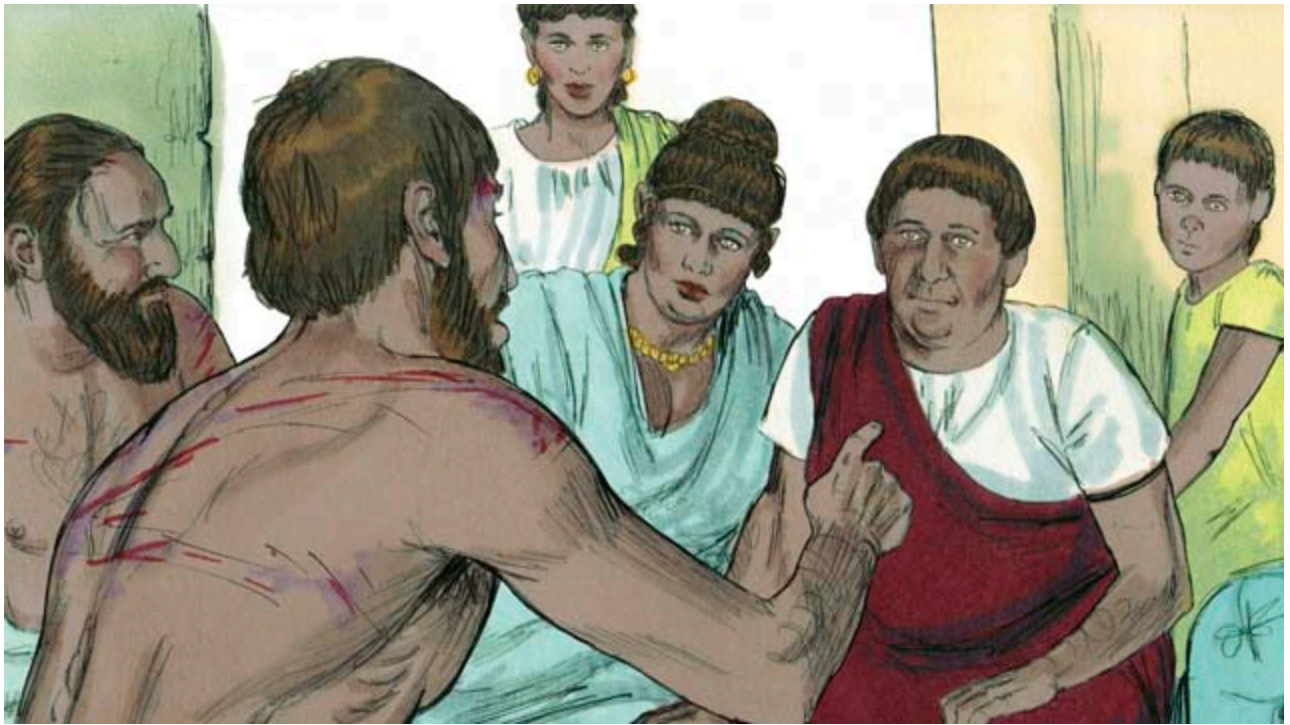
هُنون پولس و سيلاس په جايي آ زندون كه خيلي پاستبون داشت پس سين. اوشون همپطور پاها ايشونه پي نيكا گپ چو بسين. پي پي وضع اوشون منجا شو، اشعاري سي تعريف داين آ خدا و پرسيتش او بيخوندين.



يکتی زمينُ جُنڀش گپي، اومه! کل درآ زندون گُشيس سن و زنجيلا گل زندونيون آ هم جدا بيسن.



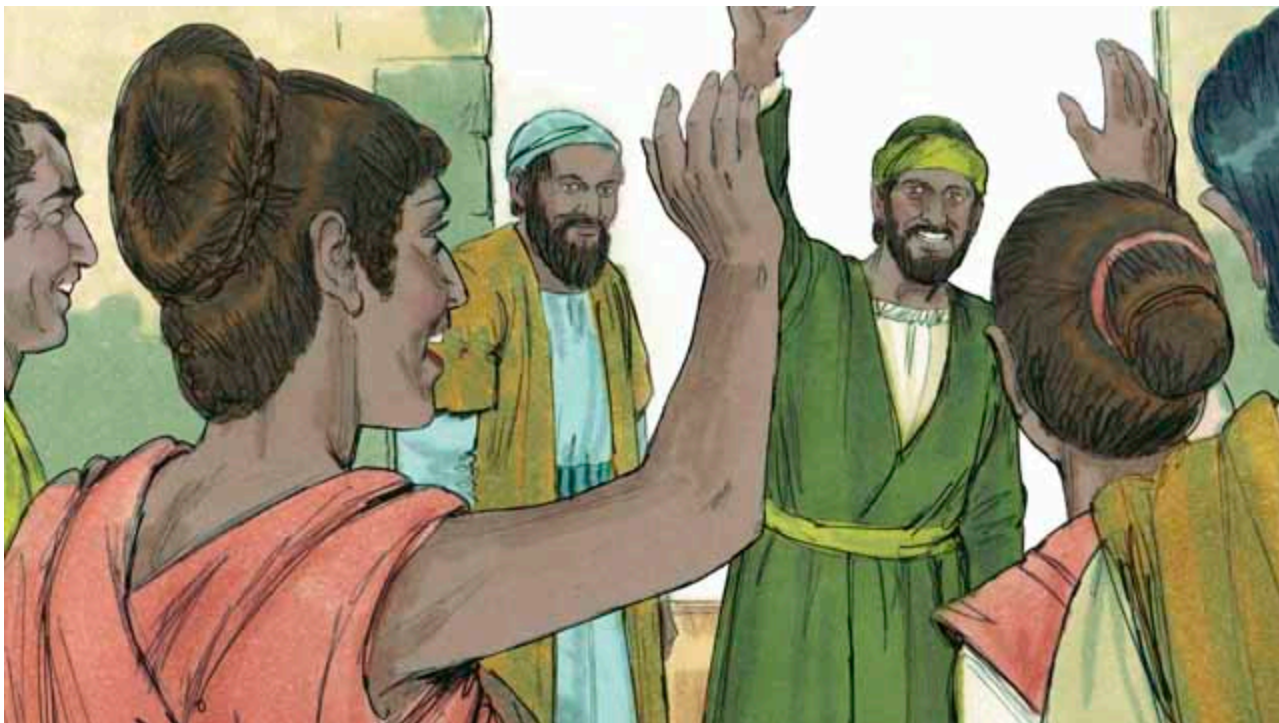
بعدش پاسيون بيار بي پس و ديد درآ زندون گُشيدين. او مرس كه گل زندونيون گُرخيته و آ ترس مجازات مُردن به دس گپون حكومتِ روم، بناوند خوشه گُشه، اما پولس او و ديد و داد زه: «خوته آ بين مبر! كلمون اينجونيم.»



پاسبۆن پى ترس لىرز آلا پولس و سيلاس اومه و پرسيد: «چه وا كنم كه نجات پيدا كُئم؟» پولس جواب دا: «به عيسى خداوند، ايمان بيار بعدش خوتو خونوات نجات پيدا بيگنى.» اوسون پاسبۆن پولس و سيلاس خونه خودش بُورد و زخماشونه شُشت. پولس خبر خوش عيسان سى همه كسونى كه مى خونمش بيدين گف.



او پاسبۆن و كل خونادش به عيسى ايمان اوووردن و پولس و سيلاس اوشونه تعميد دان. اوسون پاسبۆن به پولس و سيلاس غذا دا و پى يک جشن گِرُفتن.



سوباش، گپون شهر پولس و سیلاس آزاد گوردن و ازشون مَخاسِن که فیلیپی به هِلن و روون. پولس و سیلاس به دیدن لیدیه و چندتا آرفیقونشون رفتن و دُمَاش آ شَر رفتن. خبر خوشی که آ عیسی بید پخش بی پس و کلیسا داشت گپ بی پس.



پولس و گپون دِگه مسیحی به خیلی آ شَر مسافرت گوردن. اوشون به یاد داین و موعظه سی خبر خوش عیسی سرگرم بیدن. اوشون همیطور خیلی نومه نوشتن تا ایماندارونه می کلیساها یاد دهن و تشویقشون گنن. بعضی آ پی نومهها بعدن عوض کتابایی آ کتاب مقدس اومِن.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب اعمال رسولان فصل ۱۶ آیه های ۱۱ تا ۴۰

٤٨ - عيسى مَسِيحٍ موعودَه



مُعادی که خدا دُنیائِه آفرید، کلِ چیا کامل بیدن و گناه نبید. آدم و حوا یَکِـدوَوَه دوس داشتن و به خدا دلِ دان بید. هیچ مریضی یا مُوردنی نبید. ایائِه هَمو دُنیایی بید که خدا مَخاس.



شیطان پی ماری که می باغ بید، پی حوا قصّه بیکورد. سی‌ایان که مَخاس او و فریبته. بعیش آدم و حوا گناه گُورین. سی دلِ نافر مونی اوشون، همه آدمون محکوم به مُوردن .



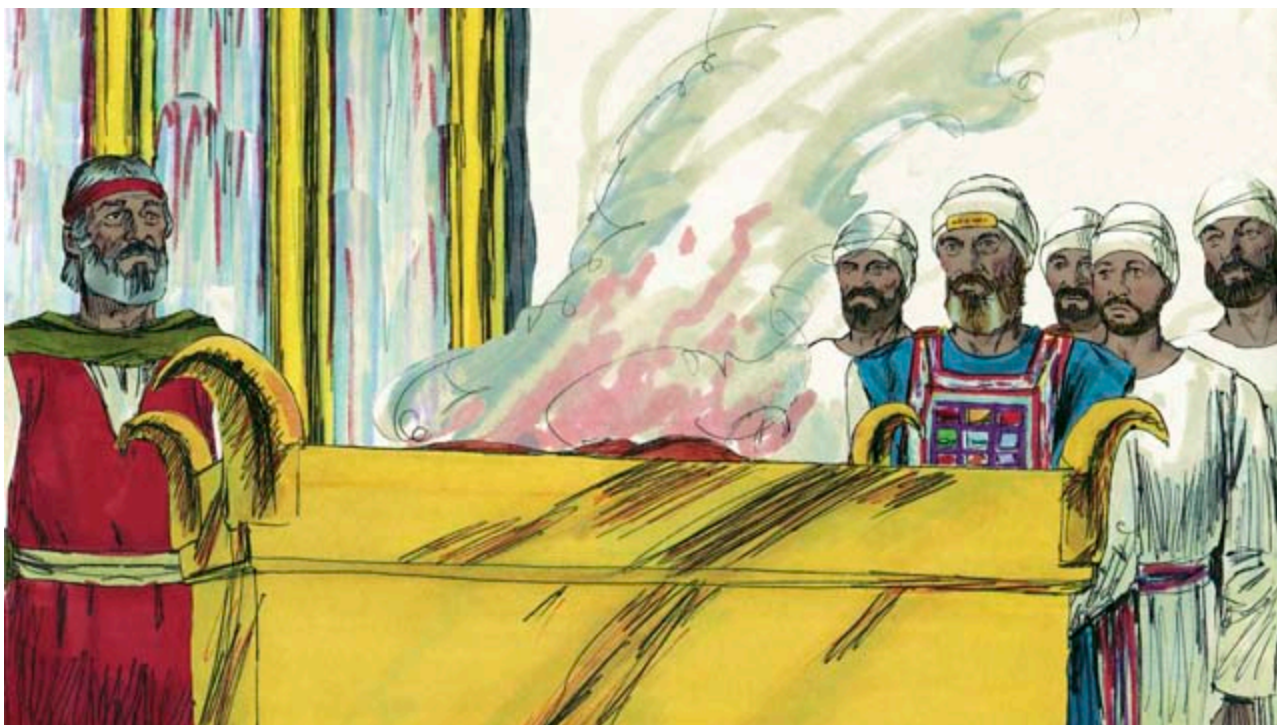
حتا سی دل گناه آدم و حوا اتفاق گس مبینایی سیشون پیش او مه. اوشون دشمنون خدا بیسین. سی دل ایان آ او زمون تا ایسون، گل گناه گوردنه. هر که آ موقع که بدینا میا دشمن خداس. بین خدا و بشر ارتباط خوبی نیبده، اما خدا مخاس تا صلح بووه.



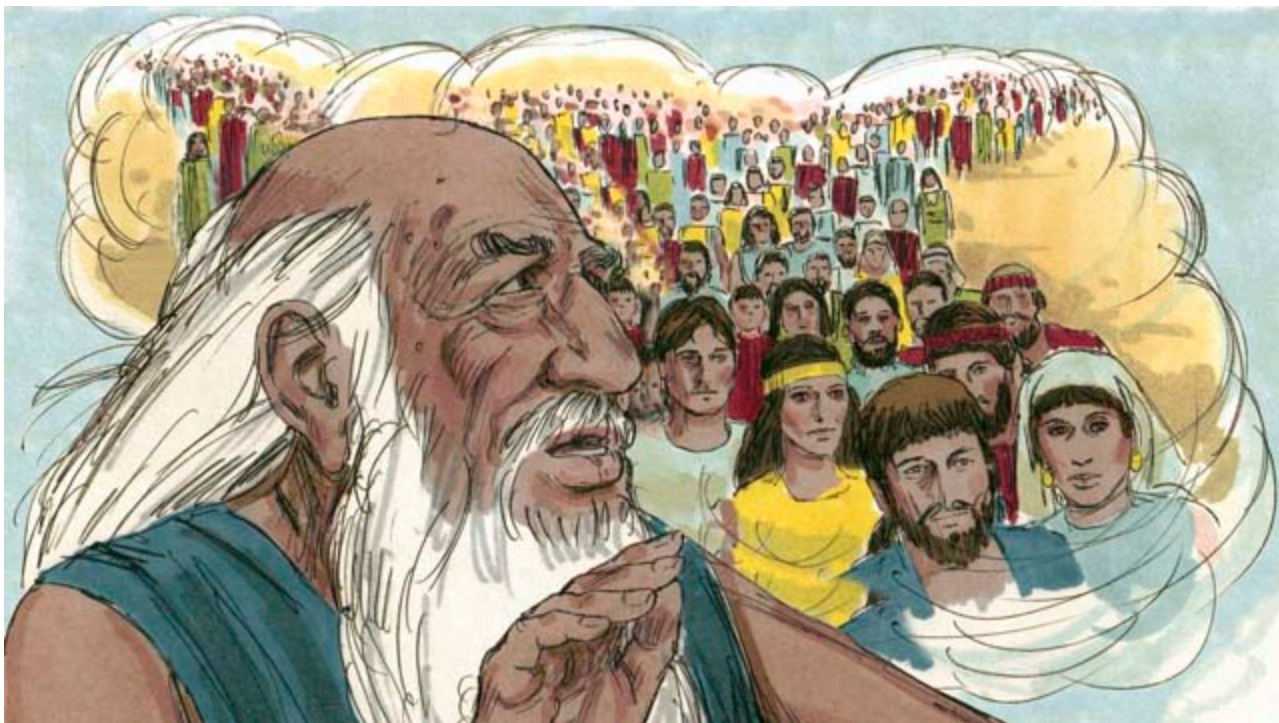
خدا قول دا که کسی آ نسل حوا می سر شیطان بگووه و شیطان هم گندیکشه بگزه. په ای معنی که شیطان مسیح بیگشه. اما خدا اندو اوو جون دهه. اوسون مسیح موعود سی همیشه قدرت شیطان آ بین بزه. بعد سالای زیادی خدا معلوم گورد که عیسی، همو مسیح موعوده.



خدا به نوح فرمون دا که گشتی سازه تا خونادشه آ طوفونی که بفرسته نجات دهه. ای طور خدا کسونی به که ورش ایمان داشتن نجات دا. ایطوری به که همه آدمون سی دل گناهانشون محکوم به مُردن آ جائی خدا هیسن. اما خدا عیسان فرسند، تا هر که ورش ایمان آره نجات پیدا کنه.



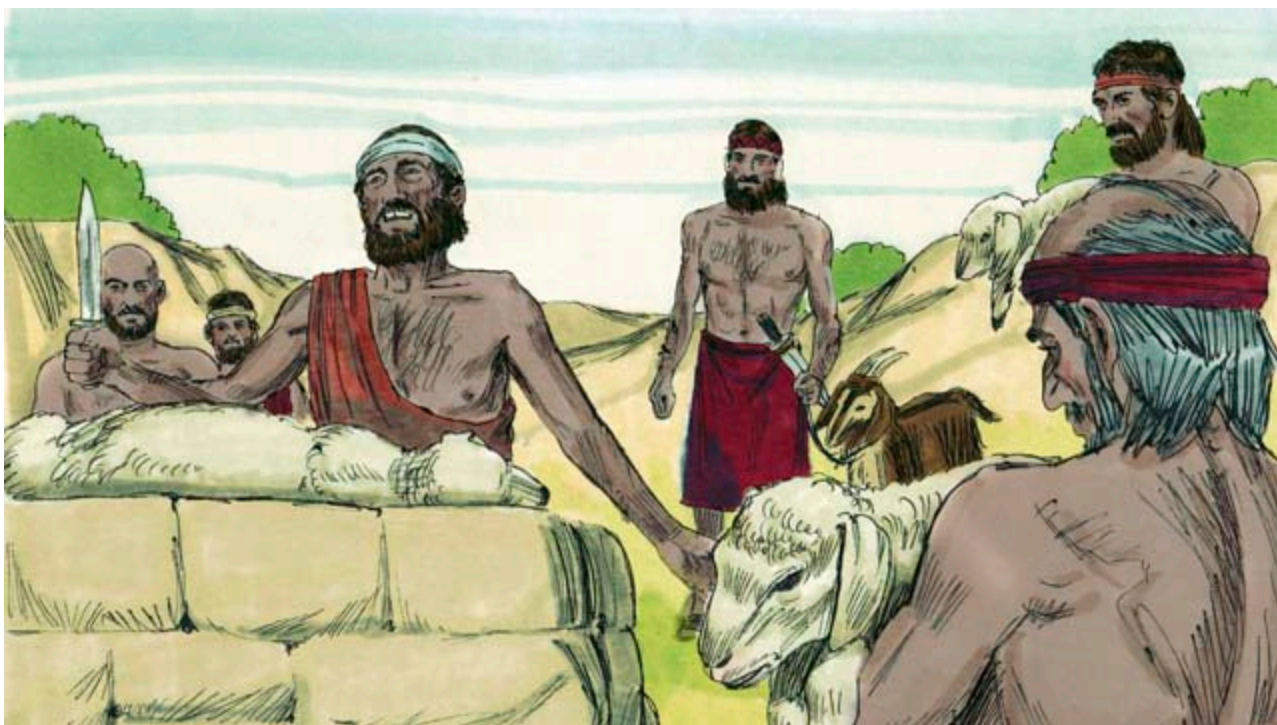
سی چن صد سال، کاهنون سی دل آدمون می درگاه خدا قربانی بکوردن. ای کار به مردم نشون دا که گناه بارن، و آگم ایان خدا عشق و لاشون گنه. اما او قربانیون نترسین مایه بخشیش گناهان آدمون بوون. عیسی کاهن گپه. او کاری کورد که کاهنون نترسین گنین. او خوشه آیین بورد تا قربانی سی نسل بشر آماده گنه. او قبول کورد که سی دل گناهان کل آدمون، مجازات بووه. سی ایان عیسی کاهن گپه.



خدا به ابراهیم گف بید: «به دَس تَو کِل قبیلا دُئنانه برکت داهام.» عیسی اَنَسِل ابراهیم بید. خدا همه قوما دُئنانه به دَس ابراهیم برکت بیده، سی ایان که هر که ور عیسی ایمان میاره، آگناه نجات پیدا بیگنه. مُعادِی که ای مردُم ور عیسی ایمان میارن، خدا اوشونه اَنَسِل ابراهیم دونه.



خدا به ابراهیم فرمون دا تا کووِکش اسحاق سی پیش قربانی گنه، اما خدا گووه آ جا اسحاق آماده گورد. تا قربانی بووه. کِل اُمون آ گم گناهامون محکوم به مُوردنیم. اما خدا عیسان به دُئنا بخشید تا آ گم اُمون قربانی بووه و میره. سی دل ایان عیسان گووه خدا بیگوویم.



مُعادی کِه خدا بلا آخِرَه سَرِ مصر اووورد، بِه هر خونوادی اسروئیلی فرمود تا یِه بَرَه کُشه. ای بَرَه واسکی بی عیب بُووَه. بعدش اوشون واسکی خین اوانه وَر بالا و کِنارا چار چو در خونه تَشکین. موقع کِه خدا او خینه بدید، آ حوشا اوشون رَد بی پِس و کووک نوری او خونه تَه نِم کُشت. مُعادی کِه ای قضیه پیش اومه، خدا اوانه پَسَخ نوم وند.



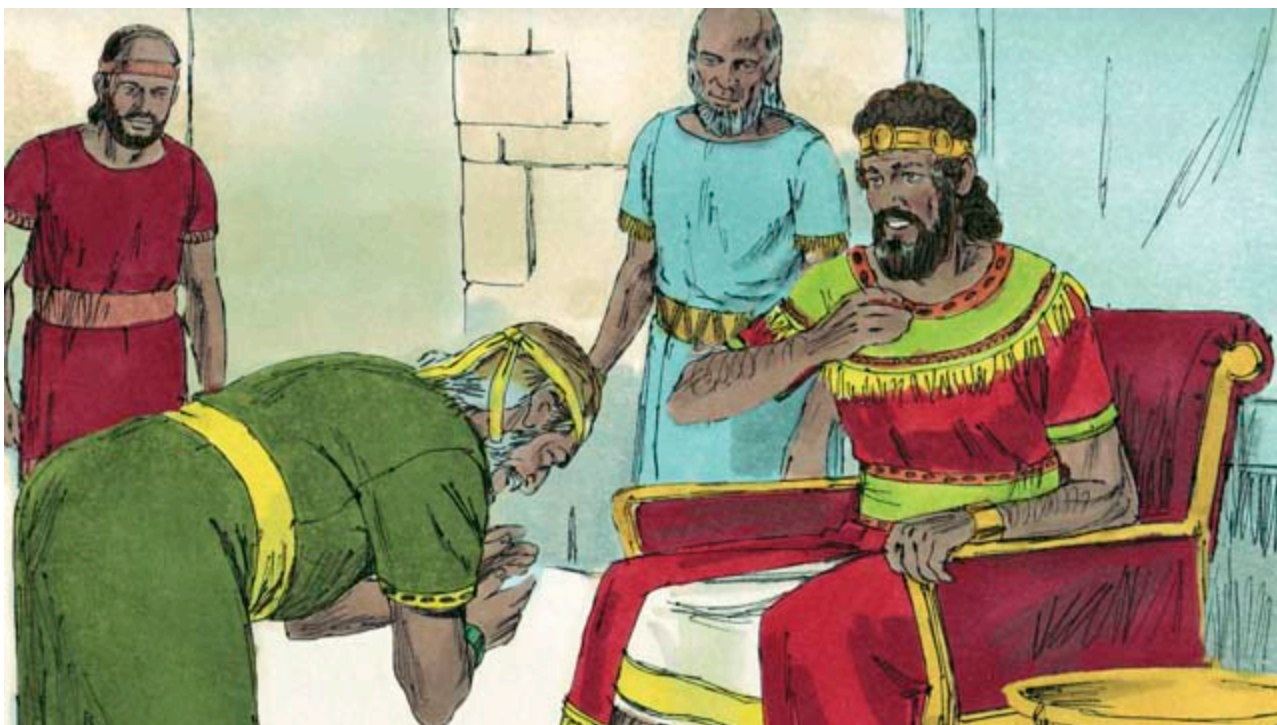
عیسی مِت گُووَه عید پَسَخَه. او اَتَه اشتباهی نَگُورد بید و اَتَه گناهی نَگُورد. او میِ همو روزا عید پَسَخ مُورد. مُعادی کِه گسی بِه عیسی ایمان میاره، خین عیسی، گفاره گناه او شخص حساب بُووَه. تو گو خدا، پی مجازات نَگُورَدن او، آ او رَد بُووَه.



خدا پی بنی اسروئیل پیمون بس، سی ایان که اوشون قومی بیدن که او انتخابشون گورد بید تا مال او بون، اما ایسون خدا پیمون تازه اوورده که دم دس هر آدمی هی. هر که از هر قوم یا طایفه، اگر پی پیمونه قبول کنه، به قوم خدا اضاف بوه. او آگم ایمان به عیسی به قوم خدا اضاف بوه.



موسی پیغمبری بید که کلوم خدانه پی قدرت زیادی اعلوم گورد. اما عیسی گفترین پیغمبرونه. او خداست، په هر چه او بگورد و گف کارا و قصا خدا بیدن. سی ایانه که کتاب مقدس عیسان، کلمه خدا بیخونه.



خدا به داوود پاتشاه وعده دا که گسی آ نسل او به نوم پاتشا تا ابد ور قوم خدا حکومت بکنه. عیسی پسر خدا و مسیحای موعوده و او آ نسل داوود که تره تا ابد پاتشو هی کنه.



داوود پاتشاه قوم اسروئیل بید، اما عیسی پاتشاه گل دیناس! او آندو میایه و پی انصاف و صلح تا ابد پاتشو هی بکنه.

مَتَلٰی اَکتاب مقدس: کتاب پیدایش فصل ۱؛ فصل ۳؛ فصل ۶؛ فصل ۱۴؛ فصل ۲۲؛ کتاب خروج فصل ۱۲؛ فصل ۲۰؛ کتاب دوم سموئیل
فصل ۷؛ کتاب عبرانیان فصل ۳ آیه های ۱ تا ۶؛ فصل ۴ آیه ۱۴؛ فصل ۵ آیه ۱۰؛ فصل ۷ آیه ۱؛ فصل ۸ آیه ۱۳؛ فصل ۹ آیه ۱۱؛
فصل؛ کتاب مکاشفه فصل ۲۱

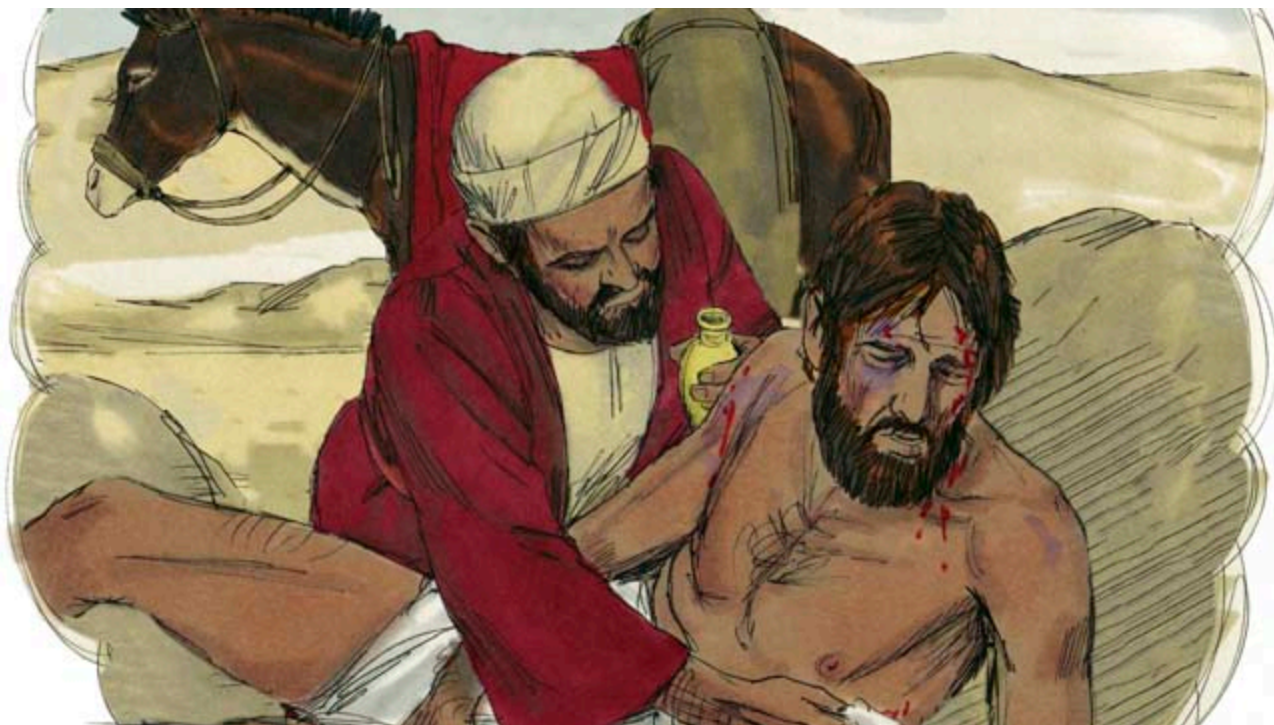
۴۹- پیمونِ تازه خُدا



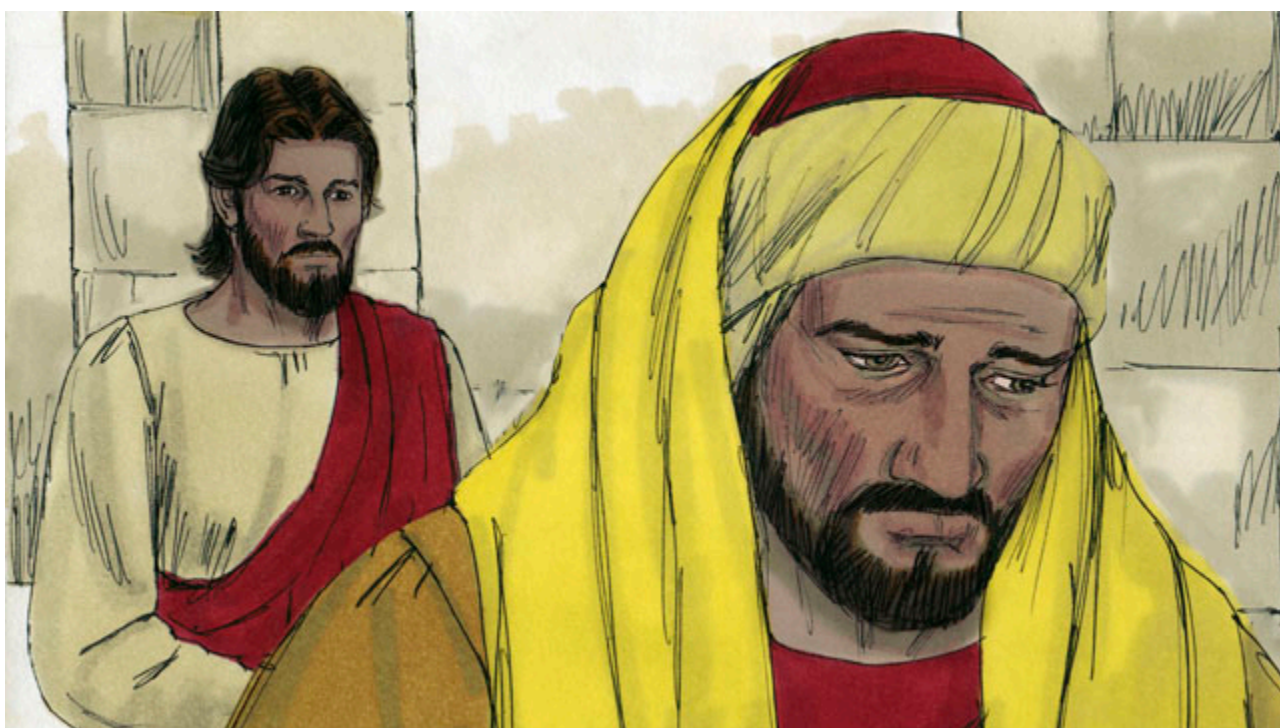
ملاک به دختر جَوونی به نومِ مریم گف که او پسر خُدانه به دُنیا میاره. مُعادِی که مریم هَنی باکره بید، روح القدس می او دمید و وس سن بی پس. او کووکی اووورد دُنیا که نومته عیسی وند. آ گم ایان، عیسی هم خدا و هم آدمه.



عیسی معجزا زیادی انجوم دا که ثابت گُنه او خداس. او ری او ره رَفت، طوفونه آروم گُورد، مریضون زیادیه شفا دا، آ آدما زیادی ارواح گنده خارج گُورد، مُوردونه زنده گُورد و پِن نون و دو تا موهی کوچگه برکت دا و به غذای خوبی سی سیر گُوردنِ بیشتر آ ۵۰۰۰ آدم جاگرون گُورد.



عیسی معلم گپی هم بید. گل چپایی که یاد دا آراسین بیدن. مردم هر چی که او بگفت واسکی انجوم دهن، سی ایان که او پسر خدا بید. سی نمونه او یاد دا که وا پی بقیه مښ خومون محبت گنیم.



او همیطور به اوشون یاد دا که خدانه وا بیشتر آ هر چی، حتا آ مال خوشون دوس داشته بون.



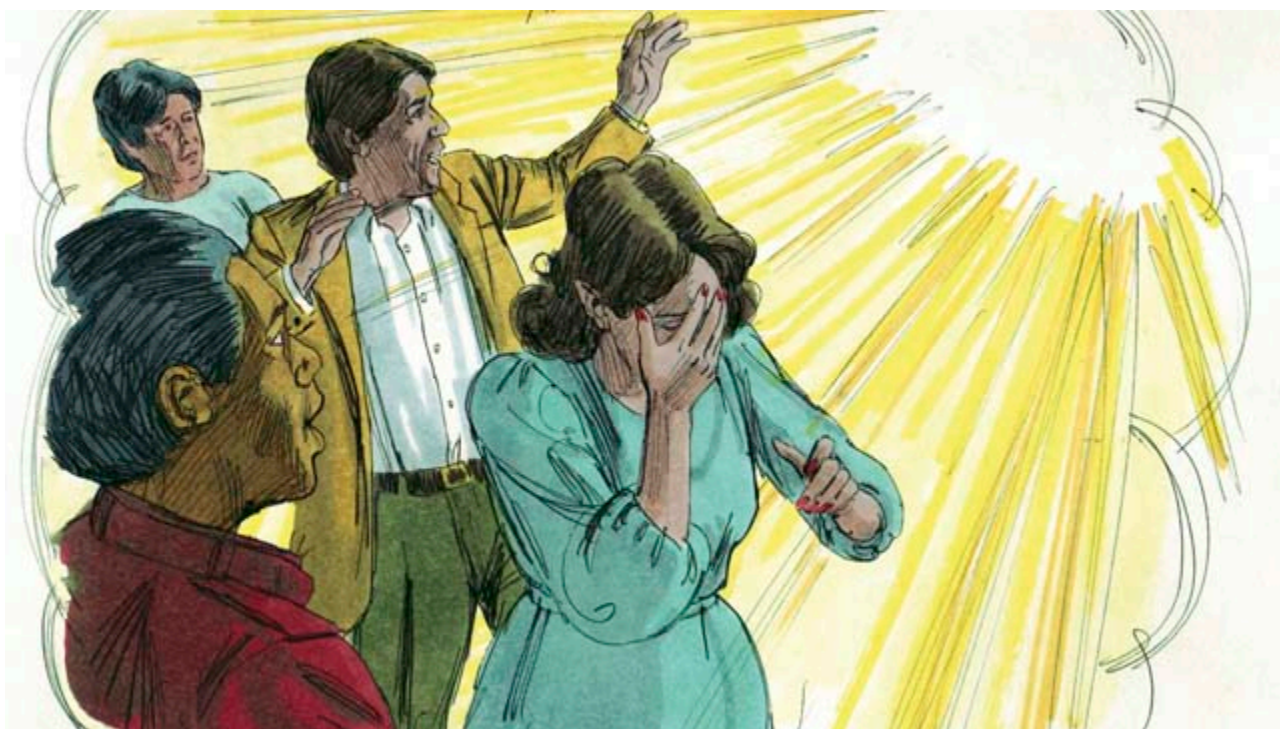
عیسی گف که پیدن می پاتشوهی خدا، با ارزشتر آ هر چی می پی دیناس. سی رفتن می پاتشوهی خدا، او تته وا آ گناهات خلاص گنه.



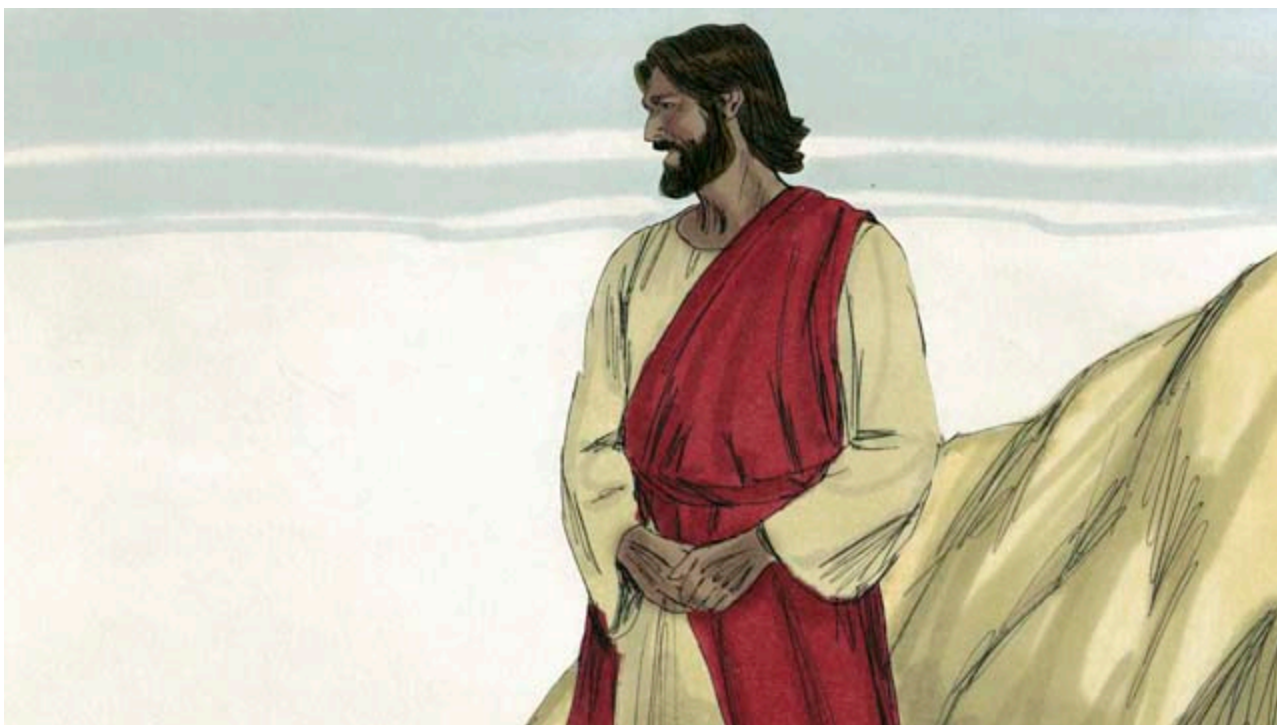
عیسی گف بعضی آ آدمون اووه بیپذیرن، بعدش خدا اوشونه نجات دهه؛ اما گل اوو قبول نمکنن. او همیطور ایانه گف که بعضی آ آدمون لف خاک خوب هیسن، وقتی که خبر خوش عیسان قبول کنن و خدا اوشونه خلاص گنه. دسبه دگه هم مٹ خاک سیفت و سخت ور جعه هیسن. کلوم خدا مٹ همو بذریه که ری او زمین بآفته، اما هیچ ثمری نمده. هنون کسونی هیسن که پیغوم عیسان قبول نمکنن و نخن می پاتشوهی خدا این.



عیسی به هنون یاد دا که خدا گناهکارونه خیلی دوس داره. او مَخو که اوشوئه بَخَشَه و بچون خودیش گُنه.



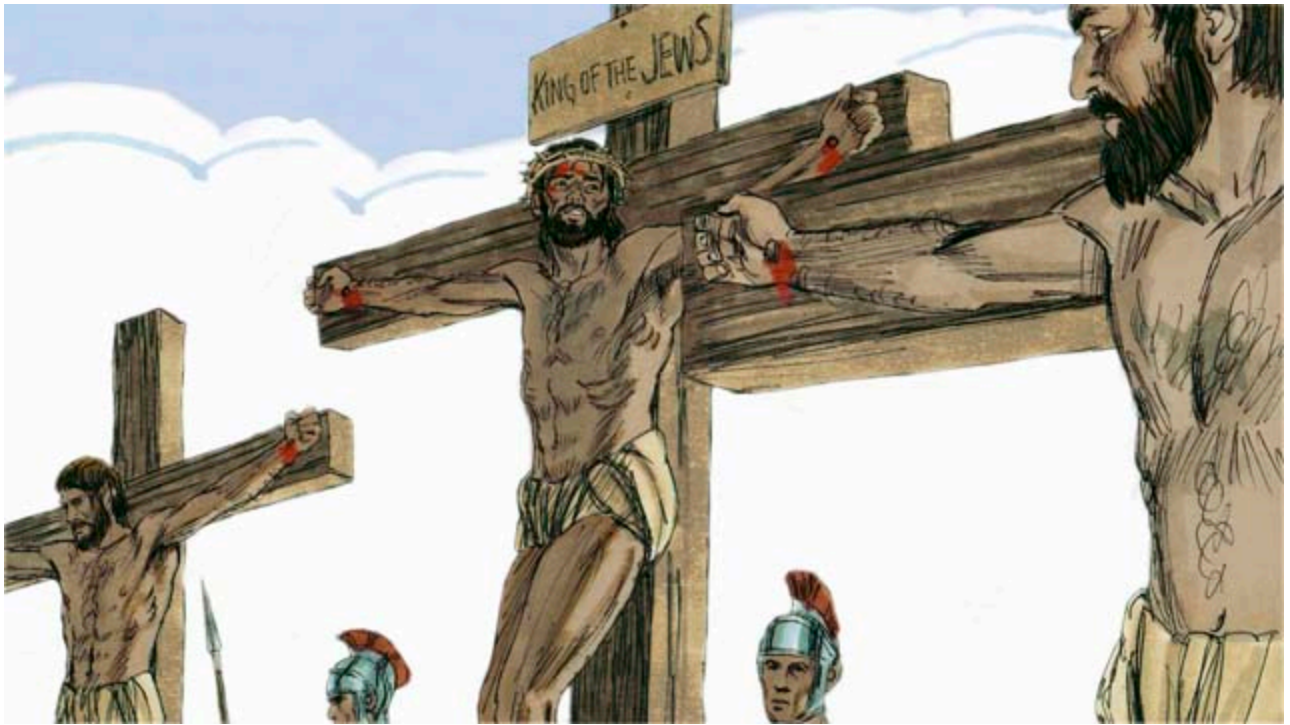
عیسی همبطور به اوشون گف که خدا ا گناه بدیش میا. سی دل گناه آدم و حواء، کل نسل اوشوئم گناه بیگنن. در کل هر کسی می دُینا گناه گُنه و ا خدا جدا بیسه، کل دشمن خدا هیسین.



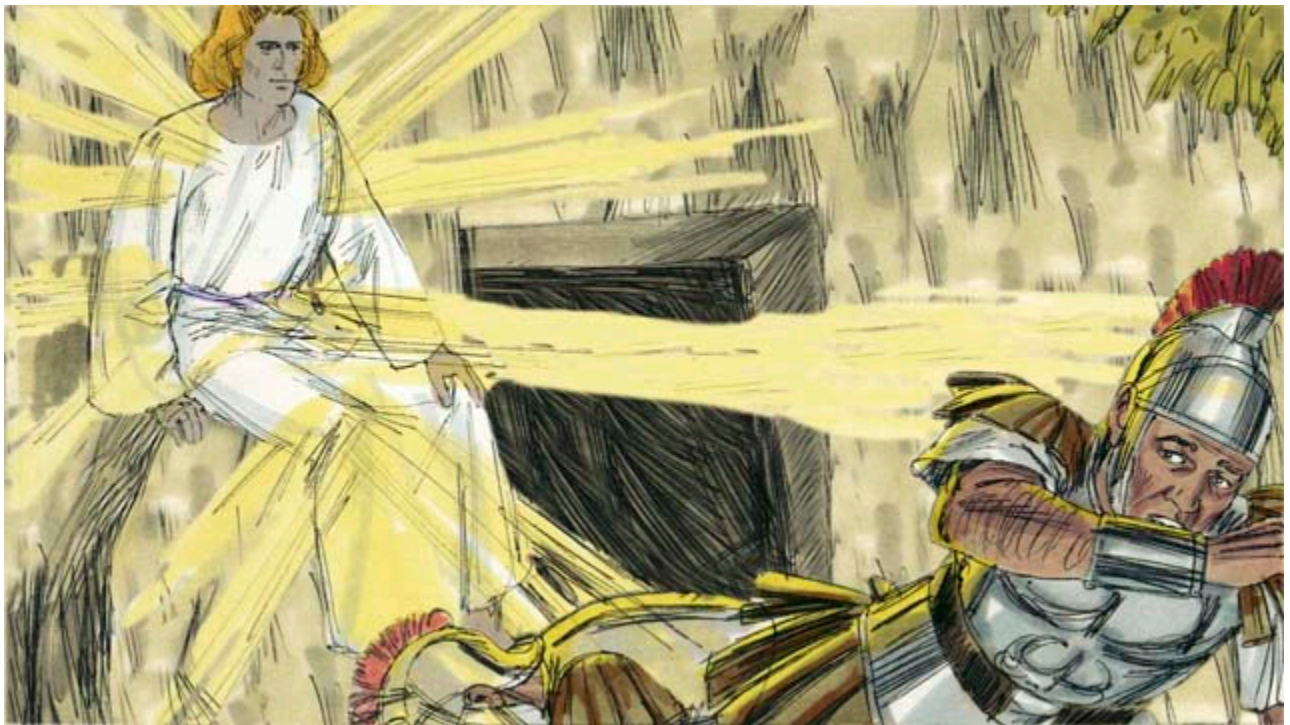
اما خدا کل مردم دُنیانه ای طور محبت کُورد که تینا کُووکِ خودش عیسان دا، تا هر که وَر او ایمان آره ا گم گناهاش مجازات نَبُووه، بَلِکی تا ابد پی خدا زندگی کُنه.



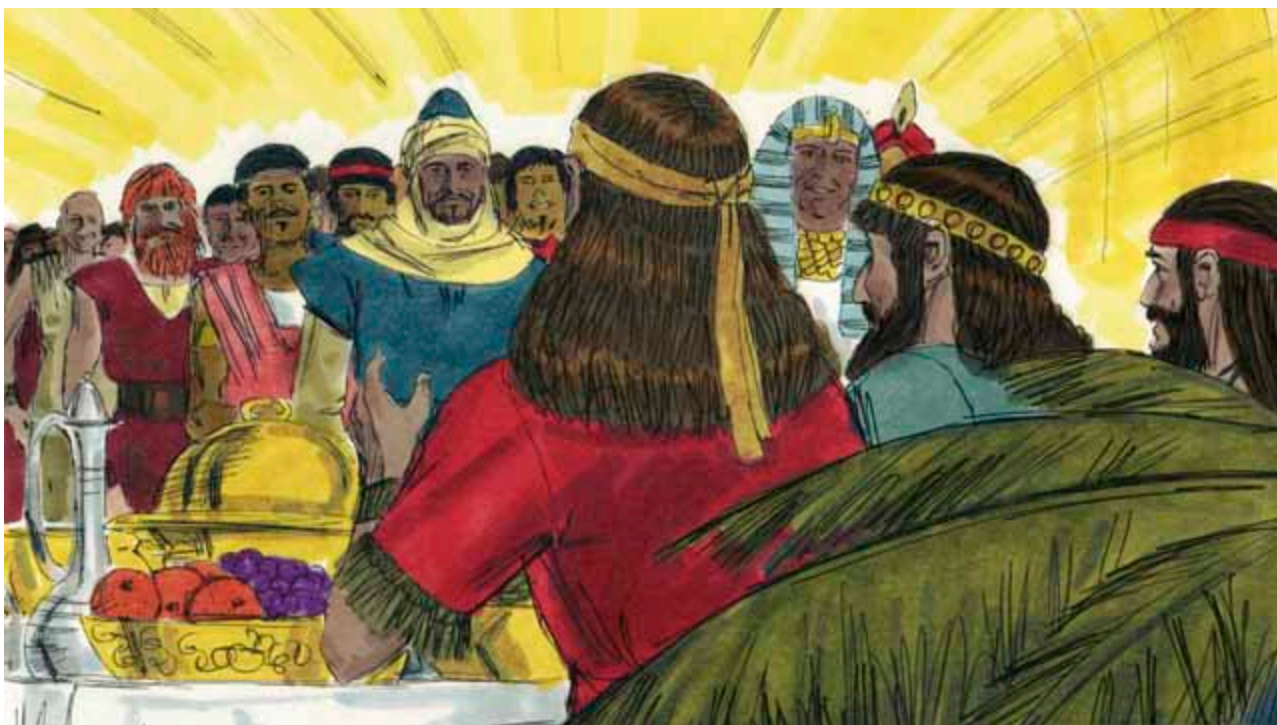
شمون ا گم انجوم گناه، مستحق مرگی. خدا حق داره که آرتون چر بُووه، اما عیسی پی رفتن ری صلیب و مُوردیش، مجازات گناها اومونه به خودش گُرفت.



عیسی آتّه گناهی نَگُورد بید، اما قبول کُورد که سی گناها آدمون مجازات بُوّه. او حتا سخت‌ترین مجازاته که مُردن بید قبول کُورد. ای‌طور او قربانی کاملی بید تا گناها شموئه و هر کس دِگمّه که می دُئنا بید پاک کُنه. سی ایان که عیسی خوشه به عنوان قربانی به خدا پیش‌کش کُورد، په خدا هم کُل گناهانه، حتا گناهان خیلی گند کسونی‌یه که ور او ایمان میارنه ببخشه.



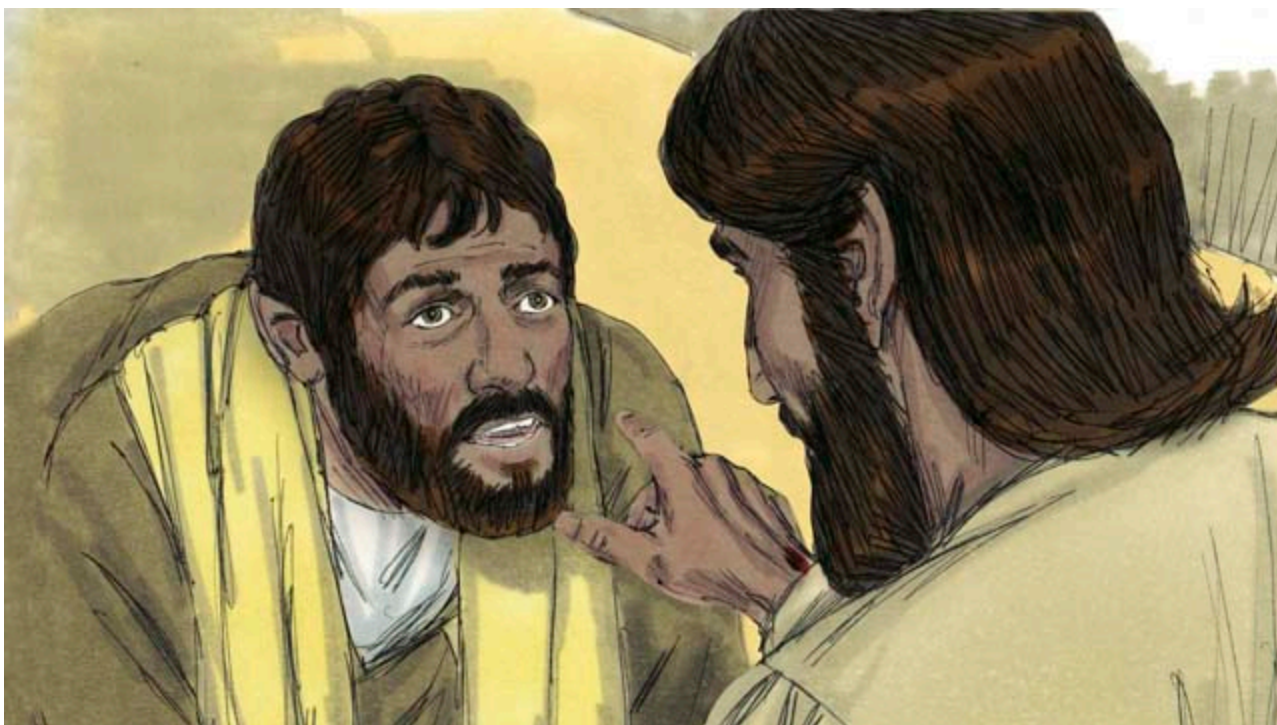
حتا کارا خوب شمون نَترّه نجاتتون دهه. کاری نی که پی انجوش ترس‌سه بُووه پی او رابطه رفاقتی بنا و نه. ا جا اُوانه و ایمان آره که عیسی پسر خداس و جا شمون سر صلیب مُورد و خدا اندو اوو ا مرگ ورسوند. آر ور ای حقیقت ایمان آره خدا هم کُل گناهان شموئه ببخشه.



خدا هرکهنه که ور عیسی ایمان آره و اوو آگم خدا خودش قبول گنه، نجات دهه. اما خدا گسونیه که ور او ایمان نآرن، نجات نده. مهم نی فقیر یا مایه دار، میره یا زونه، پیر یا جرون یا ایان که مال کجا بووه. خدا شموئه دوس داره و مخو ور عیسی ایمان آره تا او ترسسه بووه پی شمون رابطه رفاقتی داشته بووه.



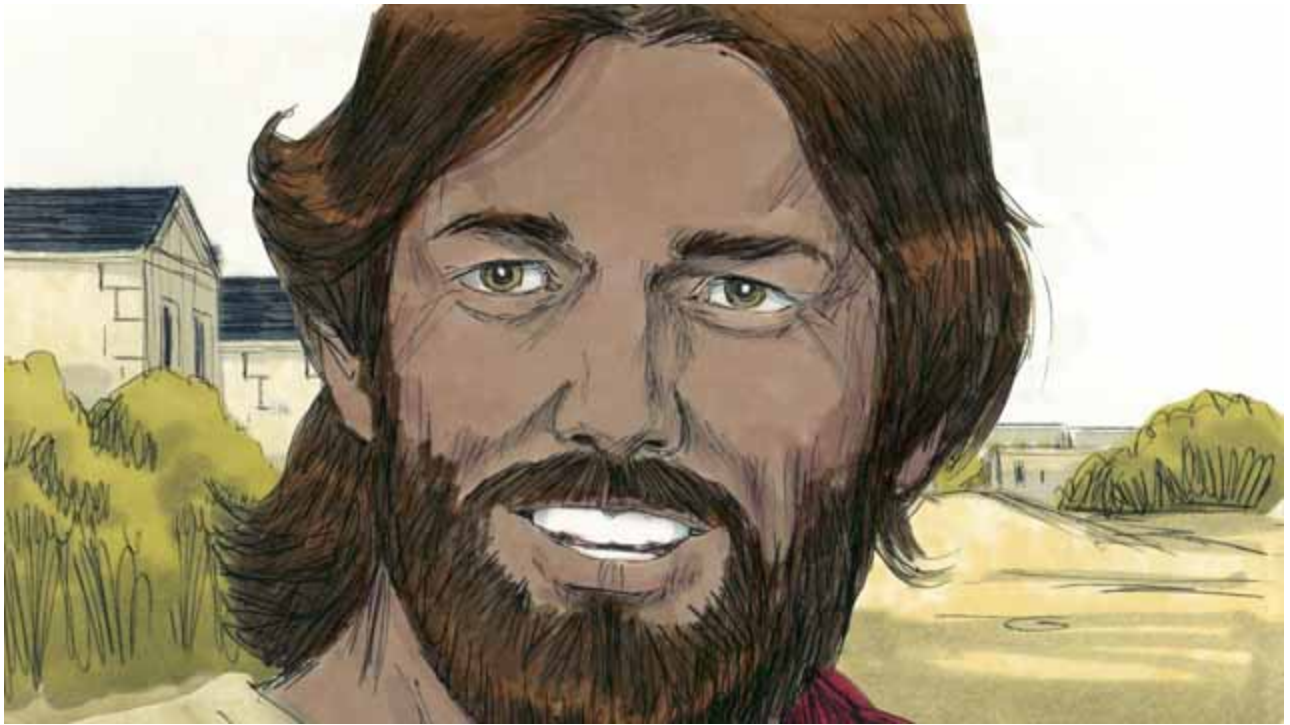
عیسی شموئه دعوت کنه تا ورش ایمان آره و تعمید گره. ایسون ایمان داره که عیسی همو مسیحایی موعوده و تینا پسر خداس؟ ایمان داره که گناه کاره و مستحق مجازات خدا هیسی؟ ایمان داره که عیسی سر صلیب مورد تا گناها شموئه پاک گنه؟



آر وَر عیسی و هر چی کِه او سی تون انجام داس ایمان داری، پَ شمون مسیحی هِیبی! آ ایسون به بَعْد شیطان می پاتشاهی تُوریکِ خودش ورتون حکومت نَمکَنه. ایسون خدا می پاتشاهی روشناس وَر شمون حکومت بکنه. خدا شُموئه قُوه داس تا مَثِ ئهاترا گُنه نَکُنی و وَر شمون رَه صاف زندگی گُوردَنه یاد داس.



آر مسیحی هِیبی، خدا گُنه شُموئه سی دِل کاری کِ عیسی کُورد بَخشیده. ایسون خدا شُموئه دوس نَزیکِ خودش دونه نَ دِشَمِنش.



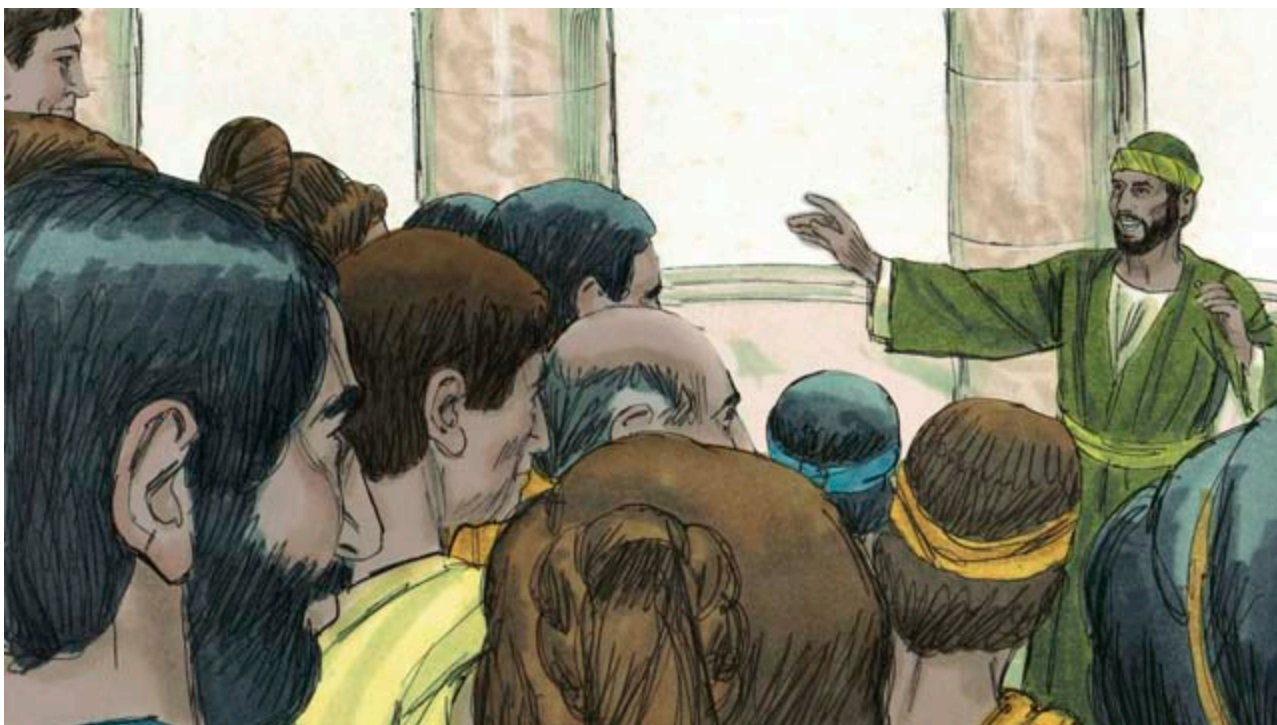
آر دوسِ خدا و نوکرِ عیسی خدا هیسی، دوسِ داره دُما چیاپی که عیسی یاد دا رووه. آر چه شُمون یه مسیحی هیسی، شیطان هنی شُمونه و سوسه بیگنه تا گناه گنه، اما خدا هی به قولاش وفا بیگنه. او پرمایه آر ور گناهاتون اعتراف گنه، شُمونه ببخشه و به شُمون قوه بده تا پی گناه جنگ گنه.



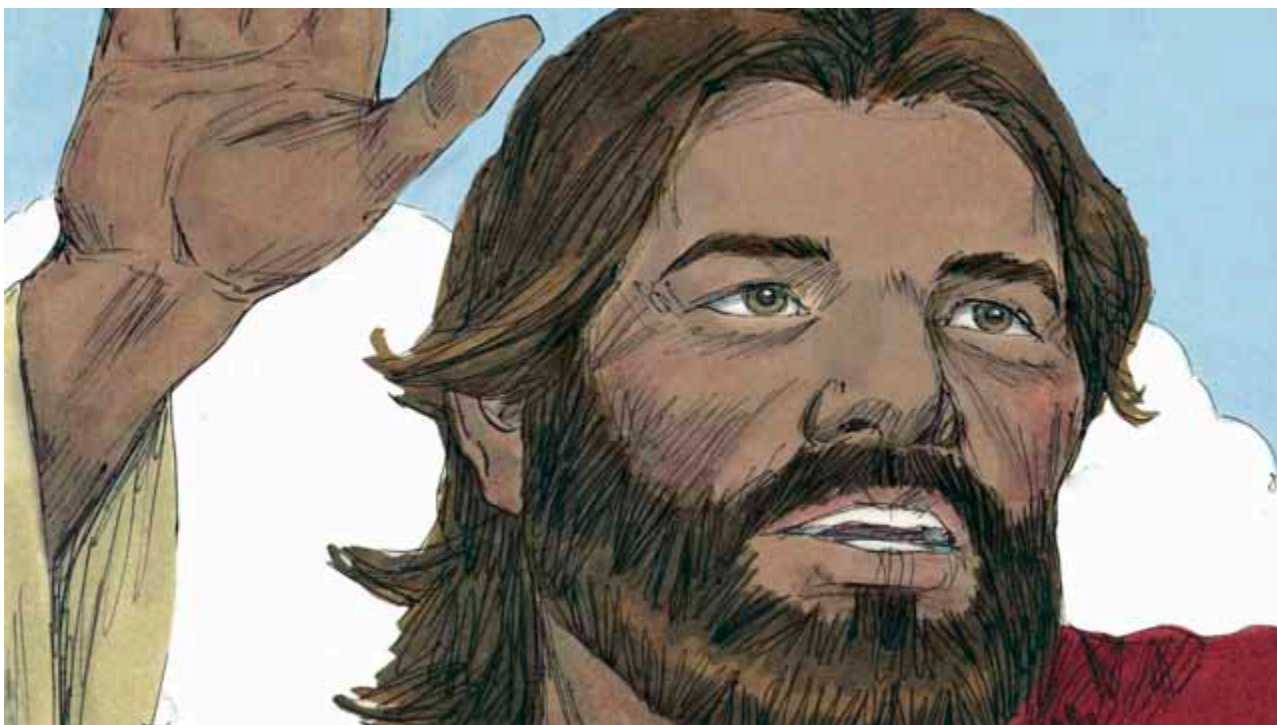
خدا به شُمون بیگووه که دعا کنی و کلومشه خونه. او همیطور به شُمون بیگووه تا پی مسیحیون دگه اوو پرستی و به بقیه هم گووه که سی شُمون چه گورده. آر کل هنونه انجوم دِهه، رفاقت قوت داری بین شُمون و خدا عمل میا.

مَتَلِّیْ اَکْتَابِ مَقْدَس: رساله پولس به رومیان باب آیه ۲۱ تا ۲۶؛ باب ۵ آیه ۱ تا ۱۱؛ کتاب انجیل یوحنا باب ۳ آیه ۱۶؛ کتاب انجیل متی
باب ۱۶ آیه ۱۶؛ رساله پولس به کولسیان باب ۱ آیه ۱۳ تا ۱۴؛ رساله دوم پولس به تسالونیکیان باب ۵ آیه ۱۷ تا ۲۱؛ رساله اول یوحنا
باب ۱ آیه ۵ تا ۱۰

۵۰- عیسیٰ بُورِگَرْدَه



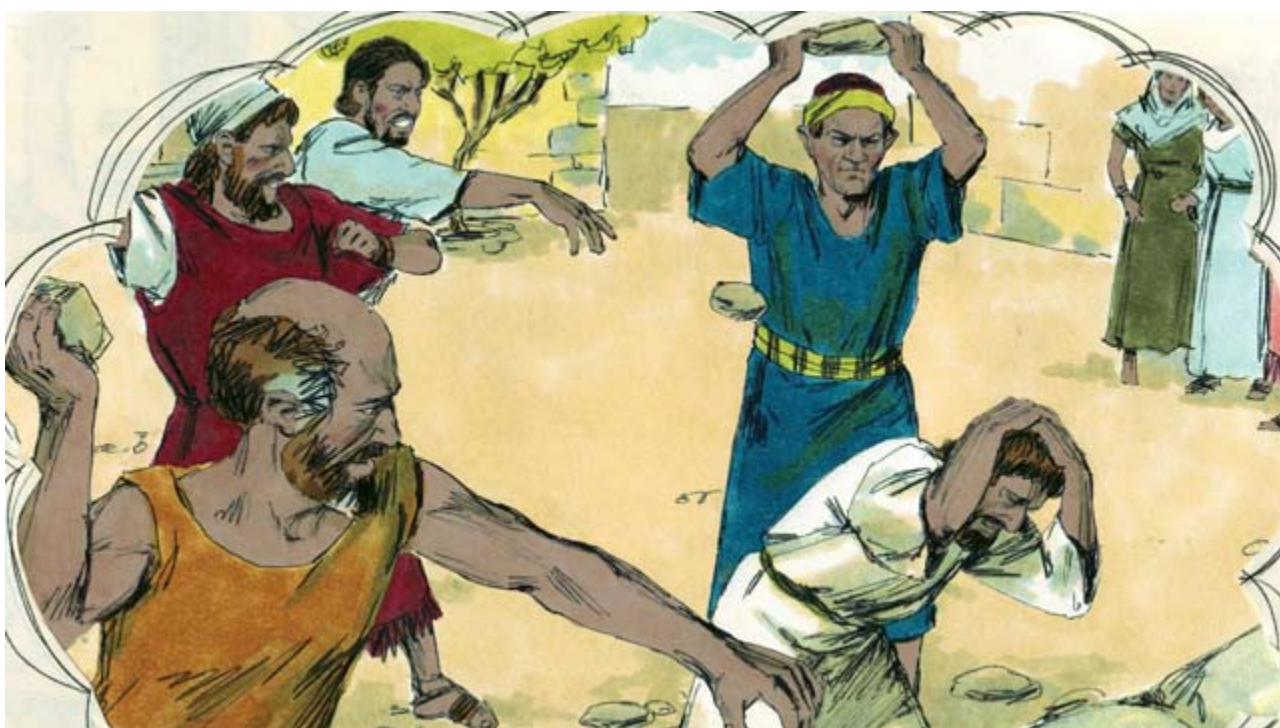
نزیك دو هزار ساله كه آدمون زیادى مى دُئنا، خبر خوش انجیلِ عیسی مسیح بِقَمَن. کلیسا در حال گپ بیسن بیده. عیسی وعده داس كه مى آخر دُئنا ببورگرده. هر چن عیسی هنی ن اومسه، اما په قولش وفا بیگنه.



خدا آ اومون مخو مى حالى كه منتظر ورگشتن مسیح هیسیم، په جوری زندی گنیم كه مقدس بُویم و اوو احترام كنیم. او همیطور آ امون مخو كه سی پاتشو هی او پی باقی مردم قصه گنیم. مُعادى كه مسیح هنی ری زمین زندی بُكورد، ای طور فرمود: «شاگردون مو خبر خوش پاتشو هی خدانه مى كل دُئنا مو عظه بیگن، اوسون آخرش بیرسه.»



اقوام زیادی هیسین که هنی آ عیسی چی نَمیڤښه. ئها ورگشتن مسیح په اَسْمون، او به مسیحیون فرمود تا ای خَبر خوشه به کلِ گسونی که او خبره اته نَمیڤښه اعلوم کُښ. عیسی فرمود: «رُوه و کل ولاتانه شاگردون مو کُښه، سیایان که دلا لِف زراعتا سی ږو آمادین.»



عیسی ایان هم فرمود که: «نوگر آ آقای خودش سَرتر نی. همطور که اربابون ای دُښا، آ مو بدشون میومه، شموئم سی ډل مو شکنجه بکُښن. می پی دُښا سختی بکُښه اما ډلتون فُرس بُوه؛ سیایان که مو، شیطان که حاکم ای دُښاست یشکښدمه. آر تا تَهش وُرم وفادار مڼه، اوسون خدا شموئه نجات دَهه!»



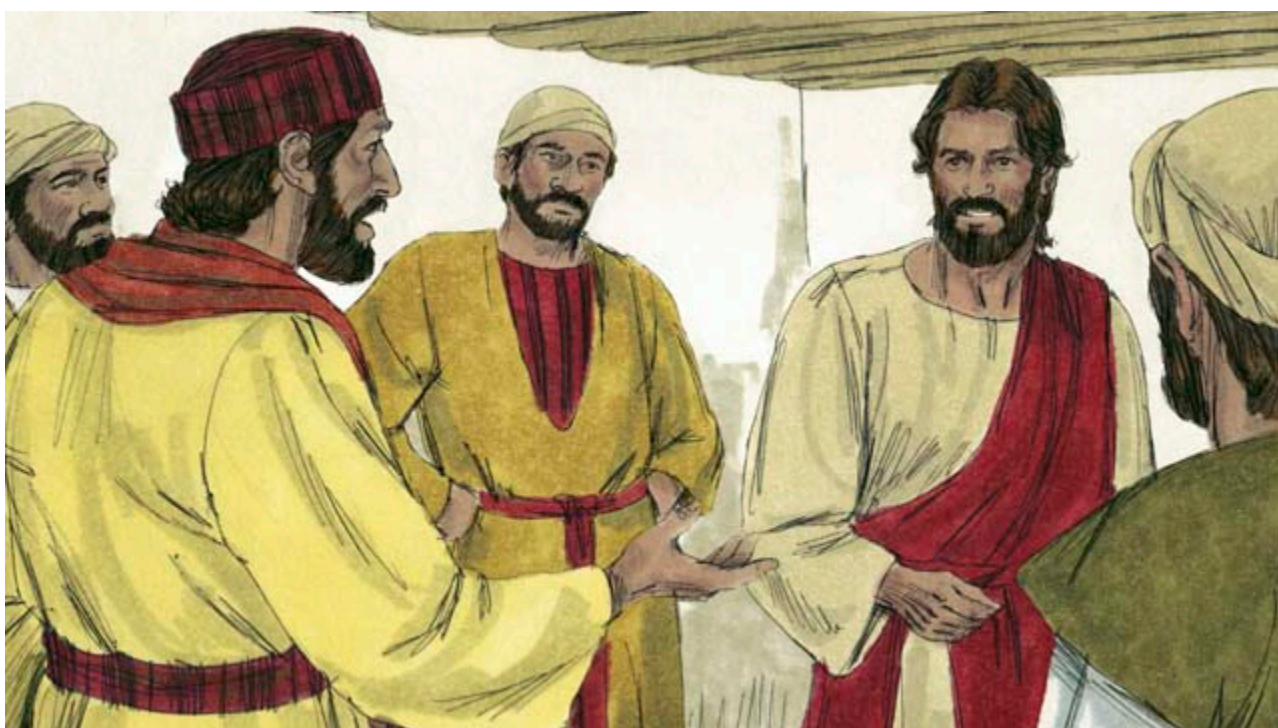
عیسی سی شاگردونش متلی تعریف کُورد، تا سیشون توضیح دَهه می آخر دُینا چه سرِ مردُم میایه. او گف: «پیاپی می زمینش دون خویی کاشت. مُعادی که هنی خو بید، دِشمنش اومه و لا دون گَنم، تخمِ علفِ هرز کاشت و رَف.»



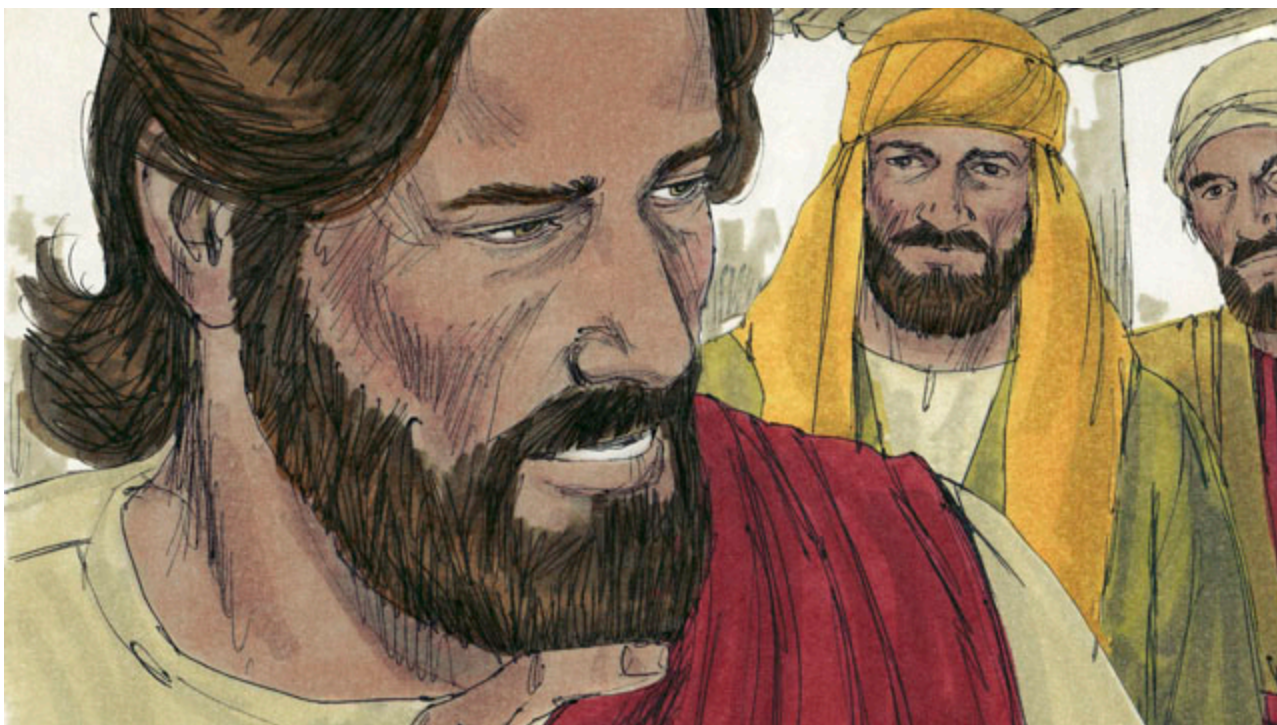
مُعادی که دونا تُک زن، کارگرون او پیا گفتن: «آقا، شُمون دون خوب می پی زمین کاشتی‌یه! آ چه لا هُنون علفِ هرز سوز کُورده؟» او پیا گف: «ایان تینا نَره کار دِشمنوُنم بُووه که هنونه کاشتنه. یکی آ دِشمنوُنم ای کاره کُورده.»



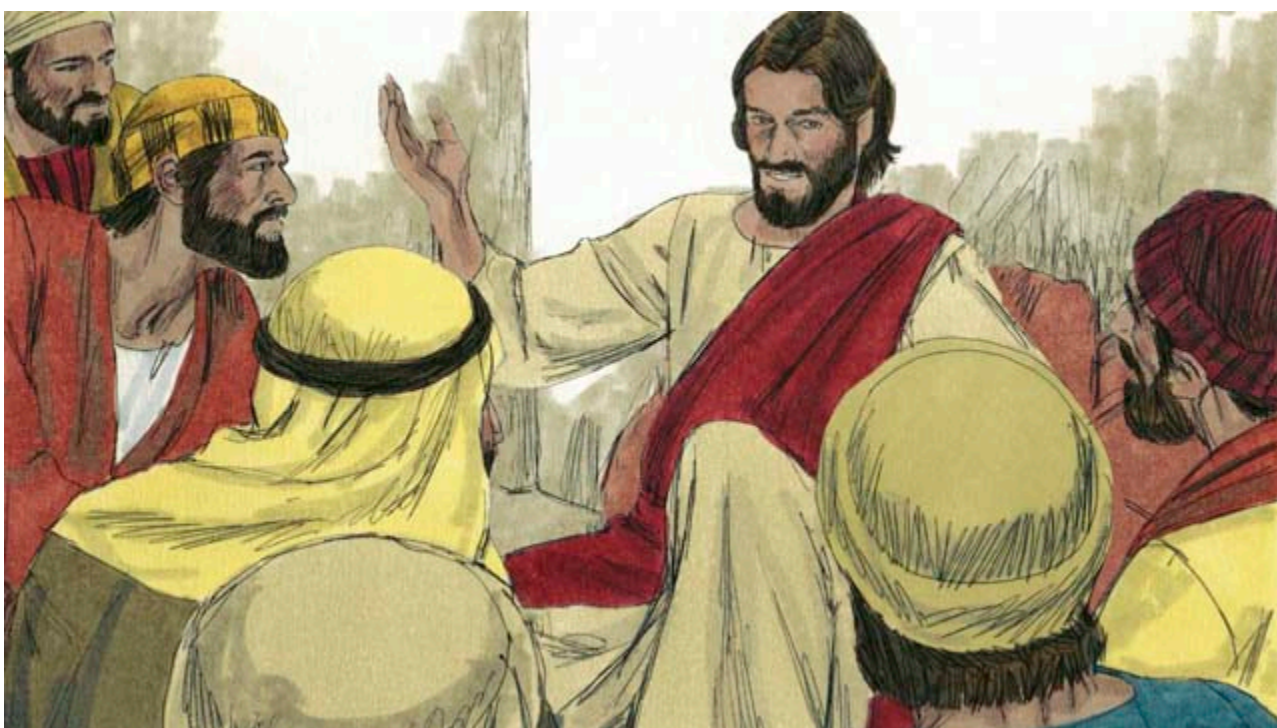
کارگرون در جواب آقاشون گفتن: «یعنی وا علفانه کشیم در؟» آقا گفت: «نه. آر ای کاره گنه، بعضی آ گنمائم پیشون بیگشی در. تا مُعاد درو بناره و دُماش علفانه گنه و سوزنه، اما گنمائه به انبار مو بیاری.»



شاگردون مُلتَقَتِ معنی ای مَثَلِ نبیین و آ مسیح مَخابین تا ای مَثَله سیشون بیشتر گشته. عیسی گفت: «پیاپی که دون خوبه کاشت، هموگری مسیح. ز میئم ای دُنْیاس و دون خوبم لِفِ مردُمِ یه که می پاتشو هی خدا هیسن.»



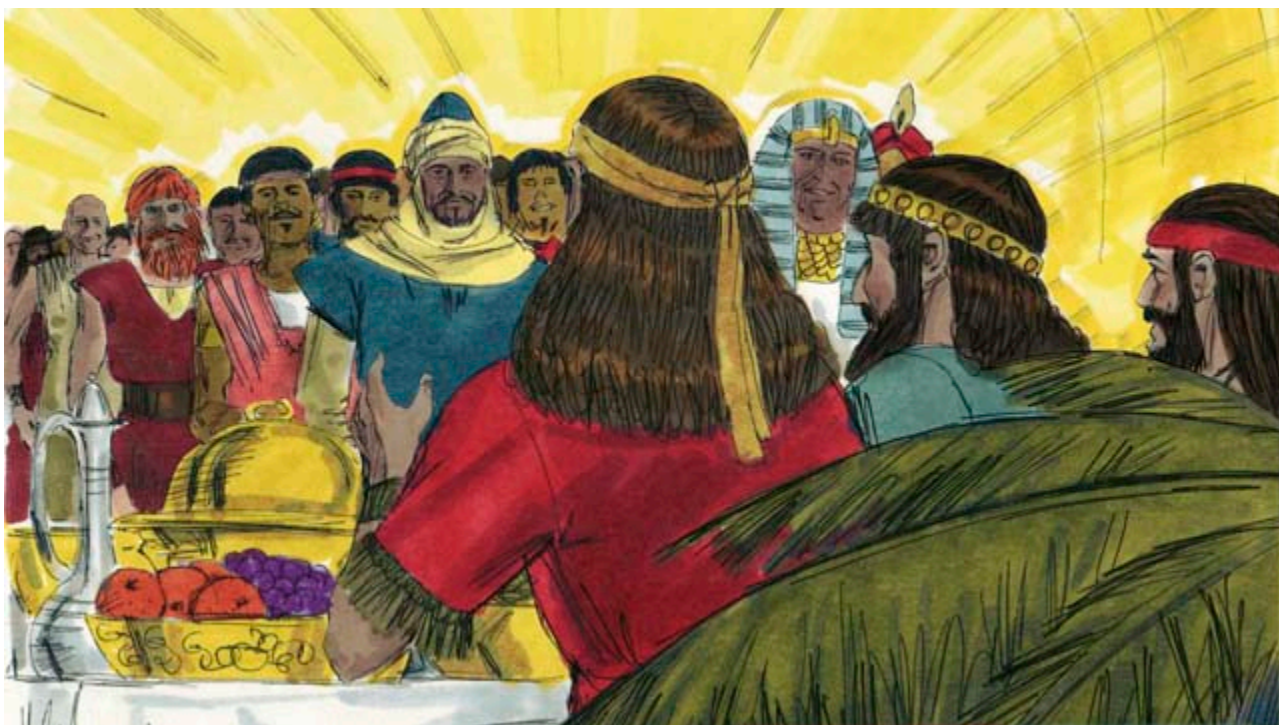
عَلَفَ هَرَزَ گسُونی هیسَن که مالِ شیطانن، یعنی رَبِّینن. دَشْمِن او پیا یَعْنی گسی که عَلَفَا هَرَزَه کاشت، هَمو ابلیسَه. فصل درو، آخر دُنْیاسْ، و دروگرون ملاکونن.



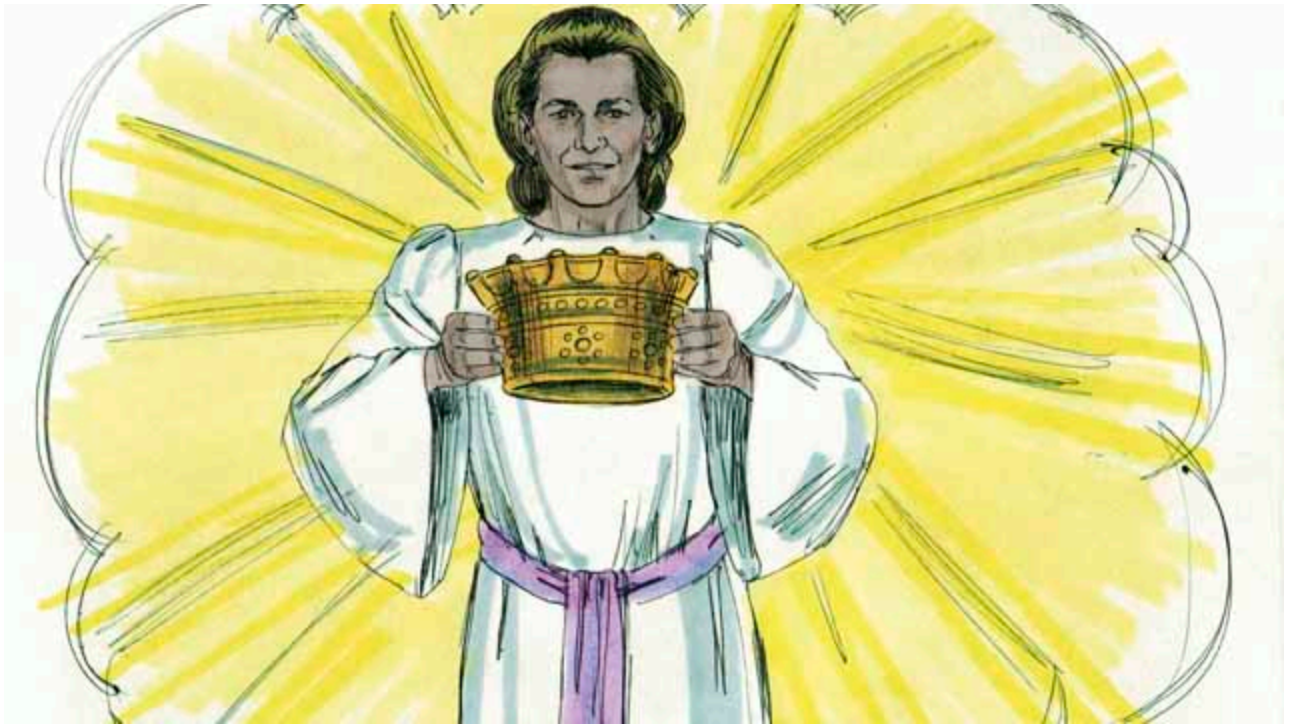
مُعادی که دُنْیا به آخرش بَرَسَه، ملاکون کُل آدمونی که مالِ ابلیسن، ا کُل دُنْیا گِرْد کُئِن و به دریاچه تَش بیهِن. جایی که اوشون پی درد و مصیبت گپی بگریون و دِنْدون کروچه بکُئِن. اما عادلونی که عیسان پیروی گورِدَنَه لَفِ عَفَنو می پاتشوهی پدر خود، خدا، بَدَر خَشِن.



عیسی ایائنه هم گف که ئها آخر دئنا به زمین بـورگرده. او همیطور که زمينه تـرک گـنـه بـورگرده، یعنی په لاری داره و می آسمون ری اورا په میایه. معادی که عیسی ورگرده، هر مسیحی که مـورده، آ می مـوردون بـورسه و می آسمون یکـدوه ببینن.



دماش مسیحیونی که هنی زندن، په آسمون بالا بیروون و په بقیه مسیحیونی اضافـ بُون که آ می مـوردون ورسیدنه. کل هنون پی عیسی می اونجون هیسین و عیسی پی قوم خودش زندی بـگـنـه. اوشون می صلح ابدی پی یکـدو زندی بـگـنـن .



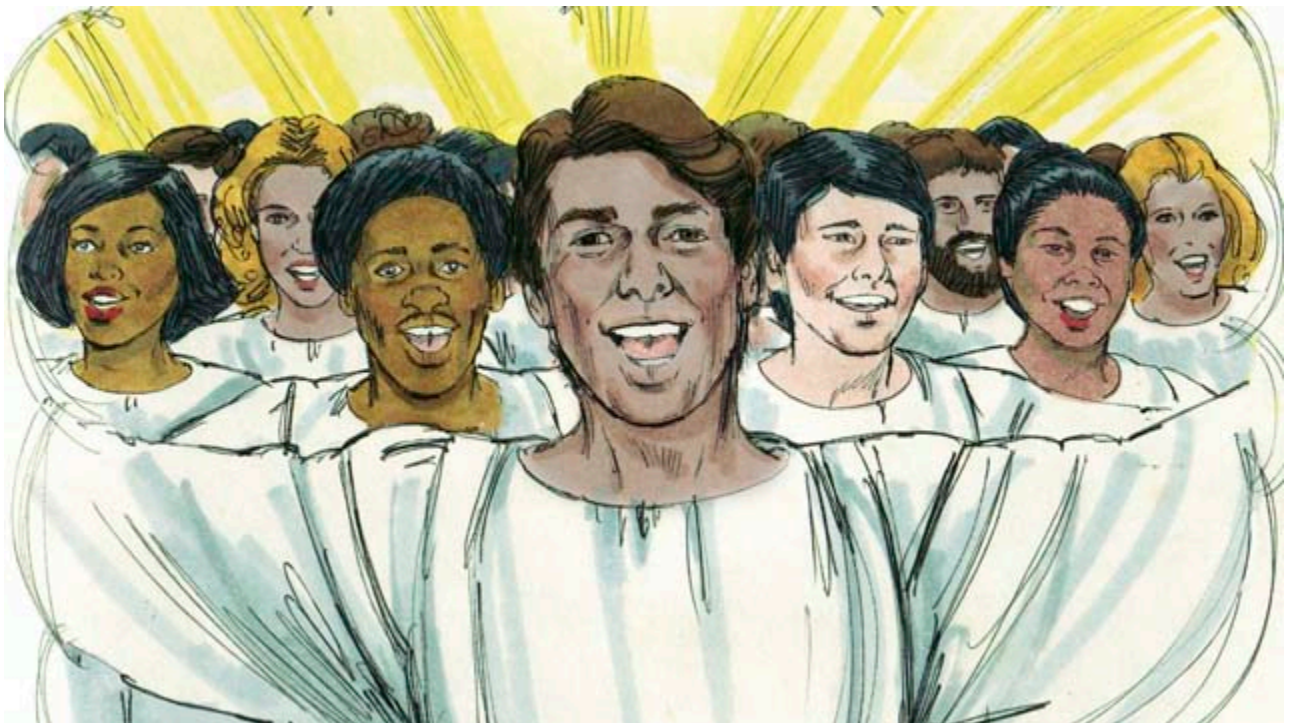
عيسى قول دا ور هرکه ور او ايمان داره، تاجي بخشه. اوشون پي خدا تا ابد ور همه چي حکومت کيڼ و پي يک بېنارن.



اما خدا گسونيځه که ور عيسى ايمان نآرن، داوري بيگنه. او هُنوته په جهنم به. اونجون جاييځه که اوشون تا ابد بيگريون و دندون کروچه بيگيڼ و درد کيڼ. تشي که اته خو نمر ووه هُنوته بسوزنه و کرمون ا خور دنشون نمويښن.



اوسون که عیسی بپورگرده، شیطان و حکومتش کلن به واره. شیطان تا ابد پی گل گسویی که آجا اطاعت آخدا، آ او فرمونبری کوردنه می اونجون بسوزن.



سی نافر مونی آدم و حوا و اوووردن گناه می پی دینا، خدا دینانه لعنت گورد و تصمیم به وارندنیش گرفت. اما یه روز خدا آسمون و زمین نووی بآفره که کاملن.



عیسی و قومش می زمین تازه زندگی بگنن، و او تا ابد ور هر چی که هی سلطنت گنه. او هر عرسي يه آتيا مردم پاک گنه. دگه غمی نی و هیچ که درد نمگنه. اوشون اصلن دگه نمگريون، دگه کسی مريض نمبووه و نممیره. و هیچ چی بدی می اونجون نی و عیسی پی صلح و عدالت می پایشو هی خودش حکومت گنه. بعد اوان، او پی قومش تا ابد بویسه.

متلی آ کتاب مقدس: کتاب انجیل متی باب ۲۴ آیه ۱۴؛ باب ۲۸ آیه ۱۸؛ کتاب انجیل یوحنا باب ۱۵ آیه ۲۰؛ باب ۱۶ آیه ۳۳؛ کتاب مکاشفه باب ۲ آیه ۱۰؛ کتاب انجیل متی باب ۱۳ آیه ۲۴ تا ۳۰؛ باب ۱۳ آیه ۳۶ تا ۴۲؛ رساله اول پولس به تسالونیکیان باب ۴ آیه ۱۳ و باب ۵